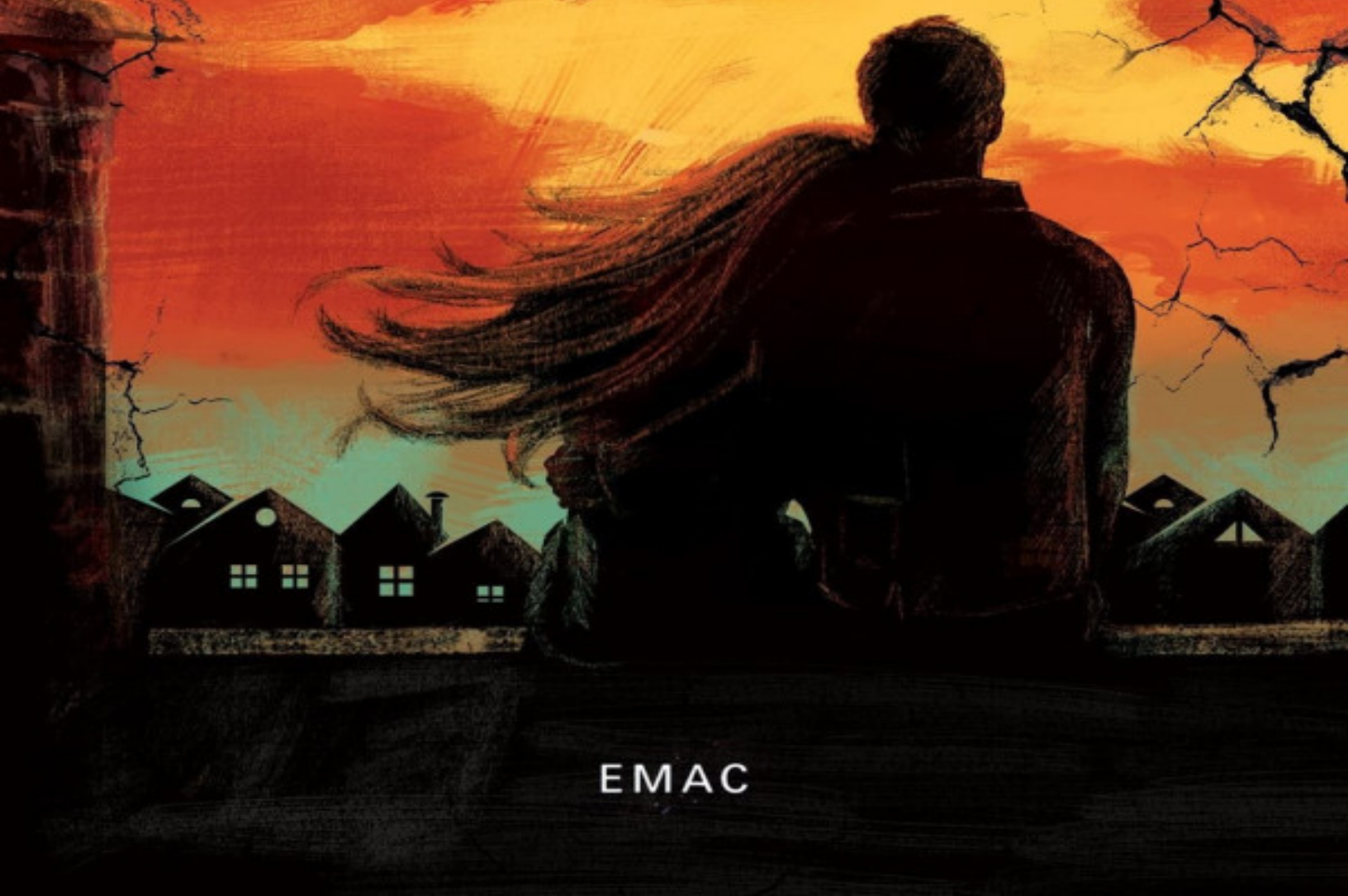

ДЖЕСИКА КОХ

Молкова близо до хоризонта

ЕМАС

ДЖЕСИКА КОХ ТОЛКОВА БЛИЗО ДО ХОРИЗОНТА

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

*Най-силната любов.
Най-силната болка.
Една истинска история.*

Джесика е на седемнайсет, наслаждава се на живота и гледа напред в многообещаващо бъдеще. Тогава среща Дани — самонадеян двайсетгодишен красавец, роден в Атланта. С Джесика е свършено — тя лудва по него, но не само заради външния му вид. Около Дани витае мрачна тайна.

Постепенно момичето успява да надникне зад фасадата на младия мъж и да стигне до неговата същност. Отварят се бездни: Дани носи дълбока травма от детството и — далеч от близки и родина — се бори за нормален живот.

Въпреки всички трудности и противно на всякакъв разум, между двамата възниква и луда страст, но и дълбока обич. А при Дани не само миналото е мрачно. Беязано е и неговото бъдеще. Започва луда надпревара с времето...

Една история за приятелство, смелост, доверие и силата да се откажеш. Една истинска история от началото до края.

Джесика Кох е родена през 1982 г. в Лудвигсбург. Започва да пише още като ученичка. През есента на 1999 г., в началото на обучението си по техническо чертане, среща Дани, американец с немски корени. С него изживява историята, описана в „Толкова близо до хоризонта“. Минават почти тринайсет години, докато се осмелява да публикува ръкописа си. Джесика Кох живее със съпруга си, сина си и двете им кучета в околностите на Хайлброн.

*Тази книга е посветена на моя син и на моя съпруг.
Искам да му благодаря за безграничното разбиране,
докато отново и отново, час след час, ден след ден,
аз се пренасях в мислите си отвъд хоризонта.*

*За Дани
Отговор номер две, Дани! Винаги отговор номер две!
БЛАГОДАРЯ!!!
Love you, too.*

ПРОЛОГ

ЛЯТОТО НА 1996

Телефонният звън го изтръгна от съня. Инстинктивно погледна първо към затворената врата на стаята, после към широко отворения прозорец. Навън все още беше тъмно, ала утринният здрач вече се предугаждаше.

Цифрите на радио будилника едва бяха минали пет. За ранобудник като него никакъв проблем. Само че днес беше неделя. Кой, за бога, му звънеше толкова рано?

Звънът не преставаше. Реши просто да го пренебрегне.

Тина, мина му през ума. Навярно пак е изпаднала в притеснено положение, претърпяла е емоционален срыв или спешно се нуждае от място за спане. Но тя обикновено му се обаждаше по мобилния.

Понеже обажданият се явно бе твърдо решен да го извади от леглото, той се надигна неохотно и — както си беше по тениска и боксерки, заситни към коридора — телефонът бе окачен там на стената.

— Какво се е случило? — попита сънено в слушалката.

— Аз съм, баща ти.

Той позна гласа още на първата сричка и моментално се събуди напълно.

Косъмчетата на тила му настръхнаха, всички нервни окончания по тялото му завибрираха от напрежение.

— Какво искаш от мен?

— Аз съм ти баща, нямам ли право да ти се обадя?

— Не!

— Трябва да те видя. Можеш ли да ме посетиш?

— Не искам да те виждам!

Усети как баща му стана нетърпелив. Нетърпението му винаги се проявяваше много бързо.

— Важно е, Дани — заяви той. — Аз ще умра!

— Най-после една добра новина.

— Говоря сериозно.

— Аз също.

Гласът на баща му се промени, стана мек, почти нежен, когато подхвана отново:

— Моля те. Трябва да говоря с теб, преди да умра. Трябва да ти разкажа нещо.

Дани познаваше този тон. Настойчивият глас предизвика ледени тръпки по гърба му.

— Умри си спокойно. Не ме интересува какво имаш да ми кажеш — отговори той.

В момента когато реши просто да затвори, баща му изкрещя:

— За всичко си виновен ти, проклето копеле! Ти трябваше да умреш, не Лиъм! Ти трябваше да си на неговото място! Тогава всичко щеше да е различно!

— Спести си усилията. Вече не си в състояние да ме нараниш.

Въпреки че изрече думите с пълно убеждение, това не беше истината. Казаното от баща му го улучи право в сърцето. Винаги ставаше така.

— Ти си нагло и надменно копеле, Дани!

— От кого ли съм наследил тези качества?

— Окей. Ти поиска да стане така, не аз! — Тонът на баща му отново се промени, стана опасно спокоен. — Сега ще ме изслушаш много внимателно. Ще ти го кажа само един-единствен път.

Дани го изслуша. Пръстите му се впиха болезнено в телефонната слушалка, по челото му изби пот. За момент повярва, че подът под краката му се тресе, но се оказа, че са само коленете му, които заплашват да поддадат. Почти бе готов да се изсмее, толкова абсурдно звучаха думите на баща му. Казаното беше недостоверно и смешно, ала дълбоко в себе си той знаеше, че е истина.

ОКТОМВРИ 1999

— Северен вятър — изрекох с добре изигран драматизъм и посочих с показалец хоризонта. — Когато вятърът вее от тази посока, не може да се очаква нищо добро.

— Та ти дори не знаеш къде е север — отвърна през смях Ванеса.

Виенското колело бе спряло на най-високото място и аз се подадох навън от гондолата. Театрално протегнах ръце към небето и почти повярвах, че мога да го докосна с върховете на пръстите си. Гледката към далечината беше страхотна.

— Сякаш небето тихо е целунало земята...

— Ей! — Ванеса размаха ръце пред лицето ми. — Какво ти става? Откога си толкова поетична?

— Изобщо не съм. В момента ми хрумна.

Реших да се върна в нормалното си състояние.

Виенското колело се завъртя отново и аз си седнах на мястото. Нетърпеливо забарабаних с пръсти по парапета. Мина цяла вечност, преди да слезем. За тази вечер бяхме намислили много хубави неща и аз горях от нетърпение да започнем.

Слязохме, но усещането за безтегловност продължи. Доволна последвах приятелката си през почти пустия площад. Тя носеше прилепнали дънки и къс пуловер, който при всяко движение разкриваше част от корема ѝ. Ако бе обула подходящи обувки, щеше да подчертае още по-добре дългите си крака. Ала тя мразеше токове и носеше само невзрачни балеринки. Аз не можех да си позволя този лукс. За да я настигна поне малко по ръст и дължина на краката, бях избрала черни ботуши до коленете с високи, дебели токове. Носех шикозен зелено-бял пуловер, който според мен отиваше на дългата ми червено-кафява коса. Октомврийската вечер беше необичайно топла. Само вятърът напомняше, че предстои зима. Духаше от север, бях готова да се закълна в това.

— Ще хапнем ли нещо набързо? — попита Ванеса и ме насочи към свободните места в ъгъла.

Всяка година отивахме заедно на „Канцатер Вазен“^[1]. От години посещението на народния празник бе станало традиция за нас. Преди често се налагаше да ни придружава големият ми брат Торстен, така родителите ни бяха спокойни. Днес за първи път бяхме сами. През лятото с Ванеса бяхме започнали професионалното си обучение. Тя получи мястото си едва-едва, но пък учеше и работеше в Мюнхен, на триста километра от мен. Виждахме се твърде рядко. През следващата година възнамерявахме да вземем шофьорски книжки. Дотогава все някак щяхме да се справяме една без друга. Освен през особени дни като днешния.

Ванеса седна насреща ми. Нахвърлихме се върху пържените картопки. По някое време тя ме срита под масата и посочи с глава наляво.

— Виж, онези ни наблюдават от доста време!

— Така ли? — промърморих и проследих погледа ѝ. На няколко метра от нас седяха трима младежи и очевидно си говореха за нас.

— О, не — прошепнах, — дано не ни заговорят.

Представата, че някой ще ме лиши от скъпоценното време в компанията на приятелката ми, ме вбесяваше.

— Защо? Изглеждат добре.

Огледах скептично тримата. Бяха най-малко двайсетгодишни, дори по-възрастни, и наистина не изглеждаха зле. Единият беше очебийно висок, с широки рамене, гарвановочерна коса и тъмен тен. Сигурно бе испанец, във всеки случай южняк. Другите двама бяха руси. По-дребният бе късо подстриган и носеше очила. Даже от това разстояние забелязах луничките му. Изглеждаше невзрачен, най-много средна хубост, докато другите двама съвсем спокойно можеха да позират за плакат на БРАВО^[2].

Момчетата очевидно забелязаха, че и ние ги наблюдаваме, защото се побутнаха един друг, посочиха към нас и се раздвижиха.

— Страхотно, няма що — изохках, хванах чашата с кола с две ръце и втренчих поглед в течността. От седмици очаквах с радост общия уикенд с Ванеса.

— Добър вечер — поздравиха тримата, щом стигнаха до нашата маса. Очевидно се бяха уговорили предварително, защото заеха места

без капчица колебание: испанецът и средният тип вляво и вдясно от Ванеса, третият възседна моята пейка наобратно. Макар че косите му стърчаха на всички страни, той изглеждаше спретнат и невероятно красив. Не като човек, който току-що е паднал от леглото.

Двама за Неса, един за теб, подигра ме вътрешният глас. Двете постоянно бяхме в клинч.

Нищо де, нали има и един за мен, отговорих си. Навярно щях да продължа с този вътрешен диалог, ако една ръка не се беше пхнала под носа ми.

— Дениъл — представи се красивият рус младеж. От чиста учтивост улових ръката му и вдигнах поглед към него.

Очите му са прекалено сини. Защо носи цветни контактни лещи? Интензивният цвят ме смути, не бях способна да откъсна поглед.

— Който ме харесва, ме нарича Дани — продължи той.

— А който не те харесва?

За частица от секундата успях да го извадя от равновесие, но се овладя много бързо.

— Всички ме харесват! — отвърна той и ме удостои с крива усмивка, толкова прекрасна, че останах да го гледам безмълвно. Май беше свикнал на подобни реакции, защото ми даде време да се осъзная, преди да попита: — А ти имаш ли си име?

С крайчеца на съзнанието си отбелязах, че другите двама се представиха като Рики и Симон. След кратко мълчание събрах сили да отговоря:

— Джесика.

Иначе не съм толкова стеснителна, устата ми винаги работи. Защо това момче така бързо ме извади от равновесие?

— Джесика — повтори тихо той и кимна. После ми зададе въпрос, ала не го разбрах, по-точно не го улових със слуха си, защото бях изцяло заета да го зяпам. Имаше високи скули, тясна брадичка и невероятно хармонични черти на лицето. Постоянната усмивка откриваше редица равни, снежнобели зъби. Бе вдигнал ръкавите на сивия суичър с качулка над лактите. Видях жилести, мускулести ръце. Видях и стройно, очевидно добре тренирано тяло.

Спортист, установи бавно работещият ми ум.

Вътрешно си изръкоплясках иронично, че съм открила очевидното, вместо да отговоря на въпроса му.

Внезапно Дениъл щракна с пръсти на сантиметри от носа ми и ме изтръгна от транса.

— Тук ли си още? — попита развеселен.

— Да — отговорих, трескаво търсейки умен отговор.

— Изнервям ли те? — попита той в най-добро настроение.

— Ами... Работата е там, че предпочитам да съм сама с приятелката си.

— Аха — промърмори той и хвърли многозначителен поглед към Ванеса, която възбудено разговаряше с Рики. Междувременно околните маси се бяха напълнили и общата глъчка не ми позволи да чуя какво си говорят, но беше очевидно, че *тя* не предпочита да е сама с мен.

Симон се оглеждаше като изгубен и държеше здраво чашата с бира.

— Щом е така... — заяви Дениъл, праметна левия си крак през пейката, облегна гръб на масата и се заяпа с интерес към хората наоколо. Мозъкът ми напразно се мъчеше да събере оставащата ми интелигентност и се ровеше да открие изгубения ми говор някъде в най-задното ъгълче на центъра на Вернике^[3].

В този момент забелязах фино назъбения белег върху лицето на Дениъл. Виждаше се само при внимателно вглеждане, въпреки че пресичаше цялата лява буза.

— Какво е това на лицето ти? — попитах и посочих бузата му. В следващия миг бях готова да си ударя шамар, че не ми е хрумнало нищо по-добро от този твърде личен въпрос.

За щастие той го прие спокойно.

— За това ли говориш? — Прокара палец по белега. — Направи го баща ми. Удари ме с бутилка по лицето.

— Какво каза?

Сериозно ли говореше?

Той се усмихна, за да отнеме малко от остротата на думите си.

— По недоглеждане. Стана злополука.

— Въпреки това е постъпил много лошо — отвърнах. Не бях в състояние да си представя как подобни неща се случват *по*

недоглеждане. В момента обаче не можех да разчитам на ума си. На входа му беше окачена голяма табела „Затворено“.

Дениъл вдигна рамене.

— Нищо страшно — обясни. — И без белега съм достатъчно красив.

Нагъл фукльо, помислих си, макар да знаех, че е прав. Понеже не ми хрумна подходящ коментар, останах безмълвна и проследих как на Дениъл започва да му става скучно. Той насочи вниманието си към две забележително красиви руси момичета с високи обувки и твърде къси полички. Огледа ги продължително и настойчиво, а аз хвърлих към Ванеса раздразнен и същевременно безпомощен поглед. Тя ми се усмихна сияеща, но в следващия миг отново посвети вниманието си на Рики. Направих физиономия.

Симон също бе открил двете руси момичета.

— Няма да успееш! — извика той на Дениъл.

— Да се обзаложим ли? — отвърна той.

— Три на едно! — викна Симон и протегна ръка през масата. Рики прекъсна разговора си с Ванеса и също се загледа към двете момичета.

— И аз залагам. Четири на едно! — И протегна ръка към Дениъл.

— Двайсет минути.

Дениъл стана, удари ръцете на приятелите си и се запъти към момичетата. Погледнах въпросително Симон и Рики. Те се хилеха глупаво и не ме забелязаха. За миг се запитах дали да подхвана разговор със Симон. С него щяха да ми хрумнат хиляди идеи, щях да приказвам непрекъснато, ала няхах никакво желание. Вместо това погледът ми търсеше Дениъл, който вече бе стигнал до двете момичета и разговаряше с тях. Даже от това разстояние забелязах как те се изчервиха и се закискаха смутено. Дениъл ги обгърна с две ръце и ги повлече извън зрителното ми поле. Остана ми само да седя и да клатя глава.

Какви ги върши този жалък женкар?

След цяла вечност — поне така го усетих — той се върна и триумфално хвърли върху масата бяла картичка.

— И двете! — обяви гордо.

Рики вдигна ръце над главата и изръкопляска три пъти. Симон подсвирна възхитено през зъби и му подаде снопче банкноти. Рики

също бръкна в джоба си и сложи банкнота върху масата. Дениъл прибра парите и картичката и седна отново при мен.

— Къде бяхме спрели? — попита любезно той.

— Какви ги вършите, по дяволите? — срязах го.

— Играем — обясни Дениъл. — Наричаме го лов на номера. Всеки уикенд го играем.

— Колко весело! — отбелязах саркастично. Внезапно изпитах жал към Симон, защото беше очевидно, че седмица след седмица той се прибира вкъщи като губещ. Поддавайки се на внезапен импулс, реших да му дам телефонния си номер. Ала Дениъл попречи на намерението ми.

— Скучно ми е! — оплака се той.

— Тогава си върви у дома! — изфучах насреща му, но в същото време пламенно се надявах, че няма да го направи.

— Имам по-добра идея. Ела с мен! — Той скочи, хвана ме за ръката и ме вдигна. Другите ни погледнаха въпросително.

— Къде отиваш? — Налагаше се да тичам, за да вървя в крак с него.

Той спря пред кулата.

— Ще влезем тук — заповяда категорично. — А после ще ми дадеш телефонния си номер.

— Казвам не и на двете! — отвърнах упорито и опрях ръце на хълбоците.

Той ме погледна нежно.

— Ти си различна от другите — установи. — Това ми харесва.

Аха! Мистър Аз-получавам-всичко-което-поискам имал нужда да го срежат! С мен е попаднал на точния адрес.

— Тъкмо започнах да загарявам — обясних.

Той се засмя тихо, сложи ръка на рамото ми и ме привлече към себе си. Очите му потърсиха моите и аз изпитах чувството, че погледът му ме пронизва до кости.

— Идваш с мен. Влизаме. — Дениъл произнесе всяка дума като отделно изречение. Ухаеше на душгел и афтършейв. Коленете ми омекнаха.

— Окей — прошепнах.

Как го прави, по дяволите?

Само след две минути седях в дяволската кула и се вкопчвах страхливо в обезопасителния колан. Междувременно се бе стъмнило и гледката над яркоосветения парк бе зашеметяваща. Стигнахме до края и кулата спря, за да даде последна отсрочка на осмелилите се да се качат.

— Страх ли те е? — попита ме Дениъл.

— Да, по дяволите! — изругах аз и взех твърдото решение да не пиция по пътя надолу.

Претърпях жалък провал, разбира се, и се зарадвах много, когато слязох от кулата без особени увреждания и усетих твърда земя под краката си.

— Много лошо ли беше? — прозвуча съчувствено гласът му.

— Ще те мразя вечно! — Не успях да произнеса тези думи така, че да ми повярва.

Тръгнахме обратно към другите, които вече ни търсеха.

— Отиваме на въртележката — посрещна ни Ванеса. — Идвате ли?

— С удоволствие — отговори Дениъл вместо мен и аз се нацупих.

На въртележката се възползвах от случая да пошепна в ухото на седналата до мен Ванеса:

— Хайде да изчезваме!

— Но защо? — попита разтревожена тя.

— После в тоалетната! — Това беше нашият код за „Спешно трябва да поговорим“.

Сърдита, Ванеса ме последва в дамската тоалетна. Най-после останахме насаме и аз въздъхнах облекчено.

— Какво ти става? — озъби ми се тя. — Веднъж да се запозная със страхотен тип, а ти искаш да се прибиращ.

— Ти изобщо нямаш ум в главата си. Тези тримата само ни се подиграват. Видя ли ги какво правят? Свалят момиче след момиче. Приемат го като спорт!

— Е, и? — вдигна рамене Ванеса. — Не съм казала, че искам да се омъжа за него. Само ще се позабавлявам.

— Невъзможна си!

— А ти си еснафка. Хайде де, нали си имаш този Денис или как му беше името? Изглежда фантастично.

— Той е нагъл и надменен. Не мога да го понасям.

— Бъди добричка, дай ми само още един час — примили се Ванеса. — Тогава със сигурност ще си тръгнем, нали трябва да хванем последния влак.

— От мен да мине! — въздъхнах примирено. — Един час. Ще ти дам знак и ще духнем.

Отчаяна, изхърках за трети път и се покашлях преувеличено. Ала Ванеса се направи на глуха.

— Да нямаш жаба в гърлото? — попита Дениъл, който през цялото време беше залепнал за мен като репей. Не, че ми ходеше по нервите. По-скоро в негово присъствие не бях господарка на сетивата си. Вършех неща, които в действителност не исках да направя.

Без да коментирам думите на Дениъл, минах покрай Ванеса и се смесих с навалищата. Най-сетне тя разбра. Последва ме, макар и неохотно. Набързо разбутах хората, нарочно се мушнах в най-голямото гъмжило. Алеите бяха препълнени. На народния празник хората непрекъснато се губеха. Сигурно нямаше да ни е трудно да се отървем от преследвачите. Решена на всичко, хванах ръката на Ванеса и я повлякох след себе си.

— Не може да си тръгнем така! — ядоса се тя.

Моята решителност се превърна в еуфория. Спрях едва когато стигнахме до изхода.

— Отървахме ли се от онези? — изпъшках.

— Да. Супер постижение! — Ванеса беше ужасно вкисната. — Аз го харесвам. Как ще му кажа защо просто сме се изпарили?

Усмихнах се блажено.

— Нищо няма да му кажеш. Никога вече няма да го видиш.

— Той обеща да ми се обади. Само си представи: понякога идва по работа в Мюнхен и смята да дойде да ме види. Занимава се със съобщителна техника и постоянно пътува.

Гневно се ударих с юмрук по челото.

— Дала си телефонния си номер на този нагъл тип? Е, добре, желая ти приятно разочарование. Само недей после да ми ревеш на рамото!

— Няма да го направя.

Завихме по една пешеходна алея и забързахме към спирката. Тук почти нямаше хора.

— Наистина, Джесика! Не се притеснявай за мен. Искам просто да се позабавлявам.

Знаех как Ванеса се забавлява с мъжете. Ускорих крачка и я оставих на доста голямо разстояние зад себе си.

Не видях приближаването на автомобила. Той изникна сякаш от нищото и се понесе към мен с безумна скорост. Огромно черно БМВ спря напреки на улицата със свистящи гуми и завъртане на деветдесет градуса и ми препречи пътя. Уплашена до смърт, поех шумно въздух и застинах на мястото си. Прозорецът на шофьора се спусна и Дениъл подаде глава навън.

— Не забрави ли нещо? — попита той саркастично и ме изгледа от горе до долу през забележително дългите си мигли. Напълно слисана, поклатих глава. Той протегна ръка от колата.

— Телефонния номер, моля!

— Проклятие! — изсъсках. — Ти явно имаш проблем!

— Права си, но в момента това няма нищо общо — отбеляза сухо той. — Искам номера ти.

— За какво ти е? — поинтересувах се. — Само за да спечелиш глупавия облог?

— Точно така. — Той се ухили, уверен в победата.

— Забрави!

Направих завой, за да заобиколя колата. Той изскочи навън, мина отзад и ми препречи пътя. Няколко посетители на празника, които тъкмо излизаха от парка, се оплакаха шумно от спрелия посред улицата автомобил. Даниел се направи, че не ги забелязва. Наведе се към мен и рече тихо:

— Ако много държиш, ще останем тук до утре сутринта. Няма да се откажа. Искам да ми дадеш номера си.

Безмълвно понечих да мина покрай него, той обаче ме задържа за рамото, сложи палеца и показалеца на свободната си ръка под брадичката ми и ме принуди да го погледна. Сините като океан очи отново се впиха в мен с цялата си сила. Сърцето ми се качи в гърлото,

в корема ми се стегнаха в мускули, за чието съществуване дори не бях подозирала.

Даниел наклони глава и се наведе към мен. Миризмата му ме удари в носа.

Не задържай въздуха, Джесика, дишай!

Отворих устни в очакване, затворих очи и се протегнах насреща му. Той се засмя тихо и се отдръпна.

Почувствах се като идиотка.

— Първо телефонния номер — пошепна в ухото ми и извади мобилния телефон от джоба си.

Само за да се отърва от неловкото положение, в което бях изпаднала, му казах номера си. Тържествуващ, той записа цифрите и ги запамети.

— Много благодаря — изрече с преувеличена учтивост и залепи бегла целувка върху челото ми.

После просто ме остави на улицата, качи се в колата и двигателят изрева. Задните фарове светнаха, БМВ-то даде леко назад и спря точно до мен. Даниел ми подаде бяла визитна картичка.

— За да е почтено — обясни той.

Примирено взех картичката.

— За какво беше всичко това? — попитах. — Ти и без това няма да ми се обадиш. А аз със сигурност няма да ти позвъня! — добавих на инат.

Той затваряше прозореца.

— Ще ти позвъня — изрече меко. — Обещавам.

Гумите изскърцаха, колата излезе на задна от задънената уличка. Не знам колко време стоях там напълно изгубена и се взирах в смаляващите се фарове. Най-сетне някой се покашля зад мен.

Ванеса бе опряла ръце на хълбоците и тропаше с крак по асфалта.

Откога стоеше зад мен?

— Видя ли! — заяви триумфално тя. — Наричаш мен откачена, защото съм дала телефонния си номер на някакъв нагъл тип!

Безпомощно вдигнах рамене.

— Не съм виновна, честно. Той ме хипнотизира!

[1] Двуседмичен народен празник в Щутгарт, който се провежда от 1818 г. — Бел.прев. ↑

[2] Най-голямото младежко списание в Германия, излиза от 1956 г. — Бел.прев. ↑

[3] Част от кората на главния мозък, свързана с речта. — Бел.прев. ↑

НОЕМВРИ 1999

През деня мобилният телефон беше най-големият ми враг. Нощем сънувах сини очи, преследваха ме и ме пронизваха с цялата си сила. Бях прибрала визитната картичка в чантата си с особена грижливост и оттогава не я поглеждах. Няма да му се обадя, да става каквото ще. А и защо ли? Та аз дори не го харесвам! Той явно не се интересува от мен, иначе щеше да се обади. Щом не го прави... Тайно съзнавах, че е утопия да се надявам на обаждането му, ала обещанието му не ми излизаше от главата.

Вътрешният глас ядно ми се надсмиваше: *Ако си мислиш, че той проявява и най-малък интерес към теб, значи си пълна идиотка!*

След две седмици се съгласих с вътрешния си глас и бях готова да го забравя.

С Ванеса не се бяхме чували от народния празник, затова реших да ѝ се обадя. Намерих я на мобилния.

— Ей, отдавна не си се обаждала! Да не си натоварена в работата?

Тя бе възбудена — познах я по гласа.

— Здравей, Джесика! Извинявай, нямам много време. Трябва да се приготвя. Рики ще дойде много скоро.

— Какво каза? Нима не си в Мюнхен?

— Напротив. Той ще дойде и ще остане с мен през уикенда.

В гърдите ми се надигна вряща лава от ревност.

— Е, тогава... Забавлявайте се.

Тя усети как се чувствам.

— Какво има?

— Нищо, всичко е наред — изръмжах. — Желая ти приятно прекарване с онзи нагъл тип.

— О, по дяволите! — въздъхна съчувствено Ванеса. — Заради Денис е. Не се е обадил, нали?

— Името му е Дани — уточних сърдито. Защо го наричах така, нали умалителното име беше запазено само за хората, които го

харесват? — Да, не се обади. Което можеше да се очаква.

— Съжалявам. Да знаеш, по-късно ще попитам Рики какво става.

— В никакъв случай — отсякох. — Не си прави труда. Никога не съм можела да го понасям.

Въпреки голямото разстояние, което ни разделяше, усетих усмивката ѝ по телефона.

— Всичко е ясно — потвърди тя. — Трябва да тръгвам. Утре, щом остана сама, ще ти се обадя. Обичам те. Доскоро!

Вбесена, натиснах бутончето с червена слушалка. Не бе особено почтено от моя страна да не се радвам на успеха на Ванеса. До преди два месеца бях сериозно обвързана, докато тя от години живееше сама. Раздялата ми с Александър беше дълга и изтощителна. Знаех, че той все още се надява. Обаждаше се, понякога ден след ден, и правеше пореден опит да ме спечели отново. Последните два дни не бях чула гласа му — това граничеше с истинско чудо. Разтърсих глава. Единият прекаляваше с телефонните обаждания, другият се бе скрил. Не ми беше лесно.

Беше едва петък следобед, а аз не знаех какво ще правя вечерта и през целия уикенд. Ванеса не беше до мен, нямаше да отида при Александър. Въздъхнах, взех си чантата и извадих малката бяла визитна картичка. „Дениъл Аларик Тейлър“ пишеше на нея с големи черни букви. Направи ми впечатление необичайният начин на изписване на първото му име. Когато ми се представи, произнесе името по английски маниер. Да не би да е американец? Стори ми се невъзможно. Немският му звучеше перфектно, в гласа му нямаше и следа от акцент.

Под името беше написан адрес. Безигхайм. С кола дотам се стигаше за половин час. С автобус обаче можеше да стане околосветско пътешествие.

В левия ъгъл пишеше: „Обучение по продажба на спортни и фитнес уреди“. И работното му място беше непостижимо за мен без кола. В десния ъгъл прочетох още нещо: „Арена за бойни спортове Юг, треньор на младежи“. Бойни спортове. Страхотно. Ставаше все по-добре.

Извадих мобилния си телефон и набрах номера му. Той се обади след втория сигнал.

— Да?

Преглътнах — и не можах да кажа нищо.

Без да каже дума повече, той затвори. Взирах се в екрана и с мъка се удържах да не натисна клавиша за повторно набиране.

Изнервена, хвърлих телефона на леглото и реших да изляза на дълга разходка с кучето си Лайка.

* * *

Телефонът ми иззвъня необичайно рано за събота. Сърцето ми направи скок, цялата се наелектризирах. С лудо биещо сърце и трепереци пръсти намерих телефона на бюрото и разочаровано установих, че се обажда Ванеса. Пулсът ми веднага се върна към нормалната честота.

— Да? — изръмжах.

— Джес? — Ванеса се рееше в облаците, това се чуваше съвсем ясно. — Той е зашеметяващ. Следващия уикенд ще ти разкажа всичко в подробности.

— Разкажи ми сега — поисках.

— Той е в банята, не мога да говоря! — изсъска тя.

— Аха! — В банята е значи! Пак ме заляха вълни от ревност.

— Добра вест! Следващата събота ще отидем в „Мишата дупка“! — Това беше любимата ни дискотека. — Рики ще ме вземе от Мюнхен. Ще дойдеш ли и ти? — Тя направи многозначителна пауза и съобщи тържествено: — Дани и Симон също ще дойдат.

Честотата на пулса ми отново се покачи рязко — сигурно не се дължеше на споменаването на Симон.

— Никога! — почти извиках.

— О, я стига — настоя тя. — Ще се срещнем на входа в десет. Мисля, че брат ти може да те доведе, а ние с Рики ще те върнем вкъщи.

— Не знам...

В мислите си вече се ровех в гардероба и се питах какво ще облека.

* * *

Торстен веднага се съгласи да ме закара и при нужда да ме върне у дома.

— Няма да се наложи — уверих го, когато спря пред дискотеката. — Кажи на нашите, че ще спя при Александър и ще се върна евентуално в неделя.

Брат ми кимна и аз побързах да сляза от автомобила. Торстен знаеше, че с Александър сме се разделили и че използвам връзката ни само за да оправдая отсъствието си пред родителите. Прикриваше ме, без да задава въпроси.

Несигурно се запътих към „Мишата дупка“.

Симон и Дениъл бяха вече на входа. Забелязах ги още отдалече и се скрих, за да изчакам Рики и Ванеса. Двамата завиха зад ъгъла, хванати за ръка. Забързах към тях.

— Неса!

Тя ме прегърна. Бе облякла плътно прилепнали джинси, а под късото яке носеше блузка без ръкави, която откриваше корема ѝ. Изглеждаше зашеметяващо. Подадох ръка на Рики и кимнах на Симон. Направих се, че не забелязвам Дениъл.

— Надявам се днес да не ни избягаш!

Рики ми намигна многозначително. Аха! Значи Ванеса му е признала всичко и ми е приписала цялата вина за бягството ни. Много благодаря.

Дискотеката се оказа почти празна. Намерихме тихо ъгълче, където щяхме да разговаряме спокойно още поне половин час. Ако изобщо намерех сили да кажа нещо.

Двете с Ванеса седнахме, момчетата отидоха да купят пиене. Дениъл ми донесе бакарди с кола.

— Заповядай! — И се ухили с обичайната си наглост. — Дано питието те направи малко по-разговорлива.

Това единствено изречение бе достатъчно. Направих грешката да го погледна. Въпреки мътната светлина забелязах, че очите му са още по-сини, отколкото ги помнех. Той очерта контурите на брадичката си с палец и показалец и отново ме извади напълно от равновесие.

— Вкисната си, защото не ти се обадох — установи.

Рики и Ванеса не можеха да се наситят един на друг.

Постоянно се държаха за ръка и се целуваха.

Симон пиеше бира и пушеше.

— Би трябвало да си изпълняваш обещанията — заявих обвинително.

— А ти е добре да слушаш по-внимателно — отвърна поучително той. Усетих физически силата на погледа му. — Казах, че ще се обадя, но не и кога ще се обадя.

Глътнах питието на един дъх.

— И кога щеше да се обадиш?

— Винаги си изпълнявам обещанията. Наистина имах много работа. Сериозно ти казвам, щях да ти се обадя.

За малко да му повярвам.

— А, пропо... Ако отново се обадиш на някого и не кажеш нищо, съветвам те преди това да си скриеш номера. — Отпи глътка кола и заключи: — Иначе се получава тъпо.

Бузите ми пламнаха. Надявах се да е достатъчно тъмно и Дениъл да не види изчервяването ми.

— С какво толкова беше зает? — Тонът ми беше твърде превзет.

— Имах важно спортно състезание. Работих през целия уикенд. Това е допълнителната ми работа.

— Значи се занимаваш със състезания по бойни спортове?

Лека-полека започвахме да разговаряме нормално. Тъмнината и бакардито се оказаха приятели.

— Да — отвърна кратко той.

— Печелиш ли понякога? — Окончателно изпразних чашата си.

— Повечето пъти. — Той посочи чашата ми. — Искаш ли още едно питие? Май ти помага.

Кимнах и той отиде да ми донесе още едно бакарди с кола. Отпих голяма глътка. Алкохолът бързо се качи в главата ми. Посочих му чашата.

— Искаш ли и ти?

Той поклати глава.

— Никога не пия алкохол.

— Защо? — попитах изумена.

— Лични причини.

Вдигнах рамене и довърших бакардито.

— А ти какво правиш? — започна да ме разпитва той.

— Езда. Турнири. Главно дресура, до клас Л. Припечелвам по нещо. Занимавам се с любителска радиовръзка. За съжаление

разполагам само с един нищо и никакъв апарат с не повече от четирийсет канала. Жалка работа. Постоянно се получават смущения. Някой ден ще си купя уредба с осемдесет канала.

— Аха.

Дискотеката постепенно се пълнеше и разговорът ни ставаше все по-труден.

Ванеса и Рики дадоха знак, че ще танцуват. Симон ги последва.

— Искаш ли да танцуваш? — попита ме Дениъл.

— А ти можеш ли да танцуваш?

Алкохолът е страхотно нещо!

Той кимна и посочи диджея.

— Дотолкова мога.

По вече обичайния си маниер хвана рязко китката ми и ме поведе към танцовата площадка, сякаш бях заловена патица.

В същия момент телефонът в джоба на панталона ми завибрира. Спрях, извадих апарата и му го показах.

— Извинявай, трябва да вдигна.

Отделих се от Дениъл и тръгнах към тоалетната с надеждата да намеря тихо местенце. Той ме последва, навярно се страхуваше да не му избягам пак.

— Да? — почти изревах в телефона. Звънеше Александър. Само той ми липсваше! — Не, не съм си вкъщи. Навън съм... Да, в дискотеката. Не, не с никакъв си тип, а с Неса! Не, няма да се върна при теб. Всичко хубаво. Чао!

Решена да не вдигам отново, прибрах телефона в джоба на панталона си.

— Приятелят ти? — Дениъл въпросително вдигна вежди.

— Бившият ми приятел.

— Ах! — Не изглеждаше много убеден. — Той знае ли го?

— Работя по въпроса. Засега се прави на неразбиращ. — Желанието за танци се бе изпарило. — Трябва да ида за малко при Неса.

Тръгнах веднага, Дениъл ме последва. С ъгълчето на окото забелязах как бялата му тениска флуоресцира под черната светлина.

Мина цяла вечност, докато открия Ванеса. Двамата с Рики танцуваха нежно прегърнати. На метри от тях Симон танцуваше с пухкаво червенокосо момиче.

— Александър се обади — изкрещях в ухото на Ванеса. — Сигурно много скоро ще се яви лично.

Повече усетих, отколкото видях, как тя направи физиономия.

— Защо винаги му казваш къде си?

— Това е нашата дискотека. Той не е тъпак. Ако той дойде тук, Неса, аз ще си тръгна. Ще ме закарате ли?

Приятелката ми не бе особено въодушевена от перспективата да приключи вечерта толкова скоро след полунощ.

— Просто не му вдигай повече. Той няма да те намери в навалищата.

Нуждаех се от още едно питие. Незнайно как бях изгубила Дениъл в множеството, този път не по мое желание. Реших първо да си взема уиски с кола, да се възползвам от благоприятното време и да отида до тоалетната, а после да го потърся — ако дотогава той вече не ме е намерил. Този тип бе залепнал за мен като дъвка в косата.

В момента, когато отидох да си подсуша ръцете, телефонът ми отново иззвъня. Гневно грабнах напитката си от перваза и глътнах уискито наведнъж. Дойде ми твърде много. Внезапно светът около мен се завъртя. Бях извадила телефона от джоба с намерението да го изключа, но без да искам вдигнах.

— Тук съм — заяви Александър.

— Къде си? — попитах тъпо.

— На паркинга пред „Мишата дупка“. Знам, че си вътре!

— Какво искаш? — креснах в слушалката.

— Само да поговорим — опита се да ме успокои той. — Специално дойдох. Нека да си поговорим малко и пак ще изчезна.

Малко свеж въздух щеше да ми се отрази добре. Междувременно тоалетната се люлееше застрашително. Поисках си якето от гардероба и излязох от дискотеката.

Огромният джип „Гранд Чероки“ на Александър нямаше как да остане незабелязан. Бе паркирал напреки на две паркоместа. От уредбата гърмеше музика, четирите фара бяха включени. Александър се бе облегал на калника от хромирана благородна стомана.

Видя ме и тръгна към мен. Русата му коса бе грижливо оформена с гел, носеше тънкия бежов пуловер, който му бях подарила.

Внезапно присви очи и в погледа му заискри гняв. Посочи с пръст зад мен и попита:

— Коя е онази префърцунена маймуна?

Обърнах се изненадана. Не бях забелязала, че Дениъл ме е последвал и стои на известно разстояние със скръстени ръце. Не бе облякъл якето си, а нощта бързо захладнаваше.

— Това е Дани — представих го и забелязах, че отново съм употребила галеното му име. Вече не можех да го променя. — Тази вечер сме заедно на дискотека.

— Добър вечер — поздрави учтиво Дани, ала не направи опит да стисне ръката на съперника си.

— Ванеса значи! — изфуча презрително Александър. — Този какво прави навън?

— Пазя я — отговори Дани вместо мен и ме погледна обвинително. — Пила е малко повече.

Сякаш за да покажа колко е прав, се спънах в собствените си крака и едва не се строполих на земята.

— Оттук нататък аз поемам ролята на пазач. — Александър отвори вратата на джипа. — Качвай се. Отиваме вкъщи.

За малко да последвам рязката заповед и да се запътя към колата. Дани застана пред мен и ми препречи пътя.

— Не би било зле да я попиташ дали иска да си тръгне с теб — обърна се той предизвикателно към Александър.

— Тя тръгва с мен! Край!

Дани не ми освободи пътя. Втренчи поглед в лицето на Александър и го остави да изпита цялата му заплашителна сила.

— Попитай я! — изръмжа той. Изобщо не се учудих, когато Александър изпълни искането му.

— Искаш ли да си тръгнеш с мен? — попита ме той с преувеличена учтивост.

Колебливо поклатих глава.

— Всъщност не.

Дани затръшна вратата на джипа.

— Въпросът е ясен. — Сложи ръка на рамото ми и ме подкани: — Хайде да влезем. Защо трябваше да се напиеш?

За да мога да разговарям с теб...

Забелязал интимния жест, Александър сграбчи Дани за рамото, стисна китката ми и ме повлече към колата.

Едва успях да удържа смеха си. Защо и на двамата толкова им харесваше да ме водят за ръчичка?

Дани ме освободи от хватката на Александър и впи зъл поглед в лицето му. Онзи замахна без предупреждение и щеше да стовари юмрука си върху главата на Дани, но той се наведе и без усилие избягна удара.

— Не ставай глупав — рече спокойно. — Бих помолил да прекратим това шоу. Запази си поне малко достойнство, седни в префърцунената си играчка и се махни оттук.

Без да се поколебае нито секунда, Александър сграбчи Дани за яката. Той бързо се извъртя, освободи се от хватката и изви двете ръце на Александър на гърба. Стегна китките в здрава хватка и го завлече до джипа. Там го пусна за малко, отвори предната врата, бутна го в джипа и затръшна вратата. Накрая почука с длан по покрива.

— Добър път към дома!

Бившият ми приятел кипеше от гняв, ала не посмя да слезе. Пусна радиото с пълна сила и моторът изрева. За момент се уплаших, че ще ни прегази, но той само изкара джипа от паркинга с бясна скорост. Сцената ми се стори позната и отново избухнах в смях.

Дани проследи джипа с поглед.

— Мило момче е този Александър.

— Той поне не се обзалага на телефонни номера.

Седнах на земята. Усетих как се люлее под мен и пак се закисах.

Дани ме наблюдаваше критично.

— Мястото ти е в леглото — отсъди той, хвана ме под мишниците и ме изправи на крака. — Ще влезем за малко да си взема нещата и да кажа на другите, после ще те отведа вкъщи. С колата съм.

— Аз съм си много добре! — обявих тържествено.

Върнахме се заедно в препълнената дискотека и той ме остави на бара.

— Не мърдай оттук! Връщам се след две минути.

Едва сега забелязах, че навсякъде от тавана висяха декоративни мишки. Отново получих пристъп на смях.

Дани се върна и ме измери със загрижен поглед.

— Симон ще се прибере по-късно с Рики. Казах им, че аз ще те закарам до вкъщи. Можеш ли да ходиш?

— Естествено — заекнах, скочих от високото столче и се проснах на пода в цялата си дължина. Дани въздъхна, помогна ми да стана, вдигна едната ми ръка на рамото си и ме изведе на паркинга. Отключи колата с дистанционното и ми отвори задната врата.

Слага те на задната седалка като куче, обади се вътрешният ми глас.

Отпуснах се върху светлата кожа. Направи ми впечатление, че постелките, радио осветлението и дори вътрешната светлина са сини. *Сини!* Бе обзавел колата според цвета на очите си. Отново получих пристъп на смях.

— Какво смешно има? — попита Дани, който тъкмо се качваше.

— Ти си смешен! — изгърсих.

— Радвам се, че те забавлявам. — Включи джипиеса. — Каж ми адреса си.

Моментално изтрезнях.

— Какво? — изхленчих. — Не мога да се прибера вкъщи! Нашите ще ме убият!

— Трябваше да си го помислиш по-рано. Казвай адреса!

— Най-добре ме откарай направо на гробищата — помолих театрално. — Със сигурност ще се намери някой свободен гроб. Хвърли ме в дупката и готово!

Чух примирената му въздишка и се отнесох.

Следващото, което си спомням, е как Дани ме измъкна от колата. Студеният нощен въздух ме удари в лицето.

— Къде сме? — попитах, докато ме буташе пред себе си.

— При мен — отговори той. — Тук поне е по-топло, отколкото на гробищата.

Вдигнах рамене с безразличие. Беше ми все едно, само да мога да спя спокойно.

Стояхме пред малка двуфамилна къща. Дани ме вкара в жилището на партера. В коридора се чуваха тихи гласове.

— Почакай ме тук. — Дани подсили нареждането си със знак с ръка, мина по коридора и влезе в дневната. Аз, разбира се, го последвах. Вдясно имаше огромен диван, който разделяше две помещения. Вляво от мен до стената стоеше телевизор. Давах някаква

комедийна серия. Дани вдигна дистанционното от масата и изключи телевизора. На дивана спеше момиче. Не видях почти нищо от нея — гарвановочерните коси скриваха лицето и падаха чак до пода. Прецених, че е година или две по-голяма от мен. Дани взе от края на дивана памучно одеяло и зави спящото момиче.

— Коя е тази? Приятелката ти сигурно...

Ако не бях толкова пияна, нямаше да се осмеля да попитам.

— Нещо подобно — отговори той и ме избута обратно в коридора. Затвори грижливо вратата към дневната и обясни: — Това е Кристина. Принадлежи към инвентара на дома. Радвай се, че е на дивана. Това означава, че ти можеш да спиш в леглото ми.

Странно защо, наистина се зарадвах. Влязох в спалнята, изпълнена с единственото желание да си легна. Захвърлих ботушите и джинсите в ъгъла и се запитах защо Дани отново въздиша. Тъкмо когато започнах да събличам пуловера, той извади от скрина тениска и ми я хвърли.

— Трябва ти нещо за спане — рече и се обърна, докато се преобличах. Ако не го беше направил, нямаше да се разсъдя.

По тениска и бикини се проснах на двойното легло. Светът се въртеше около мен. Все пак забелязах как той ме зави до кръста и се намери да излезе от стаята.

Следвайки внезапен импулс, посегнах към ръката му и я мушнах под бузата си.

— Остани тук — помолих. — Лошо ми е. Не искам да съм сама. Мисля, че ще умра!

— Не се умира толкова бързо — увери ме меко той. Не бях в състояние да разтълкувам тона му. Бях прекалено уморена, за да помисля върху това.

— Остани! — помолих отново и стиснах ръката му.

— Ще остана.

Легна бавно зад мен и мушна ръка под главата ми, за да се сгуша на рамото му. Внимателно приглади назад кичурите от челото ми и многократно прокара ръка през косата ми. В полусън забелязах колко нежни са докосванията му. Спалното бельо миришеше на него и моментално се почувствах сигурна и защитена. Само след секунди вече спях дълбоко.

Слънцето огряваше затворените ми очи. Примигнах лениво срещу твърде ярката светлина. Мъчеше ме убийствено главоболие. Цялото легло миришеше така силно на Дани, че веднага си спомних къде се намирам. Другата страна на двойното легло беше празна и не можах да преценя дали там е спал някой. Седнах предпазливо. Когато се движех бавно, пулсиращите болки в главата оставаха в поносими граници. Огледах се любопитно. Спалнята беше боядисана в бяло, аз лежах в спално бельо на сини и бели райета, а мебелите бяха от светъл бук: голям гардероб, две нощни шкафчета и скрин. Не се изненадах от синия цвят на завесите и покривката на леглото.

Стаята изглеждаше добре подредена и чиста, само в един ъгъл лежах купчина дрехи. Едва след време се сетих на кого принадлежат парцалите на пода и усетих как бузите ми се наливат с червенина.

За последен път зарових нос във възглавницата и вдъхнах дълбоко миризмата на шампоан, душгел и омекотител. С радост бих останала цяла вечност в леглото му, но внезапно се почувствах неловко. Цяла нощ бях лежала тук полугола! Фактът, че той въпреки това не ме беше докоснал, нахлу болезнено в съзнанието ми. Колко още доказателства ми трябваха, че този мъж не проявява интерес към мен? Или беше обратен?

Припомних си в подробности как флиртуваше с двете руси момичета и отхвърлих това предположение.

Надигнах се тромаво и тръгнах да търся банята. Събрах си дрехите и влязох на пръсти в съседната стая. Оказа се не баня, а комбинация от спортен салон и кабинет. В ъгъла под прозореца стоеше бюро, в другия ъгъл висеше боксов чувал. На пода беше разстлана спортна постелка, на тавана бе закрепен лост. На стената висеше голяма колекция от грамоти, във витрината бяха наредени купи. Разгледах ги любопитно. Кикбокс. Защо не играеше тенис или футбол като другите?

Вляво от мен висеше сертификат.

Мили боже!

Миналата година е спечелил световното първенство за аматьори по кикбокс. Фул контакт^[4], средна категория.

Какво всъщност прави тук?

Припомних си, че се намирам в чуждо жилище, само по бельо и тениска, и това ме изтръгна от вцепенението. Излязох в коридора през спалнята и опитах със следващата врата. Пълен успех. Влязох за малко под душа, намерих женски душгел и се сапунисах.

Очевидно Кристина живееше тук, а това никак не ми беше приятно. Коя, по дяволите, беше тя?

Извадих от шкафа хавлия, подсуших се и си облякох дънките. Пуловерът ми вонеше непоносимо на цигари, затова реших да задържа тениската на Дани. Поиграх си с мисълта да използвам четката му за зъби, но не бях сигурна дали синята наистина е неговата. Затова се задоволих да се изплакна основно с вода за уста и грижливо си сресах косата. Използвах дезодоранта на Кристина и се почувствах като новородена. Излязох в коридора със значително пораснало самочувствие, чух как в другия край някой потраква със съдове и тръгнах към шума. Кухнята беше малка и уютна, със светли стени и малка кръгла маса с два стола.

— Наредила съм масата в трапезарията — обади се любезен женски глас от съседното помещение. — Ела при мен.

Трапезария? Колко голямо беше жилището? Защо този човек се нуждаеше от толкова място?

Той не живее сам, Джесика!

Решително минах през отворената врата. Момичето, което бях видяла снощи на дивана, ме посрещна със сияещо лице. Кристина. Имаше крехка фигура и забележително красиво лице.

— Добро утро — произнесе звънко тя.

На всяко друго място и във всяко друго положение щеше веднага да ми стане симпатична, но аз вече бях решила да я мразя завинаги и от цялото си сърце. Облеклото ѝ още повече ме вбеси. Макар да беше есен, тя носеше тесни шорти и широка блузка с тънки презрамки. Пищните ѝ гърди се очертаваха ясно под тънката материя и подскачаха при всяка крачка, което ми наложи заключението, че намира сутиените за излишни. Тя ме измери със смарагдовозелените си очи. Погледът ѝ ме прониза почти като погледа на Дани. Ако очите ѝ бяха сини, навярно щях да ги сметна за брат и сестра — дори само заради интензивния цвят. С изключение на наситения цвят на очите обаче двамата нямаха никаква визуална прилика.

— Заповядай, седни — покани ме учтиво Кристина и ми придърпа стол.

— Благодаря — отговорих и последвах поканата.

— Дани отиде да тича — съобщи тя. — Би трябвало да се върне скоро. Не очакваше да станеш толкова рано. Искаш ли кафе?

— Да, благодаря.

Кристина се пресегна през масата и напълни чашата ми. Автоматично се зазяпах в деколтето ѝ и видях всичко, каквото имаше да се види. В гърлото ми се надигна зелената жлъчка на ревността. Веднага се запитах дали Кристина всяка сутрин налива кафе на Дани по този начин.

Тя ми подаде мляко и захар и аз си сложих и от двете. На масата имаше пресни хлебчета, масло и различни видове мармалад.

— Ти коя си всъщност? — попитах и започнах да пия кафето си на големи глътки, въпреки че все още беше горещо.

— Кристина — отговори тя, — но всички ме наричат Тина.

— Това вече го знам. Тук да не е жилищна общност?

Кристина поклати глава.

— Не това е жилището на Дани. Тук съм само временно. — Виновно вдигна рамене. — Имах си неприятности вкъщи, разбираш ли?

— И той беше така мил да ти предложи дивана?

Тази мисъл ме докара до точката на кипене.

— Всъщност си имам своя стая. Снощи случайно съм заспала на дивана.

Собствена стая за момиче, което е тук само временно? Колко дълго трае временното?

— Радвай се, че съм заспала на дивана, иначе никога нямаше да спиш в леглото на Дани. — Кристина направи драматична пауза и добави: — Със съжаление трябва да ти кажа, че той спа в моето легло.

Нима иска да ме предизвика? Реших да приема предизвикателството.

— Спали сте в едно легло? Чудесно!

Тя се усмихна с обич.

— Не, вчера не. Нали бях на дивана. Но понякога се случва да спя в неговото легло. Особено когато не мога да заспя и се чувствам самотна.

— Трогателно!

В същия момент в трапезарията влезе Дани. Сърцето ми пропусна един удар.

— Добро утро — поздрави той. Носеше спортен екип и беше запотен от тичането. Косата му стърчеше на всички страни. Обърна се към мен с грейнало лице. — Оцеляла си! Това е истинско чудо!

Приблужи се до масата и за миг сложи ръка на рамото ми. Усетих как изпод докосването му се разхвърчаха искри. Погледнах го наелектризирана, но той ме остави и отиде при Кристина.

— Отивам да си взема душ. — Наведе се и съвсем естествено я целуна по слепоочието. — Благодаря ти, че си направила закуска, Тина.

Тя му кимна приятелски, а аз проследих излизането му с отворена уста.

Кристина очевидно разбра колко зле се чувствам, защото седна при мен и обясни:

— Не се притеснявай. Дани не ми е приятел. Никога не е бил.

— Обаче изглежда точно така.

Реших поне да се опитам да я харесам и мрачно ухапах едно хлебче.

Когато Дани се върна при нас, се направих, че не го забелязвам.

— Добре ли си? — попита той.

— Хм — избръмчах.

— Ела да ти покажа жилището — покани ме Кристина.

Предпочитах да си остана при Дани, но я последвах в голямата дневна. Мебелите бяха от черно дърво, с големи стъклени врати, и аз някак си се успокоих, че не виждам нищо синьо. Кристина отвори вратата към терасата и излезе навън, както си беше леко облечена. Малката градина беше скрита от съседите с висок жив плет. На терасата видях градински мебели, покрити с калъфи. Истинска идилия. Съседната уличка се вливаше в полски път. Влязохме обратно, потрепервайки, Кристина ме преведе през спалнята на Дани към съседното помещение.

— Това е офисът му и същевременно спортен салон — обясни ми тя. — Тук тренира обикновено вечер преди лягане.

Премълчах, че вече съм била в помещението, и се запитах какво й дава право да влиза тук с такава естественост. Тя отиде още по-

далеч, като по обратния път през спалнята оправи леглото, изтупа възглавниците и сгъна грижливо завивката. След това ми показва стаята вдясно от входа.

— Това е моята стая — обяви гордо.

По отношение на големината стаята беше идентична с другите, но не разполагаше със съседно помещение. Вътре имаше легло, диван и малко бюро със стар лаптоп. Дрехите ѝ и безброй обувки с високи токове, с които аз не бих могла да стоя права, камо ли да ходя, бяха разхвърляни по пода.

Дани влезе след нас.

— Сега ще те откарам вкъщи — каза той.

Много исках да остана още малко.

— Приятно ми беше да се запознаем — рече Кристина и ми подаде ръка. Учудих се на здравото ѝ ръкостискане при тази мършава фигура. — Кой знае, може пак да се видим.

По тона ѝ не пролича дали желае нова среща, или се надява това да не се случи.

— Да, сигурно — отговорих със слаб глас. — Много благодаря за закуската.

Тя ми махна, аз си събрах нещата и тръгнах след Дани към колата. Той ми отвори предната врата.

— О, значи днес ми е разрешено да седя отпред?

— По изключение. Недей да свикваш.

Дани включи навигацията и аз му казах адреса. От уредбата се носеше епична музика, непозната за мен. Дани намали силата на звука. Изведнъж ме обзе чувството, че трябва да му благодаря. Все пак не е естествено да отведеш в дома си човек, когото едва познаваш.

— Благодаря ти — изрекох тихо. — За това, че се погрижи за мен и изобщо.

— Няма проблем. За в бъдеще обаче пий само каквото ти понася. Най-добре вода.

Дани следваше навигацията и караше доста бързо. Въпреки това се чувствах напълно сигурна и реших да си мълча.

Изведнъж се сетих, че трябва да съобщя на Ванеса какво е станало с мен и че всичко е наред, и ми стана горещо. На телефона ми се появи съобщение:

Успя ли да се прибереш?
Джес? Обади се, моля!

Набързо натраках SMS:

Всичко е наред, Неса. Спах при Дани, сега ме кара
към къщи.
Ще се обадя по-късно.

Прибрах телефона и с усмивка се обърнах към Дани:

— Мисля, че твоят приятел Рики здравата е завъртял главата на Ванеса. Надявам се само да не я използва.

— Двата са достатъчно възрастни, за да знаят какво правят — заяви той.

— Коя е всъщност Кристина?

— Най-добрата ми приятелка. Известно време ще живее при мен.

Реших да се откажа. Така никога нямаше да науча нещо повече.

Пътуването не трая дълго. Дани спря БМВ-то на паркинга пред гостилницата, близо до дома на родителите ми, и дръпна ръчната спирачка. Без да вдигне ръка от лоста, ме погледна с очакване.

— Вече си вкъщи.

Колебливо посегнах към ръката му, понечих да го привлека към мен, да се сбогувам, може би дори да го целуна.

Той издърпа светкавично ръката си, сякаш се бях опитала да го ухапя, и изфуча:

— Остави това.

Загубих ума и дума. Само седях и го зяпах с отворена уста. Той скръсти ръце пред гърдите и зачака.

— Ами... — подех объркана, — аз исках... всъщност... мислех си... аз си мислех...

— Напълно ми е безразлично какво си мислила, Джесика. Довиждане.

Спомних си с каква нежност ме беше милвал по косата само преди няколко часа в леглото. Престанах да разбирам света. Този човек

беше живото противоречие.

— Нима сега ме изхвърляш? — попитах обидено.

— Още не, но само след минута.

— Защо изведнъж стана такъв?

Дължеше ми поне обяснение. Той стисна устни и задиша дълбоко, сякаш полагаше усилия да се овладее.

— Чуй ме — заговори малко по-меко. — Съжалявам, ако си ме разбрала погрешно, но аз нямам никакво желание да завържа сериозна връзка и всякакви там дивотии. Животът ми е достатъчно сложен. Нямам нужда от теб в този живот и много бих се радвал просто да изчезнеш.

Усетих болезнено пробуждане в областта на корема. Много бързо разочарованието премина в гняв.

— Ти си лицемер, истински жалък лицемер! — изтърсих вбесено.

— Добре — отвърна той опасно спокойно, слезе от колата, заобиколи с бързи крачки и ми отвори вратата. — Настъпи моментът да те изхвърля.

Изскочих от колата, фучейки, и затръшнах вратата.

— Върви по дяволите! — извиках му.

— С удоволствие, но ти ме спираш! — отговори раздражено той.

Притиснах чантата към гърдите си и минах покрай него с вирната брадичка, без да кажа дума повече. Копнеех да се прибера вкъщи, за да си ближа раните на спокойствие. Щях да започна с най-дълбоката. Още преди да стигна до къщната врата, от очите ми потекоха сълзи на разочарование. Безмълвно оплаках загубата на нещо, което никога не бях притежавала. Вечерта дълго лежах будна, преди да потъна в неспокоен сън.

Тичам по тясна уличка, цялата запотена. Сърцето ми бие в гърлото, пътят пред краката ми се размива. Обръщам се, треперееща от страх. И зад мен пътят се размива и потъва в море от ледено синьо. Стените отляво и отдясно се приближават заплашително към мен и се превръщат в плътна синя мъгла. Синият цвят е навсякъде, обгръща ме и ме лишава от въздух.

[4] Пълен контакт, при който се използват единични удари или серии от удари с ръце и крака; мачът може да завърши по точки или с нокаут. — Бел.прев. ↑

ДЕКЕМВРИ 1999

Йорг Пфистерер прочете още веднъж цялото дело, преди да го затвори окончателно. Не, че не знаеше в подробности какво пише вътре. Навярно така му беше по-лесно да си вземе сбогом. Единственото, което правеше нещата по-поносими, беше, че в действителност нямаше да има сбогуване. Това беше чиста формалност.

Повече от пет години придружаваше момчето. Първата година в детския дом, после в охраняваното жилище. Накрая, през лятото на 1996 година, му помогна да се нанесе в чисто ново жилище. Случи се малко след присъдата. Процесът се проточи почти една година. Тежко време за Дани: наложи му се отново да съживи историята и да я представи пред съда. Ала той се бореше смело. Двамата заедно повдигнаха обвинение срещу баща му, минаха през всички инстанции и в крайна сметка спечелиха процеса. Кое то, естествено, беше справедливо и можеше да се очаква. Всъщност би трябвало да стане по-бързо — престъплението беше еднозначно. Майката на Дани обаче се оказа пречка — тя защитаваеше мъжа си и непрекъснато си противоречеше.

Едва преминаха през този ад, когато дойде следващият удар. Още по-силен от предишния. Йорг знаеше, че Дани все още не е преработил това безумие, че няма да се справи с него чак до края на живота си. Никой не би могъл. Беше прекалено жестоко, прекалено непоносимо и окончателно.

Въпреки това Дани взе матурата си много добре. Ала се отказа от мечтата си да следва спортни науки. Приемаше съдбата си като неизбежност и беше убеден, че е безсмислено да следва. Йорг изпитваше искрена болка. За него момчето беше станало като син. Обичаше го и ако бе станало нужда, щеше да го осинови веднага и без колебание.

Дани запази оптимизма си. Намери сили да осъществи желанието си да стане персонален треньор и без да следва. Започна

обучение във фитнес център. Момчето постигна много в своята област и започна да тренира младежи — тогава Йорг разбра, че наистина не е било нужно да завърши висше образование.

Затвори папката и я закрепил с ластик. Долу подготовката за рождения ден вече вървеше с пълна сила. Тази година Дани празнуваше в детския дом. Тук бяха приятелите му, тук се чувстваше у дома. Кристина, Рики и Симон щяха да дойдат много скоро. Не допуснаха да им забранят и повикаха няколко стриптийзъорки. Дамите щяха да се появят едва късно вечерта, когато децата от дома бяха в леглата. Подаръкът на Йорг за Дани вече бе поставен при другите, грижливо опакован. Бе поканил и майката на Дани, ала не очакваше тя да дойде. През всичките тези години не бе дошла нито веднъж.

Почука се кратко. Влезе Дани.

— Здравсти — поздрави той. — Ще слезеш ли с мен при другите?

Йорг стана и го прегърна.

— Честит рожден ден, малкия!

Приятелски потупа питомеца си по рамото и го огледа. Познаваше Дани отвън и отвътре и моментално разбра, че е тъжен.

— Какво има? — попита Йорг.

Дани вдигна рамене и не отговори.

— Седни — заповяда Йорг и се отпусна отново на стола зад бюрото. Дани се подчини. — Разказвай — подкани го Йорг.

Дани нервно загриза показалеца си.

— Запознах се с едно момиче.

— Но това е прекрасно.

Дани го погледна обвинително. Даже след толкова години понякога се случваше Йорг да потрепери под силата на погледа му.

— Не е прекрасно и ти го знаеш.

За момент Йорг бе раздвоен. Силно желаше момчето да има добра връзка, ала непоносимите страдания бяха оставили трайни белези в сърцето му. Дани срещна първата си любов на шестнайсет, малко след като баща му влезе в затвора. Крехко тъмнокосо момиче, толкова плахо и неопитно, та Дани имаше чувството, че той може да води връзката. Въпреки това останаха заедно само няколко месеца. Момичето така и не успя да преодолее затвореността и отблъскващото поведение на Дани. Освен това до края не разбра защо той имаше право да я докосва, а тя него — не. В крайна сметка го остави. След

тази връзка дойде злокобното обаждане на бащата и Дани окончателно се отвърна от жените. Две-три години по-късно опита отново. Този път избра съвършено различен тип жена: със самочувствие и силен характер, ала проблемите си останаха същите. С третата се отказа напълно от чувствата и се получи горе-долу добра връзка. Докато съвестта не го принуди да каже истината на партньорката си. След разкритието тя изчезна завинаги.

Йорг от сърце желаше питомецът му да си намери истинска приятелка. Какво да го посъветва обаче? Да запази тайната за себе си? Нима дългът му на възпитател не изискваше да му внушава честност и почтеност спрямо другите хора?

Изведнъж лицето на Йорг просветна. Сети се, че вече не е настойник на Дани. Имаше право да му даде чисто приятелски съвет.

— Прекрасно е, Дани. Само този път не бива да допуснеш грешката да й кажеш.

Дани го зяпна изумено.

— Не говориш сериозно, нали?

— Напротив. Говоря напълно сериозно. Никой не може да те задължи. Време е да помислиш и за себе си. Ти не си идиот. Знаеш кога трябва да внимаваш. Докато не я излагаш на опасност, е напълно законно да запазиш тайната си.

— Не знам. — Настроението на Дани се помрачи и той отново загриза пръста си. — Не се чувствам добре.

Йорг пое дълбоко дъх.

— Цели пет години ти давах съвети. В продължение на пет години ти ги пренебрегваше и залагаше на проклетия си инат. Поне този път би могъл да ме послушаш!

— Ще си помисля. — Дани се отпусна на седалката и се загледа в тавана. След малко продължи замислено: — Навярно и без това няма да се получи нищо. Само преди седмица й обясних доста грубо, че предпочитам да живея сам.

Йорг поклати глава.

— Трябва да работиш върху себе си, Дани. Много си импулсивен.

— Не се държах импулсивно. Съзнателно я прогоних. От страх пред бъдещето.

— Прекалено много мислиш. На твоята възраст връзките идват и си отиват. Повечето приключват много бързо. Най-добре е изцяло да прогониш мислите за бъдещето. — Йорг изпадна почти в еуфория. — Ще ѝ се обадиш и ще се извиниш. Оправи нещата!

— И как ще стане? Как да се извиня? Не мога да ѝ дам обяснение, без да кажа истината!

— Прав си. — Йорг помисли малко. — Измисли нещо. Разкажи ѝ как последната ти връзка се е провалила. Кажи, че ти е било нужно време.

Дани учудено поклати глава.

— Не е възможно да ме съветваш да започвам връзка с лъжа!

Йорг вдигна рамене.

— Щом се налага. Постарай се да намериш начин. Не започвай веднага с истината.

— Ще си помисля — повтори Дани.

— Разкажи ми за момичето. Какво харесваш у нея?

— Казва се Джесика! — Необикновените сини очи засияха. — Няколко години по-малка от мен. Стройна, с дълга коса. Малко превзета, но сладка. — Дани замислено присви очи. — Най-важното обаче е, че знае как да ме възпира. Не ми позволява просто да я карам да танцува по свирката ми, както става с другите момичета. Тя е равноправен партньор, интересува се от мен, не от външността ми както всички други. — Усмихна се криво. — Мисля, че имам нужда от това. Нуждая се от човек, който понякога да надраска гладката повърхност, вместо да гледа отвъд нея. Точно така. Искам момиче, което да ме опознае истински. Момиче, което не допуска лесно да го сплашват. Момичето, което има връзка с мен, трябва да е наистина дебелокожо, за да ме издържи.

ЯНУАРИ 2000

— Бледорозово или по-добре наситено синьо?

— Нито едното, нито другото — отвърнах. — Не харесвам лак за нокти!

Особено пък в синьо!

Ванеса въздъхна.

— Добре, от мен да мине. Тогава използвай поне безцветен лак. Иначе няма да имаме истински разкрасяващ уикенд.

— Неса, моля те. Вече ми направи маска на косата, маска на лицето и маникюр. Навярно сега съм най-красивият човек на земята.

Познавам друг, още по-красив!

Мили боже, защо този омразен глас не ме оставяше на мира?

Примирих се и протегнах ръце към приятелката си.

На вратата се почука, влезе мама.

— Джесика, пристигна колет за теб.

Взрях се объркано в малкото кашонче.

— Не съм поръчвала нищо.

— Може да е закъсняла доставка.

Мама ми подаде кашончето, а аз започнах да духам намазаните с безцветен лак нокти.

— След малко ще го отворя. Остави го някъде.

— Ще ядем след половин час — съобщи мама на излизане.

— От кого ли е? Моля те, Неса, отвори го бързо.

Ванеса се помъчи да разкъса лепенките с пилата за нокти и наистина успя. Извади от кашончето кутия, увита в хартия.

— Радиостанция — установи тя. — Божичко! Мидленд Алън, 80 канала^[5]! — добави смаяна. — Страхотно! Как може да си го позволиш?

— Изобщо не мога да си го позволя — отвърнах и си представих евтината ТМ-радиостанция, която използвахме досега. — Някой е сбъркал адреса.

— Вътре има бележка.

— Дай ми я!

Изтръгнах листчето от ръката ѝ. Докато го разгъвах, ме обзе предчувствие.

— От Дани е — съобщих тихо.

— Какво пише? Да не би да ти подарява радиостанцията? Мислех, че сте се скарали! — Ванеса подскачаше нервно. — Отговори ми, Джес!

— Дани се извинява — обясних и прочетох писмото повторно. Сърцето ми биеше силно. — Има и едно стихотворение, от което не разбирам нищо.

— Какво пише?

Зачетох на глас писмото, написано на линирана хартия.

Джесика,

Искам да се извиня за поведението си през онази неделна сутрин.

Не се държах добре — sorry.

Ти просто вложи в нощта твърде много, прекалено много. Съжалявам, затова реших да ти подаря нещо, като извинение или просто защото те харесвам.

Въпреки това трябва да продължим по отделни пътища, между нас никога няма да се получи. Ти виждаш у мен нещо, което не съм.

Sorry, Дани

*Pain is a feeling
Cold moment at the pond
No one is watching
The flight of a knife
The death of a snake.*

*I know the sea of lies
When the dogs bark
No one is listening
I am the bird of death*

The death-bringing bird of the night^[6]

— Извинява се за поведението си, това е добре.

Ванеса кимна замислено.

Седмица след като съм се примирила, че няма да го видя никога вече. Прекрасно.

— Какво иска да каже със стихотворението? Защо го е написал на английски?

Ванеса вдигна рамене и посегна да вземе писмото.

— Дай да видя.

Докато тя четеше, аз разгледах радиостанцията с растящо учудване. С нея щях значително да разширя обхвата. Осемдесет канала! Най-сетне достатъчно възможности за избягване на смущенията. Шумов регулатор, потискане на шумовете, модулиране на тоновете, включване към усилвател, даже автоматично търсене на предаватели.

— Това е предупреждение — установи Неса.

Слушах я само с половин ухо.

— Така ли? И за какво ме предупреждава?

— Да се пазиш от него... поне така мисля.

— Какво?

Не се интересувах особено от думите ѝ. Бях готова веднага да разглобя старата радиостанция и да включа новата.

— Трябва да му върнеш подаръка, Джес. Най-добре сложи в кутията и тениската, която още пазиш, и му кажи да се маха по дяволите!

— Ти да не си полудяла! — изфучах. — Няма да му върна радиостанцията!

Ще си запазя и тениската, добавих мислено.

— Този тип не е наред с главата. Това поне е сигурно.

Едва удържах усмивката си.

— И какво от това? Изглежда добре и е щедър. Нека е малко луд!

Ванеса ме изгледа изумено, отне ми новата играчка и пъкна писмото в ръката ми.

— Сега ще ме изслушаш! Този наистина не е с всичкия си. Залъгва те със сладки приказки, а после не се обаждат. Води те у дома

си, после те изхвърля от колата, а след няколко седмици ти прави подаръци!

Това е недостатъкът да имаш най-добра приятелка. Тя винаги знае всичко. Прочетох стихотворението за четвърти път, опитвайки се да разбере какво пише между редовете.

Ванеса се изправи и опря ръце на хълбоците.

— За мен звучи, сякаш си имаме работа със сериен убиец. Сигурна съм, че е някой луд. Скалпира жените и си прави обувки.

— Изобщо не прилича на сериен убиец — възразих.

— Ах, така ли? — отзова се подигравателно тя. — И как, според теб, изглеждат серийните убийци?

— С огромни мускули и безброй татуировки, с обръсната глава, пушат пури. Имат и мустаци, естествено. Всеки го знае.

Ванеса неодобрително смръщи чело.

— Моля те да останеш сериозна.

Постепенно започнах да проумявам част от написаното.

— За мен стиховете звучат много безнадеждно — отбелязах.

— Възможно е. Навярно защото той е безнадежден случай.

Внезапно ми стана все едно. Ванеса да говори, каквото си иска. Беше ми безразлично какво пише в писмото. Дори да бе написал, че е самият Фреди Крюгер^[7] и се храни с малки деца, нямаше да се уплаша.

— Ще му пиша — обявих решително.

— За бога, сега и ти полудя!

Изумена, Ванеса плесна с ръце над главата.

Мама ни повика да ядем, но аз заявих, че ще слезем по-късно, и се заех да съчинявам отговора си.

Многоуважаеми господин Тейлър,

Сърдечно Ви благодаря за писмото. Със съжаление трябва да Ви съобщя, че си имате работа с ученичка, която се обучава в област на техническото чертане, а не с учена дама.

Поети и мислители — за мен това са недостъпни пространства. И, честно казано, се чувствам добре без тях. Не искам да вляза.

Въпреки това не ми убягна, че желаете да ме предупредите. И за това Ви благодаря, ала съм длъжна да добавя, че не е нужно.

Вече почти 18 години бродя по земята без Вас и съм оцеляла.

Което означава: мога да се грижа сама за себе си.

За да съкратим процедурата:

Аз те харесвам, но не се интересувам от писмовно приятелство със закодирани послания. Затова ти давам три възможности за отговор. Зачертай правилното!

а) В събота вечерта ще дойда да те взема и ще идем на кино.

б) Ще си остана далеч от теб, на края на земята.

в) Ще продължа да ти изпращам писма, които никой не разбира, поради което няма да получавам отговор.

Сърдечни поздрави, Джесика

PS: Хиляди благодарности за радиостанцията. Наистина много се зарадвах!!!

След обяда отидох с автобуса до Лудвигсбург. Влязох в кино „Централ“ и купих два билета за прожекцията на „Проклятието Блеър“^[8] в осем вечерта в неделя. Щом се прибрах вкъщи, напъхах с треперещи пръсти писмото и билетите в един плик и побързах да го залепя. Още същата вечер се разходих с кучето Лайка до пощенската кутия и пуснах писмото, преди да съм размислила.

Уличката е ужасяващо тясна. За щастие синята светлина вече не е толкова ярка. Разсеяла се е, сякаш идва от слаби крушки. Тичам с все сили, едва си поемам дъх. Искam да спра, но не мога.

Трябва да се махна. Дали обаче тичам в правилната посока? Къде е изходът? Наистина ли ще се махна, или тичам точно към онова, от което се стрема да избягам?

* * *

Телефонът ми даде сигнал, докато бях под душа. Посегнах към него с мокри ръце. Само едно кратко съобщение:

Отговор а)

Сърцето ми направи огромен скок. Моментално се събудих. Във вените ми нахлу адреналин. С най-голямо удоволствие бих отговорила веднага колко много се радвам, ала си заповядах да изпратя съвсем кратък отговор. Не ми хрумна нищо подходящо и се задоволих да изпратя едно смайли.

След по-малко от минута пристигна нов SMS:

Да хапнем преди киното?

В 17:00 ч. ще те взема от паркинга, където последния път те изхвърлих.

Ударих се по бедрата и нададох радостен вик.

В мислите си ръкоплясках на самата себе си и си устройвах овации.

Някой почука на вратата.

— Побързай, Джесика! И други искат да влязат в банята!

— Ей сега съм готова! — извиках на татко. Още два дни. Тогава щеше да дойде събота. Трябваше да издържа два дни.

* * *

Погледнах се изпитателно в огледалото. Резултатът беше видим. Носех плътно прилепнали дънки, карминеночервен къс пуловер с ръкави прилеп и високи до коленете черни ботуши с тънки токове.

Дългата коса падаше на леки вълни по раменете ми. Бях се гримирала много дискретно и това ми отне доста време.

Мама ме наблюдаваше любопитно.

— При Александър ли отиваш? — попита с надежда тя.

— Не, отивам на кино с Неса — излъгах.

Междувременно родителите ми бяха узнали за раздялата с Александър, ала мама продължаваше да храни напълно необосновани надежди, че двамата ще се съберем. Тя го харесваше, а най-вече харесваше майка му. Връзката ми с Александър продължи почти три години и през това време майките ни бяха най-добрите приятелки. Този факт ми осигуряваше много свободи. Родителите на Александър ни оставяха да правим, каквото искаме, най-вече да прекарваме сами свободното си време. Понякога оставахме в дискотеката по цяла нощ, прибирахме се едва в ранните сутрешни часове, без да се налага да обясняваме нещо на някого.

Мама остана разочарована.

— Е, може по-късно да отида при Александър — добавих, за да я успокоя.

— Толкова бих се радвала пак да се съберете — подхвана тя сигурно за стотен път.

Вдигнах рамене.

— Ще видим. Трябва да тръгвам, мамо. Доскоро!

Грабнах чантата и палтото и излязох от къщи с неприятно усещане в стомаха. Двайсетте метра до паркинга се проточиха безкрайно. Ами ако той не дойде?

Едва взех завоя и го видях. Носеше дънки и кралскосин пуловер с качулка и стоеше със скръстени ръце, небрежно облегат на осемметрова, блестящочерна лимузина „Линкълн Таун“. Както винаги косата му стърчеше на всички страни. Видя ме и ме дари със зашеметяваща усмивка. Наблизо стоеше облечен в черно господин и гледаше към земята.

Безумие... С шофьор...

Коленете ми застрашително омекнаха, умът ми отново се изключи.

Запътних се към Дани с нарастващо учудване. Той се изправи и протегна ръце към мен. Улових ги, пръстите му за кратко се склчиха около моите. Отново изпитах усещането, че ми е нанесъл електрически удар.

— Леле! — заекнах. — Защо си дошъл да ме вземеш по този начин?

— Защото съм влюбен — отговори тихо той.

За секунда светът затихна.

Каза, че е влюбен...

В този миг шофьорът отвори вратата. Приглушена виолетова светлина изпълваше вътрешността на автомобила. Седнах върху кремавата кожена тапицерия, която заемаше цялата дължина на лимузината. В средата бе поставена дълга маса, навярно от мрамор, а върху масата ни очакваха бутилка шампанско и две чаши.

Дани ми подаде едната и се чукнахме.

— Мислех, че никога не пиеш алкохол — промълвих.

— Изключенията потвърждават правилото — отговори той и отпи първата глътка.

Шофьорът затвори вратата и лимузината бавно излезе от паркинга.

— Как е възможно още да не си приключил професионалното си образование, а да си позволиш това нещо?

Нямах понятие колко струва, но със сигурност не беше евтино.

Дани прикри усмивката си.

— Печеля много добре от допълнителната си работа.

— Знаех си. Крадеш автомобили и ги продаваш в чужбина!

— О, не! — Той изглеждаше искрено изненадан.

— Тогава прилагаш номерата на внука, нали? Звъниш на самотни баби, правиш им мили очи, плачеш им, че си преследван от мафията, и просиш пари!

Дани зяпна слисан. Очевидно не бе очаквал от мен чак такава фантазия.

— Истината е много по-невзрачна. Бих казал даже скучна. Позволявам да ми правят снимки за голяма модна марка.

— Значи си станал модел? — Толкова силно се уплаших, че почти изкрещях. Явно не само изглеждаше като модел от гланцово списание, ами и наистина беше такъв.

Какво, по дяволите, искаше от мен момче като него?

Каза, че бил влюбен...

— Да — кимна той. — И не е нужно да крещиш. Снимките са безобидни. Дрехи, реклами, обичайното. От това се печели много добре.

— Значи, затова не си следвал след матурата?

Погледът му помрачил.

— Не. Имах други причини. Лични причини.

Ето го пак мрака в очите му.

— Не те ли е страх, че един ден ще станеш стар и грозен и няма да печелиш нищо?

Любопитството ми не знаеше граници.

— Това не ме притеснява.

Защо в гласа му прозвуча меланхолия?

Междувременно бях изпразнила чашата, ала не се осмелих да си наля, защото Дани не ме изпускаше от очи нито за миг.

— Има нещо, което не разбирам — подех отново. — Защо се опита да ме предпазиш от себе си? Да не би да режеш малки момичета на парчета и да ги заравяш в гората?

Виолетовата светлина блестеше в косата му. Той наклони глава и ме огледа.

— Произвеждам дрога в мазето — отговори. — Никой не бива да узнае. Налага се да бъда предпазлив.

Измерих го със скептичен поглед. Един от проблемите с хапливия хумор на Дани беше, че никога не знаех дали говори сериозно, или се шегува.

Той забеляза, че съм на път да повярвам на думите му, и тихо се засмя.

— Сарказмът е мечът на интелектуалеца — обясни ми най-после. Изведнъж спокойствието му отново изчезна.

— Хайде да говорим сериозно — поде той. — Моят живот е истинска катастрофа. Не искам да въвличам никого.

— Катастрофите въобще не ми създават проблеми!

— Не се шегувам. Ако си разумна, не се забърквай с мен.

— Разумът никога не е бил сред силните ми страни. На седемнайсет човек не може да бъде разумен.

Той въздъхна дълбоко.

— Окей — изрече театрално. — И аз ще ти дам три възможности. Цената е страхотна:

1. Доволен и безгрижен живот без мен.

2. Давам ти себе си.

3. Намираш си приятел, който ти подхожда, и живееш щастливо с него.

Решавай!

— Отговор номер две, моля! — обявих тържествено.

— Говоря сериозно!

— И аз. Отговор номер две! — Не успях да удържа смеха си. — Трудно ми е да не се смея. Толкова си смешен!

Погледнах през прозореца и видях десетки любопитни хора да следят как лимузината влиза на паркинга пред киното.

Шофьорът спря точно пред входа на ресторанта до киното. Слезе бързо, поклони се леко и ни отвори вратата. Дани слезе пръв и ми подаде ръка. Всички минувачи бяха съсредоточили вниманието си върху нас. Изведнъж се почувствах на абсолютно погрешното място. Той спокойно можеше да мине за футболна звезда, но аз?

Чувството, че не съм на едно ниво с него, не ме напусна и когато влязохме в изискания ресторант. Посрещна ни келнер в черен фрак и ни отведе до празнично наредена маса със запалени свещи. С елегантен жест ни покани да заемем местата си и ни подаде менюто. Прегледахме го и казах:

— За мен свинско филе с гъби и зеленчуци. Ти какво ще вземеш?

Дани повдигна обвинително едната си вежда.

— Не ям мъртви животни.

Избра вегетарианско азиатско ястие и даде поръчката.

— Защо си се изнесъл толкова рано от къщи? — попитах го спонтанно.

— Рано ли? — Очите му потъмняха. — Аз съм на двайсет години.

— Пак е рано! — настоях.

— Родителите ми загинаха при автомобилна злополука, когато бях на петнайсет. Известно време живях в дом, после се нанесох в собствено жилище — разказа ми накратко той.

— О, съжалявам. — Разбираемо беше, че не обича да говори за това.

— Това е минало. Не съм бил при злополуката.

Темата бе приключена за него.

Келнерът във фрак ни донесе напитките.

— А откъде си? Името ти не звучи като немско...

— Роден и отраснал в Атланта — съобщи той.

— Наистина ли? — Защо се изненадах, след като вече бях мислила в тази посока? — Не се забелязва. Как така говориш немски без акцент?

— Само наполовина съм американец. Майка ми беше немкиня, отраснах с двата езика. Точно погледнато, майчиният ми език е немският. — Погледът му се отнесе в далечината. — Живеехме в прекрасна дървена къща сред природата. Ходех в начално училище, в градината ни имаше басейн, времето винаги беше хубаво. Освен това имах овчарско куче.

— И аз имам куче. Смес от ловни породи. Женско, на черни и бели петна. Името ѝ е Лайка. — Отпих глътка кола. — Кога се преместихте в Германия? И защо?

Поднесоха ни предястие. Почти бях повярвала, че няма да получа отговор на въпроса си, когато Дани заговори:

— Бях на десет години, когато мама претърпя аборт. Това я извади от равновесие и пожела да се върне у дома, при семейството си.

— И на теб не ти хареса тук, така ли?

Това беше повече установяване на очевидното, отколкото въпрос.

— Не, не ми хареса истински.

— Нали току-що каза, че баба ти и дядо ти живеят тук? Не се ли разбираш с тях?

— Аз да — обясни Дани, без да вдига поглед. — Баща ми обаче само се караше с тях и връзката прекъсна напълно.

Мълчаливо опразних чинията, оставих приборите върху салфетката и най-сетне се осмелих да попитам:

— Защо не ти хареса тук? Заради караниците? Или времето в детския дом беше ужасно?

Буквално видях как Дани се затвори. Съвсем ясно усетих как издигна около себе си стена, за да скрие чувствата си от мен. Явно нямаше да получа повече информация.

— Достатъчно сме говорили за мен — произнесе той като по команда. — Какво е положението при теб? Имаш ли братя и сестри?

Млада руса келнерка със съвсем къса пола и конска опашка донесе основното ястие. Забелязах как Дани я огледа любопитно. Тя се изчерви. Положи чинията пред него и пръстите ѝ се задържаха върху масата малко по-дълго, отколкото беше необходимо. Погледът ѝ потърси неговия.

Къде беше келнерът от преди?

— Имам по-голям брат — отговорих и огледах критично сервитьорката. — По професия е търговски служител.

— А ти обяздваш коне, обучаваш се по техническо чертане, разбираш се добре с родителите си и се наслаждаваш на цял куп свободи.

Сега беше негов ред да установява факти.

— Да — отговорих. — Родителите ми ми имат пълно доверие. Но и аз съм олицетворение на надеждността.

Дани се усмихна доволно.

— Семейството ти е като от книжка с картинки.

Никога не би ми хрумнало да опиша семейството си като от книжка с картинки. И ние си имахме проблеми. Обаче родителите ми бяха живи. Това беше много повече, отколкото имаше той.

— Яденето е много вкусно — отбелязах.

Известно време говорихме за съставките на соса към салатата, въпреки че нямах понятие от готвене.

Отместихме чиниите и Дани вдигна ръка да поиска сметката.

— Да се прехвърлим в киното — напомни ми той. — Филмът започва скоро.

С облекчение установих, че келнерът във фрак се появи отново. Дани плати, хвана ръката ми и се запътихме към киното. Почакахме на опашка, за да си купим пуканки и напитки. Дани пусна ръката ми едва когато краят на опашката ни раздели.

Направи ми впечатление, че няколко от дошлите на кино момичета се обърнаха да го видят. Една смушка приятелката си и го посочи с пръст. Двете се изкискаха глупаво и се изчервиха. Дори да бе забелязал реакциите на околните, Дани не допусна да му проличи. Стана ми горещо. Чувствах се все по-зле. Едва когато седнахме в затъмнената кинозала, въздъхнах облекчено. Изохках и се отпуснах на седалката.

Дани ме погледна изпитателно.

— Наред ли е всичко? — осведоми се тихо.

— Всичко е в пълен ред — отговорих.

Той отпи глътка кола и ми подаде напитката си с въпросителен поглед. Направи го толкова естествено, че сърцето ми отново подскочи. Май трябваше да взема мерки, иначе щях да получа смущения в сърдечния ритъм. Бързо отпих глътка от неговата кола, макар да си имах собствена напитка. Мисълта да споделя нещо с него много ми хареса.

— Как ще се приберем после? — попитах тихичко.

— Както дойдохме, естествено.

— Често ли возиш момичета в лимузина с шофьор?

— Не, ти си първата — отговори той и ми намигна.

Филмът започна и залата утихна.

Облегнах глава върху рамото на Дани. Не разбрах почти нищо от действието на филма, бях твърде замаяна от близостта му. Усещах спокойното му, равномерно дишане. Пуловерът му миришеше свежо на омекотител, самият той ухаеше на душгел, афършейв и може би леко на мускус.

Оглеждах го скришом. Имаше абсолютно прав нос и меки черти. Сините му очи бяха обрамчени от най-дългите мигли, които някога бях виждала. Тясната му ръка с дълги пръсти лежеше върху коляното. Не знам колко дълго се взирах в нея, преди да събера смелост и да сложа ръка върху неговата.

Очевидно не го беше очаквал. Потрепери и инстинктивно издърпа ръката си.

— Извинявай — прошепнах.

Интуицията ми подсказа, че силната реакция няма нищо общо нито със страшния филм, нито с мен.

— Не се е случило нищо лошо — отвърна той и ми протегна ръката си с дланта нагоре.

Веднага щом започнаха надписите, Дани ме изправи на крака.

— Ела, трябва да изчезнем, преди да са се натрупали хора.

Буквално ме извлече през редицата, пренебрегвайки протестите на зрителите. Малко преди изхода неволно настъпих нечий крак, спънах се и за малко не паднах. Избухнах в глупав смях, хванах се здраво за Дани и го бутнах напред. Жената ни наруга и заплашително размаха чадъра си.

— Тичай — подканих Дани и го блъснах.

Той наистина се затича и пак ме повлече след себе си. По причина, разбираема само за двама ни, се втурнахме навън като обезумели.

Спряхме едва на вратата, силно задъхани, и избухнахме в луд смях. Смехът на Дани беше толкова заразителен, че ми беше невъзможно да престана.

— Ела! — Той улови ръката ми и отново хукна, този път през паркинга.

— Защо бързаме толкова? — изпъшках аз.

— Изобщо не бързаме — отговори той, ала намали темпото едва когато стигнахме до лимузината. Шофьорът ни видя и слезе да ни отвори вратата. Сигурно реши, че сме пияни.

В минибара ни чакаха две пълни чаши шампанско.

— За теб — рече Дани и вдигна чашата.

— За двама ни! — извиках. Бягството от киното ме бе настроило почти еуфорично. Чувствах се готова на всичко.

— Бихме могли да опитаме — проговори тихо Дани и изпразни чашата си.

Сърцето ми направи мъчителен опит да се върне към нормалния ритъм.

— А какво ще стане със загатнатата катастрофа?

Ако сега не си затвориш устата, ще развалиш всичко...

Вътрешният ми глас размахваше възбудено ръце, за да ми внуши, че трябва да замълча. Прехапах устни. Защо бях казала това? Защото трябваше да знам. Ужасно се страхувах, че известно време Дани ще е мил и достъпен, а после отново ще ме изхвърли безмилостно.

Той вдигна глава и ме погледна пронизващо.

— Надявам се да ти писне от мен, преди да се стигне до катастрофата.

— Надяваш се значи? — попитах подигравателно, а той вдигна рамене, сякаш се извиняваше. Глътнах шампанското наведнъж.

Пия шампанско! Забелязах го твърде късно. Каквото и да беше, веднага ми се качи в главата.

— Никога няма да ми писнеш — обещах.

— Ще видим — контрира ме той. — Ще положи всички усилия да ти писне от мен.

Поклатих глава и се взрях в празната чаша.

— За каква катастрофа говорим? — Зададох въпроса повече на себе си, отколкото на Дани.

Той сложи внимателно пръст под брадичката ми и я повдигна, за да ме погледне в очите. Видях синьо, тъмносиня вода, и за малко да се удавя.

Въздишката му ме успокои. Категорично имаше склонност да драматизира.

— Ако можех просто да ти обясня проблема, нямаше да се опитвам да те държа далеч от мен. Ако все още си с мен, когато стане опасно, ще те уведомя навреме, обещавам.

Дани изпъна рамене. Изглеждаше изпълнен с решителност. Погледът му отново ме хипнотизира.

— Доверяваш ли ми се? — попита той.

Не забравяй да дишаш, Джесика!

Кимнах.

— Да. Доверявам ти се. — Думите не бяха повече от шепот.

— Благодаря ти. Обещавам да внимавам за теб. Да те пазя.

Колко бе изпил междувременно? Три чаши? Колко пиян беше?

Брадичката ми все още беше в ръката му, погледът му ме приковаваше. Положих усилия да дишам дълбоко през корема, за да запазя поне малко спокойствие. Дани наклони глава и леко отвори уста. Врърхчето на езика му докосна за миг острите кучешки зъби. Вече не можех и не исках да чакам. Решително се протегнах към него. Той се поколеба за момент, после устните му се разтвориха. Миризмата му ме удари в носа, пръстите му намериха моите. Чух как дъхът му се ускори. Сърцето ми се качи в гърлото. Езикът ми докосна неговия...

В следващия миг той се отдръпна рязко от мен.

— Джесика — пошепна той. Гърдите му се вдигаха и спускаха по-бързо от обикновено.

— Да?

Дани не завърши изречението. За момент затвори очи. Каквото и да е искал да каже, никога нямаше да го чуя.

— Проклятие! — изфуча внезапно той, напълни чашата си и изпи шампанското на един дъх.

Лимузината бе спряла на паркинга пред гостилницата, близо до дома на родителите ми. Вратата се отвори. Никой от двамата ни не се

помръдна и шофьорът се оттегли дискретно.

— Какво направих, по дяволите?

Дани ме погледна отчаяно и скръсти ръце пред гърдите.

Внезапно ме обзе страх.

Не отново, моля те, не отново!

Наведох се към него и го докоснах по бузата.

— Всичко е наред, Дани — опитах се да го успокоя. — Отговор номер две. С всички последствия. Решението е изцяло мое. Не ме интересува какви са другите опции. Винаги ще е отговор номер две.

Той кимна.

— Ще се видим ли следващия уикенд?

Той кимна отново и аз въздъхнах облекчено.

— Благодаря ти — промълвих. Бях благодарна и за желанието му отново да се срещне с мен, и за днешната вечер.

— Доскоро. Ще се обадя. — Гласът му не звучеше самоуверено както обикновено.

Слязохме от колата и за момент се погледнахме в очите.

— Всичко е наред, Дани — уверих го и се обърнах да си вървя.

— Всичко е наред — повторих, без да знам, че по-късно „Всичко е наред“ щеше да стане нашият код.

Код, символ на нашето доверие един в друг, който задушаваше в зародиш всяка следваща несигурност.

[5] Радиостанция за осъществяване на гражданска радиовръзка, каналите се ползват безплатно, на достъпните честоти се работи свободно; в Германия честотната област обхваща 80 канала. — Бел.прев. ↑

[6]

*Болката е чувство,
студен миг край езерото;
никой не вижда политането на ножа,
смъртта на змията.*

*Познавам морето от лъжи.
Когато кучетата лаят,*

*никой не чува.
Аз съм птицата на смъртта,
нощната птица, която носи смърт.
— Бел.прев.*

[↑]
[7] Сериен убиец на деца и младежи от филмовата поредица „Кошмари на Елм стрийт“. — Бел.прев. [↑]

[8] Филм на ужасите от 1999 г., разказва за мистериозното изчезване на трима студенти в гората. — Бел.прев. [↑]

ФЕВРУАРИ 2000

Този път Дани не ме остави да чакам дълго вест от него. Беше едва пет сутринта в сряда, когато мобилният ми телефон даде сигнал. Посегнах в полусън и прочетох SMS-а:

Добро утро,
Имаш ли желание в събота предиобед да дойдеш с мен в старата мелница?
Намира се съвсем близо до дома ми. Много искам да ти представя една дама, която играе много важна роля в живота ми.

За кратко се замислих дали да изчакам с отговора, ала нетърпението победи.

С голямо удоволствие! Чувствам се безумно почетена да се запозная с една от придворните ти дами, макар да ми изглежда малко странно жена с благороден произход да живее в мелница...

Да си набавя ли вечерна рокля? Трябва ли да упражнявам дворцов реверанс?

Дани очевидно нямаше моите затруднения с търпението. Отговорът му пристигна след почти два часа, тъкмо когато слизах по стълбата към службата за подземно строителство.

Препоръчвам дънки и маратонки. Няма да си имаме работа със синя кръв, по-скоро със слама и конски косми.

Доведи кучето си, сигурен съм, че ще му хареса.
В десет ще съм при теб.

Дани

Времето до събота се проточи безкрайно. Когато пристигнах с Лайка на паркинга, той вече ме чакаше. Небрежно облегнат на излъсканото до блясък БМВ, ръцете както винаги скръстени. Макар да беше още зима, слънцето грееше силно и топлеше.

Дани направи няколко крачки към мен и ме целуна по устните. Бегла целувка, ала въздухът буквално завибрира. Отново трябваше да си напомня да не забравя да дишам.

Според кучето ми непознатият еднозначно бе прекрачил границата. Лайка изръмжа гневно и се приготви да ме защитава в случай на нужда.

Дани се усмихна.

— Много мил поздрав.

— Съжалявам — отговорих. — Тя е малко объркана. Преди да дойде при мен, беше улично куче и е изтърпяла много. Третирали са я много зле. Редовно са я били и даже са я простреляли със сачмена пушка. Дай й малко време и сигурно ще те хареса.

Той измери Лайка с преценяващ, но кротък, почти нежен поглед.

— Няма проблем — отвърна. — Ще се справим. Познавам лошото отношение към животните. Ще станем най-добри приятели, ще видиш.

Дани отвори задната врата на автомобила.

— Покани я да влезе. Донесъл съм й нещо, но ще го видим после. Не искам да се чувства притисната още от самото начало.

Да оставиш кучето ми на спокойствие — това беше най-добрата възможност да спечелиш доверието му. Повечето хора се опитваха веднага да задоволят собствената си потребност от близост и посягаха да я гаят. Така разваляха всичко още в началото.

— Просто така ли ще влезе, без одеяло? — попитах.

— Да, естествено — отвърна той, леко объркан. Видя колебанието ми и добави: — Не знам как е било с твоя Александър, но за мен колата не е светилище, а вещ за употреба. Тя е създадена да вози хората — и кучетата — от А до Я. Хайде, качвайте се!

— Ако мине през някоя мокра поляна, по обратния път със сигурност ще ти изцапа колата — изразих съмненията си аз.

Дани вдигна рамене и се пошегува:

— Няма никакво значение. Когато реша, че колата ми е станала твърде мръсна, ще си купя нова.

Развързах Лайка и ѝ дадох знак да се качи в колата, криейки усмивката си. Други хора навярно щяха да го сметнат за надменен, но аз харесвах държанието му. Дани умело изпълняваше трудния шпагат между наглостта и състраданието.

Потеглихме по шосето. Имаше учудващо много движение. Навярно всички хора тъкмо бяха излезли от къщи и отиваха на седмични покупки.

— Не разполагаме с много време — обясни той. — Тази вечер имам двубой.

— Двубой? Среща по кикбокс?

— Да. Нищо голямо. Дребно състезание във Фойербах.

Не ми се удаде да обединя Дани и боен спорт в един образ. Той ми изглеждаше твърде мил и любезен, за да се занимава с подобни неща.

— Може ли да дойда с теб?

Дани явно се изненада.

— Аз нямам нищо против. Ако ще ти е приятно.

Кимнах му зарадвано.

— Тогава ще направим така. Следващата седмица обаче мога да дойда да те взема едва в събота вечерта. През деня няма да ме има.

— Къде ще си?

— Сутрин винаги ходя да тичам, а по обед имам фотосесия. Надявам се да не трае дълго.

— Бих могла да тичам с теб — предложих.

Той се засмя тихо.

— Не вярвам да се справиш.

— Моля ти се! И аз мога да тичам! — възразих обидено.

— Добре, щом настояваш... Тогава ще дойда да те взема в събота в осем и ще тичаме заедно. После ще те оставя у нас, ще ме изчакаш там. Тина ще е вкъщи и няма да ти доскучае.

Вътрешно направих огромен скок. Пак бях успяла да наложя волята си.

— Получава ли се изобщо? — хрумна ми изведнъж. — Комбинацията от бойни спортове и фотосесии?

— Защо не?

— Е, ясно е защо. Насинено око, избити зъби...

Той отново избухна в смях и аз осъзнах колко хубаво се смее. Не можех да си представя по-прекрасен смях.

— Гримът и подходящото осветление премахват недостатъците като с магия. Освен това не става дума за бой на живот и смърт, а за техника. Твърде рядко приемам да се бия с пълен контакт.

— Защо така? — Бях сигурна, че на сертификата от световното първенство пишеше пълен контакт.

— Имам си лични причини. Пълният контакт принципно може да стане кървава история. При лайт контакт^[9] най-важното са точките, а не да проснеш противника в нокаут. Съществува и така нареченият семи контакт^[10], но според мен това вече не е боен спорт. По-добре да стана член на клуб по дърводелство.

— Значи не искаш да пръска кръв и да си навличаш животоопасни наранявания?

Дани вдигна рамене.

— Не държа да пръска кръв. Нараняванията са неизбежни, но те се получават и по време на тренировка.

Дани зави по черен път през полето.

— Имал ли си някога сериозни наранявания?

— О, да. Доста много отворени рани, които трябваше да се зашият, веднъж счупена ръка, друг път счупена ключица, пукнатото ребро, скъсани сухожилия, три пъти си чухих един и същи глезен. Сам си бях виновен. Когато човек е твърде тъп, за да изпълни една определена техника на ритане, по-добре да се откаже, отколкото да я изпълнява отново и отново.

— Мили Боже! Явно в сравнение с твоите занимания ездата е напълно безопасен спорт.

— Започнах на единайсет години и тренирах по три-четири часа всеки ден. Мисля, че балансът е напълно в ред — отбеляза той.

Минахме покрай стара мелница с голямо водно колело. По поляната имаше жалки остатъци от сняг, които упорито се противопоставяха на слънцето. Дани паркира колата в средата на поляната, точно пред оградено място за коне.

— И как ти дойде идеята да се занимаваш с бойни спортове?

Дани дръпна ръчната спирачка и ме погледна предизвикателно.

— Изведнъж ме обхвана чувството, че трябва да се защитавам.

— Защо?

— Пристигнахме — рече той и затърси нещо в джоба си.

— Ако днес те нападнат няколко въоръжени типове, ще се справиш ли с тях?

— Колко ще ме нападнат?

— Да речем, петима.

— О, да, бих могъл да се справя с тях, стига да не носят картучница.

Дани извади пликче с парченца сирене, слезе и отвори задната врата на колата, за да слезе Лайка.

— Първо ще поздравя твоето куче, после ще ти представя Мая.

Слязох, за да го наблюдавам. Той клекна и протегна ръка зад гърба си. Парченцата сирене бяха в шепата му. Погледът му бе вперен в земята.

По инстинкт правеше точно каквото трябва. Смаляваше се, за да не изглежда заплашителен, избягваше всякакъв контакт с очите, защото кучетата лесно го схващат като сигнал за нападение. Лайка се приведе, приближи се към него, отскочи назад, пак се приближи, изръмжа тихо и грабна парче сирене. Дани не се помръдна. Не направи грешката, която допускат много хора в това положение — не се опита да докосне кучето. Вместо това изчака Лайка да се отдалечи достатъчно и едва тогава се изправи бавно. Зарадвах се, че умее да се оправя така добре с трудни кучета.

— Така — рече той. — От сега нататък ще правим това всеки път, като се видим. А сега ела да ти покажа Мая.

Улових протегнатата му ръка и се запътихме към ограденото място.

Мая се оказа голямо, дебело пони, високо около 1,45 м, с рошава сива козина, тук-там напръскана с бяло. Гъста черна грива падаше от двете страни на дебелата шия. Дани я повика, тя дотича тромаво при нас и топлият ѝ дъх погали лицето ми. Рядко бях виждала толкова дружелюбно пони. В ограденото място имаше още две по-малки животни. Според мен бяха шотландски понита или поне кръстоски с такива. Не бях в състояние да определя каква раса е Мая. Дали

норвежко пони? Не, цветът не си пасваше. Навярно беше смес от няколко породи.

Дани посочи с пръст другите понита.

— Това е Пабло, а по-големият се казва Йосто. Принадлежат на детския дом, където живях. Мая е моя собственост. Момичетата от дома се грижат за нея и я яздят. Не е подходящ ездитен кон за теб. Вече е стара, отчасти парализирана и не разбира нищичко от дресура. Ала за децата, които искат да се поразходят на кон, е супер.

Някъде посред изречението бе преминал на английски, без да забележи. Аз уж знаех английски, но той говореше твърде бързо и твърде по американски, затова не разбрах всичко. Предпазливо го потупах по ръката.

— Виж, избрал си грешния език.

— О, извинявай — отговори тихо той. — Въпреки че много отдавна живея тук, понякога ми се случва, когато съм развълнуван.

Нима се вълнуваше? За какво? Заради мен?

Дани се почука с пръст по челото.

— Мисля главно на английски. Навярно това е причината.

Въпреки че живееше в Германия почти от десет години, той явно все още беше повече американец, отколкото немец.

— А на какъв език сънуваш?

— На двата. Обикновено ги смесвам. В повечето случаи не забелязвам смяната.

Възхитително.

— Разказваше нещо за Мая — подсетих го и той повтори казаното на немски.

— Писа ми, че тя е много важна за теб. Отдавна ли е твоя? — поисках да узная.

— Купих я преди две години. По всичко личеше, че скоро ще умре, но оцеля.

— Защо, за бога, си купил стар и болен кон?

— Не знам — вдигна рамене Дани. — Не можех да постъпя другояче. Мая работеше в цирк, аз минавах покрай него всеки ден. Изглеждаше занемарена, имаше рани, никой не се грижеше за нея. Затова попитах дали мога да я взема. Покупка от съжаление. Защото беше точно толкова самотна и изгубена като мен.

Зяпнах го с отворена уста. Самотен и изгубен? Не ми изглеждаше такъв, в никакъв случай.

Изведнъж ме обзе желание да го докосна. Посегнах към ръката му и го притеглих към себе си. Приблжих го толкова плътно, че можех да го помириша, усетих дъха му в шията си и въздухът заскърца. Погледът ми потърси неговия и се изгуби в него, както ставаше винаги. Вдигнах брадичка той наклони глава и ме целуна предпазливо, почти с колебание. Въздържах се, оставих го да ме целува. Езикът му отвори устните ми. Целувката се засили, стана почти настойчива, аз го посрещнах с езика си...

Бързо поех въздух. Забелязах, че и той диша ускорено. Зарових пръсти в косата му, ръката ми мина по тила му, през рамото и слезе към гърдите. Усетих как той изведнъж се скова, спря да ме целува и за пореден път се отдръпна от мен. Вдиша много дълбоко и задържа китката ми, за да спре движението.

— Ела — рече той. — Ще вземем Мая и ще се поразходим.

Бягство, стрелна се в главата ми. Това, което прави той, не е нищо друго, освен бягство!

Но от какво бягаше? И защо?

Щом влязохме в обора, той свали юздите от куката и ги нахлузи върху главата на Мая. Повиках Лайка и излязохме от ограденото място. Известно време вървахме мълчаливо един до друг. Дани държеше юздите на понито в дясната ръка. Протегна ми лявата, аз я улових и пръстите ни се преплетоха. Два негови пръста, два мои, един негов, един мой...

Странен начин да се държим за ръце.

— Кога ще ме вземеш довечера? — попитах.

— Можеш още сега да дойдеш с мен вкъщи. Ще хапнем нещо и ще отидем заедно с колата. Така ще спестим време.

Засмях се.

— Добре, но сигурно ще мириша на пони.

Дани вдигна едната си вежда.

— Отиваме на арена за бойни спортове, не на моден подиум. Никой няма да се подразни.

— Ами кучето ми?

— Можеш просто да го оставиш у нас — отговори той. — После ще минем да го вземем. Или тя се страхува да остане в чуждо жилище?

— Не те ли е страх, че ще счупи нещо?

Спомних си Александър. Той постоянно се тревожеше, че Лайка ще счупи или ще изгризе нещо, че ще се изпишка върху нещата му. Тя, естествено, никога не го правеше.

Дани ме зяпна изумен.

— Какво те прихваща? Защо постоянно ми говориш, че кучето ще счупи нещо? Това са само вещи. Могат да се заменят.

— Лайка никога не чупи — обясних аз. — И не се страхува да стои сама в чуждо жилище. Трябва само да ѝ сложим одеяло и купа с вода.

— Няма проблем — кимна Дани. — Ще получи всичко необходимо.

В тези неща той никога не създаваше усложнения. Страхотно.

— Да се връщаме. — Дани посочи с глава към Мая. — Искаш ли да я възседнем?

— Наистина ли можеш да яздиш? — попитах учудено. Той поклати глава.

— Не. Изобщо не умея да яздя.

Избухнах в смях.

— Нека да отгатна! С Мая е лесно.

— Точно така. Тя ще се прибере сама.

— Ще може ли да носи и двама ни?

— Хм — промърмори той. — Аз съм почти осемдесет килограма. А ти?

— Петдесет и пет.

— По изключение може да я поюздим — реши той. — Няма да я мъчим с часове, нали?

Дани сложи ръце върху гърба на понито, изтегли се и го възседна. После се дръпна назад и потупа мястото пред себе си, за да ми даде знак да се кача и аз.

— Искаш да седя пред теб? — попитах смутено.

— Естествено — отговори той и се усмихна криво. — Нали трябва да те държа под око.

— Ами... Без седло няма как да се кача на гърба на коня — признах му аз. Чувствах се ужасно неловко.

— Така ли? — Лицето му изрази съжаление.

— Да — потвърдих и си наложих подчертано измъчена физиономия.

Дани извъртя очи и въздъхна преувеличено. Преметна десния крак над врата на понито и се плъзна отстрани към земята. Свих коляно, хванах се за гъстата грива и Дани ме метна със замах върху гърба на Мая. После се качи на гърба ѝ по същия начин, както преди, и се настани зад мен. Посегна вляво и вдясно на бедрата ми, улови юздите и леко цъкна с език. Мая се раздвижи моментално. Вървеше като часовников механизъм, изобщо не се налагаше да я подкарваме напред или да я възпираме. И без седло ми беше приятно да седя на гърба ѝ. Все едно се намирах върху дървено конче, покрито с плюш. Момичетата от дома със сигурност ѝ се радваха много. След известно време на Дани явно му стана неудобно да държи юздите, защото ги тикна в ръцете ми. Хванах ги, но със същия успех можех просто да ги провеса между ушите на Мая. Не би имало никаква разлика. Старото пони вървеше непоколебимо към своя обор.

Неочаквано Дани ме прегърна през кръста. Пулсът ми се ускори, докато той преспокойно облегна брадичка върху рамото ми и се разположи удобно.

Мисълта, че той е напълно свободен да прави с ръцете си, каквото поиска, и то зад гърба ми, напълно ме извади от равновесие. Мая веднага усети промяната в настроението ми. Извъртя сивите си уши назад към мен, сякаш бяха радари, и ускори крачка.

Точно тогава се появи тракторът. Взе завоя с голяма скорост и вместо да удари спирачка, натисна клаксона. Мая се стресна и подскочи. Предните ѝ копита се вдигнаха високо във въздуха. Аз бях свикнала с подобни произшествия, скокът на коня не бе в състояние да ме извади от равновесие, ала този път някой ме бе прегърнал изотзад и се държеше за мен. Двамата с Дани се плъзнахме назад и се постаряхме да преместим тежестта си напред. Мая стъпи отново на предните си крака, в следващия миг обаче замахна със задните. Никой от нас не бе очаквал подобно нещо. Полетяхме над главата на понито, описвайки висока дъга.

Естествено, не се приземихме в меката поляна наблизо, а върху настлания с чакъл път. Както бях научена, дръпнах юздите с всичка сила и Мая спря веднага. Тракторът продължи пътя си. Лайка залая тревожно, втурна се към мен и ми облиза лицето.

— Fuck — изруга Дани, потърси се леко и седна. — Нарани ли се?

Надигнах се с усилие и се разсмях.

— Не, не, всичко е наред. Човече, ама че енергия има твоята Мая! Изобщо не й личи. При теб всичко наред ли е?

— Никога не съм бил по-добре. — Той се ухили, ала ме огледа критично и установи: — Ти кървиш.

Погледнах се. Наистина, ръцете ми бяха одраскани и от плитка, ала дълга резка на лявата китка капеше кръв. Избърсах я с дясната ръка. Раната не беше дълбока.

— И ти кървиш — отбелязах и посочих коляното му. Дънките му бяха скъсани, раната изглеждаше по-дълбока от моята, защото кръвта се стичаше на поточе по крака му.

— Не, не, не! Проклятие! — изруга Дани. Изведнъж го обзе паника. Не разбрах защо реагира така. Нали се занимаваше с бойни спортове? Едно толкова дребно нараняване с малко кръв не би трябвало да го извади от равновесие.

Той е просто един асоциален тип!

Вътрешният ми глас явно бе преживял падането.

— Дай да видя — казах и посегнах към крака му.

— Не ме пипай! — кресна той и ме удари по ръката. Зяпнах го изумена. Исках само да му помогна! Дани веднага се разкая за грешката си.

— Съжалявам — каза бързо той. — I am sorry, съжалявам, не исках да ти причиня болка, много съжалявам, sorry!

Преувеличените извинения ме объркаха още повече от поведението му след падането.

Откачен, крещеше вътрешният ми глас. Луд е по синьото и не понася кръв!

— Исках само да видя — защитих се аз.

— Не е нужно. Всичко е окей!

Той стана, но не направи опит да ми помогне. Грижливо си изтри ръцете в панталона и изглежда се овладя.

— Продължаваме ли?

Кимнах и също станах.

— Ела, ще ти помогна да възседнеш коня.

Той ме хвана за крака, метна ме на гърба на понито и тръгна отстрани.

— Няма ли и ти да я възседнеш? — попитах го.

— Не.

— Защо? Страх ли те е?

Дани се изсмя подигравателно.

— О, да! Никога в живота си не съм се страхувал така!

После замълча, загледан в леко изцапаните си с кръв ръце.

Лайка не се отделяше от нас и аз усетих как Дани отново издигна стена около себе си. Само за минути настроението му бе претърпяло пълна промяна.

— Сигурно е заради тази вечер? — сетих се изведнъж. — Навярно няма да можеш да участваш в състезанието?

Той ме погледна и аз забелязах полъх на усмивка в ъглите на устата му.

— Заради едно наранено коляно? — Вдигна едната си вежда и ме погледна, сякаш се съмняваше в здравия ми разум.

— Какво е тогава? — попитах тихо, ала той отново бе изпаднал в своето вцепенение и не размени нито дума с мен, докато стигнахме у тях.

* * *

Дани влезе пръв. Кристина ни посрещна в коридора.

— Тина — каза ѝ тихо Дани и тя разбра веднага, все едно какво ѝ бе съобщил с тази едничка дума. Кимна, хвана ме за лакътя и ме отведе в тоалетната. Дани изчезна в банята. Докато си миех ръцете, тя донесе дезинфекционно средство и голям пластир.

— Не мърдай, Джесика — нареди и започна да почиства раната. Наблюдавах я. Имаше невероятно красиво лице. Напомняше ми на ангел, въпреки че тенът ѝ не подходеше. Макар да беше доста висока от мен, килограмите ѝ със сигурност бяха по-малко. Накрая внимателно залепи пластира върху щателно почистената рана.

— Благодаря — промърморих.

Тя ме погледна сияеща.

— Направих го с удоволствие. Радвам се, когато мога да помогна.

— Той защо е такъв? — попитах я и посочих заключената врата на банята.

— Какъв?

Кристина примигна с изкуствена невинност. В сърцето ми пропълзя чувството, че тя знае много добре какво имам предвид.

— Затворен. Направи цяла драма от едно дребно произшествие. Паднахме от Мая, а той се държа така, сякаш светът загива.

Тя вдигна рамене.

— Ти си паднала от неговия кон. Със сигурност съжалява и се обвинява.

Това звучеше правдоподобно.

Защо винаги се замислях толкова дълбоко? Реших да се поразсея и казах:

— Тази вечер ще придружа Дани на състезанието. Ще дойдеш ли и ти?

Тя поклати глава.

— Лайка ще остане тук. — Посочих пъхтящото куче, което си бе легнало на сигурно разстояние от непознатите му хора. — Бих искала да я сложим в спалнята на Дани. Би било добре да стоиш по-далечко от нея. Трудно общува с чужди хора.

— Няма проблем. Няма да влизам в стаята. — Кристина докосна ръката ми. — Ще дойдеш ли в кухнята? Приготвила съм ядене. Има спагети със сос от брюква. Със сигурност ще стигне за всички ни.

В този момент Дани излезе от банята и ни последва.

Постепенно се почувствах добре в жилището, където идвах едва за втори път. Двамата, Кристина и Дани, веднага ми вдъхнаха усещането, че съм си вкъщи. Никой не се притесняваше от пъхтящото ми куче с мръсни лапи. Никой не задаваше въпроси, никой не ми отправяше обвинителни погледи. Тук подобни неща не бяха проблем.

Изведнъж си пожелах и аз да стана част от живеещите тук.

* * *

Яденето наистина стигна за всички ни, макар че Дани омете три порции.

— Нужна ми е енергия — обясни извинително той, когато го погледнах учудено и се запитах къде побира толкова много храна.

Заедно приготвихме одеяло и вода за Лайка, после той събра нещата си в спортния сак.

— Ще се запознаеш и с Йорг — каза ми Дани, докато небрежно прибираше анцуга си в сака.

— Кой е Йорг?

— Моят придружител от детския дом. Откакто родителите ми... ги няма, той се грижи за мен.

Не ми убягна бързата размяна на погледи между него и Кристина.

— Добър ли е? Доволен ли си от него? — попитах настойчиво.

— Нищо по-добро не би могло да ми се случи. Обичам го.

Той взе сака и ключовете от колата и отиде при Кристина.

— Навярно ще се забавим. Ще се оправиш ли?

Тя кимна, ала прехапа долната си устна. За момент се уплаших, че ще му увисне на шията и ще го помоли да остане.

— До по-късно — рече й с обич той и я целуна по челото.

А аз тъкмо бях повярвала, че харесвам Кристина!

Последвах го към колата, пухтейки високо.

— Какво ти става?

Поклатих глава и извъртях очи.

— Сгреших ли в нещо?

Дани вдигна рамене. Явно не разбираше нищо.

Да, разругах се вътрешно аз. Ти не само капризничиш, ами и имаш нахалството да целуваш пред мен друго момиче, което на всичкото отгоре живее в дома ти!

Скръстих ръце и задъвках устни отвътре, докато се разкървавиха. Дани ме гледа известно време.

— Ти ревнуваш — установи накрая той.

Вътрешно размахах моята табела „Кандидатът има сто точки“. Недоволно сведох поглед към пода.

— Как да ти го обясня — подхвана той колебливо. — Кристина ми е като сестра. Много сме близки, ала по друг начин, не както ти се

опасяваш. Между нас няма еротика. Не бих я докоснал дори да беше последната жена на земята.

Точно както не докосва и теб!

Дани въздъхна тихо, пристъпи към мен и повдигна брадичката ми — правеше го винаги когато искаше да ми каже нещо наистина важно.

— Ще се наложи да ми се довериш — пошепна той. — Един ден ще разбереш. Тогава ще се смееш на ревността си, повярвай ми!

Целуна ме по устата и се качи в колата.

— Днес изобщо не се съсредоточава — изруга Йорг и ми хвърли обвинителен поглед, сякаш за всичко бях виновна аз. Навярно беше прав.

Веднага харесах Йорг. В средата на четирийсетте, с две големи дъщери, абсолютният тип на баща приятел. Меките светлокафяви очи моментално ти вдъхваха чувството, че можеш да му се довериш безусловно.

Противникът на Дани беше млад руснак, половин глава по-висок и очевидно го превъзхождаше по сила. Да, на Дани му липсваше физическа сила, ала той я компенсираше с издръжливост и бързина. Треньорът му обаче изобщо не изглеждаше доволен. През почивката излезе на ринга, лъхтейки от гняв, и го издърпа настрана.

— Ох, ох, Доган здраво се е вкиснал — отбеляза Йорг. — Дани ще получи солидна порция конско.

Двамата с Йорг също слязохме към ринга. Дани се бе облегнал на стената и дишаше тежко. Носеше екипа на своя клуб, на ръцете и краката — червени бандажи.

Доган се разхождаше напред-назад. Напомни ми за червения бик от „Последния еднорог“^[11].

— Какви ги вършиш, Дани? — ругаше Доган. — Къде си мислиш, че се намираш? Да не сме на момичешки балет?

Дани направи физиономия и треньорът започна да анализира двубоя.

— Оня тип е по-силен от теб. По отношение на физическата сила ти си на километри под него!

— Ах! — изненада се преувеличено Дани. — Сериозно ли? Ще се учудиш, но вече го забелязах.

— Наистина се учудвам да те видя толкова заспал. Как само се мотаеш! Щом знаеш, че е по-силен, защо през цялото време го боксираш? Ти не можеш да се боксираш. Откажи се, чуваш ли!

Дани кимна разбиращо.

— И после това глупаво подскачане! Какво целиш с него? Нима искаш онзи да заспи от скука? Това ли е целта ти?

— Би било чудесно — отговори Дани.

Доган го ошипа по рамото.

— Престани да се хилиш! Стегни се и използвай проклетите си крака. Ритай, не боксирай!

— Добре, разбрах.

— Тогава действай, по дяволите! Имаше три превъзходни възможности за страничен удар! Три! Колко от тях забеляза, а?

— Нито една.

— Точно така. Там е проблемът. Защо не ги забеляза?

Дани вдигна рамене.

— Забравих.

— Ако забравиш още веднъж, аз ще се забравя и ще ти хвърля нещо по главата. — Доган отчаяно поклати глава. — Преди малко имаше възможност за удар със скок и я пропиля тотално. Кого всъщност искаш да впечатлиш? Десетгодишната ми дъщеря го може по-добре. Кое е най-важното при отскок-кик?

— Кик в най-високата точка на летене — издекламира послушно Дани.

— Точно така. Защо тогава направи кик едва малко преди приземяването?

Съдията на ринга излезе отново в средата. Доган отново удари Дани в ребрата. Доста грубо.

— Хайде, момче, овладей се. Престори се, че се готвиш за десен нисък удар и направи ляв удар с въртене в слепоочието.

— Ъхъ — изръмжа Дани. — Спокойно. Нали има още един рунд.

Съдията на ринга прогони треньорите от тепиха. Върнахме се на местата си. Доган ни последва. Усмихна ми се приветливо.

— Здравсти, аз съм Доган. Не се притеснявай, всъщност ние с Дани много се обичаме.

— Аз съм Джесика. — Подадох му ръка. — Отдавна ли си негов треньор?

— От пет години, откакто живее тук — разказа ми той. — Значи достатъчно дълго, за да знам, че понякога има нужда от ритник в задника, за да работи както трябва.

Доган ми се стори малко прекалено амбициозен. Навярно такъв трябва да е треньорът. Възможно е Дани да има успех точно по тази причина.

— Разцепващ удар, Дан! — изкрещя в еуфория Доган, седнал до мен. Реших да го харесвам. Внезапно той подскочи и запляска с ръце. — Дааа! Направи го!

Дани бе изпълнил удара и улучи противника отгоре в рамото. Руснакът се олюля, но успя да запази равновесие и отново застана в основна позиция. В този момент Дани направи лъжливо движение с десния крак за кик в глезена на противника и когато онзи понечи да парира ритника, Дани заби лявото си стъпало право в лицето му. Другият обаче реагира с бързина, каквато никой не бе очаквал. Хвана стъпалото на Дани и се опита да го хвърли назад.

— Защо днес е толкова скован? — изплака Доган.

Дани се възползва от възможността за удар с въртене.

Опря плененото си стъпало в дланта на противника, направи бързо завъртане и заби десния пищял в ребрата му. Руснакът отново се олюля, Дани се възползва от възможността да го изрита още няколко пъти и да събере точки. Лека-полека наваксваше. Буквално за миг промени стратегията си изцяло. Спря да боксира, вече не отскачаше надалеч от противника. Край на глупавото подскачане, както го бе определил Доган. По този начин получаваше повече удари, но успяваше да нанася много ритници.

Дани получи силен удар, политна на няколко метра назад и се възползва от шанса да се засили и да изпълни желания от Доган удар със скок. Прелетя два метра и удари противника право в гърдите с двата крака. Той падна на рогозката и за миг остана да лежи неподвижно.

Според мен скокът беше отличен, ала Доган скри лице в ръцете си и поклати глава.

— Пак провали кика.

Въпреки това Дани получи три точки, поведе в резултата и в крайна сметка спечели, макар и с малка преднина.

Доган изглеждаше сравнително доволен, а за мое облекчение не се проля кръв.

Слязох на ринга заедно с Йорг и прегърнах Дани. Тениската му беше толкова мокра, че можех да я изстискам. Това не ме смути, радвах се, че е оцелял. Целувката му имаше солен вкус, косите му стърчаха на всички страни като антени. С изключение на малка, почти безкръвна резка на бузата, беше невредим. Установих, че по екип ми харесва още повече, и взех решение за в бъдеще при всеки удобен случай да го придружавам на състезания или тренировки. Само за да мога да го наблюдавам. Дори начинът, по който анцугът обгръщаше хълбоците му, беше достатъчен да го изпратя в мислите си в моята спалня. Въпреки че беше целият в пот и рошав. Или тъкмо затова.

Дани взе душ и се преоблече, отидохме да вземем Лайка и той ме закара вкъщи. За малко да заспя в колата.

Защо, в името на всичко свято, този човек никога не се уморяваше?

* * *

Стоях треперееща в мъгливия полумрак и си гледах в обувките. Тайно се разкайвах, че съм настояла да отида да бягам с него. БМВ-то зави на паркинга. Освен нормалните фарове Дани беше включил и тези за мъгла. Светлината им беше синя.

Той изключи двигателя, слезе и ме дари с бегла целувка.

— Добро утро — поздрави. Изглеждаше напълно буден и както винаги в най-добро настроение. — Преди да тръгнем, ще се позанимая с Лайка.

Пак носеше сирене и повтори същата процедура като предишния път. Днес стана по-бързо. Лайка грабна вкусната хапка и доволно подуши дланта му. Въпреки това той не се опита да я погали.

— Лайка е страхотна — установи той. — Искан да се сприятелим. Нужно ѝ е само малко време.

— Много хора обаче не го разбират — заявих.

— Тъкмо там е проблемът. — Дани вдигна глава към мен, в погледа му се четеше истинска мъка. — Повечето хора имат безкрайно много време в живота си. Живеят осемдесет години и повече, ала не използват времето си. Пилеят го на дивана, пред телевизора или на компютъра. Нямаат време за онова, което прави живота наистина достоен за живеене. Нямаат време за другите хора, за приятелите и семейството, за приятелството с куче или за красотите на природата. Изгубили са вниманието си.

Той философстваше за времето и хората наоколо, а аз си мислех за мокрите си крака.

— Толкова много мъка и страдания биха могли да бъдат предотвратени, ако хората в тази жалка страна си отворят очите и проумеят какво се случва около тях. Но не, те са се фокусирали единствено върху собствените си нищожни проблеми и върху мизерното си съществуване. Живите същества наоколо са им напълно безразлични.

— Ти май наистина не харесваш Германия...

Разтълкувах думите му погрешно.

Той се засмя тихо.

— В Америка не е по-добре. Навсякъде по света хората са еднакви.

И аз ли бях такава? Човек, фокусиран само върху себе си и своя живот? Използвах ли времето си смислено?

Взех решение за в бъдеще да внимавам за тези неща.

Дани пусна Лайка да се качи в колата и тя съвсем естествено се настани на задната седалка. Заедно отидохме у Дани. Той остави колата пред дома си и тръгнахме към полето. След няколко метра преминахме в тичане. Веднага осъзнах, че никога няма да удържа на неговото темпо.

— Дай малко по-бавно! — подканих го и той мина зад мен.

— Престани да ме подкарваш! — започнах да недоволствам.

— Престани да мърмориш. Ти поиска да дойдеш с мен — скара ми се Дани и буквално се залепи за петите ми, за да ми даде да разбера, че би искал да тича по-бързо.

— Ти каза, че ще правим джогинг — продължих да мърморя. — Изобщо не е ставало дума, че ще търчим като луди през полето.

— Трябва да ме слушаш по-внимателно, Джесика... — Дани оголи зъби като вълк. — Казах, че отиваме да тичаме. Не съм споменал думата джогинг и в никакъв случай не съм казвал, че ще се клатушкаме като патици през полето.

— Нима искаш да кажеш, че се клатушкам като патица?

Дани се ухили още по-широко.

— Ами да. Клатушкаш се като стара патица. За щастие тук няма истински патици, иначе щях да внимавам да не те объркам с някоя от тях.

— Сега вече прекали!

Обърнах се и му нанесох няколко боксови удара в ребрата. Той се засмя и аз разбрах, че в този момент си представя жълта патица с моето лице, която се клатушка тромаво. Ударите зачестиха.

— Ти обезумя — оплака се той. — Ще ми останат сини петна!

— Точно — това — искам. — За всяка дума по един удар. Гневът ми бавно отслабна.

Дани ме хвана за китките и ги изви зад гърба.

— Знаеш ли какво, Дъки — изрече подигравателно, — сега ще отидем у нас и ще ти извадя моя маунтийнбайк. Така ще имаш реален шанс да се движиш редом с мен.

— Как ме нарече току-що?

Опитах се да продължа с боксовите удари, но той не ме пусна.

— Дъки. Много е сладко — защити се той. — Американска галювна думичка. Означава нещо като „малка любима“ или „съкровище“.

— За мен означава „патица“! — настоях упорито.

— Да, и за мен също — призна той.

Чаках само да падне на земята и да се превива от смях, толкова много се забавляваше с мен.

— Веднага ме пусни, чуваш ли, и се бий като мъж! — изръмжах и се опитах да го ритна. Той избегна ритника ми без усилие.

— Да не би да ми ръмжиш? — попита с добре изигран ужас. — Не е ли достатъчно, че го прави кучето ти?

— Аз не съм патица!

— А, да, кучето... — Той посочи Лайка, която стоеше до нас, размахваше опашка и развълнувано местеше поглед от единия към другия. — Може ли да тича редом с колелото?

— Може, естествено. Тя е ловно куче. Вземам я с мен на езда. Има кондиция!

— Искаш да кажеш, че не е като теб?

— Стига! За днес ми каза достатъчно, ти, подъл, отвратителен...

Дани се наведе към мен и ме целува, докато не ми останаха сили да говоря.

С колелото се получи много добре. Седалката беше малко висока за мен, но въпреки това се справих.

Дани тичаше спокойно редом с мен и след няколко километра трябваше да си призная, че и сега беше в състояние да ме остави далеч зад себе си. Лайка премина в своя удобен ритъм на пестене на енергия и поддържаше темпото, въпреки че езикът ѝ увисна заплашително. След седем километра — поне толкова показваше тахометърът на колелото — Дани се обърна и затича обратно по същия път.

— Преди да изпаднеш в кома... — подхвана подигравателно той. С нарочно небрежно движение понечих да го сригам от колелото, ала единственият резултат беше, че се заклатих застрашително.

Дани съжалително поклати глава.

— Каза, че почти осемнайсет години си оцелявала без мен, но като те гледам, сериозно се питам как си успяла.

Изплезих му се и замълчах. Докато въртях педалите редом с него, имах време да го наблюдавам. Той носеше синя шапка, която бе издърпал назад, за да открие челото, лек син суичър и син анцуг с бели ширити и връзки. Явно разполагаше с неограничен асортимент от спортни екипи. В мислите си ги бях събличала поне сто петдесет и седем пъти...

Нямаше смисъл да продължавам да отричам. Бях безнадеждно хлътнала по него. За нищо друго не копнеех така силно, както за него. Искях да го притежавам целия, без остатък. Все някога щеше да ми принадлежи.

Мой, потвърждаваше вътрешният ми глас. Мой. Само мой!

Набързо взех душ, облякох дрехите, които си бях донесла, и с Кристина приготвихме закуската, докато Дани се бавеше в банята.

Закусихме заедно в трапезарията. По някое време Дани стана и ни каза:

— Ще се върна най-късно довечера.

Двете с Кристина го изпратихме до вратата на жилището. Той ме привлече към себе си и ме целуна по устата, после целуна Кристина по бузата.

Май внезапно осъзна колко объркано е положението, защото на излизане спря за миг и погледна недоверчиво от едната към другата.

— Мога ли въобще да ви оставя тук сами?

— Разбира се — отговорихме едновременно.

Той кимна, ала не изглеждаше съвсем убеден.

— Дръж се прилично, Тина!

Удостои я със заплашителен поглед, под чиято сила аз веднага щях да се смаля колкото мишка. Кристина обаче дори не мигна. Издържа на погледа му и му отговори упорито. Тайно ѝ се възхитих.

— Чувствай се като у дома си — каза ми тя, когато затвори вратата след Дани. — Каквото принадлежи на нас, принадлежи и на теб.

Тук нищо не ти принадлежи, заклеих я мислено аз и се запитах защо съм толкова враждебно настроена.

Отново си спомних философските разсъждения на Дани от тази сутрин за хората и техните проблеми и внезапно се почувствах гадно. Кристина със сигурност искаше да бъде любезна с мен, а аз си бях навила на пръста да не я харесвам и не приемах доброто ѝ отношение.

Всъщност имах намерение да прекарам деня в спалнята на Дани, да се поровя в нещата му, да заспя в леглото му и да сънувам неща, които очевидно не го интересуваха. Вместо това последвах Кристина в дневната и се настаних до нея на дивана. Лайка ме последва и предпазливо подуши босия крак на Кристина. Тя не помръдна, а след време едва забележимо придвижи ръката си, за да може кучето да подуши и нея. В следващия момент Лайка положи муцуна върху коляното на Кристина. Невероятно и напълно непонятно за мен — та това беше моето куче! Как го правеха двамата? Спокойна, Лайка размаха опашка, докато Кристина ѝ говореше тихичко и ѝ обясняваше колко красиво момиче е тя. Нито веднъж не се опита да я погали. След известно време кучето доволно се свря под ниската масичка и се сви на кълбо.

Кристина извади от чантата си пила и се зае да пили яркорозовите си нокти.

— Как го намираш? — попита ме най-неочаквано.

Как намирам Дани?

Омагьосващ. Съкрушителен. Секси. Замайващ.

— Много е мил — отговорих. — Малко затворен и недостъпен. Иначе съвсем окей.

Съвсем окей! Представих си как се просвам с цялата си дължина на пода и барабаня с юмруци по килима. Типично. Това беше омаловажаването на столетието.

Кристина вдигна поглед, зелените ѝ котешки очи ме измериха внимателно. Отново ми направи болезнено силно впечатление колко си приличат с Дани.

— Той няма голям опит със сериозни приятелки — каза тя след малко. — Бъди търпелива с него и скоро ще стане по-добре.

Избухнах в смях.

— Да, ясно. Ти май ме смяташ за глупачка, Кристина. Мъже като Дани трябва само да щракнат с пръсти и на всяка ръка им увисват по пет жени едновременно!

— Това е напълно възможно... — Гласът ѝ прозвуча подчертано провлечено. — Само че той не щрака с пръсти.

— Аха! И защо не?

— Ще се наложи да го откриеш сама.

Настроението ми се помрачи. Защо не се бях скрила в спалнята му, без да минавам през дневната.

— Откога живееш тук?

Щом и без това седях до нея в дневната, най-добре да опитам да се сприятелим и между другото да получа малко информация.

— От около две години. Но не постоянно. Миналата година ме нямаше трийсет седмици. После се върнах. Оставям се вятърът да ме носи като лист от дърво.

— Защо се върна? Защото е по-удобно да си делите наема?

Кристина избухна в смях. Изглеждаше искрено изненадана.

— Аз не плащам наем, Джесика. Дани плаща всичко. Ток, вода, покупки, застраховки, той поема всички разходи. Купува ми дори дрехи.

Пак ли искаше да ме предизвика?

— Това не е ли абсолютно несправедливо?

Единственото, което успях да кажа горе-долу овладяно.

Сега я смаях истински.

— Целият живот е несправедлив — обясни ми тя. — Дани не се впечатлява. Той печели много, аз — малко. Затова той плаща. Аз се грижа за домакинството, чистя, пера и гладя. Все е някаква форма на справедливост.

Не я разбирах. Там, откъдето идвах, не правеха подобни неща. Поделяха си разходите, бяха еснафи до мозъка на костите и не подаряваха нищо на ближните. Камо ли пък месец след месец половината наем за жилище от сто квадрата с градина.

Тази е невъзможна! Тя паразитира!

— Откъде се познавате всъщност?

Заповядах си да съсредоточа разпита върху същественото.

Кристина остави пилата и огледа внимателно ноктите си.

— Запознахме се в група за тежко травмирани деца. Преди няколко години.

Стъписах се. Толкова ли е бил съкрушен от смъртта на родителите си?

— Какво е правил там?

— Просто го попитай.

Кристина пак ме погледна предизвикателно.

Естествено. Тази вечер просто ще отида при него и ще поискам да ми разкаже.

Нищо нямаше да се получи. Ако го познаваше поне наполовина толкова добре, колкото твърдеше, и тя го знаеше.

Не ми хрумна подходящ отговор, затова се върнах на предишната тема:

— Съвсем честно, намирам, че не постъпваш правилно! — осмелих се да кажа. — Живееш в неговото жилище, изцяло на негова издръжка. Искam да кажа, проявявам пълно разбиране, защото имаш твърде малко пари и не си в състояние да плащаш, но би могла да си потърсиш работа!

Очите ѝ се разшириха и потъмняха от гняв, гласът ѝ прозвуча опасно спокойно:

— Някога печелех много пари. Дани обаче не го одобряваше. Той не иска да го правя, настоява да изуча някаква професия.

— Ясно. Наистина ли го интересува с какво си печелиш парите?
Тя ме погледна втренчено.

— Проституирах. С парите веднага си купувах дрога. За предпочитане хероин.

— Много остроумно.

Понечих да стана. Нямаше смисъл да разговарям с нея.

— Това е истината — пошепна тя и ми протегна лявата си, ужасно мършава ръка с дланта нагоре. Видях по китката много тънки бели линии, белези от остри бръснарски ножчета. Погледът ми се насочи към лакътната свивка — там се виждаха няколко ясни белега от убождания. Отдавна зараснали, но безспорно рани от игла.

Разбрах истината и кръвта ми слезе от главата в петите. За момент ми стана лошо, неволно се отдръпнах от нея.

— Ще кажа на Дани.

Едва бях изрекла тези думи, когато сама забелязах колко жалка изглеждам.

Тя го разбра по същия начин, защото избухна в смях.

— Събуди се, Спяща красавице — проговори горчиво. — Той го знае отдавна. Нали ти казах, че не беше съгласен!

— Никога... — Тонът ми беше леден. Опитвах се да убедя себе си, не нея. — Той никога не би допуснал някоя... Искam да кажа, никога не би приел някоя като теб... Не би допуснал човек като теб...

Кристина ме прекъсна, за да завърши изречението:

— Искаш да кажеш, че Дани не би допуснал една проститутка и наркоманка да живее при него? — попита язвително тя.

Усетих как кръвта нахлу отново в бузите ми.

— Точно това исках да кажа!

— Събуди се, Спяща красавице! — повтори тя. — Дани не е принцът на бял кон, за какъвто вероятно го смяташ. Престани да очакваш от него да е човек, какъвто не е!

— Ти какво си позволяваш? — креснах. Тя бе отишла твърде далеч. — Аз не очаквам от него нищо, нищичко. Може да е, какъвто си ще!

— О, така ли? — В зелените ѝ очи святкаше гняв. — Защо тогава изпадна в шок, като разбра, че той ми е позволил да живея в дома му, въпреки че съм проститутка и наркоманка? Защото не очакваше подобна постъпка от него, нали?

— Твърдиш, че не ти е приятел, но се интересуваеш твърде много от него!

Кристина се наведе напред и ме погледна втренчено по начин, вече добре познат от друг човек.

— Дани ми е повече от приятел — заяви тя. — Той е всичко за мен. Той е моето семейство. Обичам го повече от живота си. Бих умряла за него, без да се колебая, стига само да можех!

Тя говореше напълно сериозно, в това нямаше съмнение. Не знаех какво да мисля. Чувствах се като в лош филм.

— Не знам какво търсиш тук, Джесика. Ала ако се надяваш да намериш кътче от рая, където еднорози щастливо препускат в галоп под дъгата, а на поляната седят смеещи се деца и си хапват захарен памук... Това кътче не е тук. Ако търсиш рай, по-добре го потърси някъде навън — заключи тя и посочи към прозореца.

Окончателно бе успяла да ме обърка.

— Щом той е толкова важен за теб, защо искаш да разрушиш връзката му, да прогониш приятелката му?

— За да го защитя! — отговори тя, студена като лед. — От хора като теб.

— От хора като мен? — Пак се разкреших. — Вие сте лудите! Аз съм нормална!

— Точно това имах предвид. Не желая Дани да общува с хора, които изказват такива мнения.

— В случая не решавах ти! — отсякох.

— А сега ме изслушай много внимателно, Спяща красавице. — Тя опря в гърдите ми дълъг нокът с перфектен маникюр. — Дани е минал през ада. Последното, от което има нужда, са хора, които да го наранят още по-силно, отколкото и без това е наранен. Затова, ако му причиниш болка, аз ще те убия!

Зелените ѝ очи святкаха застрашително. В този момент изобщо не се съмнявах в думите ѝ.

Успокоително вдигнах ръце.

— Кристина, аз нямам намерение да му причиня болка. — И добавих колебливо: — Аз го обичам.

Тя свали пръст от гърдите ми. Лицето ѝ омекна, изведнъж гласът ѝ зазвуча напълно приятелски.

— Много хубаво — промърмори доволно и ми протегна ръка. — Тогава няма пречки по пътя към приятелството ни. Искаш ли кафе?

Пихме кафе в малкия ъгъл за сядане в кухнята, сякаш не се беше случило нищо. После Кристина изчезна в банята с намерението да вземе вана с ароматна пяна. Аз реших да направя кратка обиколка с Лайка. Тя лежеше в коридора, разпростряла четирите си лапи във всички посоки, и очевидно нямаше сила дори да вдигне глава. Явно ранното спортуване ѝ бе дошло твърде много. Надигна се тронаво и ми позволи да ѝ сложа каишката. Тъкмо щях да изляза навън, когато видях, че вратата към стаята на Кристина е отворена. Тя ми беше казала да се чувствам като у дома си, затова влязох. Започнах да ровя из вещите ѝ, без да знам какво търся. Обзе ме твърда вяра, че ей сега ще открия безброй спринцовки и пакетчета с дрога. Не намерих нищо подобно. Никакъв хероин, никакви спринцовки, никакви признаци, че Кристина е била проститутка. Не открих даже прашинка. С изключение на няколко захвърлени обувки с високи токове това беше най-чистата стая, която бях виждала някога. В никакъв случай не си бях представяла така убежището на бивша проститутка.

Точно когато щях да изляза от стаята, погледът ми падна върху стара училищна тетрадка, оставена до леглото ѝ.

Посегнах колебливо и я прелистих набързо стоешком. Още нещо общо между двамата — пишеха стихотворения. Отворих случайна страница и прочетох написаното:

*Миризмата му върху тялото ми,
няма кой да ме освободи.
Моля, нека да свърши по-бързо!
Искам само да умра.*

Шокирана, понечих да оставя тетрадката, да не се ровя повече в чуждата стая, когато погледът ми падна върху стихотворение от два куплета:

*Сама съм, мама не може да ме защити.
Жалките ми сили няма да помогнат.
Само лежа и съм съвсем тиха.
Искам да креция, че не го искам.
Ала той се приближава и влиза.
„Хайде, дете, сега трябва да си мама!“
Заливат ме болка и страх,
нищо не мога да направя, само чакам теб.*

В момента, когато отпуснах тетрадката, видях Кристина да стои в рамката на вратата. Увила косата си с кърпа като тюрбан, скръстила ръце пред гърдите, тя ме наблюдаваше. Стоеше в същата поза като Дани. Сякаш беше огледалният му образ.

— Съжалявам — промълвих, без да знам дали се извинявам за ровенето в нещата ѝ, или изразявам съчувствие заради миналото ѝ. Видях как долната ѝ устна затрепери.

— Оттогава е минала цяла вечност — отвърна тя, сякаш този факт би могъл да подобри нещата. — Бях на седем.

Кимнах едва забележимо и ѝ върнах тетрадката. Изглежда не ми се сърдеше, че съм разглеждала вещите ѝ.

— Съжалявам — повторих и този път имах предвид миналото ѝ.

— Няма за какво да съжаляваш. Ти не си виновна.

Разтърсена, излязох от жилището с вързаната на каишка Лайка.

„И Дани ли?“ — исках да попитам, но ми се стори непочтено да питам за него при това положение. Освен това знаех отговора. Той ми намекуваше достатъчно често. Изведнъж много неща си отидоха на мястото.

„Беше баща ми. Удари ме с бутилка по лицето.“

„В живота ми е имало и по-лоши времена.“

„Твоето семейство е като от книжка с картинки.“

„Добре съм запознат с малтретирането.“

„Внезапно изпитах чувството, че трябва да се защита.“

И двамата бяха изстрадали деца, все едно какво бяха преживели. Едва сега осъзнах колко харесвам Кристина. Би било невъзможно да не

я харесвам. Тя беше като него. Двамата си приличаха по почти зловещ начин. Бяха като земята и небето, като деня и нощта.

Имаха един и същ език на тялото, еднакъв черен хумор, един и същ горещ темперамент.

Двамата бяха по един и същ начин предпазливи, почти недоверчиви в държанието си, но въпреки това съумяваха да вървят по тясното въже и да проявяват дружелюбие и отзивчивост към всички хора. Споделяха, каквото имаха, при това беше без значение дали човекът насреща им е уличница или лекар, дали е умен и образован или глупав и необразован. Те не категоризираха хората според критериите на обществото, а според своите вътрешни стойности. Опитваха се да се предпазват от хора, изпълнени с предразсъдъци и ограничено мислене. От хора като мен.

Двамата споделяха еднаква съдба и бяха свързани на емоционално ниво, което аз никога нямаше да разбера, камо ли пък да постигна.

[9] Лек контакт — провежда се чрез леки удари, които изискват добра техника с крака и отлична работа с ръце; точките се присъждат след всеки рунд. — Бел.прев. ↑

[10] Ограничен контакт, при който целта е да се нанесе лек, но бърз и точен удар; веднага след удара реферът спира двубоя и присъжда точка. — Бел.прев. ↑

[11] Анимационен филм от 1982 г., международна фентъзи продукция по романа на американския писател Питър Сойер Бийгъл. — Бел.прев. ↑

МАРТ 2000

Дойде пролетта. Двамата с Дани прекарвахме много време навън, стига той да не беше в тренировъчния център. Тренираше поне три вечери седмично по няколко часа. В края на седмицата често идваше с колелото в конюшната, където вземах уроци по езда. Обстоятелството, че се налагаше да измине почти двайсет километра дотам, не го смущаваше.

— За мен колоезденето не е изморително, а отпускащо — обясняваше Дани. Наричаше го уравновесяващ спорт. Влизаше в конюшната, хвърляше колелото в тревата, сядаше на оградата, ядеше ябълка и доволно ме наблюдаваше как яздя. Накрая препусках един час през полята, той ме придружаваше с колелото, а после ми помагаше да почистя коня и да го прибера в бокса.

Популярността ми сред другите момичета в конюшната спадна многократно и причината беше само една: присъствието на Дани. Внезапно станах „онази с красивия приятел“, трън в очите на всички. Никъде по света женската злоба не се усеща така ясно както в конюшня. Момичетата непрекъснато се скупчваха около нас — точно около Дани — и го зяпаха. Той никога не се оплакваше, но личеше колко му е неприятно. В началото беше по обичая си любезен с всички и готов да помага, но скоро му писна: непрекъснато го молеха да стори нещо за тях. Да свали седлото от куката, да прехвърли сено през стената на обора, да им държи коня, за да го възседнат или да слязат. Започнахме да избягваме момичетата, което, естествено, ме направи още по-непопулярна.

Торстен често ме откарваше при Дани. Отнесох ролерите си в дома му и започнах да го придружавам при излетите с колело. Не бях в състояние да издържа на темпото му, но поне бях твърдо убедена, че това се дължи на моите стари, лоши ролери. Приятел на Дани от тренировъчния център му завари нещо като кука за багажника, а аз вързах за нея въже с клуп. При дълги обиколки просто се хващах за въжето и той ме теглеше. При изкачване се оставях да ме тегли, за да

си пестя силите, а на слизане се държах за въжето, за да мога да спра по-лесно. Дори по равен път не се пусках, защото ми доставяше огромна радост Дани да ме тегли.

През април Дани щеше да се яви на заключителните изпити в обучението по търговия със спортни стоки и уреди за фитнес. Поради тази причина той направи нещо твърде нетипично за него: седна да учи. Много държеше да завърши с добри оценки, макар да бе взел решение да не работи повече във фитнес клуба, а да се посвети изцяло на треньорската професия. Възнамеряваше да работи самостоятелно като треньор по карате и кикбокс. Не ми харесваше, че ще се откаже от досегашната си добре уредена работа. Без съмнение като модел печелеше добри пари — много повече, отколкото във фитнес клуба. Според мен фотосесиите не бяха работа за цял живот. Дани обаче не позволи да го разубедя. Беше си поставил за цел един ден да стане персонален треньор — по мое мнение и тази работа не можеше да се върши до пенсия. Е, поне за момента всичко беше наред: броят на учениците му нарасна много бързо и всеки ден му се събираха по четири до шест треньорски часа.

В края на април Дани реши за в бъдеще да не участва повече в състезания — досега го беше правил редовно. Смяташе да предостави състезанията на учениците си. Само преди седмица го бях придружила на състезание с пълен контакт. Проведе бой с противника си до нокаут и аз едва не умрях от ужас. Дани спечели, но битката беше дълга и му остави белези: синьо око, разкървавен нос, изкълчен глезен, отворена рана над окото. Тогава силно си пожелах да спре състезанията или поне да продължи само с лек контакт, но когато той наистина реши да спре, се възпротивих.

Заговорих го на тази тема, ала той каза само:

— Спечелих, каквото можех да спечеля. В този живот не ми е съдено да участвам на световно за професионалисти. Защо да продължавам с безсмислените побоища?

Вземеше ли решение, Дани не отстъпваше. Все едно говорех на стена. Беше упорит като муле.

— Само хабиш потенциала си — скарах му се.

— I don't care — не ми пука — отвърна той. Казваше го винаги когато искаше да приключи дискусията.

МАЙ 2000

Датата за практическия шофьорски изпит бе определена. Дани приключи обучението си със средна оценка 1,5. Заедно с Йорг, Кристина, Рики и Симон отидохме да го отпразнуваме. Ванеса не дойде. Двата с Рики се бяха разделили, уж по взаимно съгласие, но тя въпреки това не желаше да го вижда, поне засега.

След обиколка по кръчмите седяхме до късно през нощта на терасата, която гледаше към малката градина. Кристина остана да прибере остатъците от празненството, а Дани ни закара до къщи.

— Скоро разкарването ще приключи — казах аз, когато той влезе на паркинга близо до къщата ни и изключи двигателя. — Още четири седмици и ще шофирам сама!

— Не ми пречи да те возя насам-натам, Дъки — отговори той. — Правя го с удоволствие.

— На мен обаче ми пречи. Искam да идвам при теб без брат ми.

Дани кимна.

— Окей. Разбирам те. Ще трябва обаче да ти купим кола. Как си я представяш?

— Още не съм ти казала, но аз си имам кола. От цяла година — съобщих аз.

Дани се смая.

— Аха. Защо човек си купува кола, преди да е взел шофьорска книжка?

— Преди време, още ходех с Александър... Той работи в „Мерцедес“. Хобито му е да купува стари, редки коли от марката и да ги ремонтира. Купих една от тези коли. Мерцедес 190, AMG, версия ДТМ.

Гордеех се с колата си. Тя беше уникат, сглобена с много любов. Не исках друга.

Дани се намръщи. Чутото не му хареса. Стана му неприятно, че колата е от Александър, и още по-неприятно, че той няма да ми подари

кола. Заподозрях, че е възнамерявал да ми поднесе точно такъв подарък за осемнайсетия ми рожден ден.

— Поне годна ли е за нещо? Сигурна ли е?

— Разбира се! — отговорих възмутено. — Това е мерцедес! Няма по-сигурна кола.

Дани кимна отново и се опита да скрие яда си.

— Може би просто трябва да преминем към друг ред. В събота и неделя ще спиш при мен.

Сърцето ми заби лудо. Отдавна исках това, ала не смеех да подхвана темата.

— Ако ще ти е приятно — отговорих подчертано равнодушно.

— Защо не? Всъщност веднъж вече си спала при мен.

Струваше ми се, че оттогава е минала цяла вечност.

— Скоро ще станеш на осемнайсет и никой няма да има право да ти забранява това или онова — добави той.

— И сега няма да имат нищо против. Родителите ми те харесват много — напомних му.

Това беше вярно. Наистина го харесвах. Преди няколко седмици отидохме всички заедно да хапнем нещо, за да се запознаят с него, и веднага им стана симпатичен.

Кой би могъл да не хареса Дани?

— Щом се върна, ще прекарваш целия уикенд при мен — прекъсна мислите ми той. — Може да оставаш и през седмицата, ако не ти е трудно всеки ден да тръгваш за работа от моето жилище.

Ще се върне? Откъде ще се върне?

— Ти каза „щом се върна“. Откъде? — попитах недоверчиво.

Дани пое дълбоко дъх.

— Моля те, не се побърквай веднага.

Пулсът ми се бе ускорил забележимо, стана ми топло. Огледах го внимателно.

— Къде заминаваш?

— Тази година Тина трябва да отиде още веднъж в клиника за наркомани. Един вид последваща терапия. — Погледна ме настойчиво. — Тя ми разказа за разговора ви.

Естествено. А той през цялото време се преструваше, че не знае нищо.

— Тя успя да се отърве от дрогата. Миналата година прекара в клиниката трийсет седмици. Затворена. За окончателно отвикване. Отдавна се опитвам да я накарам да спре. Беше трудно. Тя се връщаше отново и отново. Важно е да отиде още веднъж в клиниката и да приключи завинаги. Ако всичко мине добре, през лятото ще може да започне работа във фитнес клуба. Бих могъл да уредя нещо за нея, например на бара...

Когато говореше твърде много, Дани обикновено се опитваше да заобиколи една точно определена точка.

— Наистина се радвам за Тина — отговорих и бях искрена. — Ще ѝ стискам палци да се справи. Но какво общо има това с теб?

Дани отново пое дълбоко дъх и се подготви за предстоящата буря.

— Ще отида с нея. Заминаваме следващата седмица.

— Какво? Как така? Защо никой не благоволи да ми каже? Защо искаш да отидеш с нея?

Погледът му прикова моя.

— Защото тя се нуждае от мен. Сама няма да се справи. Някой трябва да я подкрепя, а тя има само мен. Ще се върна, обещавам ти!

— Колко време ще сте там?

Не се опитах да скрия неодобрението си.

— Зависи. По план са осем седмици. Ако върви добре, ще останем шест седмици, но може да станат и десет.

— Толкова дълго?

Буквално изкрещях. Стомахът ми се сгърчи, във вените ми запулсира гореща кръв.

— И ми го казваш едва сега, само няколко дни преди заминаването? Не можеше ли да го обсъдиш с мен по-навреме?

— Няма нищо за обсъждане. — Тонът му остана железен. — Аз нямам избор. Става въпрос за живота ѝ!

Решена да не губя самообладание, се вкопчих с все сила в чантата си, сякаш исках да я смачкам.

— Ти не си отговорен за нея.

Гласът ми прозвуча упорито.

— Аз го приемам другояче, Джесика. Вече ти казах: тя има само мен!

Въздъгнах дълбоко.

— Добре, разбрах.

Дявол да го вземе!

— Къде е тази клиника? Ще дойда да те видя.

Дани затвори очи и забарабани с пръсти по кормилото.

— На двеста и петдесет километра оттук. Твърде далеч, за да ме посещаваш редовно. Йорг и Рики са решили да дойдат веднъж. Казах им да вземат и теб, ако искаш.

Двеста и петдесет километра път. Два часа и половина натам, два часа и половина обратно.

Прекрасно. Много ти благодаря, Кристина!

— Щом си взема шофьорската книжка, ще карам сама — заявих твърдо и се опитах да смеля получената информация.

— Пътят е дълъг, а ти си начинаеща — възрази той и вдигна скептично едната си вежда.

— Да не би да се тревожиш за мен? — попитах.

— О, да! Нали видях как караш колело. Тревожа се, естествено. — Посегна към ръката ми и ме погледна дълбоко в очите. — Все още си ми необходима.

Помилвах дланта му с палец.

— Навярно би имало смисъл да се отделиш малко от Кристина. Как ще обясните, че отивате там заедно? Сигурно ще кажете, че сте двойка?

Дори само мисълта за тази възможност ме направи агресивна.

— Не, със сигурност няма да го кажем. Тина вече няма да е затворена, има право да си доведе придружител, аз съм регистриран като такъв. Освен това... — Дани отново пое дълбоко дъх, издърпа пръстите си, скръсти ръце пред гърдите и продължи: — Освен това там има и терапевтичен център за хора с детски травми. Това означава, че отивам на подходящо място.

— Защо онова място е подходящо за теб, Дани?

Потърсих погледа му, но той го избегна и затвори очи.

Видях как заби нокти в голата плът на ръцете. Стисна здраво устни и замълча.

Бавно се приближих към него и се опитах да разделя скръстените му ръце.

— Говори с мен, Дани, моля те.

Колкото повече теглех ръката му, толкова по-силно той я притискаше към тялото си. Отдръпна се от мен, доколкото позволяваше теснотията в автомобила. За момент се уплаших, че просто ще слезе и ще си отиде.

Ти си твърде близо, пошепна нещо в мен. Прекалено близо до него!

Пуснах ръката му и се върнах на седалката си. В следващия миг той забележимо се отпусна. Многократно вдиша дълбоко, сякаш за да напълни корема с въздух, после отвори очи и ме погледна през дългите мигли.

— Ти знаеш — пошепна той. — Един ден ще ти разкажа всичко сам. Обещавам. Имай малко търпение.

— Разбрах.

— Благодаря.

Дани посегна отново към ръката ми, поднесе я към устата си и целуна пръстите.

— И Тина ли ще работи върху преодоляването на своята травма?

— Да.

Сега беше мой ред да се подготвя за евентуалното му избухване. Днес ми се удаваше добра възможност да заговоря за нещо, което ме занимаваше отдавна.

— Веднъж тя ми каза, че когато не може да спи, идва в леглото ти.

— Вярно е! — Дани отново пое въздух с корема. — Прави го.

— Тогава сигурно ще го прави и в клиниката, нали? Защото там ще се разровят в миналото ѝ! Сигурно някоя нощ ще се промъкне в стаята ти, за да спи при теб!

Дани започна да си гризе палеца.

— Да, възможно е да се случи. Толкова ли е лошо?

— За мене е.

Смутена, започнах да навивам кичур коса на пръста си.

Хайде, не се превземай, а просто му кажи!

— За мене е много лошо, защото те искам само за себе си.

Ето, казах го и вече не можех да си върна думите назад.

Лицето на Дани не се промени. Погледна ме съвсем искрено.

— Тя търси при мен само закрила и близост. Не ѝ трябва нежност, нито интимност. Става дума за душевното ѝ спокойствие.

— Не е ли странно, че момиче, травмизирано от изнасилване, се пъха в леглото при някакъв тип, за да търси закрила?

Въпреки че много се стараех, не съумях да скрия неразбирането си.

Дани издиша шумно през носа и се засмя тихо.

— Изобщо не е странно. В крайна сметка тя не отива в леглото на кой да е тип, а идва в моето. — Той се замисли и поклати глава. — Говоря ти сериозно, Дъки, а и ти отдавна си го забелязала. Аз не съм такъв. Онова, което познаваш от мен, флиртовете, многото момичета, това е само шоу. Фасада. Аз не съм такъв. — Впери поглед в мен и добави сухо: — Даже да вържеш Кристина чисто гола на корема ми, пак няма да се случи нищо!

Нито за миг не се усъмних в думите му, Той казваше истината.

— Да — кимнах. — Знам.

Той се обърна към мен и положи длан върху бузата ми. Въпреки мрака в колата видях как светеха сините му очи.

— Обичам те, Джесика — пошепна той. — През целия си живот не съм обичал никого така, както обичам теб.

За първи път ми го казваше, а аз не направих нищо друго, освен да го гледам безмълвно.

Дани се засмя тихо и тикна под носа ми ключодържател с един ключ.

— Ако ти доскучае или искаш да се поупражняваш в шофиране, можеш да отидеш до нас, да полееш цветята и да нахраниш котката.

В жилището му нямаше нито едно растение за поливане, не бях видяла и котка, но разбрах жеста: домът му бе отворен за мен по всяко време. Можех да влизам и да излизам, когато пожелаая.

* * *

Първият SMS пристигна още в деня на заминаването им. Тръгнаха в сряда сутринта.

Натиснах бутончето с плика и прочетох съобщението.

Дъки,

Пристигнахме. Къщата е прекрасна, разположена на възвишение. Хората са супермили, даже храната е добра.

Стаята на Тина е точно до моята и тя е ужасно щастлива (мрази дългото ходене!).

Най-доброто тук обаче са момичетата: всичките руси, 90/60/90, невероятно дълги крака!

Значи няма да ми липсваш.

Дани

Неволно се засмях. Докато се разхождах с Лайка, натраках отговор:

Радвам се, че сте пристигнали без проблеми. Поздрави Тина, нека те прегърне от мен, нали и без това се въргала нощем в леглото ти. Хубаво е, че се забавляваш. Ще последвам примера ти.

Щом си взема шофьорската книжка, ще отида у вас и ще изхвърля проклетата котка през прозореца!

PS: И моите крака са супердълги!

Следващият SMS пристигна веднага:

Ще предам на Тина!

Ако още не си забелязала, ще ти кажа, че аз живея на партера.

Значи проклетата котка ще оцелее.

Наистина вярвам, че пребиваването ни тук има смисъл, и за мен.

Вече ми липсваш. Надявам се да дойдеш скоро.

PS: Мразя руси коси!

ЮНИ 2000

— Боже мой, защо всички бързате така? — измрънках аз.

Хвърлих поглед отстрани към тахометъра. 220 км/ч.

— Това е оптималната скорост на пътуване по магистралата — обясни извинително Рики. — Но защо всички? Кой още бърза?

— Дани винаги кара като бесен — обясних.

— Ами да, нали искаме да пристигнем.

Макар и неохотно, Рики отпусна педала на газта и хондата малко забави ход.

— Така по-добре ли е? — попита той и наложи на лицето си най-сияещата си латиноусмивка.

Кимнах. Междувременно го познавах достатъчно добре, за да знам, че още при първия удобен случай ще се опита отново да увеличи скоростта, по възможност незабележимо.

Харесвах го много и от сърце. Не само защото беше най-добрият приятел на Дани, винаги мил и любезен, а и защото на него можеше да се разчита по всяко време. Макар да беше тип мачо, или поне се държеше като такъв. В началото обаче си бях помислила същото и за Дани. Рики обичаше всички жени, особено когато бяха високи и руси, с размери на модел и пищен бюст.

Вярно, Ванеса не беше руса и не съответстваше съвсем на идеала му, но и той никога не беше изпитвал сериозни чувства към нея. И двамата го знаеха още от самото начало. Бяха прекарвали заедно няколко горещи нощи и когато се наситиха един на друг, тръгнаха по различни пътища.

— Всъщност ти откъде познаваш Дани? — попитах, докато наблюдавах как иглата на тахометъра се придвижва нагоре.

— Бяхме в една гимназия в Ротвайл — отговори Рики. — Познавам го, откакто е в Германия.

— Значи първо е живял в Ротвайл?

— Да. Не ти ли е разказвал? Премести се едва когато отиде в дома.

— Нямах представа къде е живял преди — обясних. — Дани не обича да говори за себе си.

— Кой ли обича? — промърмори Рики.

Изглеждаше ми малко преувеличено равнодушен. Известно време мълчахме, после аз подхвърлих замислено:

— Много тъпо, че е отишъл в толкова далечен дом. Първо е изгубил двамата си родители, а после е бил принуден да се раздели и с най-добрия си приятел.

Усетих смайването на Рики. Въпросителният му поглед остана втренчен в лицето ми секунда повече от необходимото.

— Той отиде там доброволно. Това не беше проблем. Не престанахме да поддържаме връзка, през цялото време. По онова време вече имах кола и шофьорска книжка. Минавах разстоянието за около час. Нали знаеш, ние караме бързо.

Сякаш за да потвърди думите му, иглата на тахометъра се качи на 200. Рики се бе върнал към любимата си скорост на шофиране.

— Знам, че Дани е имал най-различни проблеми с баща си — подхванах колебливо аз, като наблюдавах Рики много внимателно. Той прехапа устни. — Въпреки това сигурно му е било много трудно да изгуби и двамата си родители при автомобилна злополука — продължих.

— Автомобилна злополука?

Двете думи се изплъзнаха от устата му и в този момент аз разбрах, че нещо не е наред.

— Да, беше много лошо за него — опита се Рики да прикрие грешката.

— Мога да си представя — заявих съчувствено, за да го накарам да се почувства сигурен.

— Той го преодоля — обясни бързо Рики и решително смени темата: — Кога е шофьорският ти изпит?

— Следващата седмица — отговорих.

— Ще ти стискам палци. Имаш ли добро предчувствие?

— Ще се справя — заявих уверено.

Мислите ми се втурнаха към Дани. Взех решение при първия удобен случай да го попитам защо ме е излъгал за родителите си.

— Там е, отпред.

Рики протегна ръка през прозореца. Напрегнато се загледах напред.

Видях Дани и Кристина отдалеч. До тях стоеше още един човек, навярно изпълняваше функциите на пазач. Къщата се намираше сред гора. Наоколо се виждаха само поляни и ниви. В това имаше някакъв смисъл: домът нарочно бе разположен далеч от изстрели, в буквалния смисъл на думата.

Преди да стигна до Дани, Кристина се втурна насреща ми и ме прегърна.

— Джесика! — възкликна тя. — Толкова се радвам, че си тук! Липсваше ми.

Рики се задоволи приятелски да удари Дани в ребрата и да раздруса ръката на Кристина. Тя изглеждаше добре — веднага ми направи впечатление. Лицето ѝ беше розово, бе наддала няколко килограма. Съжалих, че буквално я отстраних от себе си, но горях от нетърпение да отида при Дани. Той ме притисна до гърдите си и ме целуна страстно. Добре познатата му миризма ме удари в носа. Прегърнах го и силно го притиснах. Веднага усетих как у него се надигна неловкост и побързах да го пусна.

— Как е тук? Как върви при вас? — попитах.

— Напрягащо е — отговори Дани.

— Отдавна не съм се чувствала толкова добре — заразказва Кристина и очите ѝ светнаха. — Изляза ли оттук, ще съм приключила с темата веднъж завинаги.

Тя наистина се гордееше със себе си.

— Ще успея, Джесика! Ще уредя живота си! От лятото ще работя във фитнес клуба, а следващата година започвам обучение. О, Джесика, толкова много имам да ти разказвам!

— Може ли да говоря за малко с теб? — чух да казва Рики зад гърба ми.

С ъгълчето на окото видях как сложи ръка върху рамото на Дани и го отведе настрана.

* * *

Най-сетне взех шофьорска книжка.

Случи се един ден след рождения ми ден и с радост отидох да си взема колата, която все още ме чакаше в работилницата на Александър.

Когато пристигнах, той ремонтираше някакъв ауспух. След произшествието пред дискотеката не се бяхме виждали и чували.

— Здравей — поздравих малко сковано. — Как си?

Той кимна кратко.

— Честит рожден ден, Джесика, макар и със закъснение. — Посочи предизвикателно колата. — Искаш ли да въртнем едно кръгче заедно? За да ти покажа всичко още веднъж.

— Окей — кимнах.

Брат ми Торстен, който ме бе докарал, се настани на задната седалка и си сложи колан — обикновено не го правеше. Хвърлих му зъл поглед и той извинително вдигна рамене.

— Не знам какво ме очаква — защити се той.

Шофирането беше мечта. Спортният автомобил буквално се залепи за шосето. С малко помощ от Александър дори успях да паркирам между две коли. Кой знае, може би един ден щяхме да станем приятели.

Същата вечер намерих на леглото в стаята си колет. Съдържаше картичка за рождения ми ден от Дани и Кристина и чифт скейтери, от най-добрите, с меки колела и пружинени лагери.

Всичко хубаво за рождения ден!
(За да нямаш повече извинения!)

Това пишеше на картичката. Никога не бях виждала толкова скъпи скейтери.

* * *

Като видя колата ми, Дани изсвири одобрително през зъби. Не можах да се удържа и още следващия уикенд изминах двеста и петдесетте километра сама. Главно защото копнеех да го видя отново.

— Красива кола — определи той. — Учудвам се как си я докарала дотук здрава и читава.

Не му позволих да ме ядоса.

— Къде е Тина?

— Ще излезе едва след час, когато пазачите започнат да обикалят терена. Длъжна е да се върне до следобеда. През първите шест седмици контактите с външния свят са силно ограничени. Хората тук не искат да рискуват.

— И какво, ако ти дам малко дрога за нея? — попитах предизвикателно.

— Никога не би успяла да вкараш нещо контрабанда — отговори той и посочи огромната стара къща със стени от плет, дебели греди и старомодни кепенци на прозорците. От двете ѝ страни се издигаха огромни ели. — Преди да влезеш, те събличат до голо и те претърсват.

— Не говориш сериозно — отсякох невярващо. — Наистина ли те претърсват всеки път, когато идваш отвън?

— Да.

— О!

Изпитах съчувствие към него. Тъкмо той, с неговия екстреман страх от докосване, трябваше да се подложи на претърсване от чужди хора заради мен и посещенията ми. Взех решение да не идвам повече.

— Редовно претърсват и стаите. Да знаеш, че съм под строго наблюдение. — Дани се засмя и ми протегна ръка. — Дай ми ключа, искам да направя едно кръгче. Ако позволиш.

В действителност се радвах, че Кристина ще излезе едва покъсно. Така имах възможност да прекарам известно време само с Дани. Да останем сами, доколкото това беше възможно на обществен паркинг. Той обаче бе омагьосан от колата ми и май забрави напълно за усамотението ни.

Дани подгони бедния ми автомобил до червената граница на оборотомера и не се удържа да не тества най-високата скорост, докато аз се вкопчвах страхливо в седалката.

— Колата е твърде бърза за теб — определи той. — Има повече конски сили от необходимото. Не ми харесва.

Твърдоглаво опрях ръце на хълбоците.

— Все ми е едно. За разлика от теб аз шофирам съвестно и предпазливо.

Дани изръмжа нещо неразбрано.

— Смяташ ли, че Тина ще се справи? — насочих мислите си към нея.

— Да, сигурно. Най-лошото е опасността от рецидив. Трябва да я държа под око. Тя не желае да остане тук, под постоянно наблюдение, затова ще я отведе отново вкъщи. После ще видим.

Кимнах.

— Тя е на път да го преодолее. Ще се справи.

ЮЛИ 2000

Стоях в дневната на Дани с пълна чанта и гледах през прозореца. В петък следобед двамата най-сетне се бяха завърнали. Вече си мислех, че няма да понеса отсъствието им нито миг повече. Особено отсъствието на Дани бе станало непоносимо. Беше толкова прекрасно да го имам отново до себе си. Бях твърдо решена да не си тръгна преди неделя вечер.

Той ми освободи част от гардероба и наредих нещата си. Даде ми отделно чекмедже и в банята. Бях донесла кошничка за куче и я сложих в спалнята. Оставиха ме да действам — имах право да се наредя, както искам. Дори да бях домъкнала три степни зебри, пет емута и две гладуващи деца от Намибия, никой нямаше да го сметне за ненормално.

Кристина изглеждаше зашеметяващо — признах го, изпълнена със завист. Вече не беше мършава, а стройна. Косата ѝ блестеше, очите ѝ светеха. Беше невероятно красива и двамата с Дани биха били приказна двойка.

— Стана! — заяви тя, сияеща от радост. — Получих работа като помощничка във фитнес клуба. Три пъти седмично ще работя на бара.

— Страхотно, Тина. Наистина!

Радвах се за нея.

— Ще се наложи Дани да ме кара дотам и да ме връща, защото няма автобусна връзка. Работата е само временна, докато си намеря място за обучение. През последните седмици написах безброй заявления. Надявам се поне едно да има резултат.

Виж ти! Колко добри новини.

— Ако искаш да вземеш шофьорска книжка, Тина, трябва само да ми кажеш — намеси се Дани. — Ще ти платя курса. Тогава ще си поделяме моята кола или ще ти купя друга.

— В никакъв случай — отсече тя. — Не искам от теб нито едното, нито другото. Ще си спестя парите сама.

Дани въздъхна.

— Това са глупости. На мен не ми струва нищо.

Ето каква била работата. Кристина не се молеше и не паразитираше, той буквално ѝ натрапваше помощта си. Съхраних това прозрение в паметта си с намерението по-късно да го обмисля на спокойствие.

Прекарахме вечерта на дивана. Поръчахме си голяма пица. Понеже и Кристина като Дани не ядеше месо, избрахме вегетарианска пица и аз взех решение да променя хранителните си навици.

Странна групичка бяхме тримата. Дани се бе изтегнал на дивана, аз бях полегнала до него с глава на рамото му, Кристина лежеше на корема му. Натъпкахме се с пица до отказ, погълнахме огромни количества разхладителни напитки. Обикновено Дани внимаваше много да се храним здравословно, от време на време обаче го удряше през просото. Изгледахме две комедии на DVD и за малко да паднем от дивана от смях.

Към полунощ събрахме сили да си легнем. Отидохме в банята тримата. Изобщо не се изненадах, че Кристина се разсъблече пред Дани. Изми си зъбите само по бикини и потниче. Кръговото движение на ръката ѝ предизвика весело подскачане на гърдите ѝ. Дани също се съблече, застана пред другата мивка по боксерки и сиво-бяла тениска на Армани и също си изми зъбите. Погледите ни се срещнаха в огледалото. Синьо, зелено и кафяво. Всички цветове бяха застъпени. Наблюдавах Дани, докато си изваждах четката за зъби. Дори да е гледал гърдите на Кристина, го е направил толкова незабележимо, че не успях да го заловя на местопрестъплението. Отидох да се преоблека в спалнята. Всичко си имаше граници.

Леглото бе застлано със спално бельо от сатен: от едната страна синьо, от другата сиво. Материята се усещаше приятно хладна върху кожата, миришеше на свежо пране.

Дани влезе в спалнята и затвори вратата. Лайка вече се беше свила на кълбо в малката си кошница. Бе посрещнала Кристина и Дани с огромна радост, даже се разпростря по гръб, за да я чешат по корема.

— Може ли да оставя прозореца отворен? — попита той. — Винаги спя на отворен прозорец.

— Разбира се — кимнах. — Ако през зимата го затваряш, светът ще е напълно в ред.

Той се усмихна извинително.

— Само при големи студове.

Супер. Можеше да стане весело. Откакто познавах Кристина и Дани, не ги бях виждала да спускат щори или да използват асансьор. И двамата страдаха от доста силна клаустрофобия.

— Коя е твоята страна? — попитах.

— Няма никакво значение. За такова нещо няма правило.

— От коя страна спи Кристина, когато се промъква тук нощем?
— опитах се да го провокирам.

Той ме изгледа предизвикателно.

— Спи там, където съм аз.

Набързо реших да спя отдясно и му предоставих страната откъм вратата. Той изключи осветлението, легна до мен и опря глава върху лявата си ръка. Малката лампичка на нощното шкафче осигуряваше достатъчно светлина, за да мога да го наблюдавам. Очите му бяха неестествено сини както винаги.

— Най-после мога да съм сигурна — установих доволно. — Не носиш контактни лещи.

Нали трябваше да ги свали преди сън.

— Какво? — попита объркано той.

— Очите ти — обясних. — Толкова са необикновени. Мислех, че носиш контактни лещи.

— Не, наистина са такива. — Дани се засмя тихо. — Нима от една година се питаш дали това е истинският цвят на очите ми?

— Да — признах с леко смущение.

— Виж, Дъки — скара ми се той, — можеше просто да ме попиташ.

Усетих как се изчервих и промърморих нещо от рода на „не посмях“.

— Когато искаш да узнаеш нещо, питай ме — настоя Дани. — Можеш да ме питаш всичко.

Кимнах и той се обърна да угаси светлината. Внезапно спря, обърна се отново към мен и посочи с пръст между нас двамата.

— Бих искал да знаеш, че за мен това е нова територия.

— Какво? Никога ли не си бил с момиче в леглото?

Не говореше сериозно!

— Е, бил съм — отвърна той, — но не сме спали заедно.

— Значи след това веднага си я изхвърлял, така ли?

Той се ухили смутено.

— Би могло да се изрази и така, да.

Направих физиономия. Толкова типично, така му подходеше.

— Невъзможен си.

— Най-често не се налагаше да изхвърлям момичето от леглото, защото не стигахме дотам, правехме го някъде между вратата и масата... — Той се прекъсна. — С това исках само да кажа, че не знам дали тази нощ изобщо ще затворя очи. Никой, освен Кристина не е спал до мен.

Не е нужно непременно да спим, обади се един глас в мен.

Нали Дани каза просто да го попитам, когато искам да узная нещо...

— Какво правя аз погрешно, а всички други са го направили както трябва?

— Какво? Защо смяташ, че правиш нещо не както трябва?

Дани се чувстваше несигурен и май наистина не бе разбрал въпроса ми.

— Ами... — опитах се да обясня и отново се изчервих. — Доколкото разбирам, си допускал всички други до себе си.

Сега той ме разбра и се усмихна.

— Всички други, за които говориш, бяха само три. И не, не ги допуснах до себе си. Ни най-малко. Те ме допуснаха до себе си. Разликата е голяма.

— Дани... — Затърсих друга формулировка, после обаче реших, че няма значение. — Аз съм готова да те допусна до себе си.

Той издаде странен звук. Не бях сигурна дали казаното от мен го развесели, или по-скоро го ядоса.

— Нека да го кажа така... — подхвана той след известно време. — Това с другите беше, хм... как да ти обясня? Много студено и безчувствено. Даже по-лошо. Почти грубо. Без капчица романтика и нежност. — Погледна ме с любов и добави: — Не това желая за нас двамата.

По-добре безчувствено и грубо, отколкото нищо, помислих с обичайния си инат, ала не изказах мисълта си гласно.

— Обичаше ли ги? — попитах вместо това.

Той се замисли.

— Първите две да. Малко. Не както обичам теб. Връзките не продължиха дълго. Само няколко месеца.

Понечих да го попитам защо е приключвал така бързо, но той ме изпревари:

— А ти? Как стоят нещата при теб?

— Само Александър — отговорих. — Обичах го. Или поне така си мислех тогава.

Той кимна кратко и потъна в мислите си. След малко каза:

— Аз те обичам истински, Дъки.

— И аз те обичам.

Той ми обърна гръб, за да угаси лампата.

— Дани?

— Какво?

— Защо ме излъга за родителите си?

Той въздъхна, седна в леглото и ме погледна.

— Лъжата е много по-лесна от истината. Съжалявам.

— Значи и двамата са живи?

— Да. Не е имало злополука.

И аз седнах и докоснах лявата му буза.

— И това ли беше лъжа?

— Не. Наистина се случи, но не беше по недоглеждане. Бащи ми нарочно ме удари с бутилката в лицето. Версията със злополуката беше за пред болницата. Зашиха ми раната с дванайсет шева.

— Защо го е направил?

— Същата вечер се скарахме жестоко. Той беше пиян до козирката, аз знаех, че е по-добре да си замълча, но от дума на дума се стигна до спор и в гнева си той ме удари.

Представих си как е изглеждал родителският му дом и по гърба ми пролази ледена тръпка. Колко омраза беше необходима, за да удариш човек с бутилка? Да не говорим, че този друг човек е собственото ти дете!

— На колко години беше тогава?

— На тринайсет.

— Версия за болницата — повторих шокирана. — И за външните хора. Каквато бях аз тогава.

— Точно така — призна той. — Винаги трябва да пазим красивата фасада. Това е страшно важно. Научил съм го много рано в

живота си.

— Има ли още нещо, което би трябвало да знам?

Сама не знаех откъде се взе този въпрос. Беше очевидно, че Дани има тайни от мен. За да се защити, както твърдеше Кристина. Лека-полека обаче започвах да проумявам, че той пази тайните си, за да защити мен.

— Да — отвърна той бавно и замислено. — Има още нещо и аз ще ти го кажа. Само не днес.

— Защо не?

— Първо трябва да се подготвя — обясни той. — Не мога да ти го разкажа ей така, на прима виста. Освен това за днес получи достатъчно информация.

— Просто ми го кажи — настоях.

Той угаси светлината, легна и вдигна завивката до раменете си.

— Лека нощ, Дъки.

— Лека нощ — отговорих натъртено. Изчаках няколко минути, после също си легнах и се плъзнах към него. През цялото време му се бях увесвала на шията, така че вече нищо нямаше значение. Внимателно мушнах ръка под неговата завивка. Той явно бе очаквал да го направя, защото моментално улови ръката ми, преплете пръсти с моите и притисна ръката ми върху матрака. Стана ми ясно, че няма да ме пусне чак до утре сутринта.

* * *

В края на следващата седмица мама и дядо имаха рожден ден, така че Дани и аз прекарахме цялата събота при баба и дядо с цялото ми семейство. Опасявах се, че веселата бъркотия и чуждите хора ще му дойдат твърде много, ала отново се излъгах в него. Не само, че не му пречеше, а даже му хареса. Моите роднини го харесаха, той беше готов да слуша с часове разказите на възрастните и аз многократно се запитах откъде взема това безкрайно търпение. Направи ми впечатление колко много обича децата, а и симпатията беше взаимна. Постоянно му носеха играчки, водеха го в градината или лудуваха заедно. Внезапно си го представих като баща на семейство.

Докато аз се радвах, че най-сетне е дошла вечерта и можем да се върнем в дома му, защото главата ми бучеше и копнеех за спокойствие, той беше в прекрасно настроение и ако го бях помолила, навярно щеше всеки уикенд да участва в семейните сбирки. Изведнъж осъзнах болезнено колко му липсва семейството. Запитах се каква ли е била майка му — тя очевидно съществуваше. Дали поддържаше връзка с нея? Имаше ли братя и сестри? Не исках да вярвам, че живее в Германия съвсем сам. Взех твърдото решение при първия удобен случай да го попитам за майка му и да настоявам да се запозная с нея.

Измислихме си ритуал на заспиване, с който Дани се справяше много добре. Лягахме си и разговаряхме известно време, после аз се обръцах на лявата си страна, а той заспиваше с корем, опрян в гърба ми. Обикновено Дани протягаше дясната си ръка през бедрото ми и преплиташе пръсти с пръстите на дясната ми ръка. Така се сдобиваше с пълен контрол върху мен и не се притесняваше, че ще го докосна някъде, където не бива. Не знам дали през тези уикенди, които прекарах при него, изобщо е спал. Ако е заспивал, сигурно не е спал дълбоко, докато аз всяка сутрин се будех в същата поза, в която бях заспала. Той не ме освобождаваше нито за момент.

АВГУСТ 2000

Горещата събота започна спокойно. Рано сутринта заминах с Лайка към моята конюшня. Дани отиде първо да тича, а после на тренировки в центъра за бойни спортове.

По обед откарах кучето при родителите ми и се върнах при Дани сама. Лайка бе толкова изтощена от горещината, че не ми се щеше отново да я влача със себе си. Двамата с Дани излязохме на разходка с Мая. Само на кратко разстояние, защото беше прекалено горещо. Прекарахме остатъка от следобед под голямата липа край оградено място за понитата. Питаме се дали да не идем на басейн, но мързелът победи. Задоволихме се да ядем сладолед от бензиностанцията, да си топим краката в потока и да слушаме музика. Трябваше ми време да свикна с музикалния вкус на Дани. Или ми надуваше главата с ужасно мрачна епика, която според него никога не гърмеше достатъчно силно, или слушаше английски балади с дълбокомислени текстове. Понеже често не разбирах какво искат да кажат — или заради езиковата бариера, или просто защото бях твърде повърхностна, — той ми обясняваше смисъла или се опитваше да води с мен философски разговори.

Хапнахме в малка кръчма и прекарахме остатъка от вечерта на дивана — въпреки горещината или може би тъкмо защото беше толкова горещо. Кристина бе заминала при някаква приятелка още в петък следобед и щеше да се върне чак в неделя. Според собствените й изявления тя много държеше да прекарва повече време с Наташа, но според мен намерението й беше да ни остави насаме, колкото е възможно по-дълго.

Гледахме „Матрицата“. Дани се беше излегнал по гръб. Често се улавях как го зяпам скришом, вместо да следя объркания филм. Дани се смееше тихичко. Не бях в състояние да проумея комичното във филма, но неволно се засмивах заедно с него. Както винаги. Той ме бе омагьосал напълно.

Преместих се по-близо до него движейки се на колене, и нежно помилвах русите косъмчета по загорялата му ръка. Той обърна глава и ме погледна пронизващо. Сърцето ми пропусна един удар, стомахът ми се сгърчи болезнено. Дани разтвори приканващо лявата си ръка и се почука по гърдите, за да ми даде да разбере, че иска да легна върху него. Направих го. Положих глава на рамото му и той ме прегърна. Устните му нежно докоснаха челото ми, пръстите му пригладиха няколко кичура назад, за да открият лицето ми. Веднага настръхнах, по гърба ми пробяга сладостна тръпка. В очакване обърнах глава към него, устните ми потърсиха неговите и той отговори на съкровената ми целувка.

Тази вечер би било перфектно, помислих си. Тина отсъства, ние сме съвсем сами.

Малко по малко се плъзгах върху него, докато страстната целувка продължаваше. Посегнах към тениската му и се опитах да я сваля. В същия момент Дани се отдели от мен и се усмихна.

— Трябва да спрем.

Защо?

Упорито пъхнах ръка под тениската му, готова да продължа. Той улови ръката ми и решително я върна върху бедрото ми.

— Не — отсече любезно, но енергично.

Търпението ми беше на свършване.

— Защо не позволяваш да те докосвам?

— Защото не искам.

— Страхотно — изръмжах. — А какво би казал, ако аз не ти позволявам да ме докосваш?

Той вдигна ръце.

— Няма проблем. Няма да го правя повече.

Въздъхнах и сложих ръка на рамото му.

— Дани — подхванах, — не исках да кажа това. Работата е там, че все някога трябва да поговорим по тази тема.

Той не реагира. Всъщност не — скръсти ръце на гърдите и се затвори пред мен.

— Сигурно е заради онова, което ти е правил баща ти.

Дълбоко в себе си знаех отговора, но думите ми прозвучаха като въпрос.

Той ме погледна с внезапно разширени очи. Стана рязко и излезе от дневната. Поклатих глава, станах и го последвах. Намерих го да седи на леглото в спалнята и да се взира през прозореца.

— Дани — започнах отново, — вече знам какво е станало. Той е злоупотребявал с теб.

— Злоупотребявал? — прозвуча студено и подигравателно гласът му.

Проклятие, не биваше да подхващам тази тема!

Дай му още малко време...

Дани скочи и се заразхожда напред-назад из стаята.

— Злоупотребявал — повтори той пренебрежително, сякаш думата не бе достатъчно изразителна за онова, което му е било причинено.

— Той ме изнасили — кресна ми внезапно Дани.

Имах чувството, че падам от неизразима с думи височина. Да предполагаш нещо и да го чуеш произнесено съвсем ясно са две коренно различни неща.

— Разбираш ли? — кресна отново Дани. — Той ме изнасили! Насилваше ме отново и отново. В продължение на повече от две години. Мама знаеше, но не предприе нищо. *Нищо!*

— Може би изобщо не е подозирала...

— Напротив! Знаеше. Отлично знаеше какво прави баща ми. Той прекарваше в стаята ми часове, понякога оставаше през цялата нощ. Тя ни чуваше. Той ми крещеше, аз плачех, виках я, умолявах я да направи нещо. Тя се правеше на глуха. Пренебрегваше ме. Криеше се в някаква своя реалност.

Дани тичаше из стаята като тигър в клетка, отново и отново заравяше ръце в косата си. Ругаеше тихо на английски.

— Защо изобщо ти го разказвам? — изфуча внезапно срещу мен. — И без това си го знаела.

— Навярно защото ще ти стане добре, ако го разкажеш. Защото само така ще намерим начин да го преодолеем.

Дани изпухтя презрително.

— Разказах го пред съда. Безкрайни разпити. Казах го на абсолютно чужди хора. Знаеш ли как се чувства човек в това положение? Седях в съдебната зала и се чувствах виновен, докато

баща ми се хилеше като глупак, сякаш е имал пълното право да се отнася така с мен.

Без предупреждение ритна гардероба. Беше само по чорапи, но дървото се натроши на парчета. Явно не му беше достатъчно, защото продължи да рита страничната стена, докато гардеробът рухна.

Седях безпомощно на леглото и се взирах в ръцете си, докато той изливаше болката си. Внезапно се зарадвах, че съм оставила Лайка при родителите си. Дани щеше да я стресне до смърт с необичайно агресивното си поведение.

— Май ще ми трябва нов гардероб — рече той, отново напълно спокоен. — Ще дойдеш ли в понеделник с мен да изберем нещо?

— Естествено.

Дани въздъхна и седна по турски в другия край на леглото. Погледът му бе устремен към въображаема точка на стената. Няколко пъти пое дълбоко дъх и издиша.

— До десетата ми година животът протичаше съвсем нормално — започна да разказва той. — После допуснах грешка и мама направи спонтанен аборт...

— Момент! — прекъснах го. — Ти си направил грешка и заради това майка ти е преживяла спонтанен аборт, така ли? Как е възможно?

Какво ли му бяха наговорили?

— Не ме прекъсвай — помоли той. — Просто ме слушай, окей? По-късно ще задаваш въпроси.

— Окей!

Захапах устните си и замълчах, а той продължи:

— След аборта на мама се преместихме в Германия и баща ми започна да пие. Не намери сили да преодолее загубата на сина си, освен това мразеше да живее в Германия. И за двете обвиняваше мен. Ставаше все по-недоволен и се давеше в алкохола. После започна да обикаля насам-натам и да си купува проститутки. Млади мъже, почти деца, които му се отдаваха за малко пари. Мама знаеше, двамата се караха, въпреки това баща ми все по-често водеше някого въкъщи. Все по-често, все по-млади, правеше секс с тях в спалнята. Мама винаги намираще оправдание за поведението му. Наричаше момчетата просто приятели.

Дани замлъкна за миг и затвори очи. Страшно ми се искаше да допълзя до него и да го прегърна, ала не посмях. Пръстите му

трепереха. Най-сетне продължи да говори:

— Не бях навършил единайсет, когато баща ми за пръв път дойде в леглото ми. Да се погушкаме, така го наричаше. Принуди ме да ме докосва навсякъде. Каза, че трябва да го оставя да прави, каквото иска, в противен случай щял да продължи да води въщи други момчета, майка ми щяла да се разсърди и да се разведе с него. Тогава щели да ме отвеждат в дом... и така нататък. Постепенно нещата се задълбочиха. Караше ме и аз да го опипвам, а после започна да ме насилва. Заплашваше ме, че ако не се подчинявам, щял да го прави с мама, а аз със сигурност не бих искал да причинява болка на майка ми.

Не знаех какво друго да направя, освен да клатя глава с отворена уста.

— Ясно ти е, надявам се, колко коварно се е държал с теб?

— Да, днес го знам. Тогава си мислех, че съм длъжен да защита мама. Затова не се противях. Всъщност няхах избор, освен че непрекъснато бягах от къщи. Умолявах мама да ме последва, но тя отказваше. Вместо това баща ми ме връщаше, отново и отново, и всичко продължаваше постарому. — Дани ме погледна несигурно. — Искаш ли да ме изслушаш докрай, или да спра дотук?

Мили боже, какво още трябва да чуя?

— Искам да знам — прошепнах и затворих очи, за да се подготвя за идващото.

— Идваше в стаята ми и ме събличаше. Понякога ми връзваше ръцете с въже зад главата и ме опипваше навсякъде. Не само с ръцете, а и с уста, с език, с неговия...

Не можа да изрече думата, само при мисълта за това се потърси. Неволно се запитах колко голяма е вредата, нанесена от баща му, дали поне част от нея може да бъде поправена.

В главата ми се гонеха картини. Картини, които не исках да виждам и от които нямаше да се отърва цял живот.

— Леглото ми беше с две дървени греди — продължи Дани. — Той ми заповядваше да легна по гръб и да се хвана за гредите. Забраняваше ми да се движа, трябваше да го оставя да прави, каквото иска. Не се получаваше. Желанието ми да се обхвана с ръце, за да се изплъзна от докосванията му, беше твърде силно. Често изпусках гредите и тогава той ме биеше. После започвахме отначало. Би могъл просто да ме върже, но така му доставяше повече удоволствие. Когато

най-сетне си тръгваше, ми заповядваше да не мърдам. Подчинявах се. Често лежах така с часове. Защото понякога той оставаше зад вратата и подслушваше. Чуеше ли, че се обръщам, влизаше и ме пребиваше. С тояга или с въже.

Дали неволното движение, с което скръстваше ръце при всеки удобен случай, произхождаше още от онова време?

— Беше страшно, Джесика, ужасно. В петък вечер, щом се върнеше пиян от кръчмата, знаех, че ще дойде в стаята ми. Седях в леглото като пленено животно и исках да побягна. Но къде да отида? Стаята ми се намиреше под покрива, нямаше възможност за бягство. Чувах скърцането на стълбите, всеки път, и знаех: той идва. Отначало се криех в шкафа, от отчаяние, той ме измъкваше и ми крещеше да престана да го правя на глупак, много добре знаел къде съм. Колкото повече растях, толкова повече се засилваше яростта му. А колкото повече се гневеше, толкова повече ме биеше...

Дани млъкна и въздъхна примирено. С рязко движение, сякаш трябваше да преодолее себе си, свали тениската и седна пред мен на леглото.

— Виж ме — проговори беззвучно.

— Божичко!

Това беше всичко, което можах да произнеса. Гърбът му беше осеян с тънки, бели ръбци. Бяха навсякъде. Отдалеч сигурно не се виждаха, но със сигурност ги имаше. Гледката ми напомни за гърба на роб, редовно бичуван с камшик. С тази разлика, че белезите на Дани бяха доста по-незабележими.

Предпазливо прокарах пръст по равните бели линии.

— Недей — пошепна той, облече си тениската, стана и отново започна да обикаля стаята. — На него изобщо не му пукаше. Спираше едва когато бе получил, каквото искаше. Тогава сядаше до мен в леглото, запалваше цигара и искаше да си говорим. По някое време ме оставяше разплакан и си отиваше. После стаята ми дни наред вонеше на алкохол и цигарен дим.

Дани спря, скръсти ръце пред гърдите и ме погледна. Погледът му беше отсъстващ и разстроен.

— Сега може да задаваш въпроси.

Поклатих глава и скрих лице в ръцете си. Неизплакани сълзи запариха в очите ми. Не можех да питам, не можех да говоря. Всички

думи се бяха изличили от съзнанието ми.

— Ела тук — помолих го и потупах леглото.

Той се подчини и послушно седна до мен. В очите му имаше объркване.

— Най-лошото беше, че мама никога не ми помогна. Точно обратното — тя буквално ме тикаше в ръцете му. Мразех ги, и двамата. Трябваше да убия баща си, когато се появи удобен случай.

— Какво?

— Казах ти за онази голяма караница. Бях на петнайсет и от доста време жънех успехи в бойните спортове. Той за пореден път се бе напил, поиска да си излее гнева върху мен, отново да ме бие до насита, но мама най-неочаквано застана на пътя му. Само този път. Каза му да ме остави на мира. Той ѝ заповяда да изчезва, но тя остана. Той се нахвърли да я бие, свали я на пода. Тогава бушоните ми изгоряха. Разделих ги, започнах да ритам баща ми... В онзи момент просто трябваше да го убия. Вместо това го оставих да лежи окървавен на пода, отидох в полицията и подадох оплакване. Никога вече не се върнах вкъщи. Включи се Службата за младежта, изпратиха ме в дом, а той отиде в затвора.

— Правилно си постъпил — уверих го аз. — Не може да разрушиш живота си заради такъв като него.

Дани отново изпуктя пренебрежително.

Да разрушиш още повече разрушеното, добавих в мислите си.

— Днес често се питам защо мама не ми помогна. Никога няма да имам деца, знам, но ако можех да имам, щях да правя всичко, за да ги защитавам. *Всичко!* Няма да съм като нея!

Грижливо съхраних чутото в паметта си и взех решение по-късно да се върна на темата. Първо трябваше да осмисля и да преработя цялата тази информация. Главата ми бучеше. Дойде ми прекалено много.

Сега исках просто да го прегърна. Внимателно го притеглих към себе си и започнах да милвам гърба му. Той зарови лице в рамото ми и подсмръкна. Прилепих се до него и опитах да го прегърна с две ръце, но той веднага се скова. Беше силно разтърсен от разказа си и не бе в състояние да позволи повече близост.

Бавно, бавно, предупреди ме вътрешният глас. Първо трябва да се научи да стои сигурно изправен, после ще се учи да ходи.

— Радвам се, че ми разказа всичко — пошепнах в ухото му. — Разбирам те. Ще проявя разбиране. Един ден ще стигнем дотам. Ще ми позволиш да те докосвам.

— Никога не съм позволил на някого да ме докосне. Никога досега! — Дани облегна чело на рамото ми. — Няма да се случи и занапред. Никога няма да стигна дотам.

— Напротив, ще стигнеш — обещах му уверено. — Един ден ще стане. За мен няма абсолютно никакво значение колко време ще мине. Давам ти всичкото време на света.

— Време! — викна възбудено той и се освободи от ръцете ми. Отдалечи ме от себе си и впи поглед в лицето ми. Очите му се напълниха със сълзи.

— Време — повтори бавно той. — Тъкмо време нямам.
В сърцето ми се надигна паника. Дланите ми овлажняха.

— Защо? — попитах беззвучно.

Дани стисна здраво зъби и продължи да ме гледа. Инстинктът ми подсказа, че още не ми е казал всичко.

— Дани? Защо? Веднага ми кажи какво има!

— Не мога.

— Напротив, можеш. Даже трябва.

Този път нямаше да се откажа. Тази нощ той ми бе казал твърде много. Трябваше да науча и останалото.

— Страх ме е, че ще скочиш и ще побегнеш. Че никога няма да се върнеш.

Гласът му трепереше. В ъгълчето на едното му око се бе образувала сълза и той примигна, за да я прогони.

— Случвало ли ти се е вече? Някой е скочил и е избягал?

— Да.

— Аз няма да избягам. Няма да те оставя, обещавам.

Никой не би успял да ме накара да избягам от него. По-скоро адът ще замръзне.

За пореден път настроението му се смени рязко.

— Никога не обещавай нещо, което не можеш да изпълниш — скастри ме той. Отиде с бързи крачки до прозореца и ме погледна с гняв.

— Просто ми кажи какво има. Моля те — проплаках.

— Е, добре!

Нямаше как да не чуя ината в гласа му. Той скръсти ръце пред гърдите, отпусна ги, за да зарови пръсти в косата си, после пак ги скръсти. Минаха минути, преди да победи във вътрешната си битка.

— Окей! — въздъхна примирено. — Ще ти кажа.

Сърцето ми биеше в гърлото. С такава сила хапех долната си устна, че усетих кръв.

— Кажи — подканих го.

— Аз съм ХИВ-позитивен.

— Какво?

Чутото проникна съвсем бавно в мозъка ми, блъсна се в нещо там, стрелна се през вътрешностите ми и спря в корема. И днес си стои там.

— Какво? — попитах повторно. — Не може да бъде! Получават го само онези дето...

Наистина, кои са ХИВ-позитивните? Проститутки. Хомосексуални. Наркомани...

— Знам какво си мислиш сега — отвърна тихо той, — но не е вярно. Причината не е в наркотиците. Никога не съм вземал дрога. Баща ми ме зарази.

Има ли значение откъде е дошло, изсъска вътрешният ми глас.

Паниката, надигнала се в мен, се засили. На челото ми изби пот, усетих горещина по цялото си тяло. За момент повярвах, че ей сега ще изгубя съзнание. Припомних си дългите, интензивни целувки с език и внезапно ме обзе желание да повърна.

— Ти имаш СПИН?

Сама не знаех защо крещя като луда.

— Не съвсем. Аз съм ХИВ-позитивен. Има разлика. В момента съм здрав, нямам оплаквания. До избухването на болестта мога да живея напълно нормално.

— Да, но си заразен! — креснах отново. — Познаваме се почти от една година, а не си ми казал нищо! Как можа?

Дани отново седна до мен на леглото.

— Хайде не изпадай в паника — заговори ми спокойно. — Наистина няма от какво да се страхуваш. Ти не си заразен. Не сме изпадали в положение, когато би могла да се заразиш. Обещах да те предупредя, преди да стане опасно, и да внимавам за теб. Аз спазвам обещанията си. Винаги!

— Беше длъжен да ми кажеш! — продължих да му крещя.

— Знам.

Колко пъти бе въздъхнал тази вечер? Прегърна ме предпазливо.

— Позволяваш ли?

Даже ме попита! Би трябвало да го раздрусам здраво заради този въпрос, а после да се сгуша в него. Вместо това усетих как се сковах под натиска на ръката му. За първи път се почувствах недобре близо до него и поисках да се махна от леглото му, да избягам от него.

Дани веднага усети неловкостта ми и оттегли ръката си.

— Ако искаш, върви си.

Каза го спокойно и овладяно.

Всяка фибра в тялото ми бе напрегната, готова за бягство. Чувствах се като навита пружина.

Бягай, призоваваше ме вътрешният глас. Предупредителната система на тялото ми звънеше и святкаше във всякакви цветове. Огледах се трескаво, преценявайки шансовете за бягство.

— Можеш да си отидеш — повтори Дани. — Всичко е наред.

Това беше чаканият сигнал. Нямаше да получа по-добро указание. Скочих и се втурнах към коридора. Дани ме последва и спря на известно разстояние от мен, скръстил ръце пред гърдите. Безизразната му физиономия не издаваше какво става в сърцето му.

— Няма нищо лошо, че си отиваш. Но не бива да се страхуваш. Ти не си заражена. Наистина не си. Ти си здрава.

С ужас установих, че ръцете ми треперят, докато си връзвах маратонките и откачих чантата от закачалката.

За секунда спрях и го погледнах. Искях да кажа нещо, ала не ми хрумна нищо подходящо.

— Можеш да си вземеш нещата в понеделник, когато съм на тренировка, така няма да ме срещнеш — каза тихо Дани и направи крачка към мен.

Протегна ми ръка. Неволно потреперих силно. Той се засмя тихо и безрадостно. Осъзнах, че само е посегнал към бравата, и внезапно се почувствах неловко от поведението си.

Дани ми отвори вратата на жилището си.

— Искаш ли да те закарам къщи? В момента си много разстроена. Утре сутринта мога да ти докарам колата. Симон ще дойде с моята и ще ме върне.

Без да отговоря, се промъкнах покрай него, внимавайки да не го докосвам, изскочих навън, минах с бързи стъпки по настланата с плочки алея и тичайки, отключих колата с дистанционното. Стоварих се на седалката и изпъшках. Едва на третия път успях да запаля. Със свистящи гуми — ако се бях опитала да го направя нарочно, никога нямаше да се получи — излязох от паркинга. Ръцете ми бяха мокри от пот и се пързалиха по волана. Включих радиото на пълна мощност, отворих широко двата прозореца и подкарах мерцедеса по шосето. Насрещното движение ме вбесяваше. Шофьорите постоянно ми даваха знаци с фаровете, докато се усетих, че пътувам без светлини. Телефонът ми изписука. Извадих го от чантата, без да спирам, и прочетох съобщението:

Моля те, напиши ми кратък SMS, щом стигнеш до
вкъщи.

Искам само да знам, че си се прибрала невредима.
Тревожа се. Благодаря.

Избухнах в истеричен смях. Ама че нерви имаше този човек! Дося ми се да изхвърля телефона през прозореца заедно със съобщението.

В последния момент завъртях волана и предотвратих излизането от шосето.

Проклятие! Май наистина не биваше да шофирам в това състояние.

Щом стигнах до първата отбивка, спрях колата напреко на две паркоместа и изскочих навън. Вървах безцелно в тъмнината. Главата ми заплашваше да експлодира. В момента няха сили да преработя цялата получена информация. През тази нощ Дани ми бе разказал толкова много, беше се разкрил целият — очевидно не му е било никак лесно, а аз го бях оставила сам.

Внезапно осъзнах, че в този момент съм готова да тичам с цялата си възможна бързина, да стигна с колата чак до Аляска или да се скрия в най-далечното ъгълче на Земята. Ала кошмарът щеше да ме намери, където и да отидех. Не днес, не утре, но един ден щеше да ме сграбчи. Спрях и опрях длани върху коленете.

Мисли, Джесика, мисли!

Мъчително събрах откъслечите информация, която бе останала в главата ми във връзка с ХИВ. Веднъж бяхме разгледали темата в училище. „Чумата на хомосексуалните“ — така я наричаха учениците. Внезапно си спомних съвсем ясно какви са начините за заразяване. Полово общуване без предпазни средства, размяна на спринцовки, преливане на кръв.

Целувките, независимо в каква форма, се смятаха за също толкова безопасни, колкото и съвместният живот със заразено лице в общо домакинство. Стъпка по стъпка изминах цялата последна година, прекарана с Дани. Пиехме от една бутилка, ядохме двамата от една чиния, бях в контакт с потта му... Всичко това беше безопасно. Заразата чрез слюнка е невъзможна. Припомних си какво се случи с Мая и изведнъж разбрах защо тогава бе реагирал толкова бурно. Разбрах и защо така отчаяно се опитва да ме държи на разстояние. В случая миналото играеше второстепенна роля.

Какво още знаех за СПИН? Че е автоимунно заболяване, при което постепенно, понякога в продължение на години, се разрушава имунната система. Първата фаза на болестта протича без оплаквания и е доста дълга. Не си личи, че засегнатият е болен, ала щом се появят първите симптоми, често се случва упадъкът да е много бърз. И как всъщност се умира от СПИН?

Навярно с много болки и в ужасна самота.

След това заключение мислите ми се отправиха към Дани. Как ли се чувстваше той след моето бягство? Нали му бях обещала, че в никакъв случай няма да избягам!

Какво, по дяволите, правех тук, на този забравен от Бога паркинг?

Запътих се бавно към колата, после обаче ускорих крачка — главно защото ми хрумна, че съм оставила прозорците отворени, а чантата ми лежи на предната седалка. Надявах се да я намеря там. Ако не, голяма работа. След тази нощ навярно вече нямаше да се замислям за подобни баналности.

Всичко си беше на мястото. Паркингът беше пуст. Взех си чантата и се запътих към малкото денонощно заведение. Никога не бях изпитвала такъв глад за шоколад. Трябваше да си нахраня нервите. Купих блокче шоколад и кутийка кола.

Пред мъжката тоалетна бе поставен автомат за кондоми с надпис „Не давай шанс на СПИН. Вземи!“. Не знаех дали да се смея, или да плача. Вътрешният ми глас се наежи и вдигна грозната си глава пред толкова ирония. В детински прилив на инат пъхнах монета в автомата и получих една опаковка. В този момент от тоалетната излезе едър тип, татуиран до шията, с висяща мазна коса, и ми предложи:

— Ако искаш да ги употребиш още тази нощ, аз съм готов, бейби!

Направи неприлично движение с език, а аз му показах среден пръст. Разкъсах опаковката, пъхнах един кондом в джоба на панталона, останалите прибрах в чантата.

Излязох от заведението и извадих мобилния телефон от джоба. Макар да беше среднощ, набрах номера на Кристина. Явно не спеше, защото вдигна още при второто позвъняване. Звучеше напълно будна, но загрижена.

— Тина — изпищях в телефона. — Случи се нещо!

— Какво е станало? — попита разтревожено тя.

— Дани... — започнах.

— Какво му се е случило? — Кристина бе близо до истерията.

— Той има... той е... мили боже! — заекнах.

— Казал ти е — установи сухо тя.

Естествено. Ама и аз съм една глупава овца! Трябваше веднага да се сетя, че тя знае.

— Защо не си ми казала досега? — изкрещях. — Той има СПИН! Знаела си, но и двамата си мълчахте! Проклети егоисти! Защо?

— Мълчах, за да го предпазя от реакции като твоята — отсече студено тя.

— И двамата сте луди!

— Още ли си при него? — попита загрижено Кристина.

— Не, естествено. Офейках! — отговорих и изведнъж се почувствах смешна и жалка.

Кристина цъкна с език и въздъхна тежко в телефона.

— Джесика — заговори настойчиво, със същия тон като Дани, — моля те, седни някъде и ме изслушай много внимателно.

— Седя — изръмжах и се отпуснах на тревата.

Кристина продължи бавно и ясно:

— Този факт е налице много отдавна. Това, че ти го узна едва сега, не го прави по-реален, отколкото е бил, преди той да ти го каже.

Думите ѝ проникваха съвсем бавно в свръхвъзбудения ми ум.

— Какво да правя сега? — попитах отчаяно.

— Продължавай както досега. Нищо не се е променило. Промяна има само в главата ти. Аз живея от две години в жилището му и не съм изложена на опасност от зараза.

— Ти не спиш в леглото му! — викнах.

Защо тази нощ се зъбех на всички?

— Ти също не спиш с него — отвърна спокойно тя.

В гърдите ми пламна гняв. Непременно ли трябваше тя да знае всичко?

— Чуй ме, Джесика — подхвана отново тя. — Известната опасност е много по-лесна за преценяване от рисковете на ежедневието.

Правя ли беше? Наистина ли беше така?

— Какво да правя сега? — повторих.

— Спомняш ли си какво ми обеща малко след като се запознахме?

Кимнах, въпреки че тя не можеше да ме види. Отговорът ѝ прозвуча мек като масло:

— Да знаеш, че ако нарушиш това обещание, ще те намеря. Където и да се скриеш, ще те намеря! Опасността, която ще представлявам за теб, ще е много по-голяма от опасността да се заразиш от Дани.

Повторих думите ѝ наум. Този факт е съществувал винаги. През всичките тези месеци той е носил вируса в себе си. Аз го разбрах едва сега, но това не увеличаваше риска от заразяване. Вярно беше по-скоро обратното.

— Джесика? — изтръгна ме от мислите Кристина. — Върни се при него, моля те. Затварям. Ще се обадя на Дани.

Прибрах мобилния телефон в чантата, потънала в мислите си. В този момент взех решение да променя псевдонима си за радиовръзки от „Еднорог“ на „Нощно море“. (По-късно наистина го направих.) За да помня винаги кошмара, от който вече нямаше отървяване. От днес той щеше да ме гони, да ме настига и навярно да ме придружава чак до края на живота ми.

Вече беше много късно през нощта, или по-скоро много рано сутринта, когато минах с мерцедеса покрай жилището на Дани. Както винаги, жалюзите бяха отворени, вътре нямаше светлина, но това, разбира се, не означаваше, че Дани наистина спи. Често се случваше той да си е вкъщи, но да не включва осветлението. Веднъж ми бе казал, че на тъмно се чувства сигурен. Сега разбрах какво е имал предвид.

Моето паркомясто точно под прозореца на дневната се оказва свободно и аз паркирах големия автомобил, макар и с усилие. Преди паркирането не ми създаваше затруднения, днес обаче не ми се удаваше. Бях разстроена и преуморена.

— По дяволите — изругах и направих пореден опит да паркирам.

Три движения и колата е паркирана — ама че глупост! По-скоро четирийсет и две движения. Гневно ударих с юмрук по волана.

— Майната му!

Ако продължавам да се мотая тук, Дани със сигурност ще се събуди — в случай че е заспал, в което се съмнявах. Изнервих се до крайност и се отказах. Предницата стърчеше застрашително към тясната улица и щеше да пречи на движението. Живеещите наблизо щяха да се ядосват. И какво от това, след като аз си имах други проблеми? Какво ги интересува, че не съм паркирала, както е редно?

Промъкнах се по чорапи в жилището на Дани. Цареше тишина. Влязох безшумно в банята, за да си облека шортите и тениската, с които спях. Запитах се дали пък да не спя на дивана, за да не го будя, но взех друго решение.

Дани беше още буден. Всъщност го очаквах. Лежеше с ръце под главата и отдавна знаеше, че съм влязла.

— Върна се значи — отбеляза сухо той.

Уличната лампа осигуряваше достатъчно светлина, за да виждам лицето му. Не видях радост. Не видях дори облекчение.

— Естествено.

Той седна бавно в леглото.

— Защо?

— Защото те обичам.

— Доста глупаво от твоя страна.

— Сигурно — отговорих, — но ми е все едно. Даже да беше някой човекоядец, дошъл от планетата Клендату, пак щях да се върна.

— Защо? — повтори Дани и поклати глава.

Зададе въпроса по-скоро на себе си. Въпреки това му отговорих.

— Защото те обичам. Повече от всичко. Повече от живота си!

Дани стана от леглото, мина покрай мен и отиде в дневната. Последвах го с дрехите на ръце. Небрежно ги захвърлих на пода.

Дани притисна чело към стъклото на прозореца.

— Аз ще умра. Съзнаваш ли това?

— Всички ще умрем.

Постарах се да говоря спокойно.

— О, да — изръмжа той. — Един по-рано, друг по-късно.

— Ти си здрав, Дани. Със сигурност ще останеш здрав още много години. Докато избухне болестта, медицината ще е намерила средство да я победи.

— А може и да не намери. Учените работят като луди, за да произведат лекарство срещу рак, но за нас никой не се интересува. Трябва да живея с увереността, че мога да умра по всяко време.

— Никой от нас не знае кога ще умре — пошепнах, макар да знаех, че бъдещето на Дани се определя до голяма степен от знанието за ограничеността на живота му.

Той мълчеше и продължаваше да се взира през прозореца.

— Как паркира колата? — попита ме внезапно. — Не можеш да я оставиш така.

Вдигнах рамене.

— Не успях да се пхна в дупката.

Дани взе анцуга си от дивана и зашляпа бос към вратата.

— Дай ми ключа. Ще ида да я паркирам, както е редно.

Послушно зарових в чантата си и му връчих ключа от колата. Той посегна да го вземе и за момент пръстите ни се докоснаха. Спряхме насред движението и погледите ни се срещнаха. Внезапно натрупаните през последните часове емоции се разразиха в истинска експлозия. Излъчвахме електричество, достатъчно да освети половината град. Желанието да го прилаская стана свръхсилно. Дани веднага го усети и понечи да ми се изплъзне. Изтръгнах ключа от ръката му, хвърлих го в ъгъла заедно с чантата и сложих ръце на шията

му. Привлякох го решително към себе си и известно време се гледахме в очите. Ритъмът на сърцето ми се ускори. И той задиша по-бързо.

Дани отвори уста да каже нещо и аз се възползвах от мига, за да притисна устни към неговите. Той отговори лекичко на целувката ми и аз бавно плъзнах ръце по раменете му в посока към гърдите. Той потръпна и улови китките ми. Изви ръцете ми на гърба и ги стисна като в клещи.

— Няма да стане — пошепна, без да отдели устни от моите.

— Ей сега ще видиш как ще стане!

Дани се засмя тихичко.

— Бъди разумна. Вкъщи нямам дори кондоми.

— Пусни ме за малко.

Макар и с неохота, той освободи ръцете ми, аз се отделих от него, вдигнах захвърления на пода панталон и триумфално извадих от джоба пакетчето с презерватива.

— Я виж ти! — Дани извъртя очи. — Престани, моля те. Много е опасно.

— I don't care. Не ме е грижа.

Съзнателно цитирах израза, който той обичаше да употребява.

Не казах цялата истина. Страх ме беше, разбира се, но страхът щеше да бъде мой постоянен спътник и аз нямах намерение да му позволя да ме превърне в роб. Затова се направих на глуха и пренебрегнах вътрешния глас, който от доста време ми напомняше, че наскоро си бях разкървавила устата.

— Джесика... — поде Дани.

— Шшт! — изсъсках аз и отново го целунах.

Той ми позволи да го целувам, ала не отговори на целувката. Предпазливо плъзнах ръце по гърдите му. Забелязах как той веднага се скова под движенията ми и спрях. Вместо това го хванах през кръста и го притиснах към тялото си. Усетих възбудата му и преместих ръце натам. Дани вдиша шумно и хвана ръцете ми. Бе затворил очи, долната му устна трепереше леко. Продължих да го милвам съвсем бавно.

Той се отдръпна от мен, готов да побегне, направи крачка назад и опря гръб в стената. Последвах го и той ме помоли с треперещ глас:

— Не ме затваряй в ъгъла.

Освободих му пътя и го потеглих за лакътя към средата на стаята.

— Днес ще се наложи да ми имаш доверие — пошепнах аз, притиснала устни о шията му.

— Колата — промърмори той. — Трябва да паркирам колата ти.

Последният му отчаян опит да спре неизбежното.

Бавно го поведох към спалнята.

— Майната ѝ на тъпата кола!

* * *

През отворения прозорец влязоха ярка светлина и птичи песни и ме събудиха. Примигнах сънено срещу светлината. В следващия миг осъзнах, че главата ми почива върху гърдите на Дани. Веднага се смъкнах надолу и поех дълбоко дъх. Изпълни ме сладостно, топло усещане за щастие. Пожелах си с цялото си сърце този миг никога да не свършва. Равномерното му дишане ми издаде, че още спи, и аз се възползвах от възможността да го разгледам несмущавана. За кой ли път се запитах как е възможно човек да е толкова красив, и то безнаказано. Всъщност, като си помислих, той не беше безнаказано красив.

Любовната нощ изобщо не беше груба и безчувствена и причината вероятно беше главно в това, че той се въздържаше напълно и предостави командването на мен. Факт, който приех като голямо, много голямо доказателство за доверие. Въпреки това през цялото време държеше ръцете ми вдигнати и опрени върху леглото. Пусна ме едва когато се отдалечи от мен достатъчно, за да се чувства горе-долу сигурен. Обстоятелство, което изобщо нямаше да ме смущава, ако не беше толкова мъчително да не го докосвам. Не бе свалил тениската си от снощи. Два пъти се опитах да го съблека, но той се отбраняваше решително. Предпазливо го помилвах по гърдите. Платът между нас ми пречеше, копнеех да докосвам голата му кожа. Въпреки че милувката беше съвсем лека, той се стресна и веднага отвори очи. За момент ме погледна объркано, после погледът му омекна.

— Добро утро — промърмори.

— Добро утро — отговорих, целунах го по бузата и помилвах рамото му с върховете на пръстите си. Той изръмжа доволно и обърна към мен вътрешната страна на ръката си, за да продължи милувката.

Усетих как се разтрепери от удоволствие и сърцето ми направи радостен скок.

— Защо си още в леглото?

Вече беше осем — обикновено по това време бе отишъл да тича или да тренира.

— Толкова ми беше хубаво — промърмори той и се протегна с удоволствие.

Сякаш ми даде сигнал. Седнах и се наведох над него.

Той отговори на целувката ми, ала когато сложих ръка върху бедрото му, се надигна рязко.

— Случилото се през нощта не бива да се повтаря. — Очите му потърсиха моите и ги приковаха. — Чуваш ли? Твърде е опасно!

Бързо сложих пръст върху устните му.

— Не казвай нищо. Не разрушавай мига, моля те.

Дани млъкна веднага. Не разбирах какъв е проблемът. Всичко бе минало добре, много по-просто, отколкото си мислех. Прибрахме използвания кондом в пликче, вързахме го и го изхвърлихме в кошчето за отпадъци в банята. След това си измихме ръцете, без да отроним дума за този неромантичен акт. Аз дори бях успяла да не помисля нито веднъж за болестта. Затова пък сега реалността ме връхлетя с огромна сила.

Дани стана неохотно от леглото.

— Отивам да паркирам колата ти, както трябва, а после ще взема душ.

Той излезе с тежки стъпки от спалнята, а на мен неочаквано ми стана гадно. Обзеха ме силни напъни за повръщане. Съзнанието за случилото се ме удари като вълна.

Дишай с корема и брой до десет!

Защо се паникьосвах толкова? Невъзможно беше да се е случило нещо. Трябваше да се овладее, преди Дани да се е върнал. Той не биваше да забележи страха ми, защото иначе никога нямаше да ме докосне. Застанах пред отворения прозорец и направих няколко упражнения от йога.

Вдишай към слънцето, издишай към кучето, вдишай към кобрата, издишай в детето...

Дани влезе в спалнята и ме огледа скептично. Стоях пред прозореца по пижама, протегнала ръце към небето. Той не каза нищо.

И аз си замълчах. Видът му ме лиши от дар слово. Само с кърпа около бедрата, той търсеше нещо за обличане в купчината дъски, която до снощи беше гардероб. Не бях способна да затворя уста. Никога не бях виждала Дани гол. Той се ухили подигравателно и вдигна въпросително едната си вежда.

— Всичко наред ли е? — попита и ме погледна предизвикателно.

Този човек напълно осъзнава въздействието си върху жените, стрелна се през главата ми. Знаеше, че е достатъчно да щракне с пръсти и всички момичета ще се захласнат по него. Обаче Кристина беше права — Дани не щракаше с пръсти. От снощи вече знаех защо.

Докато той приготвяше закуската, аз се наслаждавах на топлия душ. Навярно се надявах да се задържа малко по-дълго далеч от истината. Седнах на масата с влажна коса. Дани носеше червена — *кървавочервена* — тениска, косата му също беше мокра и както винаги несресана. Наля ми кафе и усетих миризма на душгел. Без желание задъвках препечената филийка.

Известно време ядохме мълчаливо на фона на музиката от радиото. Неприятно мълчание. Съвсем ясно се усещаше, че нещо стои между нас като невидима стена.

— Хайде, започвай да задаваш въпроси — подкани ме той. — Ако се опитаме да убием истината с мълчание или само обикаляме около нея като котка около гореща каша, положението няма да се промени.

Стиснах с все сила чашата с кафе. Довиждане, красива илюзия за безгрижен живот!

Тук няма да намериш идеалния свят! Е, благодаря ти, Кристина. Можеше да се изрази малко по-ясно.

— Кой още знае, че си ХИВ-позитивен?

Списъкът ми с въпроси беше безкрайно дълъг. Реших да започна с най-безобидния.

— Родителите ми, естествено. Кристина. Йорг, Рики и Симон. Треньорът ми във фитнес центъра, треньорът ми Доган. Никой друг.

— Значи Доган знае? И въпреки това те е докарал до световно първенство? Не е ли опасно? Не е ли възможно да заразиш някого?

— Фактически е невъзможно. Би трябвало моята кръв да пръсне право в отворената рана на противника, и то за частица от секундата,

защото на въздуха вирусът веднага умира. Вероятността да бъдеш улучен от мълния е със сигурност доста по-висока.

— Въпреки това си спрял да се биеш до нокаутиране на противника, защото си сметнал остатъчния риск за твърде висок.

— Не спрях веднага. Чак след световното. Защото не се чувствах добре. Някои организатори ми забраниха да участвам в големи състезания. За световното ни правиха тестове и след това стана трудно.

— От колко време го имаш?

Дани вдигна босите си стъпала върху седалката на стола, притисна колене към гърдите си и положи брадичката си върху коленете.

Той издига защитен вал между теб и себе си, уведоми ме умът ми. Трябваше да внимавам да не ми се изплъзне.

— Не се знае съвсем точно. След заразяването не съм имал симптоми, или поне не съм ги забелязвал. Някои се разболяват от нещо като грип. Но дори да се е случило и с мен, никой не си е помислил за ХИВ. В най-лошия случай съм се заразил на единайсет... Приел съм го за начална дата.

— На единайсет години. Когато баща ти е започнал да те насилва — завърших изречението.

— Да.

— Лошо ли е това? Колкото по-дълго, толкова по-зле? Заради инкубационния период?

— Инкубационен период не е правилното понятие. Наричат го латентна фаза. През това време човек носи вируса в себе си и може да го предава на други хора, ала е напълно здрав. Вирусът не ме ограничава физически. Никой не може да каже предварително кога ще се разболея истински. При всеки е различно. Някои се разболяват само след месеци, има обаче и отделни случаи, когато болестта избухва след петнайсет години. Няма норма.

Опасявах се, че натискът на пръстите ми ей сега ще счупи чашата.

— Възможно ли е болестта никога да не се прояви?

Гласът му прозвуча спокойно и овладяно:

— Такава вероятност не съществува. Който има ХИВ, се разболява от СПИН. Няма друг път.

— И какво се случва тогава? — попитах шепнешком.

— Появяват се симптоми. Човек се разболява. Може да е всичко. Гадене, замайване, кожни болести, настинки. Имунната система се срива.

Дани ми обясняваше как протича болестта, сякаш разказваше как се образуват облаците по небето.

— По някое време се стига до пълната картина на болестта СПИН. Ако имаш късмет, умираш бързо, ако не, гаснеш в продължение на месеци или дори години.

Устните ми затрепериха. За миг затвори очи и си пожелах да отлеля много надалеч. Да се приземя на слънчев средиземноморски плаж.

— От какво точно умира болният?

— И това е различно. Често от белодробно възпаление или от туберкулоза. От безобидни болести, с които имунната система не е в състояние да се справи. Не е ли унижително? Да пукнеш от най-обикновена хрема!

Поклатих глава, ужасена от грубата дума. Навярно беше по-добре да говори така. Това беше неговият начин да живее с болестта, да отнеме малко от ужаса ѝ.

— Как разбра, че го имаш?

Дани стана и започна да прибира масата. Усетих как навлизам в опасен терен.

— Каза ми баща ми. Малко след като се нанесох в това жилище. Обади ми се по телефона. Съобщи ми, че се разболял, и поиска да го посетя, но аз отказах. Тогава ми го каза по телефона. Просто така. Че съм заразен от години и скоро ще умра. Точно като него.

Дани тресна една чиния върху кухненския плот и скръсти ръце пред гърдите. В следващия миг затвори очи и по бузите му се затъркаляха сълзи.

— Баща ми е знаел — пошепна той. — Със сигурност е знаел. Години наред е имал контакти с проститутки. Това не го е спряло. Понякога си мисля, че се е стремил да ме зарази.

— Мили боже!

Не ми хрумваше нищо. Какво повече бих могла да кажа? Такива неща не съществуваха. Не биваше да съществуват!

Отидох при него и освободих ръцете му. Нежно го притиснах към себе си. Той зарови мокрото си от сълзи лице в косата ми.

Раменете му се тресяха. Опря чело о бузата ми. Милвах го утешително по гърба, сълзите му се стичаха в деколтето ми и мокреха тениската. Това не ме смущаваше. Страхът от заразяване бе отлетял, вместо това в гърдите ми се надигна гняв. Гореща, пламтяща ярост, насочена срещу бащата на Дани. Не познавах този човек и никога нямаше да го срещна, но го мразех с цялата сила на сърцето си. Гневът ми се засили, стана още по-горещ и си остана мой постоянен придружител.

— Разбираш ли ме сега? — изхълца той. — Животът ми е една голяма катастрофа. Не исках да те въвличам в нея. Ужасно съжалявам. Никога няма да имаме нормална връзка.

— Напротив — възразих упорито. — Нали видя какво стана снощи.

Дани ме погледна безпомощно. Очите му плуваха в сълзи.

— Не говоря за това. Ние с теб няма да имаме деца. Нито бъдеще.

Неволно се засмях.

— Ти си на дваисет години и мислиш за деца? Повечето мъже създават деца чак към средата на трийсетте. Дотогава може да се случи какво ли не.

— Аз обаче копнея да имам деца — прозвуча упоритият му отговор.

— Аз също, но не още сега. След десет години положението ще е друго. Тогава болестта ще е лечима, хората с ХИВ ще раждат здрави деца. Тогава...

— Вече няма да съм жив.

— Престани! Не бива дори да го мислиш!

Дани изскърца със зъби и замълча.

— Кога за последен път си бил на консултация? — поисках да разбера.

— Преди години.

— Така си и мислех. Хайде да отидем заедно. Моля те.

Дани изтри сълзите от лицето си. Спокойствието му се върна и пред очите ми отново се изправи самоувереният човек, когото познавах.

— Какво очакваш да чуеш там? — попита той.

— Очаквам да ме просветят по въпроса.

Мълчанието му продължи твърде дълго. Явно не беше съгласен.

— Моля те! И аз търся начин да се справя с положението.

— Окей! — кимна той. — Все още имам някои адреси. Утре ще позвъня на телефоните им и ще видя къде ще ни дадат час.

Надигнах се на пръсти и го целунах по устата. Вкусих солта на сълзите му.

— Благодаря ти! Ти си най-добрият.

— Аз съм идиот — възрази той. — В никакъв случай не биваше да те въвличам в това безумие. Трябваше просто да те държа далеч от мен, вместо само да те предупреждавам!

Забих показалец в гърдите му.

— Престани да се обвиняваш! Аз съм голям човек и вземам решенията си сама. Чувството за вина ти е внушено от баща ти. Не бива да го допускаш.

Дани изръмжа нещо неразбрано.

Най-неочаквано му заявих:

— Аз ти вярвам, Дани. Напълно и изцяло, във всички отношения. Ти също трябва да ми вярваш. Щом аз смятам, че е безопасно да спя с теб, моля да го приемеш.

— Опасно е!

— Целият живот е опасен! Може да изляза и да ме убие падаща керемида. Или пощенската кола да ме сгази. А може и да получа слънчев удар.

Дани поклати глава и извъртя очи.

— Нека изчакаме консултацията и тогава да решим — предложи той.

— Съгласна съм.

Компромисът ми се стори почтен. Не можех да си представя, че там ще ни препоръчат пълно въздържание.

Дани посегна към ръката ми и ме привлече към себе си.

— Тази нощ разбрах, че и аз мога — обясни той. — Мога да се доверя на някого. За първи път в живота си. Досега винаги съм смятал, че това е грешка и никога не бива да я правя. Нямах представа, че мога да допусна някого толкова близо до себе си, не само физически, а и емоционално. — Той сведе поглед към пода и добави: — Аз също ти имам пълно доверие. Нужно е обаче да работя още по прилагането му на практика. Имай търпение.

Кимнах и му стиснах ръката, за да му покажа, че го разбирам и така е добре. Естествено, щеше да мине време, преди да си повярваме напълно.

— Хайде да се поразходим — подканих го. — Ще ми разкажеш какво се е случило тогава с майка ти и защо си си въобразил, че ти си виновен.

Тази вечер дълго лежах будна в леглото си у дома и с мъка се удържах да не седна на компютъра и да прероя интернет за данни относно болестта. Не го направих, защото щях съвсем да се побъркам. Предпочитах да поговоря с Кристина, но за съжаление не я дочаках. А и не само това занимаваше мислите ми. Разказът на Дани от тази сутрин още звучеше в ушите ми. Напълно спокойно, сякаш това беше най-естественото нещо на света, Дани ми описа как той бил виновен за аборта на майка си и за смъртта на братчето си. Сякаш изобщо не съществуваха съмнения. Как е възможно родителите му да твърдят подобно нещо? Той е бил само на десет години. Виждах го съвсем ясно как стои пред дома на родителите си в Америка и майка му в напреднала бременност го държи за ръка. Той я умолява да остане още малко навън, за да потърси избягалото си куче. В ушите ми отекваха ругатните на баща му, който не е позволил. Дани, естествено, бе пренебрегнал забраната и бе побягнал. Нима е можел да предвиди, че майка му ще се опита да го спре, ще изгуби равновесие и ще полети надолу по стълбата? Дори възрастен човек не би помислил за възможните последствия от такова действие. Как може да се очаква това от едно дете?

Мятах се неспокойно в леглото. Главата ме болеше и щом затворех очи, виждах момче с руса коса и сини очи... проснато на леглото, да брои минутите и да се пита възможно ли е да рискува и да се обърне на другата страна. Чак на разсъмване потънах в неспокоен сън.

Тичам и тичам. Безкрайни стълбища нагоре към сияйно синьото небе. Колкото по-бързо тичам, толкова по-бързо се срутват стълбите. Трошат се от долу нагоре, разрушението стига до мен и

камъкът се рони под краката ми. Успокояващото синьо на небето не се приближава, вместо това стъпалата ме повличат към дълбокото. Падам и падам, и каквото и да правя, не намирам опора.

* * *

Излязохме тримата, купихме нов гардероб, сглобихме го и подредихме вещите ни.

Кристина ме прегърна и ме притискаше до гърдите си в продължение на минути — толкова много се зарадва, че в събота през нощта съм се върнала при Дани. Не каза нищо за потрошения гардероб. Познаваше темперамента на Дани и най-вероятно не се случваше за първи път той да реагира така при силно вълнение. Това беше начинът му да овладее гнева.

В петък вечерта отидох в тренировъчния център веднага след работа. В събота няколко от учениците на Дани щяха да положат изпит за трета ученическа степен и той искаше още веднъж да минат материала. Кристина също бе дошла да гледа.

Понеже не я видях в някое от плетените кресла, предположих, че е отишла някъде отзад, където Дани събираше учениците си.

Забелязах го още отдалеч. Стоеше на тепиха, заобиколен от деца.

— Правиш движение наляво и кик надясно. Не, никаква стъпка между двете — обясняваше той. — Имитираш движение, сваляш крака, кик. Без стъпка. Да, точно така. Внимавай да улучваш винаги с глезена.

Когато остана що-годе доволен от изпълнението на сайд-кика, той се обърна към мен и ме поздрави с целувка.

— Здравсти. Тина е някъде отзад.

Като треньор Дани беше пълната противоположност на Доган. Никога не повишаваше тон, никога не проявяваше нетърпение, мотивираше децата с добри изпълнения, не ги притискаше. Досега нито един от учениците му не бе пропаднал на изпит. Видях Кристина, седеше върху тренировъчна рогозка до стената. Отидох при нея и също седнах.

— Здравсти — посрещна ме тя.

Отговорих на поздрава и известно време наблюдавахме Дани в мълчание. Той стоеше на десния си крак, левият високо над главата, и риташе във въздуха, за да демонстрира на учениците как да отдалечат противника от себе си. Понеже беше левичар и предпочиташе да рита с левия крак, понякога се налагаше да помисли как да покаже движенията на учениците си. Отначало ми беше непонятно как е възможно да протегне крак почти отвесно, но междувременно движенията му бяха станали ежедневие за мен. Често прекарвахме вечерите заедно в тренировъчния център: Кристина и аз си седяхме удобно в някой ъгъл, Дани тренираше или работеше с учениците си. Броят на учениците му се бе увеличил многократно, водеше толкова много курсове, че все едно беше на пълен работен ден. Въпреки това продължаваше почти всеки уикенд да прави фотосесии. Понякога отсъстваше по два-три дни. През седмицата телефонът му звънеше безброй пъти на ден. Обаждаха се ученици с желанието да научат още нещо или от управата на фотографската агенция, за да уговорят поредния час, да му обяснят къде да отиде или как да се яви.

— Искам да ти благодаря — подхвана най-неочаквано Кристина.

— За какво? — попитах изненадана.

— Че онази седмица се върна при него.

Днес беше облечена в къси черни панталонки и светло спортно яке, затворено с цип до брадичката.

Неволно се усмигнах.

— Няма за какво да ми благодариш. — Погледнах я в очите. — Честно казано, не го направих за теб.

— Логично — кимна тя. — Въпреки това съм ужасно щастлива. Моля те да не му се сърдиш, че не ти е казал по-рано. Той искаше да ти каже още в самото начало, но Йорг и аз непрестанно му внушавахме да не го прави. Отчаяно искахме този път да се получи.

— Аз не му се сърдя, Тина — уверих я. — Достатъчно често ме е предупреждавал, стараяше се да ме държи далече от себе си. Искам да остана с него.

— Благодаря ти — повтори тя. — И затова че ме прие. Друга жена със сигурност би поискала от него да избере между двете.

— Ако го бях изправила пред избор, Тина, той щеше да избере теб. Никога не би предпочел мен!

Тя ме измери с изпитателен поглед, сякаш размисляше дали да ми каже истината.

— Отначало навярно е било така — призна след известно време, — но това време отмина и ти го знаеш много добре. Ако сега поискаш от него да реши, изборът ще падне върху теб.

Помислих върху думите ѝ и установих, че има право.

— О, Тина! — казах и улових ръката ѝ. — Никога не бих го принудила да избира между нас. Не искам да го принуждавам за нищо. Как бих се осмелила?

Погледът ѝ остана все така изпитателен.

— Той ти е разказал всичко, нали? Цялото си минало?

— Да, така мисля.

Или поне се надявах, че съм научила всичко.

Тя изглеждаше доволна.

— Това е добре. Ще го чуеш още няколко пъти, с всички подробности. Това е важно за него.

— Винаги ще го изслушвам — обещах ѝ. — Двамата говорите ли за това?

Тя кимна.

— Да, ние с него си говорим за всичко. Той познава моето минало, аз познавам неговото. Нямаме тайни един от друг. — Кристина млъкна за момент. — Искам да се разкрия и пред теб — заяви внезапно тя. — И аз не желая да имам тайни от теб. Ще позволиш ли да ти разкажа историята си?

Кристина се вкопчи в ръката ми.

— Разбира се, че позволявам.

Тя ме притегли по-навътре и седна с гръб към арената. Направих същото. Кристина загриза ноктите си. Явно се чувстваше несигурна.

— Не ми е лесно да говоря за това — пошепна тя, — но ще се опитам.

— Окей — отговорих. — Няма да те смущавам, просто ще те оставя да говориш.

Тя ми се усмихна благодарно.

— Странно — подхвана тя, — всички винаги казват, че няма от какво да се срамувам. Въпреки това не намирам сили да гледам човека насреща си, докато говоря за това.

Отново загриза един нокът, после втренчи поглед в пода и заговори с монотонен глас:

— Бях на седем, сестра ми на десет. В началото мама не знаеше нищо. Баща ми я изчакваше да излезе. Всеки четвъртък вечер тя се срещаше с приятелките си, а той идваше и ни отвеждаше в спалнята. Отначало се занимаваше само с Каролине, а аз трябваше да се съблека гола, да седна на стола до леглото и да гледам. По-късно започна да опипва и мен, пъхаше пръсти между краката ми, принуждаваше ме да го докосвам, завираше ми оная си работа в устата. Но спеше само със сестра ми. Един ден обаче тя избяга и останах само аз.

Много исках да попитам защо сестра ѝ не я е взела със себе си, но не посмях да я прекъсна. Ала Кристина отгатна мислите ми.

— Сигурно си мислиш, че такива преживявания заздравяват връзката между две сестри, но при нас се случи точно обратното. Тя ме мразеше, защото само гледах, а тя трябваше да спи с него. Когато стана на тринайсет, избяга и никога не се върна. Оттогава не съм я виждала. От този ден нататък аз отивах с него в леглото. Мама заподозря какво става, ала не предприе нищо. Престана да излиза вечер, но се откриваха други случаи, когато двамата оставахме сами. Тя отиваше на лекар, на покупки и така нататък. Често ходеше в Службата за младежта да търси Каролине, но тя остана неоткриваема. И до днес няма следа от нея.

Изведнъж по бузите ѝ потекоха сълзи. Големите ѝ очи се присвиха, тушът на миглите се разтече. Все още вкопчена в ръката ми, тя се взираше неотстъпно в парчето рогозка между краката си.

— Винаги трябваше да се събличам чисто гола — продължи беззвучно. — Да, моят баща никога не ме е бил, както е правил бащата на Дани, но ме снимаше. Принуждаваше ме да седна на стол и да се разкрача и ми правеше снимки от всички страни, цяла вечност...

Кристина чу да се приближават тихи стъпки, млъкна и бързо си изтри сълзите. Дани се появи неочаквано. Веднага протегна ръка към Кристина и помилва косата ѝ.

— Наред ли е всичко? — попита загрижено.

Знаех, че той е невероятно чувствителен и притежава най-фините антени, въпреки това останах дълбоко учудена. Беше невъзможно от мястото, където тренираше, да е видял как Кристина плаче. Разстоянието беше твърде голямо, двете седяхме с лице към стената.

Въпреки това дойде при нас, сякаш някой го бе повикал. Емоционалната връзка между двамата беше толкова силна, че сигурно бе усетил или поне предугадал болката ѝ.

— Всичко е наред — уверих го аз и с поглед му дадох да разбере, че може да си върви. — Кристина само ми разказва...

Дани разбра веднага, кимна ми и изчезна също така бързо, както се беше появил.

— Принуждаваше ме да нося обувки с висок ток и да си слагам сутиените на мама — продължи през здраво стиснати зъби Кристина. — Бяха ми твърде големи, но той ме намираще страхотна, докато се разхождах с тях. И пак ме снимаше...

Палецът ѝ вече кървеше, но тя не престана да го гризе. Затворих очи. Бях повярвала, че след разказа на Дани вече нищо не е в състояние да ме разтърси, но разбрах колко съм се лъгала.

— Майка ти предприе ли нещо? — попитах тихо.

Кристина кимна.

— След три години най-после проумя какво се случва. Раздели се с него и замина с мен. Оттогава обаче ме мразеше. Защото бях разрушила брака ѝ и защото сестра ми бе избягала.

Изпухтах гневно. Невероятно. Би трябвало да се предположи, че майката ще държи безусловно на детето си.

— Бях на края на силите си. Вътрешно се чувствах мъртва. Започнах да си нанасям рани с бръснарски ножчета, просто за да усетя, че съм още жива. Понякога даже слагах сол в раните, за да засиля паренето. На четиринайсет избягах — продължи да разказва Кристина. — Размотавах се на гарата, почнах да вземам дрога. Първо хашиш, но много бързо минах на хероин. И тогава се завъртях в омагьосан кръг. За да си набавя хероин, отивах в леглото с разни гадни типове. Те ме отвращаваха, затова увеличавах дозата хероин. Тогава бях твърдо решена никога да не правя секс без заплащане. Сексът беше нещо ужасно. Щом се налагаше да го изтърпя, поне да спечеля малко пари. По някое време Службата за младежта ме намери, но аз пак избягах. И така няколко пъти. Предложиха ми жилищна група и място в терапевтичен курс за тежко травмирани деца. Изобщо не се мярнах в жилищната група, обаче отидох в групата за самопомощ. Там се запознах с Дани.

Тя ме погледна втренчено. Очите ѝ бяха зачервени от плач.

— Навярно той ми спаси живота. Задържа ме, даде ми опора. Станахме приятели. Прати ме на терапия за отказване от наркотиците, отведе ме в затворената жилищна група. Повдигна обвинение срещу баща ми и ми помогна да изляза срещу него. Дадох му шест години, само шест. — Тя преглътна отчаяно. — Можеш ли да си представиш? Само шест години! Така и не успяха да докажат, че е злоупотребявал със сестра ми, моите снимки също не се намериха. Фактът, че съм повдигнала обвинение след много години, още повече затрудни нещата. Нищо чудно, ако покаже добро поведение, да излезе от затвора преди изтичането на присъдата.

За кратко мислите ми се отклониха към Дани. След края на ужасния кошмар със съдебния процес срещу баща му е трябвало отново преживее цялата тази гадост с Кристина. Тя затвори очи, изтри си лицето с две ръце и продължи:

— След две години се нанесох при Дани. Бях се отървала от наркотиците, поне така си мислех, въпреки това в началото на миналата година той ме затвори за осем месеца в клиника за отвикване от наркоманията. Мразех го, умолявах го да не ме праща там, заплашвах да сложа край на приятелството ни, но той не се отказа. Днес съм му благодарна за това. След лечението бях напълно чиста, но той продължи да се грижи за мен и тази година отново ме заведе в клиниката. За да отвика окончателно. Но ти вече знаеш.

Внимателно я притеглих към себе си, зарових лице в косата ѝ.

— Благодаря ти, Тина — пошепнах. — Благодаря, че ми разказа всичко. Още от самото начало желях да стана част от вас.

Тя се откъсна рязко от прегръдката ми и ме погледна изумена.

— Ти отдавна си част от нас, Джесика. Междувременно и ти като Дани принадлежиш към моето семейство. Обичам те.

Засмях се и отново я прегърнах.

— Аз също те обичам, Тина. — И след кратко мълчание добавих: — Обичам Дани. С цялото си сърце. Не бива да се тревожиш за него. Никога няма да го оставя сам. Обещавам ти. Все едно какво ни очаква, ще остана с него.

И двете ми твърдения отговаряха на истината. Обичах Тина и главно обичах Дани. Щях да извървя с него пътя му до края, дори това да беше последното, което щях да направя в моя иначе незначителен живот.

През цялата седмица ми беше трудно да се съсредоточа върху работата си. Поради това приключих по-рано и отидох на езда, преди да се прибера при Дани. Шумно отключих вратата и влязох в коридора. Макар да бях твърдо убедена, че той си е вече вкъщи, Дани не излезе да ме посрещне, което беше твърде необичайно за него.

— Ехо? — извиках.

В коридора се появи Кристина.

— Влез, Джесика. Дани е още на работа.

— Колата му е отвън.

Тя дойде при мен и ме прегърна.

— Сериозно? Не е в жилището. Навярно е в градината.

— Отивам да проверя.

Кристина се скри отново в стаята си, аз оставих чантата си на шкафчето и минах през дневната, за да изляза на терасата. Столовете бяха наредени грижливо около масата, на моравата нямаше никой. Тихо подсвирване ми издаде, че все пак не съм сама. Огледах се любопитно. Мина време, преди да открия Дани.

— Какво, по дяволите, правиш на покрива? — извиках. — Слез!

— О, не — отговори той. — Ти се качи.

С мъка потиснах една въздишка и се запитах как е стигнал до покрива. Погледът ми падна върху зелен контейнер за боклук до гаража. Покатерих се върху него и успях да се изкача върху покрива на гаража. Оттам се изтеглих един етаж по-нагоре при Дани. Оказа се по-лесно от очакваното.

Въпреки че двускатният покрив не бе особено стръмен, не посмях да се изправа, а запълзях към Дани на четири крака. Керемидите бяха много топли, но се издържаше. Ако през половината ден небето не беше заоблачено, сигурно щях да си изгоря дланите и да се образуват мехури.

— Какво правиш тук горе? — повторих въпроса си, докато се разполагах удобно до него.

— Наблюдавам залеза на слънцето — обясни той и ме целуна по бузата.

— Оттук? А аз бях абсолютно сигурна, че жилището ти има прозорци.

— Само оттук може да се види.

Той вдигна пръст и посочи в далечината между дърветата. Гледката беше зашеметяваща. Виждахме над всички покриви и далеч зад полята.

— Какво по-точно имаш предвид?

— Над онзи хълм отляво на гробището се намира мястото, където небето и земята се свързват — поне така изглежда. The Gateway to Heaven^[12]. — Дани се приближи до мен и обърна брадичката ми в правилната посока. — Точно там.

— Действително!

Трябваше да призная, че е прав. Линията на хоризонта постепенно се размиваше и накрая сякаш изчезваше.

— Душата ми разпери крилата си и тя. И сякаш път намери, към къщи полетя^[13] — зашепна Дани.

По гърба ми пробяга тръпка, косъмчетата по ръцете ми настръхнаха.

— Тъжно, но красиво — изрекох тихо.

— Любимата ми строфа от „Лунна нощ“. Стихотворението е от Айхендорф^[14]. Става дума за съединяването на разделените. Границата между небето и земята се разтваря. Това позволява преминаване между световите. Мъртвите отиват при живите и обратно. Възможно е само когато хоризонтът се приближи към земята толкова, колкото се е приближил ей там.

— Не може да бъде!

Дани ме погледна въпросително.

— Това е само легенда.

— Друго имах предвид. — Бях объркана, но се опитах да си подредя мислите. — В деня, когато се запознахме, седях на виенското колело и мислено рецитирах първата строфа от същото стихотворение. След половин час ти ме заговори. Днес пак обсъждаме тази тема. Безумие, нали?

Дани изобщо не се учуди.

— Аз не мисля така. Хората често имат предчувствия, ала не ги забелязват, защото са заети с всевъзможни дивотии.

— Предчувствие? — Според мен това намирисваше на спиритизъм. — За какво? За този разговор или за теб?

— Кой знае... Може пък да е...

В този момент на известно разстояние под нас се отвори тавански прозорец и жена с буйни къдрици се издаде навън, за да ни види.

— За бога, Дани — извика тя, — не можеш ли да си седиш под покрива като нормалните хора?

— Тук е по-красиво — отговори той. — Желаяш ли и ти да се качиш, Брита?

Тя цъкна с език.

— А ти желаяш ли още нещо? Да донеса ли чай и сладкиши?

— О, да — отговори ѝ в най-добро настроение Дани. — Идеята е страхотна.

Чух как тя промърмори нещо от рода на „Да слизате бързо!“, после прозорецът се затвори.

— Сериозно ли го каза? — попитах Дани.

— Дано да не дойде — засмя се тихо той. — Аз мразя чай.

— Глупости! Всеки обича чай.

— Не и аз. — Той ме погледна извинително. — Лоши преживявания.

— С чай? — попитах невярващо.

— Дълга история. — Той махна в знак на отказ да продължи и се обърна към мен: — Би трябвало да запомниш какво си мислила през този ден и за в бъдеще да си държиш очите отворени. Тогава по-често ще виждаш такива неща. Навярно по-късно ще ти помогнат в трудно положение.

— Не те разбирам. По какъв начин ще ми помогнат?

Дани мълча известно време. Светлината около нас започна да се променя, стана червеникава и някак неистинска.

— Един ден — подхвана той — мен вече няма да ме има. В момента, в който се доближиш до хоризонта, може би ще се доближиш и до мен...

— Млъкни — прекъснах го доста грубо. — Настръхвам!

— Просто го запомни, Дъки. За всеки случай.

— Дори не би трябвало да мислим за това.

— Знам.

Прозорецът отново се отвори и Брита повторно се издаде навън — без чай и сладкиши.

— Слизайте веднага! — заповяда тя, размахвайки ръце към нас.
— Ако те види хазяйката, Дани, ще си имаш ядове!

— Слизаме — отговорих успокоително. Погледнах за последен път към хоризонта, право в кървавочервеното слънце. После запълзах обратно към гаража.

Дани легна по гръб върху топлите керемиди.

— Ей сега ще дойда. Дайте ми пет минути.

[12] Вратата към небето. — Бел.прев. ↑

[13] Преводът е на Венцислав Константинов. — Бел.ред. ↑

[14] Йозеф фон Айхендорф (1788–1857) е един от големите поети и писатели в епохата на немския романтизъм. — Бел.прев. ↑

СЕПТЕМВРИ 2000

Ерика Блумхард си погледна нервно часовника. Оставаше ѝ още само една консултация. С млада двойка, записала се в средата на миналия месец. Внезапно тя съжали, че се е съгласила да ги приеме. До часа на срещата оставаха почти петнайсет минути, а тя седеше и се взираше в паркомястото пред прозореца на кабинета ѝ. Усети как нервно пристъпва от крак на крак. Защо двамата не идваха? Защо всички пристигаха едва в последната минута?

За да бъде честна, трябваше да признае, че в последно време все по-често се гневи от банални неща. Главно свързани с работата ѝ. Почти петнайсет години работеше в социалните служби, от десет години даваше консултации по СПИН и доскоро не ѝ се случваха такива неща. Да се ядосва. Да се гневи на хората, които идваха при нея да търсят помощ. Дълбоко в себе си знаеше, че това не е правилно, ала не бе в състояние да го преодолее. „Клиентите“ ѝ бяха толкова неразумни. Играеха си не само със собствения живот — принципно това ѝ беше напълно безразлично, — но и с живота на хората около тях. Играеха един вид руска рулетка, само дето другите играчи често не знаеха, че стават част от неморална игра.

По-рано виждаше нещата другояче. Тогава пациентите, както тайно наричаше клиентите си, будеха у нея само съжаление. Днес обаче, когато ХИВ-позитивен мъж ѝ разказваше как е спал без предпазно средство с обляната в сълзи жена, седнала до него, без да ѝ спомене за заболяването си, тя мислеше за дъщеря си. Защо първо си лягаха и чак после идваха да питат дали не може да се направи нещо? Да, можеше да се направи нещо, но често ѝ се искаше да се разкрещи на тези мъже, да им каже първо да мислят, а после да се поддават на нагона. Мисълта, че Ясмин би могла да попадне на някой такъв тип, я подлудяваше.

Раждането на Ясмин промени живота ѝ. Промени всичко. Ерика бе станала друг човек. Съзнаваше, че с тези нови убеждения мястото ѝ вече не е в социалните служби. Отново взе решение да говори с

шефката си, да ѝ изясни как стоят нещата и да помоли да я преместят. Не искаше да продължава така. Вече изпитваше гняв към следващите клиенти, въпреки че сигурно щяха да дойдат съвсем навреме. Само защото копнееше да се върне при Ясмин. Дали да се обади набързо на гледачката?

Чукането по вратата я изтръгна от мислите.

Тя прекоси помещението с бързи крачки и отвори.

— Ерика Блумхард — представи се и подаде ръка първо на младия мъж. Висок, рус, необикновено красив. Тъмносините му очи я възхитиха и тя не бе в състояние да откъсне поглед. Усети, че прекалява със зяпането. Не бе чула името му. Обърна се бързо към младата жена, пак си каза името и стисна ръката ѝ. Момичето беше по-скоро безлично, стройно, с големи кафяви очи и бледо лице. Кестенявата коса изглеждаше малко сплъстена и ѝ напомни за прастарото дебело пони, което бе притежавала като дете. Представи се като Джесика.

— Заповядайте, ще седнем на тази маса.

Двамата я последваха и тя ги покани да седнат.

Жената! Откакто работеше тук, тайно играеше тази игра. Обзалагаше се със самата себе си кой от клиентите ѝ е болният. Почти винаги улучваше. В този случай се оказа лесно.

— Какво мога да направя за вас? — попита любезно тя и скришом хвърли поглед към документацията си, за да прочете името на мъжа. Дениъл Тейлър.

— Дошли сме просто да се информираме. За болестта, за заразяването, за всичко — обясни момичето.

Изглеждаше нервно. Партньорът ѝ седеше много спокоен и много сдържан, със скръстени ръце. Май му се искаше да е някъде другаде. Навярно му бе неприятно, че е изпаднал в това положение. Придружителите често реагираха по този начин.

— Добре, тогава първо ще ви дам информационните материали, с които разполагам. За да си ги прочетете на спокойствие. Ето ви и визитната ми картичка. Ако имате въпроси или се нуждаете от помощ, може да ми се обадите по всяко време.

Младата жена прибра материалите в чантата си. За момент се възцари мълчание.

— Първо ще ви разкажа за болестта. Ако вече знаете нещо или не разбирате, просто ме прекъснете.

Ерика с мъка потисна една въздишка. Такива клиенти ѝ бяха любимите. Идваха, без да знаят какво всъщност искат, и се налагаше тя да им разказва надълго и нашироко. Сигурно ще закъснее.

— Между първото инфектиране с ХИВ и смъртта от СПИН болестта преминава през четири фази. Заболяването започва с ХИВ-инфекция и остра фаза, през която заразата за първи път се проявява при засегнатия. След инфектирането с ХИВ минават седмици, през които засегнатият няма оплаквания, после идва острата фаза. Тя често се бърка с грип, понеже симптомите са много подобни. Понякога обаче острата фаза също протича без каквито и да било оплаквания. Чести симптоми на тази фаза са висока температура, съпътствана от умора, нежелание за работа и усещане за болест. Те са характерни и за грипа. Докато вирусите се размножават в кръвта, броят на имунните клетки в организма намалява. Щом симптомите отшумят, стойностите на телесните имунни клетки бавно се покачват отново — същевременно обаче вирусите продължават да се размножават и въвеждат латентната фаза.

Ерика млъкна и погледна двамата насреща си. Джесика слушаше с интерес, докато Дениъл май скучаеше. Почти надявайки се да я прекъснат, тя продължи:

— През латентната фаза вирусът се размножава в тялото много бавно. Латентната фаза протича без симптоми, много често засегнатият не знае за инфекцията. Статистически продължителността на тази фаза е максимум десет години, има обаче и изключения. Някои пациенти остават много дълго ХИВ-позитивни, без да се стигне до СПИН, при други болестта избухва само няколко месеца след инфекцията.

— Момент — обади се Джесика. Ерика забеляза лъч надежда в очите ѝ. — Казахте, че някои пациенти са позитивни, без да се стигне до СПИН. Значи е възможно болестта никога да не се прояви?

Ерика потисна поредната въздишка. Точно в този момент най-често изпитваше истинско съчувствие към клиентите си. Това беше моментът, когато се налагаше да разруши надеждата им.

— Не, няма такава възможност. Поне засега. Медицината работи по въпроса. След време инфекцията предизвиква избухване на

болестта. Не е задължително да минат точно десет години. Много рядко се случва латентната фаза да продължи по-дълго, в повечето случаи тя е значително по-кратка. Протичането на болестта не е еднакво. То зависи от пациента, от имунната му система, от физическата му кондиция. Най-ефективният медикамент, предлаган днес от медицината, се казва АЦТ^[15]. Все още обаче не е добре проучен. Първоначално е бил средство срещу рак, сега го използват за удължаване на латентната фаза. Засега не се знае дали действа. За съжаление няма нещо по-добро. Пациентите се оплакват от силни странични действия, повечето не издържат дълго на лечението. Затова най-важно е времето на заразяване и продължителността на латентната фаза.

Джесика вдиша шумно и се опита да осмисли чутото. Дениъл продължаваше да си седи спокойно. Изражението му не издаваше нищо. Ерика се запита дали да не им разкаже и за производството на евкалиптови бонбони, но навярно и те нямаше да го впечатлят. Гневът ѝ се върна. Какво си въобразяваше този младок, защо седеше така безучастен и надменен? Сигурно си мислеше, че красотата го предпазва от зараза. Ерика познаваше този тип мъже. Нагли до мозъка на костите си. С усилие успя да потисне недоволството си и за пореден път си обеща да говори с шефката за преместване на друга работа.

— Когато Т-лимфоцитите паднат под двеста, пълната клинична картина на болестта е достигната. Едва тогава говорим официално за СПИН. Това е индикаторът за предстоящото избухване на болестта. През четвъртата фаза се появяват същите симптоми като през острата фаза — продължи Ерика. — Този път обаче те не изчезват, така че фазата вече не може да се сбърка с грип. Стига се до повтарящи се инфекции. Те възникват, защото вече почти не са останали имунни клетки. Здравият човек се справя без усилие с подобни инфекции, но болният от СПИН може да умре от тях.

— Проблемът е, че не знаем точно кога се е заразил. Не е забелязал никакви симптоми. Знаем само, че е станало някъде между единайсетата и тринайсетата му година. По-вероятно когато е бил на единайсет. Има факти в полза на това предположение.

Той? Ерика се стъписа. Не бе очаквала такъв обрат. Нещо не беше наред.

Изгуби облога.

— На колко сте години, господин Тейлър? — попита тя и положи усилие да не го зяпа. Нещо у него я дразнеше.

По дяволите, Ерика, той може да ти е син! — напомни си тя.

— Скоро ще стана на двайсет и една. Според вашата статистика почти ми е дошло времето да умра.

Лицето му си остана безизразно, ала не бе в състояние да скрие цинизма в гласа си. Ерика не позволи да я извадят от равновесие. Беше свикнала с подобни реакции.

— Както казах, това е само ориентир. Болестта може да протече съвсем различно. Какво правите в момента, за да удължите латентната фаза? Вземате ли АЦТ?

— Вече не — отвърна сухо той. — Преди години започнах, но не ми понесе. Залагам на здравословното хранене и спортуването и засега се справям добре. На път съм да преобърна статистиката.

На устните му се мярна усмивка и отне остротата на думите.

— Как изглеждаше последната ви кръвна картина?

— Много добре! Бихте ли ни разказали по-подробно за опасностите от заразяване?

— Разбира се. — Ерика се покашля и го погледна строго. — Надявам се, че при полово общуване използвате предпазни средства?

— Не сме чак толкова тъпи.

— Е, добре, господин Тейлър, щом знаете всичко, какво точно искате да чуете от мен?

Този тип я изнервяше. Дори най-красивите мъже нямаха право да си позволяват всичко.

Той хвърли обвинителен поглед към приятелката си.

— Кажете ми нещо, което не знам. Не, по-добре кажете на нея, че дори при най-голяма предпазливост не е изключена зараза!

Аха! Истината изкрystalизира бавно. Жената беше движещата сила зад посещението им. Ерика неволно се усмихна. Внезапно изпита съчувствие към двойката. Дениъл бе искрено загрижен за приятелката си, следователно беше много по-добър от мъжете, за които бе мислила преди идването му. Мъжете, от които искаше да предпази дъщеря си. При среща с такива двойки тя им обясняваше със силно драматичен тон, че трябва да са много, безкрайно предпазливи. Нарочно преувеличаваше, за да събуди страха им и да раздруса съзнанието им. Сега се налагаше да промени тактиката. Тук беше налице повече

предпазливост, отколкото беше нужна, и Ерика най-неочаквано почувства, че не би било зле да разхлаби примката.

— ХИВ се предава относително трудно. Риск от зараза съществува само когато инфектирани телесни течности влязат в досег с рани или лигавици. Към тези телесни течности принадлежат главно кръвта, спермата и влагалищната течност. Най-често вирусът се предава чрез секс между мъже, осъществен без предпазно средство. Съвместният живот със заразено лице е абсолютно безопасен. Разрешено е всичко — от спането в едно легло до целувките с език. Съвместното ядене и пиене е безопасно. Половото общуване със стабилно предпазно средство също не е рисковано. Оралният секс без предпазно средство крие незначителен риск, нужно е да се избягва гълтането на телесни течности. Забранено е единствено общото ползване на самообръсначки или четки за зъби, а това е по-скоро общовалидна предпазна мярка. Излезе ли на въздух, вирусът умира почти веднага.

Джесика хвърли тържествуващ поглед към Дениъл и Ерика изпита чувството, че с голяма радост би му се изплезила. Той обаче не хареса обясненията ѝ.

— Не е ли лекомислено да правим секс предвид всички тези опасности? — Дениъл вдигна въпросително вежди. — Това е груба небрежност!

— Не, в никакъв случай! — отговори Ерика и поклати глава.

Дължна съм да ги успокоя, каза си тя.

— Макар да сте ХИВ-позитивен, вие имате право на нормален живот. От гледна точка на правото дори не сте задължен да кажете на партньорката си за инфекцията.

— А после, когато я заразя, ще ми потърсят сметка.

— Не, ако всичко, което правите, става по взаимно съгласие. Не рисувайте дявола на стената. Повечето заразявания се случват при наркозависими лица. Половото общуване при хетеросексуални двойки крие значително по-малък риск от зараза, отколкото, да кажем, преливането на кръв. Ако се случи кондомът да се скъса, не се паникьосвайте — ХИВ-инфекцията е малко вероятна и с много голяма вероятност може да бъде предотвратена. През следващите четири седмици партньорката ви трябва да взема медикаменти срещу ХИВ. Те препятстват засядането на вирусите в организма. Лечението се нарича

постекспозиционна профилактика, накратко ПЕП. Почти винаги е успешно.

— Страхотно! — подхвърли саркастично Даниел. — Звучи чудесно! И е толкова разумно!

— Казвам ви само каква е действителността.

Младата жена изглеждаше много доволна от консултацията, докато Дениъл явно се ядоса. Този път Ерика не си направи труда да потисне въздишката си. Колкото и да се стараеше, не можеше да угоди на всички. Дали пък да не се преквалифицира и да почне да продава сувенири? Със сигурност ще има по-големи шансове да направи хората щастливи. Хвърли бърз поглед към часовника си. Малко след пет. Трябваше да вземе Ясмин.

— Ако нямате повече въпроси, да приключим с разговора. Както казах, можете да ми се обаждате по всяко време.

Ерика се изправи стремително. Бързаше да отиде при дъщеря си и ѝ беше напълно безразлично дали ще изглежда неучтива.

* * *

Чутото проникна в ума ми съвсем бавно.

Десет години, каза тя. Средно десет години!

След десет години болестта се проявяваше. След десет години... През декември Дани щеше да навърши двайсет и една. Бил е заразен на единайсет.

Десет години! Числото се въртеше в главата ми. Как беше възможно той да е толкова спокоен?

Защото вече знаеше! Отдавна се бе примирил.

Аз не бях в състояние да осмисля казаното. Дойде ми много, твърде много.

По средата на пътя към колата спрях. Дани направи още три крачки, забеляза, че съм спряла, и се обърна.

— Какво има? — попита недоверчиво.

— Десет години, така каза тя — пошепнах.

— Не, не, не — възрази той и посегна към ръцете ми. — Престани да се самонавиваш. Това не се отнася за всички!

— Това е статистика, тя почива върху факти.

Не успях да задържа сълзите си. Дани ги изтри с пръсти от бузите ми.

— Това е средна стойност. Отнася се за средните хора. Аз на среден човек ли ти приличам?

Погледна ме предизвикателно. Поклатих глава. Той беше всичко друго, само не и средностатистически тип.

— Ето, виждаш ли — заяви доволно. — Това не се отнася до мен. Аз съм в добра кондиция, тренирам и се храня здравословно. В спорта постигам многократно повече от онова, което други хора правят през най-добрите години от живота си. Постоянно давам сигнали на тялото си, че съм здрав, и то ги изпълнява. Ако седна и започна да мисля само за болестта, наистина ще се разболея. — Той се удари по челото. — Мисълта е могъща. Какво мисли човек — това е решаващото. Наскоро бяха направени опити с шепа хора, алергични към карамфили. Въвели ги в помещение, където бил поставен букет карамфили, и всички се разкихали като луди. Едва тогава им казали, че цветята са изкуствени. Разбираш ли? — Дани направи пауза и ме погледна втренчено. — Случило се е само защото хората са смятали, че цветята предизвикват този симптом. Затова аз обръщам нещата. Винаги се държа така, сякаш съм абсолютно здрав. Не бива да оставяме на болестта свободно пространство. Това е единствената възможност. — Той въздъхна и добави: — Или поне това е единственият път, който е подходящ за мен. Трябва да живеем така, сякаш всичко е нормално. Ти също трябва да се включиш, Дъки. Ще можеш ли?

Очите му се впиха в моите, сякаш бе решил да ме хипнотизира.

— Ще опитам.

— Добре — кимна той.

— Въпреки това не разбирам. Преди малко каза, че не вземаш лекарства. Защо? Да не си луд? Или си абсолютен идиот?

Дани въздъхна дълбоко.

— Не е толкова просто — започна да обяснява той. — В началото вземах Ретровир АЦТ. Не ми понесе. Цели четиринайсет седмици повръщах без почивка, отслабнах с повече от десет килограма, случваше се да спя по дванайсет часа, непрекъснато се потях и постоянно ми се гадеше. Нямах сили нито да спортувам, нито да водя нормален живот. Почти през цялото време не ходех на училище. Имах чувството, че съм се разболял, а крайт не се виждаше. Престанах да

вземам лекарството и моментално се почувствах добре. Да не ти говоря, че медикаментът трябва да се приема на всеки четири часа, и то съвсем точно. За мен това е терор. Налагаше се да ставам нощем, а не исках да си го причинявам. Смътната надежда за удължаване на живота не компенсира сигурната загуба на качеството на живот. Взех решение да се откажа от всякакви медикаменти, докато броят на помощните клетки се задържа над триста.

— Колко често ти правят кръвна картина?

Обяснението му ме убеди, надявах се само да се изследва редовно.

— Последната ми кръвна картина беше превъзходна, но я направих доста отдавна — призна той. — Минали са почти две години. Обаче се чувствам добре. Оттогава положението не се е влошило. Усещам го.

— Виж какво — заявих, — аз ще вървя с теб, ще те следвам във всичко. Ти обаче ще се изследваш редовно. Толкова често, колкото поиска лекарят. Освен това ще говориш с него дали е редно да се откажеш изцяло от лекарствата.

— Окей — кимна той. — И без това се налага да си потърся нов домашен лекар. Предишният се пенсионира преди две години. Ще си уговоря час, но при едно условие.

— Какво?

— Ти ще дойдеш с мен, ще ти вземат кръв и ще те изследват за ХИВ.

Загубих ума и дума.

— Какво? Как така? — заекнах. — Това е пълна глупост. През онази нощ не се случи нищо.

— Не става въпрос за онази нощ — възрази той, пусна ме и скръсти ръце. — Аз също съм абсолютно сигурен, че ти няма нищо. Ала ти реагира панически, затова държа страхът да изчезне завинаги от ума ти.

— Добре де, ще го направя — съгласих се небрежно и се постарах да потисна покълващия страх.

Щом като бях толкова сигурна, че нямам ХИВ, защо ръцете ми внезапно овлажняха, а сърцето ми заби лудо? Защо не исках да си направя теста, в никакъв случай?

Защото ТИ си лудата, изграчи вътрешният ми глас. Всеки ден танцуваш със смъртта и се правиш, че това е най-нормалното нещо на света.

С решително движение на ръката заставих гласа да млъкне и прогоних всички картини, които напиреха в главата ми. Как Дани и аз се бяхме сблизили.

Как се бяхме сблизили твърде много.

— Всичко наред ли е?

Дани ме измери със загрижен поглед и аз пропъдих съмненията с усмивка.

— Естествено. — Гласът ми прозвуча един тон по-високо. — Какво да не е наред? Поискай час за двама ни. Ще направя глупавия тест, защо не?

— Добре — кимна той, но продължи да ме наблюдава. Четеше мислите ми, бях сигурна. Тъкмо затова държеше непременно да се подложи на онзи идиотски тест. Знаеше колко се страхувам в действителност.

Дани извади ключовете от джоба на панталона си и отключи колата.

— Хайде да се придържаме към положителния резултат от разговора.

— А какъв е той?

Внезапно той се усмихна.

— Ерика каза, че няма нищо страшно да спим заедно.

— Страхотно — изръмжах. — Когато аз ти го казвам, се правиш на глух, но щом го е казала Ерика, се съгласяваш.

— Тя има знания и опит. — Дани ми отвори предната врата и се опита да скрие усмивката си, като ухапа долната си устна. — Освен това не можеш да ме обвиниш, че нямам личен интерес.

— Аха! — направих се на обидена. — През последните седмици не съм забелязала нищо подобно. Непрекъснато ме отблъскваше.

— Няма да го правя повече — отвърна съкрушено той. — Искях само да те пазя.

— Тогава ще чакам с нетърпение какво ще се случи.

Почти не смеех да се надявам отношенията ни да се променят.

— Докато ми позволяваш да ти държа китките, моят свят е в пълен ред — призна той и отново се опита да скрие усмивката си.

— Позволявам ти — уверих го, после обаче опрях ръце на хълбоците и го изгледах укорно, но с обич. — Тогава си здравата загазил!

— Да, знам и съм безумно щастлив, че ти също го знаеш, но продължаваш да си на моя страна.

Той обиколи колата, качи се и включи двигателя. С въздишка се отпуснах до него.

— Ерика направо се побърка по теб.

— Забелязах — отвърна той и вдигна поглед към небето. — Тази жена е болна. Би могла да ми бъде майка.

— Щом заговорихме за майките... — подхвърлих.

— Да?

Веднага усетих бдителността в гласа му. Той даде мигач и зави по магистралата.

— Каза ми, че родителите ти не са умрели — напомних му.

Тялото му се скова, пръстите се вкопчиха във волана.

— Да, така ти казах.

Отдели поглед от шосето и ме погледна преценяващо.

— Искам да се запозная с нея! — изтърсих бързо.

— Какво? — кресна той и за момент забрави шофирането. Парапетът се приближи заплашително, Дани завъртя волана, автомобилът се разтресе. След две змийски извивки той отново беше господар на положението.

— Искам само да се запозная със семейството ти! — изсъсках и се вкопчих в седалката. — Не е нужно да убиеш и двама ни заради това!

— Никога! — изръмжа той и стисна волана още по-силно. — Never ever! Никакъв шанс. No way!

— И защо не?

— Баща ми е в затвора. Ако изобщо излезе, надявам се да е в дървен сандък. Няма сила на света, която да ме накара да го приближа!

— Не говоря за твоя старец — опитах се да го успокоя.

Бях взела твърдо решение никога да не нарека дълбоко мразената от мен личност баща — това обозначение беше абсолютно фалшиво.

— Искам да се запозная с майка ти.

Дани изпухтя изнервено.

— Нали ти разказах как майка ми години наред си създаваше своя собствена реалност. Тя е луда.

Останах желязна.

— Изобщо не ми пука луда ли е, или не. Искам да се запозная с нея.

Не го видях, но бях сигурна, че е направил физиономия.

— Добре де, от мен да мине — склони той. — После обаче не казвай, че не съм те предупредил.

— Със сигурност няма да е толкова лошо — заявих оптимистично.

Дани остави думите ми без коментар.

— Тогава ще ѝ съобщя, че ще я посетим. В края на седмицата отиваме в Ротвайл.

* * *

Руса, много стройна жена ни отвори вратата и ни зяпна. Беше изключително красива, светлорусата коса бе силно опъната назад и стегната в конска опашка. Очите изглеждаха огромни на тясното, бледо лице. Навярно щяха да са нежни и кротки, ако тя не се оглеждаше като подгонено животно.

— Влезте бързо — подкани ни и се притисна до стената, за да минем безпрепятствено покрай нея и да влезем в къщата.

Моментално затвори вратата след нас и нервно премести поглед от единия към другия.

— Здравсти, мам — рече Дани. — Искам да ти представя Джесика.

Лицето ѝ грейна.

— Прекрасно е да се запозная с теб. Аз съм Марина. Влезте, влезте! Чудесно е, че най-после се сетихте да дойдете.

За момент явно се запита дали да ми подаде ръка, но се отказа. Хвърлих тържествуващ поглед към Дани и тръгнах след Марина през просторното антре.

Тя живееше в доста стара къща с тъмни плочки в коридора и боядисани в бяло стени. От дясната страна дъбова стълба водеше към

горния етаж. Спомних си как Дани ми бе разказал, че когато онзи се качвал към стаята му, стъпалата скърцали, и се разтреперих.

Какво ли изпитваше той при завръщането си в някогашния родителски дом, където се бяха случили толкова страшни неща?

Марина ни въведе в голяма, отворена дневна с модерен диван и скъпа мраморна маса. Плочките на пода и работният плот в кухненската ниша също бяха от сив мрамор. Семейство Тейлър явно не страдаше от липса на пари. Сърцето на дневната беше откритата камина, където въпреки топлото време гореше буен огън.

— Искате ли нещо за пиене? — попита майката на Дани.

— Не — отказа той.

— Да — казах в същия момент.

Марина пристъпи към големите прозорци и за момент спря там със скръстени ръце.

— Времето навън е ужасно, нали?

Обърна се към нас, но не ни погледна истински. Погледът ѝ мина покрай нас към някаква въображаема точка между главите ни. После отново се загледа през прозореца.

— Цял ден вали сняг. Дали ще спре до края на деня? Колите едва успяват да се изкачат по улицата, толкова е заледено. Кога ли ще дойдат от службата по чистотата?

Погледнах объркано към Дани. Той се почука по челото, после описа кръг върху слепоочието, за да ми напомни, че майка му не е наред с главата.

Неволно пристъпих зад Марина и също се загледах към улицата отпред. Все още грееше слънце, кабриолет с вдигнат гюрук мина съвсем бавно покрай къщата.

— Ще ви направя чай. Сигурно сте измръзнали.

— За мен вода, моля — казах аз и скришом погледнах късите си панталонки и отворените обувки. Дани също беше облечен с къс панталон и тениска с американския флаг.

Малко уплашена седнах на дивана и плъзнах поглед из помещението. Всичко беше излъскано до блясък, никъде не се виждаше прашина, нито една захвърлена вещ. Не открих обаче нито една снимка или други лични вещи. Като цяло дневната оставяше силно впечатление за студ и липса на емоции.

Марина ми донесе вода в кристална чаша и седна при нас.

— Разказвайте — подкани ни тя. — Как вървят работите ви?
Говореше свободно, сякаш се познавахме от цяла вечност.

— Добре сме. Радвам се да се запозная с вас.

— Дани разказа ли ти за Америка? — попита тя и очите ѝ светнаха. Бяха почти толкова необикновено сини, колкото на сина ѝ.

— Малко — отговорих. — Каза, че сте имали прекрасна къща с басейн.

— Така беше, да! — Гласът ѝ стана мечтателен. — Живеехме далеч извън града. Сами наред полето. Нощем чувахме песните на щурците. По онова време Дани имаше големи успехи в плувния спорт и в леката атлетика.

Разказа ми за тогавашните му постижения. Паметта ѝ беше феноменална. Помнеше всичко: най-доброто му хвърляне, най-дългия скок, най-доброто време в спринта и плуването.

— Всъщност ние с мъжа ми си мислехме, че ще стане известен спортист. Беше много талантлив, резултатите му бяха многообещаващи — продължи Марина, но после спря и погледна обвинително Дани. — Обаче дойдохме в Германия и той захвърли всичко. Къщата ни нямаше басейн, той отказа да ходи на тренировки и спря завинаги. За съжаление винаги е държал повече на удобството.

Марина приглади един кичур зад ухото си. Пръстите ѝ трепереха.

Погледнах объркано към Дани. Нямах представа, че някога се е занимавал с други спортове. Освен това се учудих, че Марина го смята за ленив.

— Спрях по други причини — защити се Дани. — Главно защото смених спорта. Много добре го знаеш, нали преди всяко състезание се подписваше, че мога да стартирам.

Марина кимна.

— Знам, Дани. Всичко е наред. В крайна сметка спортът не е работа за всеки.

Дани пое дълбоко дъх, за да се защити отново, ала явно реши, че няма смисъл.

— Е, той постигна големи успехи в спорта — подхвърлих аз.

В моите очи спечеленото световно първенство и работата му като треньор бяха истински успехи. Докоснах внимателно мраморната маса и докато говорех, пръстите ми очертаваха релефа. Като ме видя,

Марина скочи, отиде в кухнята и след минута се върна с някакво дезинфекционно средство. Напръска масата и я избърса с мек парцал. За момент изпитах чувството, че много ѝ се иска да напръска и нас с дезинфектанта.

Изнервен, Дани завъртя очи и скръсти ръце пред гърдите.

— Извинете — прошепна тя и отново седна. — Знаеш ли, Лиъм скоро ще се върне от училище. Затова искам тук да е чисто. След онази ужасна злополука той е силно податлив на бактерии. Налага се да поддържам абсолютна чистота, иначе започват проблеми с имунната му система. Той е слаб, разбираш ли?

Кимнах в знак, че разбирам. Не знаех какво друго да направя.

Кой, по дяволите, е Лиъм?

— Мамо — обади се Дани. Говореше подчертано бавно, сякаш имаше насреща си трудно схващащ човек. Навярно беше точно така. — Нещо объркваш. Този с автоимунното заболяване съм аз.

Тя се засмя почти истерично.

— Би трябвало да си по-деликатен. Дани и Лиъм никога не са се разбирали. Защо ли... — Гледа ме дълго с тъжно изражение. — Мисля, че Дани никога не прости на Лиъм. Заради Лиъм се наложи да се преместим в Германия. Защото се разболя тежко след раждането си, а тук лекарите са по-добри. Дани предпочиташе да си остане в Атланта. Там бяха приятелите му, там спортуваше, освен това му беше ужасно мъчно, че няма как да вземем и Рекс.

— Рекс ли? — попитах и погледнах неразбиращо Дани. Той само поклати глава и отново направи физиономия.

— Кучето на Дани. Наложил се да го оставим, не ни позволиха да го качим в самолета.

Марина говореше, сякаш съжaliaва истински.

— Самолетът не беше проблем. Баща ми уби кучето в пристъп на ярост. Затова не го взехме с нас — обясни Дани, обърнат към мен. Погледнах уплашено от единия към другия и отпих голяма глътка вода.

Марина пребледня.

— Даниел! — скара му се тя. — Как може да говориш такива неща? Баща ти никога не би направил подобно нещо. Той те обичаше!

— О, да, обичаше ме! — Гласът на Дани преливаше от сарказъм. — За съжаление по свой специфичен, перверзен начин.

Вече не бях сигурна дали е било добра идея да дойдем тук. Испитах угризения на съвестта, задето бях настоявала Дани да ме доведе.

Марина не отговори. Изправи се рязко, отиде до ъгъла на стаята и падна тежко в поставения там люлеещ се стол. Гледаше през нас и непрекъснато се люлееше. Напред-назад, напред-назад. Май напълно бе забравила за присъствието ни. Посегнах под масата към ръката на Дани и преплетох пръстите си с неговите по вече известния нам начин. Той не каза нищо. Мълчаливо наблюдаваше майка си.

Тя нежно плъзгаше ръка по плоския си корем, където със сигурност нямаше бебе.

— След две седмици — пошепна нежно тя. — Бебето ще дойде след две седмици.

— Пожелавам ви всичко най-хубаво — казах аз.

Дани цъкна с език и ме изгледа укорително. Невинно вдигнах рамене.

— Време е да си вървим — каза той. Никога не го бях виждала толкова изнервен.

— Няма ли да разгледате къщата? Много искам да я покажа на Дженифър.

Марина стана от стола.

— Много искам да я видя — казах тихо на Дани, пренебрегвайки объркването на името ми. — Някогашната ти стая и така нататък.

Дани рязко пусна ръката ми.

— Желая ти приятни забавления — отговори ми горчиво.

Марина ми даде знак да я последвам. Вървах след нея по коридора, изкачихме се по стълбата. Дървените стъпала наистина скърцаха. Пак се разтрепери. Дани остана известно време долу, но в крайна сметка ни последва.

Марина ме въведе първо в стаята на Лиъм. Естествено.

На вратата бяха залепени пъстри букви от дърво.

„Лиъм Финли“. Семейството явно си имаше странности при изписването на имената.

Марина отвори вратата едва ли не със страхопочитание. Младежка стая. Спално бельо с футболни мотиви. Над бюрото плакат на Бритни Спийрс. В малка витрина няколко купи. Приближих се да ги разгледам по-обстойно. Всички бяха от кикбокс.

— И Лиъм ли се занимава с кикбокс?

Много странно. Би трябвало братята да се разбират отлично.

Марина ме погледна объркано.

— Какво? Не, Лиъм играе тенис. Още от малък.

— Аха.

Разгледах купите. На повечето бяха изобразени две фигури, едната с почти отвесно вдигнат крак, другата приведена, за да избегне удара. Никъде не се виждаше ракета за тенис. Заповядах си да не задавам повече въпроси и продължих да разглеждам. Макар да беше наредена с много обич до последната подробност, стаята изглеждаше безжизнена и студена. В леглото сякаш не беше спал никой. Тетрадките на бюрото бяха нови, неизползвани. Скришом отворих големия гардероб и слисано установих, че е празен.

Марина се бе заела да надипли още по-акуратно и без това идеално сгънатата завивка.

Дани влезе в помещението, застана до мен пред отворения гардероб и забеляза смущението ми.

— Ела да ти покажа моята стая.

Затвори вратите и тъкмо когато ми подаде ръка, майка му се втурна към него.

— Да не си полудял? — изфуча тя. — Не пипай нищо!

Дани моментално вдигна двете си ръце, сякаш се предаваше.

— Не се бой, няма да докосна нищо повече.

Марина напръска и двете врати на гардероба със спрей и започна да ги лъска с меката кърпа. Испитах диво желание да хвърля в лицето ѝ и дезинфектанта, и парцала.

Дани ме хвана за рамото и ме поведе към някогашната си стая. Тя се намираше в края на коридора, зад банята, до нея беше килерът. Оказа се доста по-голяма и пълна противоположност на стаята на Лиъм.

Тук всичко беше разхвърляно, цареше хаос, сякаш след напускането на Дани никой не бе влизал вътре. Леглото под наклонения таван беше застлано със син чаршаф, завивката бе навита на руло в единия край и изглеждаше смачкана. Бе покрита с дебел слой прах. И тук имаше витрина с купи, неравномерно наредени, сякаш някои липсваха.

На стената висяха грамоти от спечелени състезания. Таванът беше от дърво. Като цяло стаята изглеждаше уютна, всеки тийнейджър би се чувствал добре в нея. Само да не беше големият стенен шкаф под наклонения таван, който веднага ми напомни разказа на Дани.

Отново погледнах неоправеното легло, тъмнокафявото дърво, двата стълба на леглото...

Изведнъж усетих, че не мога да дишам. Гърлото ми се стегна застрашително. Не исках нищо друго, само да изляза оттук. Имах чувството, че всеки момент в стаята ще влезе пияният баща. Даже усетих вонята на алкохол и цигари, чух отчаяните викове на малкото момче, което призоваваше майка си, но тя никога не идваше.

Избягах от стаята, теглейки Дани след себе си. В коридора се натъкнахме на Марина, която стоеше на пътя ни като призрак и оглеждаше стаята на Лиъм.

Като видя, че се държим за ръце, тя изведнъж изпищя и в погледа ѝ светна ужас.

— Това ще те убие, Юлия! — изсъска тя. — Нима той не ти е казал?

В следващия миг погледът ѝ се промени, стана истеричен.

— Не си ли ѝ казал? — кресна тя на Дани. — Искаш да я убиеш ли? Всички ни ли искаш да убиеш?

Той пое дълбоко дъх и си наложи спокойствие.

— Не се паникьосвай, мамо. Вирусът не се предава по този начин. Никой няма да пострада.

— Вирусът! — Марина затисна устата си с две ръце. — Помогни ми, боже! Лиъм ей сега ще се върне от училище!

Хукна обратно към стаята на Лиъм, където бе оставила дезинфектанта, грабна шишето и трескаво запръска всички места, където бяхме стояли.

Зяпнах невярващо Дани и въпросително вдигнах ръце. Той сви рамене. Лицето му остана безизразно.

— Да изчезваме — пошепнах.

Слязохме по скърцащата стълба. Отнесох чашата в кухнята. Марина слезе след нас.

— Нима си отивате? Не искаш ли да се запознаеш с Лиъм?

— Може би някой друг път.

Тя кимна и седна отново в своя люлеещ се стол.

— Довиждане, мамо — сбогува се Дани, ала майка му вече ни не виждаше. Отново се взираше във въображаемата точка над главите ни и се люлееше. Напред-назад, напред-назад.

Излязохме навън под слънцето и въздъгнахме облекчено. Дани ме изгледа предизвикателно.

— Какво? — попитах. — Мина супер.

Той вдигна въпросително вежди и смръщи нос.

— Сериозно — отговорих. — Харесвам майка ти. Обича да се шегува.

— Тя е побъркана!

— Въпреки това я харесвам — настоях и седнах до него в колата.

— Тя не е виновна, че е луда. Прекарала е тежко време.

Дани изръмжа нещо на английски под носа си.

— Старецът ти не е убил кучето, нали?

— Напротив, уби го — отговори Дани. — Беше пиян до козирката. Налагаше го с тояга, пред очите ми. Е, поне стана бързо.

Не мисли за това, Джесика! За бога, не мисли за това!

Струваше ми се, че трябва да кажа нещо.

— Известно време наистина се питах защо никога не си ми разказвал за брат си — после разбрах. — Известно време мълчах потисната. — Наистина съжалявам. И за кучето ти, и за онова с Лиъм.

Дани стисна устни и се пребори с нещо, което заплашваше да се излее от него. Кимна ми кратко и включи двигателя.

* * *

Тара бе видяла в него своя шанс. Знаеше, че той е модел. Показва дрехи в каталози, реклами в списания, понякога се снима дори на плакати. Можеха да станат съвършената двойка. И няколко седмици наистина бяха. Срещаха се в училищния двор, вечер излизаха заедно. Веднъж я бе завел у дома си, но не се случи нищо, останаха си с няколко пламенни целувки, преди той отново — и този път окончателно — да стане леденостуден и да я отпрати. Въпреки всичко. Въпреки че тя бе приела странно затворения му нрав, въпреки че той

многократно я бе отблъснал с ясни думи, въпреки че хабеше по много часове на ден за идиотския си спорт, вместо да прекарва това време с нея. Тя бе приела всичко това заради едничката възможност да го придружи някой път на фотосесия. Вместо това той я бе изхвърлил като чифт скъсани джапанки.

След толкова време тя продължаваше да изпитва гняв към него. Да не говорим за онази история с бельото. Беше ѝ разказал как му предложили невероятен договор като модел на бельо, а той отхвърлил предложението, въпреки че марката беше водеща на пазара. Според собствените му думи не се чувствал добре да се показва по бельо. *Не се чувствал добре!*

После дойде обаждането в лекарския кабинет.

Причината за обаждането му я смая. Младият мъж на име Дениъл Тейлър я уведоми, че от много години е ХИВ-позитивен и търси нов домашен лекар, за да си прави редовни кръвни изследвания. ХИВ-позитивен? Ако не беше уговорил час и за приятелката си, Тара щеше да продължи да вярва, че е хомосексуален.

Дали я бе познал? Не ѝ се вярваше. Както всичките ѝ приятели, и той я наричаше Тара, а тук, в кабинета, тя се обаждаше с пълното си име. Освен това никой не се вслушваше внимателно, когато звънеше в лекарски кабинет, за да си вземе час за преглед. Пък и жените на име Тамара Мюлер сигурно бяха многобройни като песъчинките в морето.

Тара вписа двамата в книгата. В четвъртък сутринта щеше да им вземе кръв и да я прати в лабораторията. Кръвта на Джесика Кох, приятелката на Даниел, трябваше да бъде изследвана за наличие на ХИВ-вируси. Неговата беше предназначена за пълна кръвна картина, за да се установи какво му е състоянието. Следващата седмица щеше да ги приеме лекарят.

* * *

Веднага го позна.

— Добро утро — поздрави любезно тя, когато двамата влязоха в приемната.

Като видя момичето с Даниел, Тара бе готова да избухне в смях. Беше почти една глава по-ниска и със сигурност не можеше да се мери

с него във всяко отношение.

Заради ТАЗИ ли ме прати по дяволите? Сигурно е лоша шега!

Гневът ѝ се засили, подкопаното ѝ его се обади с голяма сила. Ала се намираше на работното си място, затова не допусна да се забележи нищо.

Дори да се бе изненадал да я срещне тук, Дениъл се прикри умело и също не допусна да се забележи нищо. Направи се, че не я познава, и ѝ подаде здравноосигурителната си карта. Тара я сложи в компютъра и подаде на двамата по един въпросник за нови пациенти.

— Чакалнята е там отзад — обясни любезно тя. — Моля първо да попълните въпросника. След няколко минути ще ви повикам един по един.

Двамата тръгнаха ръка за ръка в указаната им посока, а Тара отвратено поклати глава. Според нея подобни интимности бяха глупави. Спокойно подреди документите и инструментите за вземане на кръв, прие още един телефонен разговор и се запъти към чакалнята. Щеше да започне с него.

— Господин Тейлър, моля — извика тя. Той стана, целуна приятелката си и последва Тара в амбулаторията.

— Седнете, моля — подкани го тя. — Започваме веднага.

Той се подчини, а тя го огледа скришом. Носеше скъп марков пуловер, косата му беше нарочно разрошена, имаше вид, сякаш след посещението при лекаря ще отиде на фотосесия. Мисълта, че може би наистина ще се случи точно това и онова обикновено момиче ще отиде там с него, я разяри. Докато подготвяше епруветките и слагаше ръкавици, тя се запита дали да продължава да се преструва, че не го познава. Реши да спре тази игра.

— Коя ръка? — попита дружелюбно тя и седна срещу него. Приятен аромат на душгел и афършейв я удари в носа. Кръстоса предизвикателно дългите си крака и се наведе така, че той да погледне в дълбокото ѝ деколте. Отчете като успех, че Дениъл леко плъзна поглед по деколтето ѝ, после скептично измери лицето ѝ. Необикновено сините му очи почти смразиха кръвта във вените ѝ, така ледено я погледна.

— Абсолютно ми е безразлично — отвърна недоверчиво той.

Тя стегна лявата му ръка и заби спринцовката във вената.

— Как си, Дани?

— Много добре. — Не я изпускаше от очи нито за миг. — А ти как си, Тара?

— И аз съм много добре — произнесе тя с мелодичния си глас. *Имам си нов приятел. Италианец, зашеметяващо красив. Много погорещ от теб. Казва се Анджело Ламоника.*

Не го каза, естествено. Щеше да прозвучи детински.

— Вече си мислех, че не си ме познал — добави вместо това.

— Напротив, познах те — възрази привлечено той и продължи да я гледа втренчено. Тара изпита потискащото чувство, че обвинителният му поглед постепенно я стопява, спаружва, сбръчква. — Не знаех дали искаш да те позная.

Първата спринцовка се напълни с кръв. Тара я извади от канюлата, затвори я грижливо и започна да пълни следващата.

— Защо да не искам? — прошепна тя един тон по-ласкаво. — В крайна сметка аз не съм злопаметна.

Проклятие! Защо казах това?

Чу го да въздиша.

— Виж, Тара, тогава наистина си имах причини. Те нямат нищо общо с теб, съвсем нищо. Минала е цяла вечност. Не може ли просто да го забравим? В момента си имам други, по-сериозни грижи.

Ами да, мога да си представя, помисли си злобно тя. Ако бях ХИВ-позитивна, и аз щях да си имам други грижи. Не го каза, защото беше на работа и не й бе позволено. В нейната професия дискретността беше задължителна. Затова се задоволи да кимне и напълни третата спринцовка.

— Съжалявам, ако съм те наранил, Тара — заяви неочаквано той.

Тара изненадано вдигна поглед. Очите му бяха омекнали, той я гледаше почти нежно и тя внезапно си спомни защо тогава се бе влюбила в него.

Сърцето й ускори ритъма си, в корема й затрепка ято пеперуди, ала тя задуши нежеланото чувство с гняв.

Какво си въобразяваше този тип?

— Аз и без това бях приключила с теб — отвърна нахакано тя.

— Тогава всичко е наред — рече кратко той.

Тара извади канюлата от ръката му, залепи върху раничката пластир и му подаде ръка.

— Следващата седмица докторът ще проведе разговор с вас — обясни официално тя.

— Благодаря, Тара. Желая ти всичко хубаво. Ще се видим пак.

Тя се усмихна цинично на опита му да прояви лицемерна любезност.

— Не си спомням да сме се познавали, господин Тейлър.

С ъгълчето на окото си забеляза как той невярващо поклати глава.

Тара отиде да доведе приятелката му. От предпазливост и този път използва еднократни ръкавици. Човек никога не знаеше. Много ѝ се искаше да попита момичето как ѝ е хрумнало да си направи тест за ХИВ, но и това не беше разрешено. Налагаше се да изчака следващото им идване.

* * *

Тара се поклащаше нервно на токовете си. Нетърпението ѝ растеше. Първата ѝ задача беше да уведоми приятелката на Дениъл, че резултатът от теста ѝ е отрицателен, а после да отведе Дениъл при лекаря. Там евентуално щеше да събере малко информация.

— Госпожица Кох, моля — извика тя към чакалнята. — За малко ще влезем в съседната стая да поговорим за резултата ви.

Дениъл, естествено, последва приятелката си.

Върви подире ѝ като куче, помисли си с омраза.

— Да влезе само тя — заяви раздразнено Тара.

— Искам и той да чуе резултата — настоя момичето.

Тара затвори вратата повече за да запази фасадата, а не защото я интересуваше дали някой ще ги чуе.

— Резултатът от теста ви е отрицателен — обясни кратко тя. — Господин Тейлър, вие елате с мен в приемна номер три, моля. Докторът вече е там.

Видя как момичето пребледня, но едва след няколко секунди разбра защо. С много усилия успя да потисне усмивката си и се направи, че не е забелязала реакцията. Дениъл обаче явно бе усетил страха на приятелката си, защото я прегърна и ѝ пошепна:

— Отрицателен означава, че нямаш вирус. Всичко е наред. Ти си здрава!

Докато вървеше след нея към лекарския кабинет, Тара буквално усещаше в тила си гневния му поглед. Джесика седна да го чака в чакалнята.

— Заповядайте, седнете, господин Тейлър — посрещна го лекарят. — Тъкмо разглеждах здравния ви картон.

Тара събра разни инструменти, застла кушетката с чиста хартия и изпусна инструментите на пода. Започна да ги събира възможно най-бавно.

— Тук пише — продължи лекарят — че през 1996 и 1997 г. са ви лекували за кратко време с медикамента Ретровир АЦТ.

— Правилно.

— Само за по три месеца.

— Страничните действия бяха твърде силни, затова спрях да вземам лекарството.

Мекотело, помисли си Тара.

— Честно казано — продължи Дениъл, — в момента се чувствам много добре. Бих желал да изчакам с медикаментите, докато е възможно.

Тара събра инструментите, дезинфекцира ги и започна да ги подрежда в чекмеджетата. Видя в огледалото как лекарят кимна.

— Мога да ви успокоя — каза той. — Кръвната ви картина е отлична. Подкрепям желанието ви да се откажете от медикаменти. В момента едно такова лечение не би имало смисъл. Т-лимфоцитите са над петстотин в микролитър кръв. Това е превъзходна стойност, тя изключва всяка поява на болестни симптоми. Затова ще обсъдя с вас натоварването от вируса. — Тара знаеше, че сега лекарят ще отправи към пациента си предупредителен поглед. — Желателно е обаче на всеки шест месеца, още по-добре на три месеца, да си правите кръвна картина, за да наблюдаваме стойностите. Щом се стигне до драстично влошаване, ще действаме. Ако броят на Т-лимфоцитите падне под двеста, болестта с голяма вероятност ще се прояви.

— Ще го направя — обеща Дениъл. — Ще давам кръв на всеки три месеца.

— Що се отнася до протичането на заразата... — Лекарят сложи върху масата разпечатка. — За съжаление ми липсва времето на

инфектирането. Знаете ли как и кога се е случило?

Сърцето на Тара заби лудо. От напрежение спря да диша.

— Бихме ли могли да обсъдим този въпрос на четири очи?

Лекарят се обърна слисан към Тара. Сякаш изобщо не бе забелязал, че тя още е в кабинета.

— Естествено — кимна той. — Госпожа Мюлер тъкмо излиза.

О, как го мразеше!

Първо я бе отблъснал, а сега я изложи пред шефа ѝ. Тази игра щеше да има следващо действие.

Любезно усмихната, Тара излезе от кабинета.

* * *

Към обед удобният случай най-сетне се появи. Колежката ѝ бе прибрала папката на Дениъл в шкафа. Приемната беше празна, колежката ѝ бе отишла до пекаря. Не разполагаше с много време.

С треперещи пръсти извади папката и я отвори. Пряко попадение. Само преди месеци е излязъл от клиника за наркомани. Значи все пак е наркоман. Прочете набързо написаното и с изненада установи, че е бил в клиниката като придружител. Въпреки това здравната каса бе поела част от разходите — твърде необичайно за придружител. Очевидно и той е минал през някаква терапия, но не заради употреба на упойващи средства, а заради някаква травма...

Чу стъпки отвън и бързо прибра папката. По дяволите. Нищо не научи. После реши, че всъщност няма никакво значение. Дрога или травма, все едно, той е бил в клиника за лечение на наркомании и това автоматично го правеше наркоман. Точка. През някой от следващите дни ще иде при приятеля си и ще му разкаже за Дениъл. Не харесваше особено агресивността на Анджело, склонността му към насилие, но в този случай щеше да извлече изгода от тези недостатъци. Знаеше, че Анджело храни дива омраза към хомосексуалните, и щеше да я използва. В края на седмицата щеше да му разкаже своята собствена история за Дениъл Тейлър и да даде добър урок на бившия си приятел.

[15] AZT: Ацидотиминин — първото лекарство срещу ХИВ и СПИН, прилага се от 1987 г. — Бел.прев. ↑

НОЕМВРИ 2000

Дани бе отстъпил пред настояването на учениците си да вземе участие в турнир, където се изискваше пълен контакт. Турнирът продължи три дни. Децата много държах да го видят как се бие на ринга, за да се поучат от него — този аргумент се оказа решаващ.

Започна се в четвъртък вечерта, последната битка щеше да се състои в събота. Турнирът се провеждаше близо до Синсхайм и понеже Дани нямаше желание всеки ден да пътува по един час натам и обратно, Кристина, той и аз си взехме стаи в хотел. Учениците му идваха и си отиваха, но пък те нямаша друга работа, освен да гледат. Всеки ден се провеждаха много срещи, продължаващи до нокаут. Доган не се удържа и последния ден също дойде да гледа. Нервите ми пострадаха сериозно. Кристина непрестанно се вкопчваше в ръката ми и ужасено шепнеше „Божичко, божичко, божичко“ — това не допринесе с нищо за подобряване на положението.

По време на предпоследната битка Дани се умори, разконцентрира се и получи силен ритник в лицето. От слепоочието му рухна кръв и съдиите спряха двубоя. Още докато той висеше на въжетата и пышкаше, а Доган безмилостно му втълпяваше каква трябва да е по-нататъшната му стратегия, пристигна дежурният лекар на ринга и заши раната над дясното око с пет шева. Не му дадох време да седне, не му сложиха упойка. С много усилия успях да спра Кристина да не изтича при Дани на ринга, за да му държи ръката, докато го шиеха. Ако не я бях удържала, противникът му навярно щеше да се пукне от смях. За разлика от нея аз повече се притеснявах, че ще му остане белег — толкова бързо и безучастно лекарят бе зашил раната. Тук беше като на война. Избърсах кръвта от тепиха и двубоят продължи. Дани спечели и стигна до последния кръг. Спечели финала с голяма преднина и почти без усилие, но остана твърд в решението си, че участието в това състезание е било изключение. Въпреки постоянната ми тревога за него изпитах и известна тъга.

В неделя Дани почувства силно изтощение. Отказа се от сутрешното бягане и спа почти до девет — и двете бяха твърде необичайни за него. Закусихме спокойно в хотела и следобед потеглихме към къщи.

* * *

В края на седмицата се бях излегнала на леглото на Дани и разлиствах списание. Кристина беше в стаята си и си лакираше ноктите, а Дани седеше на дивана в дневната и гледаше телевизия. Лайка се бе свила на кълбо в трапезарията и дремеше. Тази гледка навярно би събудила подозрение за скарани съквартиранти, но истината беше съвсем друга. Макар да правехме различни неща в различни помещения, ние бяхме едно. При желание да си имам компания щях да отида при Дани и да се сгуша в него. Той щеше да ме посрещне с отворени обятия. При Кристина също щях да съм добре дошла. Никога не би ме отпратила от стаята си. Беше прекрасно да усещам принадлежността си към тази малка общност. Чувствах се много добре, доволна както рядко съм била преди. Животът ни изобщо не можеше да се определи като безпроблемен, бъдещето ни съвсем не беше розово, но и тримата бяхме решени да извлечем най-доброто. Докато бяхме заедно, нищо не беше в състояние да ни унищожи.

Посред ленивите ми мисли в стаята влезе Дани.

— Излизам — съобщи той, седна до мен на леглото и ме помилва по тила.

— Сега ли? — промърморих. — Почти девет е. Къде отиваш?

— Петък е, значи девет е още рано — защити се той. — Преди малко се обади Рики. Със Симон решили да пийнат по нещо, а после да идат на дискотека. Канят ме да отида с тях.

Възмутено се обърнах по гръб. Ръката му остана върху ключицата ми.

— Можеше поне да ме попиташ дали имам желание да дойда с вас — изръмжах.

Дани поклати глава.

— Съжалявам. Мъжка вечер.

Посегнах към ръката му и се надигнах.

— Чакай да отгатна... Пак ли ще играете онази тъпа ловна игричка?

Дани извинително вдигна рамене.

— Навярно ще се стигне дотам.

Нацупих се театрално.

— Жалък похождения — заявих обидено.

Дани взе лицето ми между двете си ръце, погледна ме дълбоко в очите и пошепна с устни до моите:

— Това е само шоу. Много добре знаеш. Няма да се обадя на нито една.

Дишането ми се ускори, възмущението отлетя.

По дяволите, как го прави?

— Прав си — отвърнах гневно. — И на мен не ми се обади.

— Щях да го направя. Наистина. Нали ти бях обещал.

— Бедните момичета дни наред ще чакат обаждането ти и ще си изплачат очите.

Както аз някога, добавих наум.

Дани се засмя тихичко.

— Я стига, не е чак толкова страшно. Ти оцеля, нали?

— Само с много мъка и болка. Честно ти казвам, момичетата си въобразяват разни неща, а ти само си играеш с тях. Не е почтено.

Дани отново вдигна рамене.

— В моя живот нищо не е било почтено.

Това ли беше начинът му да се справи с факта, че животът го е ограбил? Стори ми се приемливо. Би могло да бъде много по-лошо.

— Изчезвай — изръмжах и го избутах от леглото. — Върви и тежко ти, ако изгубиш вашата тъпа игра.

— Благодаря, Дъки — рече Дани и ме възнагради с целувка. — Ти си най-добрата. Не ме чакай, сигурно ще закъснея много.

Много скоро чух двигателя на колата му отвън и продължих да си чета списанието. Знаех, че той ще се върне при мен, знаех, че ми принадлежи. Винаги щеше да ми принадлежи.

Почетох още малко, изведох Лайка на разходка, пожелах лека нощ на Кристина и си легнах. За кратко се замислих, че в този момент момчетата сигурно прегръщат по две момичета наведнъж. Усмихнах се и поклатих глава. Представата не събуди у мен и искрица ревност.

Със сигурност чух писък. Само че не знаех дали съм сънувала, или е изпищял някой отвън. Сънено разтърках очи и погледнах към радиобудилника на нощното шкафче. Беше малко след три, леглото до мен все още беше празно. Вратата на спалнята се отвори. Обърнах се в полусън. Вместо Дани в рамката застана Кристина. От коридора в стаята влизаше светлина и видях широко отворените ѝ очи. Притискаше към гърдите си възглавница.

— Дани? — пошепна тя към тъмната стая.

В този миг приличаше на петгодишно момиченце, не на почти двайсетгодишна жена.

— Още не се е върнал — пошепнах в отговор.

— Кога ще си дойде?

Гласът ѝ прозвуча тънък и чуплив; съвсем ясно личеше, че е плакала.

— Не знам. Навярно ще се забави.

— Добре — изхълца тя и се обърна да си върви. — Извинявай, че те събудих.

— Тина? — извиках подире ѝ и тя спря нерешително.

— Да?

— Ако Дани беше тук, какво щеше да направи?

Тя се смути, но след кратко колебание призна:

— Щеше да ме покани в леглото си.

Решително повдигнах завивката и потупах матрака до мен.

— Идвай!

Тя не се колеба дълго. Угаси светлината в коридора и се промъкна при мен в леглото.

— Какво да правя сега? — попитах тихо.

— Нищо — отвърна ми тя шепнешком. — Важното е, че си до мен.

Тя се обърна с гръб към мен и се опря в тялото ми. Макар че прозорецът беше отворен и в стаята беше хладно, аз носех пижама с къси панталонки. Голите ни крака се докоснаха, полуголото ѝ дупе се притисна към долната част на тялото ми. В леглото Дани излъчваше горещина и винаги ми беше топло. Обикновено той спеше по боксерки и тениска и като си представих как тя се е притискала към скута му, отказах да повярвам, че в това няма нищо еротично, както ме беше

уверил веднъж той. С въздишка отхвърлих тази мисъл. Това нямаше значение. Предпазливо я прегърнах. Цялото ѝ тяло бе сковано, от време на време я разтърсвах силни хълцания. Нежно пригладих разбърканите кичури, за да открия челото — сигурно и Дани е правил същото. Както го правеше и с мен.

В този момент осъзнах колко силно се е променил животът ми през последните месеци. Почти не си спомнях времето, когато сериозно се замислях кой в тази къща плаща наема и кой — сметката за ток. За малко не избухнах в смях, като се сетих за тези баналности. Тези проблеми идваха от друг живот. Някога смятах този живот за реален, междувременно обаче знаех, че той е само изкривена картина на реалността. Истината беше тук: едно момиче, с което са злоупотребявали, което само преди месеци се бе прибрало от клиника за лечение на наркомании, лежеше полуголо в прегръдките ми, плачеше и чакаше приятеля ми.

Наистина ли е било в този живот, когато смятах за непочтено някой просто да плаща сметките на друг? Абсурд. Това беше абсурдно. Много по-абсурдно, отколкото да се намирам в леглото на моя ХИВ-позитивен приятел с една бивша проститутка и наркоманка, а той през това време да се забавлява с други момичета в дискотеката.

Сгуших се до нея и зарових лице в меката ѝ коса. Никога през живота си не се бях чувствала по-добре. Никога не съм била по-богата емоционално.

Дани се прибра почти на разсъмване. Промъкна се в спалнята бос. Дори да се е учудил, че ме намира да прегръщам Кристина, той не го показва. Мина от моята страна и се мушна в леглото. Внимателно се отделих от дълбоко заспалата Кристина и се обърнах към него.

— Здравсти — каза тихо той и ме целуна.

— Здравсти — отвърнах. — Колко?

— Петнайсет. Рики четиринайсет, Симон девет. Спечелих!

Целунах го по челото и вдигнах палец.

— Супер! Гордея се с теб. Приятни сънища.

Дани се сви на кълбо, аз се притиснах в гърба му. Не знам дали защото бях прекарала последните часове, прегръщайки Кристина, или защото бях твърде уморена, но за момент забравих мълчаливото ни споразумение и съвсем естествено обгърнах кръста му. За частица от секундата тялото му се скова, той задиша бързо и уплашено.

Стресната, останах неподвижна, не посмях да се помръдна. След известно време останах с впечатлението, че той се е отпуснал, и сложих длан върху корема му. Дани моментално покри ръката ми със своята, за да ѝ попречи да се придвижи нагоре.

Записах си наум: *Позволено е да го докосвам по корема, но не и по гърдите.*

Все пак това беше начало. Дори малкият успех трябваше да се отбележи като успех. Много нежно започнах да милвам корема му, първо с палец, после с цялата ръка, като постепенно разширявах кръговите движения. Той ме остави да го милвам, ала бариерата на ръката му си остана желязна. Дишаше на тласъци.

— Дани — пошепнах съвсем тихо в ухото му. — Всичко е наред!

Внезапно Дани хвана ръката ми и аз зачаках да я отдръпне от тялото си. Вместо това той улови пръстите ми, мушна ги под тениската си и ги положи върху гърдите си, там, където се намираше сърцето.

Притисна ръката ми много силно, но продължи да я държи здраво, за да не мога да я придвижа дори на милиметър.

Знаех какво усилие му е струвало това. Представях си как се е борил със себе си, докато направи тази крачка. Дори само този факт правеше малкия жест толкова специален, че бях трогната до сълзи.

Без да движа ръка, се преместих леко нагоре и притиснах мократа си от сълзи буза към неговата. Той вдиша и издиша три пъти и накрая освободи ръката ми. Не я помръднах нито на милиметър, оставих дланта си да следи биенето на сърцето му. Мина много време, докато той се успокои. Всъщност имах намерение да го изчакам да заспи, но не успях. С голяма вероятност съм заспала дълго преди него.

Събуди ме нежна целувка по върха на носа.

— Добро утро, Дъки — поздрави тихо Дани и ме помилва по бузата с опаката страна на пръстите.

— Добро утро. — Протегнах се сладко-сладко и се обърнах. Другата страна на леглото беше празна. — Къде е Тина?

— Стана и излезе да разходи кучето. После ще ни направи закуска. — Дани ме дари с усмивка. — Това означава, че можем да останем в леглото още известно време.

Кристина бе намерила начин да ми благодари за миналата нощ.

— Юху! Да живее Кристина! — В най-добро настроение размахах ръка. — Обичам тази жена!

— И аз я обичам! — извика той и също размаха ръка. — Да живее Кристина!

— Какво каза току-що?

— Аз ли? — Дани невинно сви рамене. — Да живее?

— Не, първо каза нещо друго — поправих го.

— Кристина?

Ощипах го болезнено.

— Преди името! Много добре знаеш какво имам предвид.

— О, така ли? — Дани се прозя престорено и се протегна като котарак. — Казах, че я обичам. Ти го знаеш.

— Вън от леглото ми, жалък предател!

Опитах се да го прогоня с щипане и удари в ребрата.

— Това легло е и мое — изхленчи той, измъкна се от своята страна и се пхна в леглото от другата. С рязко движение ми свали панталонките на пижамата и ги хвърли в ъгъла на стаята. Направи го толкова бързо, че не можах да реагирам.

— Невъзможен си! — наругах го на шега.

Дани посегна към горнището и понечи също да го съблече. Задържах го и го изгледах предизвикателно.

— Първо ти — поисках.

Настроението му се промени рязко.

— Не!

— Моля те — настоях и посегнах към тениската му.

Дани колебливо поклати глава.

— Не.

— Дани — настоях още по-силно, — в къщата няма хора. Само ние двамата. Всичко останало е без значение. *Всичко е добре!*

— Добре — отвърна нерешително той. — Дай ми две минути.

— Давам ти и два часа, ако искаш.

Дани вдиша дълбоко в корема, съсредоточи се, опита да се успокои. Това продължи почти пет минути. Седях в леглото и чаках, без да пускам края на тениската му.

— Окей — повтори най-сетне той и вдигна ръце. С леко движение му свалих тениската през главата и му я връчих. Стори ми се нечестно да я хвърля в ъгъла. Той я мушна под възглавницата.

Погледнах го. Добре трениран гръден кош, плосък, мек корем, нито грам мазнина в повече, мускулести рамене, липса на окосмяване по горната част на тялото. Копнеех да го докосна и за малко да се забравя, ала се удържах. Тайно взех решение днес да не му позволя да държи ръцете ми над главата, както правеше винаги. Още преди да му разкрия намерението си, той прочете мислите ми и легна зад мен. Знаеше как да избегне докосванията.

Отпусна се по гръб, аз легнах върху гърдите му. Дани опря ръце на леглото и ме измери със скептичен поглед.

Предпазливо попипах ръката му над лакътя с върховете на пръстите и ги плъзнах към рамото. Кожата му веднага настръхна.

Бавно, предупреди ме вътрешният глас. Стъпка по стъпка. Целта не е далеч.

Повторих същото с цялата длан. После върховете на пръстите ми се спуснаха към гърдите му, но почти не ги докоснаха. Стигнах до корема. Нямахше против да го докосвам по корема, за разлика от горната част на тялото той беше достъпно място.

Дани бе затворил очи и през цялото време дишаше бавно и дълбоко в корема. Знаех, че отново и отново брои наум до десет и изпълнява упражненията за концентрация, които прилагаше преди състезанията. Това беше добре. Днес правехме още една голяма крачка в правилната посока.

Дани ми позволяваше да го милвам, макар и все още с неохота, но много скоро това щеше да стане всекидневие, а един ден сигурно щеше да се наслаждава на докосванията ми.

Какъв ли щеше да е сега, ако баща му не му беше нанесъл тази непоправима вреда?

Облекчението му се усети почти физически, когато на вратата се почука и Кристина извика весело отвън:

— Ставайте, вие двамата! Закуската е готова!

ДЕКЕМВРИ 2000

Дениъл Аларик Тейлър не искаше да е на двајсет и една. Не искаше да се раздели с детството и младостта, които му дължаха толкова много. Много му се искаше да стане и да направи някоя детинщина. Например, да прекоси реката само по маратонки, независимо от минусовите температури навън. Още по-силно желаше да извърши някоя голяма лудория, например, да се качи на десетия етаж и да се разходи по парапета на балкона. Обичаше височината, обичаше адреналина. Джесика и Кристина имаха възможност да се уверят в това наскоро, когато се изкачиха заедно на телевизионната кула. Докато момичетата чакаха един етаж по-надолу, той стигна до най-високата платформа, покатери се на парапета и остана там, докато хората от охраната не дойдоха да го свалят. Навярно точно затова бяха измислили да му подарят за рождения ден скок с бърнджи. Почивката в планината предлагаше чудесна възможност да го осъществят. Веднъж вече бе скочил с бърнджи, още като тийнейджър, и гореше от нетърпение да повтори скока.

Нетърпеливо чакаше навън най-сетне да се развидели. Погледът му се стрелна към прозореца. Не му харесваше, че е затворен, не му харесваше, че стаята е на втория етаж. Ако някой влезеше през вратата, нямаше откъде да избяга. *Fight or flight*, бий се или бягай. Ако имаше избор, винаги щеше да избере бягството. Не защото се страхуваше да приеме боя, не защото се опасяваше от евентуални наранявания, не — той беше свикнал с болката още от детството си и се бе научил да я изключва почти напълно. Друго беше по-важно: животът отрано го бе научил, че съпротивата сериозно влошава сблъсъка. Колкото по-пасивен оставаш, колкото по-тихо се отдалечиш от напеченото положение, толкова по-добре за всички участници.

Едва сега осъзна, че дори при отворен прозорец на партера бягството не беше добър изход. Не беше редно да остави момичетата, които спяха в леглото му. Значи бе длъжен да се бие. Без да се колебае, щеше да влезе и в най-безперспективната битка, за да ги предпази.

Беше готов да умре и за едната, и за другата. Потисна едно цинично изсмиване. Сякаш имаше някакво значение, че е готов да умре за тях. Животът му и без това нямаше никаква стойност.

Стана тихо от леглото. Вляво и вдясно от него спеше по едно момиче и той неволно се ухили. Никога не си беше мечтал, че в този живот ще си има сериозна приятелка, която е наясно с всичко за него. А фактът, че тя се разбираше толкова добре с Кристина, граничеше с чудо. Открай време му беше ясно, че нито една жена на света няма да приеме връзката му с Кристина, но не разбираше защо. А и как щеше да обясни на партньорката си, че за него е съвсем нормално да спи в едно легло с най-добрата си приятелка, докато собствената му партньорка му създава проблеми? Поне за него обяснението беше просто. С Кристина бе абсолютно сигурен, че тя никога няма да го докосне на забранено място, но не това обстоятелство беше най-важното. Много повече тежеше съзнанието, че тя е част от него. Приемаше я като сестра близначка, като свое огледално отражение. Забелязваше колко е атрактивна като жена, виждаше сексуалните ѝ предимства, но те не го възбуждаха. Не вярваше във висши сили или в други спиритуалистични глупости, но беше абсолютно сигурен, че Кристина му е сродна душа.

Набързо премисли дали преди да започне бягането, да не изведе Лайка на разходка, но снощи бяха празнували до късно и я бяха извели чак през нощта, значи можеше да почака до след бягането. Днес смяташе да тича малко по-бързо от обикновено, да пробяга обичайните четиринайсет километра за по-малко от час. Спортът му помагаше най-добре да прогони от главата си нежеланите мисли.

Дани влезе бързо в банята и хвърли бдителен поглед зад вратата. Тъпият му навик, щом влезе в непознато помещение, първо да погледне зад вратата, го нервираще, но до днес не бе успял да се отърве от тази слабост.

Изми си зъбите, облече анцуга и излезе от хотелската стая.

Едва озовал се навън, се затича леко и постепенно увеличи темпото. Пусна музиката на най-високото. Пак му беше тиха. Въпреки гърмящата музика и въпреки обстоятелството, че за пореден път тичаше като луд, вместо да бяга равномерно, мислите се промъкнаха обратно в главата му. В повечето случаи успяваше да овладее въртележката на мислите си, успяваше да ги накара да замлъкнат с

добро настроение, оптимизъм и еуфория, но в емоционални дни като този въртенето ставаше неудържимо.

Десет години, бе казала дамата от консултацията. Средно след десет години болестта се проявява. Успя да убеди приятелката си, че не бива да се страхува от посочения срок, но за самия него аргументите се оказаха недостатъчно убедителни. Знаеше, че в много отношения е далеч над средното равнище, ала знаеше също, че има и сериозни дефицити.

Правеше ли го това средностатистически болен?

Дани не знаеше. Дори да беше абсолютно убеден, че във всички области на живота нивото му е далеч над средното, това нямаше да спре болестта. Тя щеше да се разрази, това беше повече от сигурно, и вероятно щеше да го засегне много скоро. Отдавна се беше примирил, че няма да навърши трийсет и една години. Живееше с това съзнание. Какво друго му оставаше? Щеше да е доволен, ако стигне до трийсет.

Много по-силно го гневеше фактът, че ще остави хора, на които искаше да помогне. Кристина. Имаше планове за нея, искаше да ѝ създаде бъдеще, за да може да живее нормално и спокойно, да се справя без него. Тя щеше да го постигне, вече вървеше по правилния път.

Ами Джесика? При мисълта за нея Дани неизбежно ускори крачка. Направи грешка, като се обвърза с нея. Грешка, допусната по чисто егоистични причини.

Отначало беше само игра. Как да заподозре, че тя толкова се е привързала към него? Как да се сети, че въпреки всички фактори против връзката им, между тях ще се получи нещо истинско? Откъде да знае, че ще изгради толкова емоционална връзка с нея? Възможно ли беше човек да има в живота си две сродни души?

Никога не си беше помислял, че ще е в състояние да обича и друг човек, освен себе си и Кристина.

Какво обаче струваше любовта му? Някога обичаше майка си, горещо и съкровено, както правят всички синове. И какъв беше резултатът? Тласна я към гибел и сега в нейния свят нямаше място за него. След смъртта на Лиъм тя тъпчеше любовта му. Той беше обичал и Рекс, с цялото си сърце, но любовта му се оказа недостатъчна да спаси животното.

Точно така, неговата любов не струваше нищо, тя беше опасна.

Ами доверието? Никога, на никого не се беше доверявал така, както на Джесика. Не бе смятал за възможно, че един ден доброволно ще позволи на някого да го докосва, а ето че се случи. Вярваше й безусловно, както и тя на него. Сърцето му го знаеше отдавна, но умът му продължаваше да се бори с промяната. Дани се затича още по-бързо. Знаеше, че един ден ще разбие сърцето на Джесика. Отново и отново се опитваше да прецени как да намали вредата до минимум.

Дали не беше по-добре да се раздели с нея още сега? Или да изчака, докато съдбата ги раздели? Какво щеше да преживее по-леко? Почти винаги отгатваше мислите й, но в този случай не беше възможно, защото тя самата не знаеше отговора.

Бягаше твърде бързо, затова се обърна по-рано от планираното и се затича обратно с още по-високо темпо.

Стигна до хотела мокър от пот, взе си мобилния телефон и свирна тихо на кучето. Лайка дотича при него, размахвайки опашка, и той я почеса по ушите. Още в началото бе обещал на Джесика, че двамата с кучето ще станат най-добри приятели, и бе изпълнил обещанието си. Лайка беше младо куче, още не бе навършила три години и той се надяваше пламенно да надживее поне нея.

Джесика и Кристина все още спяха дълбоко. Дани излезе тихо от стаята и двамата с вързаната на каишка Лайка заслизаха по стълбата.

Никога не би влязъл доброволно в асансьор — тясното помещение му приличаше на ковчег.

Докато се разхождаше с кучето, Дани прочете съобщенията на мобилния си телефон. Безброй поздравления за рождения ден — от ученици и приятели, от Йорг и децата от дома. Прегледа ги набързо с намерението да отговори по-късно. Майка му не се бе обаждала. Дълбоко в себе си Дани знаеше, че тя няма да се обади и до края на деня. Както всяка година. Разочарован, той прибра телефона, въпреки че му се дощя да го метне през поляната, такъв гняв го обхвана изведнъж. Майка му мислеше постоянно за брат му, който никога не беше живял. Едва успя да удържи на напора да зарита дървената ограда на близкото пасище, но не искаше да уплаши кучето.

Дани разтърси глава и се постара да прогони всички неприятни мисли. Сега се нуждаеше от студен душ и от отклоняване на вниманието. Върховете на Тирол бяха заснежени. По-късно ще се изкачи на някой от тях с Джесика и Кристина. Ще пътуват с лифта,

това ще му хареса. Ако имат късмет, ще са сами в гондолата и той ще се изкатери на покрива. Само за малко, иначе момичетата ще получат инфаркт. Имаше желание да отиде нависоко и спешно се нуждаеше от адреналин.

ЯНУАРИ 2001

Потеглихме обратно към къщи с натежали от болка сърца. Възползвахме се от отпуската ми до последния ден и останахме много по-дълго от планираното. Макар да бяхме резервирали двойна и единична стая, прекарвахме всяка нощ заедно в двойната.

Тренировъчният център беше затворен за Коледа и Нова година, а за останалото време Дани помоли свой колега да го замества. Имаше уговорки за фотосесии, но постоянно ги отлагаше и накрая ги събра в края на януари. Едва се прибрахме в къщи и той отново си събра багажа: още на следващия ден трябваше да замине за Карлсруе и да остане там почти две седмици, за да навакса пропуснатите срокове. Като научиха, че и през следващите седмици ще работят със заместник, учениците му започнаха да мърморят. Дани постепенно осъзнаваше, че не разполага с достатъчно време за две професии, които изискват много от него. Освен това три пъти в седмицата откарваше Кристина на работа във фитнес клуба. Реших да го отменя поне в това задължение.

Принципно работата в тренировъчния център му доставяше повече удоволствие, но фотосесиите му носеха много пари, затова отказваше да намали заетостта си поне в едната от двете професии. Упорит, какъвто си беше, той продължи да носи две дини под една мишница.

През отпуската не останахме сами нито за минута. Кристина беше постоянно с нас. Вечерта, когато си легнахме, буквално му се нахвърлих.

Дани ми позволи да му сваля тениската, без да се противи. Междувременно се справяше много добре, докосванията ми не му създаваха проблеми — но само когато му оставях достатъчно време да си създаде необходимата нагласа. Тази вечер легна по гръб и ме проследи с бдителен поглед, когато седнах на корема му. Мина много

време, докато се успокои достатъчно, за да пусне китките ми. Найсетне ме освободи и разпери ръце, за да ми покаже, че ми се доверява и мога да правя, каквото искам. Усещах го как трепери и как се мъчи да потисне надигащата се паника, затова внимавах да не се навеждам твърде близо до него и да не ограничавам свободата на движенията му.

Когато се върнах от банята, Дани лежеше по гръб, напълно облечен, със затворени очи, и явно се бореше срещу напиралите в подсъзнанието му спомени от детството. Беше му много трудно да ми се подчини, затова реших да му дам няколко минути да се овладее. Тогава допуснах грешка.

Всъщност исках само да се пресегна през него, за да угася лампата. Опрях едната си ръка върху лявото му рамо, възседнах го и с другата ръка хванах дясната му китка. Останах в това положение за не повече от секунда, но той не го очакваше. Мигът се оказа достатъчно дълъг, за да отприщи силна ответна реакция. Дани нададе вик и седна в леглото така рязко, че аз политнах назад и паднах. Върнах се в леглото, стресната до смърт. През това време Дани обхвана коленете си с две ръце, залюля се и захълца високо. Не бе в състояние да се пребори със себе си — миналото го бе връхлетяло с такава сила, че не беше намерил начин да му се противопостави. В продължение на минути остана в тази поза и плачеше неудържимо.

— Какво стана? — попитах уплашено.

Дани вдигна рамене. И той бе объркан от реакцията си.

— Не знам.

След доста години прочетох научна статия, според която е напълно нормално деца, жертви на сексуална злоупотреба, след години, вече като възрастни, да получават пристъпи на плач след секс и да не са в състояние да обяснят причините. Тези явления обикновено оставали за цял живот.

Дори този факт да е бил известен още по онова време, ние не знаехме нищо. Силното въздействие на близостта ни през онази нощ ни уплаши до смърт.

Седнах до него, прегърнах го и го оставих да се наплаче. През цялото време му говорех успокоително.

— Много съжалявам. Направих го, без да искам. Всичко е наред.

— Нищо не се случило — отговори объркано той, — но въпреки това не мога да спра да рева.

След известно време в спалнята влезе Кристина и седна от другата страна на Дани. Без да задава въпроси, започна да го милва по гърба.

Мина една малка вечност, докато Дани си възвърна способността да гледа ясно на нещата.

— Много съжалявам — прошепна той и си изтри очите. — Чувствам се разбит. Даже да живея сто години, времето няма да е достатъчно да стана що-годе нормален.

Възмутих се от дън-душа.

— Няма за какво да се извиняваш! Ти си съвсем истински точно какъвто си — уверих го. — Такъв те обичам. Никога не съм общувала добре с нормални хора.

Тази нощ пак спяхме тримата в леглото и въпреки студа прозорецът остана отворен. Двете с Кристина се притиснахме силно към Дани, за да се възползваме от топлината му. Завихме се с два дебели пухеника и аз бях сигурна, че нямаше да ми е студено даже в Антарктида.

ФЕВРУАРИ 2001

Анджело Ламоника вдигна яката на шубата и се изправи срещу ледения вятър. Скоро щеше да завали сняг.

Мразеше да ходи на работа пеша. Всъщност мразеше работата по принцип. Предпочиташе да си остане въщи, да се разположи удобно пред компютъра и да зяпа голи жени в интернет. Или да иде на фитнес и да вдига тежести. Главно за да впечатли Тара.

Ставаше му горещо, когато си мислеше за Тара. Макар да беше наясно, че жени като нея не стават за продължителна връзка. Те бяха подходящи за една или няколко нощи, а той искаше точно това. Не би й го казал, разбира се. Възнамеряваше да поддържа връзката, докато беше възможно. Макар да подозираше, че тя в действителност си пада по напълно различни мъже. По типове като Дениъл Тейлър. Онзи Тейлър беше пълната противоположност на Анджело — живееше от слънчевата страна на живота и все се намираше някой да му помага да си носи задника. Разполагаше с необходимите финансови средства, успяваше от само себе си. А ако беше благословен и с хубава външност, тогава беше още по-просто. Анджело беше наясно с това. И той бе ощастливен с превъзходна външност. Тъмен тен, едър и мускулист. Носеше косата си дълга, обикновено вързана на конска опашка. Тренираше от години и благодарение на редовната употреба на белтъчни напитки бицепсът му беше достигнал впечатляваща големина. Най-новото му завоевание беше огнедишащ дракон — беше си го татуирал на цялото рамо. През лятото с гордост щеше да го представи на басейна и да се наслаждава на погледите на момичетата. И тежко на тъпака, който посмее да се изпречи на пътя му. Не беше необходимо много, за да се разгневи Анджело Ламоника. А когато го ядосваха, той удряше. Компенсираше липсата на техника с агресия. Освен това имаше решаващо предимство пред противниците си: не знаеше какво е това скрупули. Ни най-малко не се трогваше, когато човекът насреща му падаше на земята. Продължаваше да удря, без да му мигне окото. По-точно казано, именно тогава се развихряше

истински. Никога не се отказваше. Шумът от трошене на кости и пръскащата кръв го опияняваха, той буквално жадуваше за такива изживявания. Навярно тъкмо тази жажда го отличаваше най-много от най-добрия му приятел Пете. Той също беше готов за насилие, и той пребиваше противниците си, докато станат готови за болницата, ала не изживяваше никакви емоции, оставаше абсолютно студен. Ако не се явяваше случай да прибегнат до насилие, Пете го приемаше. Не като Анджели, който в края на седмицата обикаляше като маниак кварталите с надеждата да предизвика някъде неприятности. За съжаление невинаги се появяваха сгодни случаи за подобни изстъпления. Затова разказът на Тара за онзи Тейлър му дойде тъкмо навреме. Анджели го беше виждал няколко пъти, срещаше го на улицата или в търговския център. Макар да не знаеше името му и двамата да не бяха разменили нито дума, той не можеше да го понася. Изглеждаше прекалено добре и караше твърде скъпа кола. В момента Анджели даже нямаше шофьорска книжка, бяха му я отнели за употреба на алкохол и това увеличи завистта му. Онзи тип събуждаше агресията му. Не знаеше защо — поне докато Тара не му разказа какво е научила за него на работното си място. Тя, разбира се, нямаше право да разпространява тази информация, но Анджели ѝ се закле в живота си да запази тайната. Не възнамеряваше да изпълни клетвата си. Пък и как би могъл? Ако искаше да даде добър урок на онзи нещастник, трябваше да събере повече хора. Човек никога не знаеше на какво са способни типове като Тейлър.

Всъщност Тара искаше само да го посплашат. Тя се чувстваше засегната и копнееше за отмъщение. Анджели намираще поведението ѝ детинско и смешно. Неговите мотиви бяха съвсем други: той мразеше хомосексуалните. Най-вече такива като Дениъл. Зависими от наркотиците и болни. Не стига, че бяха обратни, ами и разпространяваха чумата в неговата родина. Омразата му нарасна до непоносимост.

Ако, освен всичко друго успееше и да впечатли Тара, щеше да се радва двойно. Тя щеше да го дари с поредната гореща нощ. Отдавна не му се беше случвало.

Фактът, че той, Анджели, обикаляше около жилището на онзи тип вече повече от осем седмици, винаги следван от приятелчетата си, но нито веднъж не му се бе удал сгоден случай да го издебне, още

повече влошаваше настроението му. Жадуваше най-сетне да изпусне парата, обаче Тейлър явно беше в постоянна отпускат. Очевидно си имаше достатъчно парички. Завърна се едва в края на януари.

Тогаваше Анджело се писа болен, издейства си фалшива бележка от лекаря и в продължение на една седмица вървя по петите на своя враг. Сега знаеше кога работи Тейлър, къде паркира, кога идва и си отива приятелката му. Анджело намери за крайно нагло, че Тейлър играеше с фалшиви карти. Ясно му беше, че той безсъвестно лъже момичето и само я използва, за да скрие любовта си към мъжете. Ала това не беше негов проблем. Главното беше да разбере кога и къде онзи тип ходи да тича всяка сутрин. През полето, после за кратко през гората. Безбожно рано, когато нормалните хора още спят. Перфектно. Оставаше само да го изведат от пътя и да го замъкнат навътре в гората...

Търпение, Анджело. Преспи само още веднъж.

Отборът му беше готов. Дано само някой от тези мързеливци не се успи.

Анджело потриваше ръце. Дали заради студа, или поради радостното очакване, не бе в състояние да каже. Влезе в големия склад, където работеше, и весело поздрави с „Добро утро“. Колегите му го изгледаха учудено. Никой не беше виждал Анджело Ламоника в толкова добро настроение.

* * *

Постепенно започнах да се тревожа. Слязох през терасата в малката градина и за пореден път претърсих с поглед граничещия с имота полски път. Бях сама в жилището. Кристина бе отишла да прекара уикенда при приятелката си Наташа, навярно защото отново я беше обзело чувството, че е длъжна да осигури на мен и Дани повече време само за нас двамата.

Междувременно бе станало осем и половина. Отдавна бях разходила кучето, закуската чакаше на масата. Въпреки че бе излязъл по-късно от обикновено, Дани трябваше отдавна да се е върнал. Обикновено не бягаше повече от час.

Тъкмо когато реших да взема Лайка и да тръгна по полския път, за да го посрещна и да се отърва от недоброто си предчувствие, чух, че

входната врата се затваря. Въздъгнах облекчено и се ядосах на себе си, задето се тревожа безпричинно.

Още преди да е отключил вратата на жилището, аз му отворих и едва не получих удар. Белият му пуловер беше целият в кръв, носът му кървеше силно, лявото око започваше да посинява. Той мина безмълвно покрай мен. Преди да съм успяла да кажа нещо, вдигна отбранително ръка.

— Не ми задавай въпроси!

— Какво се е случило? — попитах аз въпреки това.

— На какво ти прилича? Имах малък сблъсък.

— Виждам. Очевидно си загубил.

Огледах го критично. От време на време се случваше да получи нараняване по време на тренировка, но никога не го бях виждала в такова състояние.

Дани изръмжа нещо неразбрано. Над окото му зееше рана и аз инстинктивно протегнах ръка.

— Дай да видя. Май трябва да се зашие.

Той се отдръпна светкавично.

— Не ме докосвай! Кръв!

За миг бях забравила очевидното. Както човек забравя, че на земята владее силата на тежестта.

Дани съблече окървавения пуловер и анцуга, смачка ги на топка и ги натъпка в кофата за боклук.

— Не е страшно. Ще се оправи от само себе си. Имал съм и по-лоши наранявания и всички зараснаха бързо. Не се налагат шевове.

Бързо се скри в банята. Чух как пусна водата. Разстроена, седнах в кухнята и зачаках. След известно време той излезе от банята, облечен в чисти дрехи, и седна при мен. Окото му бе посиняло, но поне носът му беше престанал да кърви. Бе залепил раната над окото много грижливо и сигурно щеше да зарасне, без да му остави лош белег. Устната му все още кървеше, но той не й обръщаше внимание. Захапа едно хлебче, докато аз го оглеждах тревожно и изчакващо.

— Какво има? — попита той, без да престава да дъвче.

— Какво се случи? — повторих въпроса си от преди малко.

Дани въздъхна примирено.

— Няколко типове ме издебнаха в гората. Явно не ме харесват.

— Кой са, по дяволите?

— Странно защо, но не ми се представиха.

Започвах да се ядосвам.

— Не може ли поне веднъж да говориш сериозно?

— В момента съм напълно сериозен.

— Колко бяха?

— Петима. Или може би шестима. Нямам представа. Пропуснах да ги преброя.

Намаза втората половина на хлебчето с масло.

— Петима или шестима? — попитах и изкривих лице. — И изглеждаш така? Къде са другите? В интензивното или на гробищата? Или всичките са били боксьори тежка категория? Нали веднъж ми каза, че ще се справиш с петима побойници!

За първи път прекъсна закуската си и ме погледна пронизващо.

— Трябва да ме слушаш по-внимателно. Казах ти, че бих могъл, не, че ще го направя!

Обзе ме недобро предчувствие.

— Какво по-точно означава това?

Отместих чинията. Гладът ми бе преминал.

— Още в Библията е писано: ако някой те удари по дясната буза, подай му и лявата. Хапни нещо, Дъки.

— Сега ме баламосваш, нали?

— Малко.

Без да губи спокойствие, той посегна към хлебчетата.

— Дани! — изфучах и изнервено изтръгнах хлебчето от ръката му. — Какво си направил, по дяволите?

Той си взе хлебчето обратно.

— Престорих се на мъртъв. В света на животните това работи. Нападателят губят желание и си търсят нова жертва.

— Дори не си се отбранявал! — Не беше въпрос, а установяване на факт. — Защо?

Дани равнодушно вдигна рамене и не отговори. Изведнъж проумях защо не се е отбранявал и вероятно никога няма да го направи: по силата на навика. От детските си години бе научил да изтърпява неприятностите, без да се брани. Колкото по-малко се съпротивляваш, толкова по-лесно ще се отървеш. В репертоара му не влизаше да защитава самия себе си.

— Защо те нападнаха? По каква причина?

В този момент грижливо поддържаната маска на спокойно безразличие падна от лицето му. С почти гневно движение метна хлебчето в чинията и скръсти ръце пред гърдите.

— Те знаеха, Джесика! — съобщи ми той и прехапа кървящата си устна. — Бяха наясно кой съм. Казаха ми, че нямам право да нося чумата на хомосексуалните в тяхното село. Заявиха ми, че не желаели родното им място да бъде заразено. Нареккоха ме наркоман и педераст и ме предупредиха, че няма да ми се размине.

Изправих се ужасена.

— Откъде знаят? Аз не съм казала на никого! Наистина! — Сложих дясната ръка върху мястото, където предполагах, че се намира сърцето, и вдигнах трите пръста на лявата във въздуха. — Кълна се!

— Знам.

— Никой друг не знае...

— Тара — прекъсна ме той. — Тара Мюлер. Медицинската сестра. Познавам я от едно време. Някога бяхме... хм... виж, тя не е от приятелките, за които съм ти разказвал, но... Да го кажем така: аз я изоставих. Навярно още ми се сърди.

Плеснах с ръце над главата.

— Защо не ми каза още когато бяхме при лекаря? Щяхме да направим изследванията другаде!

Спокойно, Джесика, успокой се!

Дани отново изглеждаше напълно овладян. Понякога ме подлудяваше с безкрайното си спокойствие. Вдигна рамене.

— И без това беше твърде късно.

— Прекрасно! — изръмжах. — Ами сега? Какво ще правим?

— Какво ще кажеш да закусим? — предложи той.

— Какво ще правим с онези типове? — Едва се удържах да не му се разкрещя. — Трябва да открием кои са. Да ги обадим в полицията. Или да ги убием!

— Нищо няма да направим. Със сигурност няма да се повтори.

— Защо си толкова сигурен?

Дани пусна бучка захар в кафето си и го разбърка.

— Не съм сигурен. Не знам кои са. Нищо не можем да направим.

С типичния за него жест зарови пръсти в косата си. Гневно отбелязах, че лявата му ръка беше одрана от китката почти до рамото.

— Мили боже, какво са ти направили? Да не са те влачили по асфалта?

— Нещо подобно. Няма ли най-после да затворим тази тема?

— За в бъдеще, когато отиваш да бягаш, ще вземаш със себе си кучето — заявих решително. — Тя ще те пази. Нали знаеш, не допуска никого до мен.

По рефлекс се ударих с длан по челото. Ама че идея: моето средно голямо куче да пази мъж, висок метър и осемдесет и три, само преди три години спечелил световното първенство по кикбокс! Как го измислих! Разтърсих глава и взех решение в най-близко време да посетя добричката Тара в лекарския кабинет.

МАРТ 2001

В първия мартенски петък Кристина, Дани и аз седяхме на терасата и провеждахме военен съвет.

— Не може да продължава така, Дани — повтарях вбесено аз. — Случва се за трети път!

— Наистина, Дани — подкрепи ме Кристина. — Следващия път ще те убият!

Дани бе скръстил ръце пред гърдите и се взираше недоволно пред себе си. Дясното му око бе оцветено в зелено, иначе не му личеше нищо, но последния път онези за малко да му счупят китката. Ръката му беше силно изкълчена и той изпитваше болки при всяко движение.

През дните, когато водеше със себе си Лайка, не се случваше нищо. Ала през седмицата си отидох у дома и Дани излязъл да бяга сам. Точно тогава онези отново го издебнали. Третия път го пресрещнали късно вечерта, когато се прибирал вкъщи, и буквално го извели от колата и го замъкнали в храстите. Тормозили го дълго време, извили му ръцете на гърба и го притиснали психически. Заявили му, че е болен и чумав и че ако не се изнесе оттук, ще превърнат живота му в ад.

— И какво, според вас, трябва да направя? — попита изнервен той.

— Да отидем в полицията — отговорих твърдо.

Дани изпухтя и направи физиономия.

Кристина се приближи към него, улови здравата му ръка и го погледна умолително.

— Моля те, Дани — зашепна настойчиво тя. — Страх ме е от тях. Какво ще стане, ако някоя вечер издебнат и нас? Двете с Джесика често се връщаме късно от фитнес клуба. Моля те, иди в полицията. Направи го за мен!

— Добре — предаде се Дани. — В понеделник ще ида в полицията.

— Благодаря!

Кристина го прегърна и го целуна по челото. Над главата му тайно хвърли тържествуващ поглед към мен. Кимнах ѝ признателно. Знаеше как да подхване Дани, за да преодолее ината му. Радвах се, че е до мен.

— Получих място за обучение! — съобщи голямата новина тя. — Започвам през лятото!

Зяпнахме изненадани.

— Нали трябва да стана независима! Не мога вечно да живея при вас!

При вас!

— Този дом е ваш, Тина — възразих. — Но това с мястото за обучение е супер!

— Великолепно! — зарадва се Дани и я прегърна. — Гордея се с теб. Знаех си, че ще се справиш. Разказвай!

— Започвам през септември. Ще работя като продавачка в модния бутик долу в селото. Ще мога да се прибирам пеш. — Лицето ѝ сияеше. — Вече няма да се налага да ме водите и връщате.

Двамата с Дани не бяхме в състояние да си затворим устата от изненада.

— Вече имаш договор? И не си казала нито дума!

Кристина кимна усърдно, изтича в жилището и бързо се върна с договора за професионално обучение.

— Божичко, Тина, страхотно!

Не бях на себе си от вълнение. Кристина наистина бе успяла. Далеч от улицата, далеч от дрогата, щеше отново да води подреден живот.

— Най-късно щом завърша обучението си, ще печеля достатъчно, за да си наема собствено жилище.

Тя погледна с очакване от мен към Дани.

— Виж, Тина — поде Дани и я погледна пронизващо, — аз съм планирал да ти купя жилище. Искам да знам, че си осигурена.

Тя го изгледа невярващо.

— Ти си луд!

— Не, говоря съвсем сериозно. Дай ми още година или две, за да събера малко пари, и ще има достатъчно за тристайно жилище. Приеми го като подарък за обучението и като стимул да го завършиш

успешно. — Дани ме погледна въпросително. — Надявам се, нямаш нищо против, Дъки?

— Разбира се, че нямам нищо против — потвърдих. — Парите са твои. Можеш да правиш с тях, каквото искаш.

— Но как така? — Кристина поклати неразбиращо глава. — По-добре си купете жилище за вас двамата.

Дани кротко я притисна до гърдите си.

— Тина — обясни той колебливо, — много добре знаеш, че няма смисъл да купувам жилище за мен. Един ден, когато вече няма да ме има, искам ти да заемеш своето място в живота.

За втори път Дани споменаваше, че един ден ще се наложи да ни напусне. Гърлото ми се стегна заплашително. Ето я пак темата, която избягвахме както дяволът светената вода. Въпреки че никога не бяхме говорили открито, тя беше винаги с нас. Като пулсираща, постоянно гнояща под кожата рана. Силно ми се прииска да си натъпча ушите с памук.

Кристина издаде долната си устна напред и котешките ѝ очи се напълниха със сълзи.

— Не искам да ми купуваш жилище — заяви тя с детско упорство. — Не искам нищо от теб, нищичко, искам само да си тук. Нямах право да ме напуснеш!

Буцата в гърлото ми стана още по-голяма. Примигвах, за да прогоня сълзите, които напиреха и в моите очи. За пореден път осъзнах колко силно обичам Кристина и колко погрешно я бях оценила в началото.

С голяма нежност Дани я сложи в скута си и я притисна силно. Тя се сгуши на гърдите му и дълбоко изрязаното потниче разкри голите ѝ гърди. Тази гледка отдавна вече не ме смущаваше.

— Тина, скъпа моя... — Дани притисна мократа ѝ от сълзи буза във врата си. — Нямам намерение да те напусна. Ще остана още много години с теб. Един ден ще умра, но дотогава ти отдавна ще си омъжена и ще имаш деца. Вече няма да се нуждаеш от мен.

— За какво ми е тогава жилище? — попита предизвикателно тя.

— Защото аз искам така! — настоя Дани. — Ти си моето семейство. Един ден ще получиш всичко, което ми принадлежи. — Дани се обърна за малко към мен и добави: — И за теб ще измисля нещо. Искам и ти след смъртта ми да си намериш мястото в живота.

Отбранително поклатих глава.

— Аз винаги ще се нуждая от теб, Дани! — изхълца Кристина.

Той ѝ изтри сълзите с палец.

— Ти ще се справяш чудесно без мен, но дотогава има достатъчно време. — Приятелски, но енергично я отдели от себе си. — Хайде, момичета, пригответе се. Отиваме да хапнем навън, а после ще отпразнуваме успеха на Тина.

Предостатъчно време! По-късно често щях да си припомням това изречение. Когато стана ясно, че никога няма да имаме достатъчно време.

Излязохме от ресторанта и решихме да отидем някъде на кафе и да се откажем от празнуването. Кристина и без това почти не пиеше, а Дани беше заклет въздържател — по причини, които междувременно бях започнала да смятам за много убедителни.

Кристина си поръча лате, Дани и аз — капучино.

— Искате ли в събота вечерта да отидем в Канцат? — попита внезапно Дани. — Започва пролетният празник.

— О, да — съгласих се аз, а Кристина запляска въодушевено.

— Нали там се запознахте!

Кимнах. Преди повече от година и половина. Онази октомврийска нощ сякаш беше от друга епоха.

— Колко романтично. Аз обаче няма да дойда с вас — заяви Кристина.

— Съвсем спокойно можеш да дойдеш, Тина — увери я Дани и потисна усмивката си. Явно си беше спомнил как се бяхме запознали. — Не беше чак толкова романтично.

— Няма да дойда — повтори уверено тя, но внезапно вдигна глава и се послуша.

— Какво има?

Дани веднага забеляза промяната в поведението ѝ.

— Шт! — изсъска тя. — Чувате ли?

Изражението ѝ се вкамени, лицето ѝ побледня. Погледът ѝ се насочи към двете възрастни дами, седнали встрани от нашата маса.

— Онези говорят за нас.

Затаихме дъх и се вслушахме. Скоро чувахме всяка дума.

— Какъв позор! Просто не мога да повярвам, че тук живеят такива!

— Човек вече никъде не е сигурен.

По-възрастната от двете — белокоса, със студено къдрене и очила — се обърна нарочно към нас.

— Той ще донесе у нас чумата на хомосексуалните. Трябва да го изгонят от страната!

Другата жена — доста закръглена, с ужасна блуза на цветя — изшушука в отговор:

— Наистина ли е обратен? Очевидно общува интимно и с жени!

Преглътнах мъчително. Нима не разбираха, че ги чуваме?

— Чух, че бил наркоман. — Мисис Студено къдрене дори посмя да ни посочи с пръст. — Всичките са наркомани. Със сигурност са заразени с онази болест.

Другата жена също погледна към нас и забеляза, че сме ги зяпнали с отворена уста. Бързо ни обърна гръб и продължи разговора с понижен глас.

— Да си вървим — пошепна Дани.

— Ей сега ще ида при тях и ще им цапна по един! — изфуча Кристина.

Аз не бях в състояние да говоря.

Дани плати и ни поведе навън, към колата. Вървахме безмълвно. Бях толкова бясна, че ей сега щях да експлодирам. Дани включи двигателя и завъртя на първа.

— Ще се върна в заведението — заявих внезапно аз.

— Няма полза, Дъки. Остави.

Слязох, преди той да е потеглил.

— И аз идвам! — викна Кристина и също изскочи от колата.

Дани изключи двигателя и изръмжа нещо от рода на „Тъпи женски!“. Със сигурност не говореше за жените в кафенето.

Без да знам какво всъщност възнамерявам да сторя, се насочих право към масата на двете възрастни жени. Придърпах си стол и го възседнах наобратно. Кристина последва примера ми.

— Значи, би трябвало да ни изгонят от страната, така ли? — попитах небрежно.

Двете лели ме зяпнаха смаяни.

— Защото сме заразени, така ли? — допълни със същия тон Кристина.

— Не вас — обясни успокоително мисис Студено кърмене. — Само младия мъж, който седеше с вас. Той е наркоман.

— Това не е вярно — усмихна се любезно Кристина. — Наркоманката съм аз.

Объркани, жените се огледаха за помощ от персонала.

Кристина се наведе напред и зелените ѝ очи прободоха жената с грозната блуза на цветя.

— Как ли се чувства човек, който знае, че ще умре, а вместо разбиране получава само глупави коментари от глупави стари жени?

— Тръгваме си — заяви мисис Студено кърмене на приятелката си.

— Той сам си е виновен — защити се другата, трепереща под обвинителния поглед на Кристина. — Щом води такъв живот!

Само за миг изражението на Кристина се промени. Огледа се наоколо с разширени от ужас очи, сякаш търсеше помощ.

— Като дете бях изнасилена! — изплака внезапно тя и даже изтръгна от очите си две сълзички.

— Мили боже! — Бабата с грозната блуза притисна ръка към устата си. — Това е ужасно!

Включих се в играта.

— Остава ни само да се молим онзи тип да не е бил заразен от болестта на хомосексуалистите. Иначе сигурно ще умреш!

— Да, мисля, че беше заразен. — Устните ѝ затрепериха. — Аз ще умра!

Театрално стиснах ръката ѝ.

— Трябва веднага да напуснем страната!

Кристина се обля в сълзи и захълца неудържимо.

— Не искахме да кажем това — подхвана мисис Студено кърмене, докато другата отчаяно махаше към сервитьорката. — Казахме само...

Издърпах хълцащата Кристина от масата.

— Да си вървим. Досаждаме на дамите. Ще идем в друго кафене. Дано и там да не ни одумват.

— Това е нещо съвсем различно!

Мисис Студено кърмене стана и възмутено опря ръце на хълбоците.

— О, така ли? — отвърнах цинично. — Различно ли е? Сигурни ли сте?

Без повече думи прегърнах плаещата Кристина и я изведох от кафенето. Двете баби бяха напълно объркани. Ако поне за минута се замислят върху казаното от нас, ще сме постигнали успех.

Щом излязохме, Кристина изправи гръб, изсмя се и вдигна ръка. И аз се засмях и я ударих.

Като ни видя, Дани включи двигателя. Качихме се в колата, без да спираме да се смеем.

— Сега по-добре ли сте? — попита той.

— Тъй вярно! — отговорихме едновременно.

В крайна сметка двамата с Дани отидохме на пролетния празник без Кристина. Нищо не бе в състояние да я накара да ни придружи. Според нея — въпреки всичките ни контрааргументи — в нашето излизане имало нещо романтично и нейното място не било там.

Тръгнахме си малко преди полунощ. Градината на съседната къща беше ярко осветена, навсякъде висяха лампиони. Гърмеше музика. Явно имаше голямо празненство. Съседната улица беше претъпкана с паркирали коли. Обикновено успявахме да паркираме двете големи коли без проблеми, но днес това се оказа невъзможно.

— Ще спра на паркинга пред гробището и ще се върнем пеша — реши Дани.

Ноцта беше много топла. И двамата не носехме якета, само леки суичъри, и перспективата да се поразходим беше по-скоро примамлива, отколкото смущаваща.

Дани заключи колата, двамата се уловихме за ръка, минахме покрай гробището и тръгнахме по спокойната тясна улица към къщи.

— Имаме си компания — пошепна ми внезапно Дани.

Огледах се уплашено. Доста време не виждах нищо, но най-сетне забелязах малко отстрани и отзад две неясни фигури. Отляво се движеха други две сенки, отдясно беше високият зид на гробището. Стиснах ръката на Дани, но той продължи да върви съвсем спокойно, даже не ускори крачка. Само след секунди ни обкръжиха.

— Здравсти, ей, вие двамата!

Едър, тъмнокос южняк с конска опашка се изправи пред нас.

— Нямате ли си друга работа, освен да ме дебнете по цяла нощ?

В гласа на Дани нямаше и следа от безпокойство. Говореше като изнервен човек.

— Чакахме те — заяви тъмнокосият.

Прецених, че е в средата, а може би и към края на двайсетте.

— Ти паркира твърде далече и сам ни осигури много добра възможност да ви придружим.

— Много благодаря, но можем да се приберем и сами — изръмжа Дани. — Започвате да ми досаждате.

Направи крачка напред и се опита да мине покрай другите отляво. Трима души ни препречиха пътя. Други трима застанаха зад нас. Всичките горе-долу на една възраст, облечени изцяло в черно. Направи ми впечатление, че всички носеха черни ръкавици.

Подли страхливци, помислих си гневно. Щом толкова искат да пребият Дани, поне да рискуват да влязат в досег с кръвта му.

Южнякът пристъпи към мен и ме удостои с усмивка.

— Казвам се Анджело — представи се учтиво. — Ти коя си?

— Върви по дяволите! — изфучах.

Той се приближи още малко към мен. Дани понечи да застане пред мен, но другите веднага го хванаха. Един от стоящите зад нас го сграбчи за лявото рамо, вторият — за дясното. Дани спря.

— Браво — каза им одобрително той и се огледа. — Пак шестима срещу един. Моите уважения. Страхотно постижение.

Анджело махна небрежно на един от типовете зад нас да излезе напред.

— Пете, я обясни още веднъж на нашия приятел какво искаме от него. Подробно, ако обичаш! Той явно е от бавно загряващите.

За момент се запитах дали да не им кажа, че Дани притежава черен колан по спортно карате и втора майсторска степен по кикбокс, но реших да си мълча. Сигурно нямаше да ми повярват, а ако ми повярваха, щяха да се запалят още повече.

От другата страна на гробището се появи възрастен мъж, излязъл на разходка със своя бийгъл. Щом забеляза облечените в черно фигури, той забърза в другата посока. Така и не успях да си поема въздух, за да го повикам.

Пете излезе напред. Беше половин глава по-нисък от Анджело, имаше грозен крив нос — изглеждаше, сякаш многократно е бил чупен — и носеше черна вълнена шапка. Пете обхвана брадичката на Дани с палец и показалец и го принуди да го погледне в лицето.

— Искаме да си ометеш болния обратен задник оттук. Събери си багажа и си върви.

— Никъде няма да отида!

— Пак ли ставаш нахален?

Пете го погледна заплашително в очите, Дани му отговори с гневен поглед.

По дяволите, Дани, ти си пълен идиот, наругах го мислено. Не ги ядосвай повече. Гледай в земята, преструвай се, че те е страх, дай им, каквото искат. Може пък да те оставят на мира.

— Майната ти — изрече Дани, без да откъсва поглед от негодника насреща си.

Пете изгуби битката с погледи и направи крачка назад. Неочаквано замахна и заби юмрук в лицето на Дани.

За момент затворих очи. Трябваше ли да гледам?

От носа на Дани рухна кръв. За миг той присви едното си око, потисна болката, всмука кръвта и я изплю върху панталона на другия. Пете отскочи назад отвратен.

— Заразен съм! Не го прави пак, ти, болен педераст!

Отново се нахвърли върху Дани и заби юмрук в корема му. Дани изобщо не се впечатли. Умееше да стяга коремните мускули и сигурно не беше усетил удара. Само че онези все още не бяха свършили с него. Двама продължаваха да го държат за раменете и той не бе в състояние да се помръдне. Направи ми впечатление, че мъжът отляво носеше дяволски скъпо кожено яке с избродирана мъртвешка глава. Навярно щяха да го открият по него.

Двама от нападателите стояха на известно разстояние, все едно на пост, въпреки че не се виждаше жив човек, който би могъл да ни се притече на помощ. Внезапно се зарадвах, че Кристина не бе дошла с нас. Тя щеше да преживее истински ужас.

Анджело пристъпи към Дани и също като Пете обхвана брадичката му. Изведнъж се изсмя високо.

— Я вижте — извика той в най-добро настроение. — Досега не го бях забелязал.

Показалецът в ръкавица бавно се плъзна по финия белег върху лицето на Дани. В следващия миг Анджело завъртя главата на Дани така, че приятелчетата му да могат да видят лявата буза.

— Явно някой преди нас му е дал да разбере.

Анджело продължи да опипва лицето на Дани. Провери и другата буза.

— Наистина е жалко — заяви той. — Да обезобразиш такова красиво лице! Ц-ц-ц! Колко неприятно. Хайде, кажи ми кой беше!

— Това изобщо не те засяга!

Двамата отзад извиха ръцете на Дани на гърба и за момент той изохка уплашено. Сигурно бяха улучили ранената му китка.

— Кой ти направи това, питам!

Анджело се приближи още до него.

— Върви в ада! — изфуча Дани.

Анджело замахна и го цапардоса по брадичката с опакото на ръката. При следващото си движение заби лакът в стомаха му.

— Не ставай нахален — предупреди го той с вдигнат показалец. После внезапно се провикна весело: — Знам кой е. Със сигурност са били родителите ти. Малко след раждането ти.

Майчице! Улучи болезнена точка, мина ми през главата. Надявах се да е достатъчно, за да предизвика Дани. Дишането му се бе ускорило забележимо. Явно му беше трудно да се овладее.

Защо, по дяволите, изобщо се владее?

— Още тогава не са те искали — добави Анджело.

— За бога, Дани! — викнах към него. — Сритай го най-сетне в проклетата муцуна!

За момент изглеждаше, че той ще направи точно това. Мускулите на раменете му се опънаха, премести тежестта върху десния крак. Точно в тази секунда обаче Анджело сложи ръка върху ключицата му, плъзна я бавно и предизвикателно по гърдите, слезе към корема, а после се върна към рамото.

— Ти никога не би направил подобно нещо, нали? — произнесе сладниково той.

Дани моментално се скова. Затвори очи, за да се справи с надигащата се паника. Проумях, че сега онези ще могат да правят с него, каквото си искат, а той няма да предприеме дори опит за самоотбрана.

Толкова пъти бях присъствала на състезания, толкова пъти бях гледала как обезврежда противниците си без усилие, а сега стоеше пред мен като вкопан в земята и позволяваше на шепа негодници да го пребият. За пореден път.

— Каза ли нещо, сладурче?

Пете застана плътно до мен.

— Я млъквай! — изсъсках.

— Какво ще кажеш да я отведем у нас за тази нощ? — извика Пете към Анджело. — Ще я употребя за най-различни страхотни неща! — И направи вулгарно движение с юмрука към устата.

— Стой далеч от нея! — изръмжа Дани.

Анджело погледна развеселено единия, после другия и заръкопляска в еуфория.

— Улучихме! — изрева той. — Намерихме слабото му място! По всичко личи, че тази нощ ни предстоят още забавления.

Дани проумя, че е сгрешил, и гневно ухапа долната си устна.

Анджело се приближи плътно до мен.

— Хайде, сладката ми, ела при нас.

— Ти също стой далеч от нея!

Тонът на Дани се бе променил. Вече не звучеше изнервено и гневно, а заплашително.

Двамата мъже, които го държаха, не забелязаха промяната. По-дребният имаше кротки светлосини очи и за миг се запитах какво търси в тази банда. Двамата също се присъединиха към радостния рев на другите, но съвсем закономерно хванаха Дани по-здраво и се разкрачиха, за да избегнат евентуални ритници. Приближи се и един от другите, дето уж стояха на пост. Широкоплещест и небръснат, той се разположи зад Дани и скръсти ръце на гърба, ала остана извън обсега му.

Заподозрях какво възнамеряват. Да го раздразнят до кръв, за да го принудят да ги нападне. С жертва, която се бие отчаяно, забавлението щеше да стане още по-приятно. Щом се налагаше да ме използват, за да постигнат целта, щяха да го направят.

Анджело се приближи още и телата ни се допряха. Миришеше на евтин афършейв и цигари. Излъчваше ужасяваща властност. Пулсът ми се ускори.

— Какво ще се случи, ако си позволим да се позабавляваме малко с нея? — попита войнствено Анджели.

Видях как Дани за втори път едва забележимо премести тежестта си, сега леко назад. В същия миг той прецени положението с поглед, вслуша се в движенията зад себе си и мислено измери разстоянието до нападателите. Тайно се зарадвах. Тази нощ нямаше да трае вечно. Дани бе стигнал до точката на кипене. Сега ставаше въпрос за мен и той нямаше да се забави много.

— Няма да повторя още веднъж. Веднага се махни от нея!

Дани бе взел решение да се бие. Поредното предупреждение беше без значение. То послужи само за отклоняване на вниманието и му осигури удобен случай.

Анджело се изсмя, сложи ръка на рамото ми и посегна към гърдите ми.

Дани се освободи с едно-единствено движение. Светкавично изтегли раменете си напред, извади от равновесие двамата негодници, увиснали на ръцете му, запрати ги напред, а той самият се наклони назад. Небръснатият тип зад него направи крачка напред. Дани замахна с крак, направи завъртане на 180 градуса във въздуха и опакото на стъпалото му улучи мъжа в лицето. Чу се застрашително изпращяване и онзи се свлече на земята. Пете и двамата, които бяха държали Дани, се нахвърлиха едновременно върху него с намерението да го обездвижат. Единият го хвана за рамото. Дани го стисна за китката, изтегли го през гърба си и го тръшна силно на земята. Падналият беше онзи с кротките очи. Изохка и макар че веднага се изправи, не посмя отново да посегне към Дани. Пете го хвана с две ръце изотзад, а мъжът със скъпото кожено яке направи грешката да се приближи от страни. Дани замахна отново с крак и сайд-кикът улучи противника два пъти в стомаха. В същото време лакътят на Дани се заби в лицето на Пете. Онзи го пусна, хвана се за лицето и изплю кръв.

Шестият от бандата, който бе стоял на пост, избяга безмълвен.

Анджело наблюдаваше представлението от известно разстояние. Хвана ме здраво и ме постави пред себе си, за да ме използва като прикритие. После изкрещя към Дани:

— Ако направиш само една крачка, ще й счупя...

Дани изобщо не го чу. Времето за разговори бе изтекло. Без да се колебае, той направи скок. Прелетя на милиметри от мен и улучи

Анджело отстрани. Онзи отлетя на метър назад, изпищя и се стовари на земята. Дани не му остави време да се надигне, а го сграбчи за яката, издърпа го и му нанесе два юмручни удара в лицето. От носа на Анджело пръсна кръв и той изпъшка:

— Ти да не си полудял?

Дани спря за миг, сложи ръка върху гърлото на Анджело и му каза тихо:

— Ако още веднъж докоснеш приятелката ми, ще умреш, обещавам ти!

Погледна го пронизващо, после натисна главата му надолу, докато се опря в хълбоците. В заключение светкавично изстреля коляното си нагоре и го заби в ребрата на противника. Чу се прашене на кости и Анджело изпищя. Дани го пусна на земята и се огледа.

На няколко метра от нас мъжът с коженото яке тъкмо се надигаше. Пете се гърчеше и плюеше кръв. От другите нямаше и следа.

Застанах до Дани.

— Ето на! — заявих. Не успях да се удържа и се ухилих широко.
— Ето че става!

— Той те докосна — прозвуча почти тъжно гласът му.

— Не беше чак толкова страшно — успокоих го. — Нищо не ми стана. Всичко е добре!

— Какво ще правим сега с него? — попита ме Дани и подритна проснатия на земята Анджело, който хленчеше тихичко. Вдигнах рамене. Дани клекна до него. — Страхотни приятели имаш — отбеляза сухо той. — Набързо се ометоха.

Хвана го и го вдигна. Анджело простена.

— Ти ми счупи ребрата! — изпъшка той.

— Знам — отговори Дани. — Ще го преживееш.

— Проклет наркоман! Никой няма право да ми чупи ребрата. Няма да се отървеш. Ще ми платиш, гаден педераст!

Дани го пусна рязко и Анджело отново се загърчи на земята.

— Нищо му няма — установи Дани. — Ако счупените ребра бяха наранили белите дробове, нямаше да ругае така.

Изтри с опакото на ръката кръвта, която все още капеше от носа му. Извадих от чантата си хартиена кърпичка и му я подадох. Той си почисти носа и отстрани, доколкото беше възможно, кръвта от ръцете

си. Погледна се изпитателно и реши, че кръвта е изсъхнала и е безопасна. Вероятно повечето и без това не беше от него. Улових протегнатата му ръка, омазана с кръв, и тръгнахме към къщи.

— Добре се справи — похвалих го. — Сигурно няма да те нападат повече.

— Не се заблуждавай. Случилото се тази нощ ги вбеси истински. Ще ме преследват до дупка.

— Наистина ли мислиш така?

След такъв бой не можех да си го представя.

— Абсолютно съм сигурен. Тези типове разсъждават еднакво. — Дани помисли малко и добави решително: — Ако още веднъж се приближат до нас, ще съжаляват.

— Много добре, Дани! — извиках и го ударих с длан по гърдите. — Това е правилната нагласа!

* * *

— Някой е дошъл при теб, Дани — каза Кристина. Изглеждаше объркана.

Дани тъкмо се бе върнал от ежедневния си крос, аз бях още в леглото, а тя правеше закуска. Късно през нощта, когато се прибрахме, тя спеше и все още не знаеше за случилото се.

Дани се запъти към вратата, както си беше с мокрия от пот тренировъчен екип. Жената, която го чакаше на прага, веднага се разкрещя:

— Снощи сте счупили две ребра на сина ми!

Дани смутено зарови пръсти в косата си.

— Аз... да... съжалявам.

— Наясно съм със станалото — продължи тя с пронизителен глас и диво размахващи се ръце. — Знам какъв сте. Затънали сте в калта, търгувате с дрога, а сега нанесохте тежка телесна повреда. Две счупени ребра, два избити зъба. Ще подам оплакване срещу вас! Има и други счупени кости!

— Наистина съжалявам — повтори Дани.

Жената задиша ускорено. Навярно си мислеше, че Дани ѝ се подиграва.

Отидох до вратата и го избутах настрана.

— Аз пък не съжалявам — изфучах. — Вашият прекрасен син и другарчетата му вече три пъти пребиха приятеля ми от бой. Шестима срещу един. А мен заплашиха и опипаха. Той действаше при законна самоотбрана — заключих и понечих да затворя вратата.

— Ще подам оплакване! — изпищя истерично майката на Анджело.

Открехнах вратата.

— Ама разбира се! Хайде, какво чакате? Желая ви приятна неделя!

— Какво става тук? — попита Кристина и отхапа от хлебчето с мед.

— Ти си неспасяем! — изфучах аз срещу Дани. — Наистина ли й се извини?

Той вдигна рамене.

— Не знам — отговори нерешително. — Май малко прекалих. Не беше нужно да му чупя ребрата.

— Постъпи правилно — отсъдих аз. — Нека да подадат оплакване. При това съотношение на силите нито един съдия на света няма да повярва, че ние сме започнали.

— Като види резултата, може и да повярва.

— Ей! — прекъсна ни Кристина, без да престава да дъвче. — Бихте ли ми обяснили какво става?

— Нашият Дани най-сетне се вразуми — отговорих гордо.

АПРИЛ 2001

В неделя, преди да се прибера при родителите си вечерта, отидохме да видим Мая. Разходихме я по полето, а по обратния път, както винаги, я възседнахме заедно.

В последно време Дани все по-често ми позволяваше да седя зад него върху понито. До днес съвсем съзнателно обгръщах хълбоците му съвсем леко, понякога слагах ръце върху бедрата му и внимавах да не прекалявам с близостта. Днес реших да направя още една стъпка.

— Внимание — произнесох предупредително, мушнах ръка под тениската му и го помилвах по корема. Не последва отрицателна реакция, затова плъзнах длан нагоре и продължих да го милвам. Кожата му настръхна, но иначе той остана напълно отпуснат.

Постигна целта, зарадва се нещо в мен.

Мушнах и другата ръка под тениската му и го прегърнах, но без да му създавам усещането, че го държа здраво. Облегнах буза на рамото му. Ръката му държеше уверено юздата.

— Дани? — подхванах.

— Какво?

— Аз те харесвам.

Той се засмя тихо.

— Да, и така може да се каже.

— А ти харесваш ли ме? — продължих.

— Аз те обичам.

Изръмжах доволно и добавих:

— Радвам се, че те имам.

— И аз се радвам, че ме имаш — отвърна Дани.

— Щастлива съм — признах си аз. — Всичко е, както трябва. С теб сме заедно, Кристина успя и ще учи и работи, онези типове вече няма да ни досаждат. Ние сме добре. Всичко е добре.

— Да — съгласи се Дани, но аз разбрах, че не казва, каквото мисли.

— Би се получил съвършеният хепиенд за филм — заявих и доволно се сгуших на гърба му.

— В реалния живот няма хепиенд.

— Тогава ние ще си направим — отговорих упорито.

— Мисля, че идеята ти не е чак толкова глупава — промълви тихо той. — Навярно би било редно точно сега, в този момент, да сложим край и всеки да тръгне по свой път.

За секунда изпитах див ужас и трябваше да положа усилие да не се вкопча в него. Този обрат изобщо не ми хареса.

— Искаш ли да сложим край? — попитах.

— Не съм казал, че искам. Но със сигурност би било най-умното. — Дани мълча известно време. — Аз те въвлякох в цялата тази мръсотия — продължи той. — Онези типове няма да ни оставят на мира, освен това имам лошо предчувствие за Кристина. Истинският проблем обаче не е в това. Колкото и да го отлагаме, един ден ще се стовари върху нас с голяма сила.

— Може пък да не стане така. — Бях изпълнена с увереност. — Къде остана оптимизмът ти? Ти си млад, кръвните ти стойности са много добри. Трябва само да изчакаме медицината да открие средство за унищожаване на вируса.

— А това изисква време — възрази той. — Никога няма да спечеля надбягването с времето.

— Ще намерят нещо, с което да държат в шах болестта, докато открият лечението. — Нямах понятие кои са хората, които търсят решение на проблема. — Скоро заразените с ХИВ ще живеят съвсем нормално и ще им се раждат здрави деца, а след време болестта ще бъде напълно победена.

— Навярно си права.

По гласа му не пролича дали го казва само за да не разруши надеждата ми, дали вярва в това, или просто го желае отчаяно.

След час седях в колата. Тъкмо стигнах до табелата, когато чух необичайно тракане. Звучеше заплашително и не посмях да изляза на шосето. Обърнах и потеглих към жилището на Дани. Нервно отворих вратата и влязох в дневната.

Дани ме погледна объркано и попита:

— Случило ли се е нещо?

— Да — изохках. — Колата ми бръмчи, сякаш ей сега ще се разпадне. Ето, покарай я малко!

Без предупреждение му хвърлих ключа. Дани го улови в последния момент с лявата ръка. Реакцията му беше невероятно бърза. Никога не се притеснявах, че мога неволно да го улуча с нещо.

Видимо без желание, той излезе бос от жилището, а аз отидох до прозореца на дневната. Кристина бе чула завръщането ми и дойде при мен.

— Защо си толкова гневна? — попита ме тя.

— Колата ми не е просто повредена — отговорих. — Онези типове са й направили нещо!

Дани направи кратка обиколка, паркира и се мушна под колата. След известно време се върна при нас.

— Е, какво има? — попитах предизвикателно, сякаш очаквах да си получа колата ремонтирана.

Той вдигна рамене.

— Не съм автомеханик, но причината е някъде в ауспуха. Няма да я караш повече. Трябва да я проверят.

— Страхотно! — Настроението ми падна под нулата. — И как ще отида утре на работа?

— Ще ти дам моята кола.

— Аха. А ти ще вървиш пеша, така ли?

— Първият ми час утре е едва в девет. Ще изляза да бягам рано, а после ще откарам колата ти в сервиза. — Дани откачи ключовете от колата си и ми ги тикна под носа. — И да внимаваш — предупреди ме той. — Моята кола е малко по-бърза от твоята, освен това е по-ниска. Не минавай по бордюри.

Раздразнена, грабнах ключовете от ръката му.

— Мога да шофирам — обясних поучително. — Моят бенц е със 150 конски сили. Със сигурност ще се оправя с жалкото ти БМВ!

— Само 190 конски сили плюс чип тунинг^[16]. Спирачката е в средата.

— И аз те обичам!

Целунах го по бузата, излязох от жилището и отключих колата още отдалеч. Все още сърдита, паднах тежко върху кожената седалка.

Наложих се да я преместя половин метър напред. Недоволно се запитах как Дани се оправя със синьото вътрешно осветление.

Поех дълбоко дъх. Миришеше на ванилия и на Дани. Настроението ми се подобри. Още с тръгването забелязах, че колата му е доста по-мощна от моята, и се почувствах несигурна. С преголяма предпазливост се добрах до дома си в адската машина.

Мама ме чакаше в коридора.

— Здравей, Джесика, ще вечеряш ли?

При всяко прибиране вкъщи в неделя вечерта чувах този въпрос. И всеки път отговарях едно и също:

— Вече хапнах при Дани.

— Обади се майката на Александър — съобщи весело мама.

— Какво иска?

— Попита какво ще правиш през лятото. Ако искаш, щели да те вземат с тях в Италия.

Преди винаги ходех на почивка с Александър и семейството му. Всяка година прекарвах по четири седмици на един и същи къмпинг в Градо.

— Ох, мамо! — въздъхнах. — Нали знаеш, че с Алекс сме разделени! Това няма да се промени. Защо да заминавам с него?

— Със сигурност ще си прекараш много добре — опита да ме убеди тя.

— Няма да ми дадат четири седмици отпуска — възразих. — Освен това навярно ще замина с Дани.

Все още не бяхме говорили как ще си прекараме отпуска.

— Не е лошо да размислиш — настоя мама.

* * *

В понеделник след работа отидох с колата в дома на Дани. Той все още не се беше прибрал и се уплаших, че проверката в сервиза е продължила твърде дълго. Дано повредата не е голяма. С Кристина приготвихме вечеря: пълнозърнести спагети със сос от сирене и сметана и салата. После почистихме основно кухнята, при което аз ругаех като нюйоркски таксиджия в пиков час.

— Трябва да направим нещо! Няма да им позволя да трошат колите ни!

— Почакай малко! Кой знае, може би нещо се е случило — опита се да ме успокои тя.

— Един ден ще издера очите на Тара — обещах си.

Междувременно двете с Кристина бяхме ходили два пъти при бившата на Дани в лекарския кабинет. Първо й поискахме сметка, после говорихме с шефа ѝ. Тя, естествено, отрече всичко, но въпреки това получи предупреждение, защото лекарят си спомни, че Тара е била в стаята по време на разговора му с Дани, и ни повярва.

Дани се прибра едва късно вечерта.

— Какво беше повредено? — попитах вместо поздрав.

— Сигурно ще се изсмееш — отговори той. — Нищо не е повредено. Онези шегаджии са пъхнали в ауспуха две запалки и са ги закрепили с ластик. Заседнали са в гърнето и тракането е било оттам. Механиците работиха дълго, докато открият какво е станало.

— Великолепно — отсякох. — Знаех си, че са били онези. Какво ще правим сега?

— Нямаме доказателства.

Вечеряхме заедно. Едва по-късно Дани ми призна:

— Тази сутрин са отчупили звездата на мерцедеса. Всъщност не възнамерявах да ти кажа и помолих веднага да я заменят, но това със сигурност няма да е последно. Наскоро ми откраднаха антената.

— Жалки страхливци! — възмутих се аз. — Вече не смеят да се приближат до теб и си изливат гнева върху колите.

Дани кимна.

— Можеше да се предвиди. Нека да изчакаме. При нужда ще отидем в полицията и ще подадем оплакване. Навярно обаче няма да постигнем нищо.

[16] Софтуер за електронно управление на двигателя. — Бел.прев. ↑

МАЙ 2001

В петък след работа не отидох направо при Дани, а останах в Щутгарт да се видя с Ванеса. Тя щеше да прекара уикенда при родителите си. Отидохме на вечеря, после на кино. Тя ми разказа за новия си приятел Крис, с когото се запознала в Мюнхен. Веднага ми стана ясно защо не се е появявала през последните седмици. Изненадващо изобщо не усещах отсъствието ѝ. Щом Дани и Кристина бяха до мен, никой не ми липсваше.

— Ще се омъжа за него — съобщи Неса. — Крис със сигурност е подходящ за женитба.

Неволно се усмихнах. Ванеса винаги се влюбваше в мъже, подходящи за женитба.

— Как върви с теб и Дани? — попита тя.

— Много добре — отговорих. — Всичко е наред.

Ванеса не знаеше почти нищо за Дани. Много ми се искаше да разкажа на някогашната си най-добра приятелка, че през последните седмици четиринайсет пъти са ми счупили звездата на мерцедеса, че постоянно липсва или моята антена, или тази на Дани, че само преди седмици бяха забили пирон в една от гумите му. Не ѝ казах нищо. Изобщо не споменах, че преди време са го издебвали и неколнократно са го пребивали. Ако ѝ бях разказала всичко, неизбежно щях да стигна до причината за тези случки. Беше ми ясно, че най-късно след избухването на болестта ще се наложи да кажа истината на Ванеса, но бях твърдо решена да чакам дотогава. Нямах никакво желание да слушам часове наред колко опасно е всичко това, колко съм тъпа и как има много майки с красиви синове. Мълчах и слушах с известна завист колко перфектна е връзката ѝ с Крис. Подсъзнателно взех решение за в бъдеще да се срещам още по-рядко с Ванеса.

Късно след полунощ се прибрах вкъщи, тихо изведох Лайка и потеглих към дома на Дани.

Паркирах зад БМВ-то. Къщата тънеше в мрак. Както винаги, всички щори в жилището бяха вдигнати. Никъде не се виждаше

светлина. Над Кристина и Дани живееха Брита и съпругът ѝ Холгер. И двамата работеха много и сигурно отдавна спяха. Обикновено Дани оставаше буден до късно през нощта. Не спеше повече от пет-шест часа — смяташе го за губене на време, днес обаче явно си беше легнал рано. Или бродеше като призрак из тъмното си жилище.

На път от колата към къщата видях огромен транспарант, окачен малко накриво от предната страна на къщата. С кървавочервена боя и печатни букви беше написано: „УМРИ, ХОМОСЕКСУАЛНА СВИНЯ“.

Гърлото ми запари, сякаш някой беше пхнал вътре ютия. Огледах се, но извършителите, естествено, бяха офейкали отдавна. Очите ми се напълниха със сълзи на гняв и ужас. Защо бяха окачили този плакат? Защо?

Не беше ли достатъчно страшно, че той ще умре? Защо ръсеха сол в нашите и без това дълбоки рани?

Опитах се да откача транспаранта, но установих, че не мога да го достигна. Как ли онези проклети мръсници са го окачили толкова високо?

Искаше ми се да сваля транспаранта и да премълча пред Дани какво са сторили, но не знаех къде да намеря стълба. Не ми остана друго, освен да го събудя.

Промъкнах се в спалнята и установих, че Кристина лежи от моята страна, сгушена в Дани. Гледката ме трогна. От последния път, когато тя бе дошла в леглото му, сякаш беше минала цяла вечност.

Пристъпих към леглото и Дани веднага се събуди. Лекият му сън си имаше и предимства. За да го извадя от леглото, ми бяха нужни не повече от три секунди. Дадох му знак да дойде с мен и той ме последва навън.

— Лоши новини — предупредих го и го изведох през вратата.

— Уау! — учуди се той и кимна едва ли не одобрително. — Впечатляващо. Явно имат сериозни намерения.

Бях се опасявала, че ще побеснее, но Дани остана напълно спокоен. Прекалено спокоен за моя вкус. Огледах го скептично.

— Втори транспарант за тази седмица — съобщи той.

— Не говориш сериозно!

— Напротив, но това не е всичко. Ела с мен!

Както си беше бос и по боксерки, той прекоси улицата и отиде при колата си. Последвах го с недобро предчувствие. Посочи ми

капака на двигателя. В лака бяха вдълбани две думи: „Умри, педераст!“

— Това вече е прекалено! — Гласът ми прозвуча пронизително, коремът ми се сгърчи толкова силно, че ме заболя. Как Дани съумяваше да остане толкова спокоен? — Отиваме в полицията! Веднага!

— Вчера бяхме там с Тина, подадохме оплакване — уведоми ме той. — Казаха ни, че без доказателства нямаме почти никакъв шанс. Трябва да измислим нещо. Или ще поискам да наблюдават колите от някоя охранителна фирма, или ще дежурим ние.

Върнахме се в къщата и извадихме стълба от мазето.

— Като заговорихме за подадени оплаквания, ще допълня, че и аз получих едно — каза ми ухилен Дани. — За нанасяне на телесна повреда. Ще ти го покажа.

Дани облегна стълбата на стената и се изкачи доста нависоко, за да стигне до транспаранта. За пореден път бе успял да ме учуди. Не защото посред нощ се катереше бос по стълба, а защото дори тази жалка ситуация не му разваляше доброто настроение. Шнурът бе залепен за фасадата и Дани го отлепи с едно дръпване. Свалихме другия край без помощта на стълбата, навихме транспаранта и го хвърлихме в кофата за боклук. Подаденото оплакване ме чакаше на масата в кухнята. Прочетох го набързо.

— Е, поне си е струвало. Две счупени ребра, два избити зъба, счупена ръка и няколко натъртвания. Много добре.

Дани ме погледна въпросително.

— Твърде много ли е?

— По-скоро е твърде малко. Нали не те мъчат угризения на съвестта?

— Направих го по недоглеждане. Не съм се старал целенасочено да ги нараня. — Дани скръсти ръце пред гърдите. — Освен при Анджело. На него съвсем съзнателно му счупих ребрата.

Кимнах и си представих какъв щеше да е резултатът, ако Дани наистина ги бе наранил съзнателно.

— Те също те предизвикваха съзнателно, Дани. Никой не е длъжен да търпи подобно отношение.

— Утре сутринта ще ида в сервиза да ми лакират капака — смени темата той. — После ще намеря охранителна фирма. Добре е да наблюдават колите ни няколко уикенда.

ЮНИ 2001

Когато излязох от офиса, колата на Дани ме чакаше точно пред вратата. Както винаги излъскан до блясък, лакът блестеше под слънцето. Дани се бе облегнал на капака на двигателя. Този четвъртък бе дошъл, естествено, да ме вземе от работа.

— Честит рожден ден, Дъки — поздрави той и ме прегърна. — Сега отиваме у вас — продължи енергично. — Събираш си багажа, хващаш кучето и заминаваме на почивка до неделя.

— Какво? Няма да стане. Утре съм на работа.

— Не си. Имаш свободен ден. Обадох се на шефа ти.

Дани оголи зъби като вълк.

— Какво си направил? — За пореден път бе успял да ме извади от равновесие. — Къде отиваме?

— Изненада. Ще ти е нужен бански.

След около осем часа път стигнахме до един уелнесхотел на Адриатическо море. Кристина си остана вкъщи, защото почивката беше подарък от Дани за рождения ми ден. Прекарахме дните на плажа, главно във водата. Дани беше превъзходен плувец. Изобщо не се смущаваше да ходи полугол пред чужди хора. Нямаше проблеми, стига да не се излага на опасност да го докосват. С Кристина беше различно. Тя никога не се събличаше пред чужди хора. Вкъщи се разхождаше оскъдно облечена, но навън беше невероятно стеснителна. През последната година само няколко пъти бяхме успели да я убедим да дойде с нас на басейн, но тя влизаше във водата с тениска. Веднъж ми бе казала, че само под влиянието на хероина е намирала сили да тръгне с някой мъж и да се съблече.

Докато колите ни бяха под охрана, не се случваха произшествия. Щом наблюдението приключи, пак се започна. Предположихме, че Анджело и приятелчетата му са усетили какво става.

— Джесика — промълви Дани наред мислите ми и се обърна по корем.

Бяхме се разположили на голямо памучно одеяло върху мекия пясък и се наслаждавахме на топлината. Погледът ми се насочи към гърба на Дани и тънките светли белези, почти изчезнали под кафявия му тен. Още два-три дни слънце и вече няма да се виждат. Ще останат скрити поне до зимата. После отново щяха да ми напомнят болезнено какво му е сторил баща му, както и кошмара, който един ден щеше да ни застигне. Нима можех да го забравя? Когато това се случи, ще остана до Дани, в това нямаше съмнение. Знаех също, че Дани никога няма да ме напусне доброволно. Не бях в състояние да кажа откъде идва тази увереност, но тя беше в мен. Така както се знае, че се нуждаем от въздух, за да дишаме, и че слънцето дарява топлина.

— Ти изобщо чуваш ли ме? — попита Дани.

— Май не — признах. — Бях заета.

— Аха. С какво?

— Да те гледам и да се питам не е ли нечестно да изглеждаш много по-добре от останалия свят.

Той вдигна едната си вежда, за да изрази съмнение.

— Готова ли си? Тогава с радост ще повторя за теб. Това лято искам да отида в Атланта.

О! Толкова далеч...

— Роднини ли имаш там?

— Да, една леля. Сестрата на баща ми. Всъщност ходя там всяка година, понякога и по два пъти. Само миналата година не отидох, защото бях с Тина на лечение.

Нима ми искаше разрешение?

— Там е домът ти, Дани. Имаш право да го посещаваш по всяко време, докато имаш желание.

— Искам да дойдеш с мен — заяви той.

— Какво? — Не повярвах на ушите си. Каква изненада! — Полетът е много скъп.

— Аз ще платя. Ще живеем при леля ми. Тина няма да дойде, защото тогава започва обучението ѝ. — Дани седна и добави с усмивка: — Ще ти платя и обратния полет. Не се безпокой, няма да те оставя там.

Стомахът ми се сви. Никога не бях пътувала със самолет, защото се страхувах от летене. Перспективата да седя дванайсет часа в самолет ме паникьоса.

— Колко време ще останеш там?

Дани вдигна рамене.

— Шест до осем седмици. Какво ще кажеш? Няма да ти дадат толкова дълга отпуската, това ми е ясно, но можеш да дойдеш за три седмици след мен.

Да летя без него? Сама в самолета? Бях готова да скоча и да побягна с писък. От друга страна, перспективата да остана дълги седмици сама беше още по-страшна.

— Не знам — отговорих колебливо. — Защо да не го отложим за следващата година? Тогава ще завърша обучението си и бих могла да си дам почивка и да започна работа два месеца по-късно. Спокойно ще отидем двамата за осем седмици. — Май това беше начинът да се измъкна от положението. — И няма да се налага да седя сама в самолета. Никога не съм летяла — добавих.

Дани се премести по-близо до мен.

— Джесика — подхвана той и ме погледна настойчиво, — страх ме е, че следващата година няма да ни се удаде възможност да посетим заедно моето родно място.

— Откъде ти дойде тази тъпа идея? — изфучах сърдито. — Ще го направим, разбира се!

В този момент взех решение тази година да не отида с него. Не защото не исках, а защото ме беше страх, че така ще потвърдя страховете му. За мен неговата загриженост беше абсолютно необоснована и не исках да наливам още масло в огъня.

— Мъчи ме някакво неясно усещане — опита се да ми обясни Дани.

— Ще направим така — заявих решително: — Тази година ще отидеш сам, а следващото лято ще отлетим заедно. Ще останем, колкото искаш.

Дани стисна устни, видях как се стегнаха челюстите му. Не одобряваше моето решение и се питаше дали да не започне спор с мен, но накрая се отказа.

— Добре, както искаш — кимна той. — Да знаеш обаче, че ще отсъствам осем седмици. Тина е достатъчно стабилна, за да се оправя

без мен.

— Всичко е наред — отговорих, питайки се как ще прекарам толкова време без него. Само при мисълта за предстоящото гърлото ми се стегна. — Не се притеснявай за Тина. Аз ще се грижа за нея. Започне ли обучението ѝ, първата седмица ще спя у вас и ще я будя сутрин.

— Благодаря ти. — Дани седна по турски. — Ти също трябва да идеш на почивка.

Разказах му какво предложение съм получила от родителите на Александър, излагайки се на опасност да чуя резки възражения.

— Бих могла да отида там за две седмици с Ванеса и новия ѝ приятел.

— Добра идея. — Дани за пореден път ме изуми. — Точно така, направи го. Почивката ще ти се отрази добре.

— Почивка? От теб? Не искам това.

— Не точно от мен — поправи ме той. — По-скоро от всичко около мен. От целия този театър, от проблемите ми, от болестта. — Помисли малко и заяви с твърда убеденост: — Да, иди с тях. Осем седмици живеи като нормален тийнейджър. Излизай, празнувай, забавлявай се.

Дани помълча малко и добави:

— Моля те само да не пиеш. Иначе ще се озовеш полугола в леглото с някой тип и краят може да бъде друг. Не всички са като мен.

Кимнах с леко смущение.

— Няма да употребявам алкохол, обещавам.

Дани стана и си облече фланела на сини райета.

— Да вървим в хотела. Умирам от глад.

И аз станах, прогоних кучето от одеялото, навих го и тръгнах след Дани. Не ми харесваше каква посока бе взел разговорът, но вече не можех да го върна обратно.

— Никак ли не те е страх, че ще замина на почивка с бившия си приятел? — попитах.

Дани спря и погледът му ме проучи като рентген. Стигна чак до костите.

— От какво по-точно да ме е страх? — учуди се той.

Колебливо свих рамене. Въпросът му ме извади от равновесие.

— Че ще се влюбя отново в него. Че ще се съберем и ще отидем в леглото.

— Не — отговори бавно той, — не ме е страх. Ти имаш пълното ми доверие и съм сигурен, че никога няма да злоупотребиш. Нито за секунда не се съмнявам в любовта ти към мен.

— Наистина не е нужно да се съмняваш — потвърдих.

— Знам. — Дани ми протегна ръка и аз я улових. — Също както ти знаеш, че през цялото време, докато съм там, няма да погледна друга.

Знаех го. Не се съмнявах в любовта му.

* * *

Върнахме се в неделя вечер. В мазето на Дани ме очакваше чисто нов маунтийн байк. С пружини, алуминиев, с безброй скорости. Сигурно е струвал четирицифрена сума. Подари ми го само за да мога да си премеря силите с него на колело. Това беше най-скъпото колело в живота ми.

ЮЛИ 2001

Дани прекара целия петък следобед във фитнес центъра. Всъщност остана там до късно през нощта. В събота щяха да се проведат състезания за младежи и той държеше да преговори най-важните стратегии с питомците си.

Двете с Кристина се бяхме изтегнали на дивана пред телевизора. Тъпчихме се с чипс и ръсехме трохи по пода. Внезапно се чу дрънчене. Последва удар.

Кристина изпищя и панически се вкопчи в рамото ми.

— Какво беше това?

— Нямам понятие. Пусни ме, ще ида да видя.

Лайка дотича в дневната, също обзета от паника, и се мушна под масата, скимтейки. Наложих се да откъсна Кристина от мен със сила. Излязох в коридора боса. Всичко изглеждаше нормално, но някъде със сигурност имаше нещо счупено. Кристина ме последва. Претърсихме жилището и бързо открихме какво е станало. В нейната стая намерихме сред парчета стъкло камък колкото юмрук, увит с хартия. Кристина простена, придвижи се предпазливо до камъка и свали хартията. Връчи ми я безмълвно и започна да смила натрошеното стъкло. Посланието беше написано с големи печатни букви:

ИЗЧЕЗВАЙТЕ ИЛИ ЩЕ СТАНЕМ НАИСТИНА
НЕЛЮБЕЗНИ!

— Ами сега? — попитах я отчаяно. — Това не може да продължава така!

Само преди седмица отново бяха окачили на къщата ни транспарант с няколко любезни думички. Наемодателката се бе обадила по телефона и бе попитала дали не е по-добре да уредим спорния въпрос по нормален начин.

Кристина опря ръце на хълбоците и изведнъж стана много решителна.

— Стига толкова! — заяви тя. — Отидоха твърде далеч. Ще се обадя на Рики и Симон. Ще звънна и на Патрик — той ни е приятел, и мой, и на Дани. Ще повикам и Джузепе. Ще им кажа да доведат още по някого и в петък всички да се съберат тук. Онези винаги идват в петък.

— Какво възнамеряваш?

— Ще обърнем копието. Ще ги издебнем и ще им дадем да разберат.

— Не е ли редно първо да попитаме Дани? — подхвърлих.

— Глупости! Той ще се зарадва! Нали именно той предложи сами да охраняваме колите? Това означава да ги издебнем.

Такава беше Кристина. Наумеше ли си нещо, вкараше ли го в красивата си главица, поставяше всички пред свършен факт и всички бяха длъжни да вървят с нея.

— Наистина ли са ни нужни толкова много хора? — попитах със съмнение. В крайна сметка последния път Дани се бе справил сам с шестима.

— Да, нуждаем се от много хора — заяви твърдо тя. — Добре е да има двама в повече. Ще задържим всички. Нито един не бива да се измъкне.

— А после какво?

— После ще видят звезди посред бял ден. Щом нашите момчета свършат с тях, няма да се появят тук никога вече.

Испаднала в еуфория, Кристина се втурна към телефона, а аз се заех да лепя счупеното стъкло. Тя се върна след половин час, сияеща от радост.

— Въпросът е уреден — съобщи ми тържествуващо. — Всички ще дойдат. Рики, Симон, Джузепе и Патрик. Ще доведат още един приятел. Като прибавим и Дани, стават шест на шест, разбира се, ако онези са в пълен състав. — И прибави гордо: — Ние с теб също сме тук, нали?

— Дани наистина ще се зарадва — предрекох саркастично.

— Ще му кажем чак утре, след изпита — реши тя и спусна щорите в стаята си. Надявах се Дани да не забележи.

— Имаме ли сделка? — попита ме Кристина.

— Имаме сделка! — отговорих и ударих протегнатата ѝ ръка.

* * *

Момчетата се наредиха около къщата. Дани и Симон отпред, Рики и Джузепе отзад, Патрик и Свен в храстите близо до колите. Кристина и мен затвориха в жилището. Чакахме така вече два часа, ала бяхме изпълнени с увереност.

Дани, естествено, забеляза спуснатите щори в стаята на Кристина, но не си помисли нищо лошо. Или поне не предположи, че някой ни е нападнал с камъни. Разбра истината едва когато ние му казахме. За моя изненада не се наложи да го убеждаваме да се включи в акцията на Кристина — идеята веднага му допадна. Вероятността Кристина да е била в стаята си и да я наранят го вбеси толкова силно, че беше готов веднага да тръгне да търси нападателите. После обаче се задоволи да замени счупеното стъкло.

Облечени в черно, момчетата стояха в скривалищата си и се упражняваха в търпение. Дани със сигурност вече скучаеше до смърт. Дългото стоене неподвижен не беше от силните му страни.

Въпреки че нашият пост беше най-приятният, ние с Кристина също бяхме нетърпеливи.

Късно след полунощ откъм колите прозвуча тихо изсвирване — уговореният сигнал.

Опряхме лица в стъклата на прозорците, но навън цареше мрак и не видяхме абсолютно нищо. Тогава въпреки уговорката излязохме навън.

Онези страхливци тичаха като зайци.

Разпръснаха се на всички страни, преследвани от нашите момчета. Моят поглед търсеше Дани. Той и Симон преследваха двама бандити. Дани беше доста по-бърз от Симон — изпревари го и настигна двамата без усилие. Щом се приближи до първия, скочи на гърба му с цялото ускорение от бягането. За такъв скок на всяко състезание щяха да го дисквалифицират незабавно. Оня тип се просна на земята в цялата си дължина. Дани просто претича през него и спря другия по същия начин. Издърпа го да стане, изви ръцете му на гърба и го поведе към къщата. Първият — познах Пете — бе оставен за Симон

и в момента той се стараеше да го завлече до къщата. Джузепе му се притече на помощ и двамата заедно с големи усилия предотвратиха бягството на Пете. Дани бе заловил един от двамата, които онази нощ го държаха за раменете, а Свен и Патрик бяха хванали небръснатия. Рики бе успял да задържи Анджело. Онзи с кожата яке се бе изплъзнал. Тази нощ бяха дошли петима.

Макар и двама, Симон и Джузепе се справяха трудно с Пете. Той се отбраняваше като побесняла мечка, безогледно размахваше юмруци. Макар да беше уговорено само да ги задържат, Патрик и Джузепе се нахвърлиха да ги бият. Всъщност нямаха избор, защото противниците им, естествено, не се оставиха да бъдат задържани без съпротива.

Дани заби лакът в корема на близкия до него с такава сила, че през следващите минути онзи бе изцяло зает с усилието да поеме въздух. После удари Пете изотзад и под ъгъл в колянната ямка и онзи рухна на земята. Дани го ритна отстрани и го обезвреди напълно. За Симон и Джузепе остана само да го завлекат на уговореното място зад къщата. Е, този път Пете поне нямаше да изгуби още някой и друг зъб.

Дани май се забавляваше от акцията. Не бях съвсем сигурна дали да се радвам, или да се тревожа. Той беше импулсивен и когато темпераментът му вземеше връх, беше много трудно да го обуздаеш.

Свен и Патрик се справиха със своя човек без проблеми. Носът му кървеше, той ругаеше непрекъснато, ала бе спрял да се отбранява. Рики водеше сериозна битка с Анджело. Нашите момчета вече бяха завлекли трима от нападателите зад къщата, Анджело обаче продължаваше да се отбранява. Рики надали щеше да успее да го отведе при другите. Патрик му се притече на помощ. Ние с Тина го последвахме.

— Това беше за последно! — извика Рики и за пореден път заби юмрук в лицето на Анджело. После всичко стана много бързо.

— Рики, внимавай! — чух да вика някой. Мисля, че беше Симон.

Предупреждението закъсня. Анджело извади от джоба си ловен нож и прободе Рики. Улучи го в хълбока. Бързо извади ножа и понечи да нанесе втори удар, но не му стигна време. Дани се озова до него с един скок, изрита го в рамото и предотврати Рики да бъде прободен втори път. После сграбчи Анджело за китката, изви ръката му на гърба, стисна я с две ръце и я ритна със стъпало. Ръката веднага се счупи.

— Извикайте линейка — обърна се Дани към нас.

Не си бях взела телефона. Симон извади своя и набра номера на спешната помощ.

Ако онази нощ бях повярвала, че е невъзможно някой да разгневи Дани повече от тогава, сега разбрах, че съм се излъгала. Той изтръгна ножа от ръката на Анджело и го обърна към себе си. Ръката на италианеца висеше под абсурден ъгъл към тялото. Дани започна да го налага с юмрук — удряше с лявата ръка, ножът беше в дясната. Ударите му не бяха координирани. Просто даде воля на яростта си.

Рики коленичи на земята с ръце върху силно кървящата рана. Кристина и аз седнахме от двете му страни. Тя си свали пуловера и го притисна силно върху раната. Симон утешително сложи ръка на рамото му.

Видяхме как Дани запрати Анджело към близкото дърво и той си удари гърба.

— Дани, спри, ще го убиеш! — извика пронизително Кристина.

Той не ѝ обърна внимание. Със свободната си ръка хвана Анджело за гърлото и удари главата му в дървото. Анджело вече не беше в състояние да се отбранява.

— Казах ти — още веднъж и ще умреш! — изръмжа Дани.

Анджело вдигна отбранително здравата си ръка.

— Не съм докоснал приятелката ти! Ти си психопат!

— Прободе приятеля ми с нож. — Дани отново удари главата му в дървото. — Току-що взех решение да разширя обещанието си с още една точка.

— Ти си напълно луд! — изкрещя Анджело. Гласът му се пречупи. Явно бе готов да заплаче.

— Прободен е с нож — чух Симон да обяснява по телефона.

— Престани, Дани! — изпищя отново Кристина, ала не посмя да отслаби натиска върху раната на Рики. — Наистина ще го убиеш!

Станах, за да отида при Дани. Внезапно осъзнах, че споделям тревогата на Кристина. Зави ми се свят. Коленете ми поддадоха.

Почакай малко, посъветва ме вътрешният глас.

— Не съм чак толкова луд, колкото си мислиш — произнесе Дани опасно спокойно. — Само изпълнявам обещанието си.

Той пусна Анджело. Онзи беше твърде замаян, за да побегне. Дани посегна към здравата му ръка, изпъна я грубо и вдигна ръкава на пуловера. Бързо премести ножа в лявата ръка и стисна китката на

Анджело с дясната. Приблужи върха на ножа към ръката му. Очите на Анджело се разшириха, устата му се отвори широко. В следващия миг рязко се дръпна назад. Дани го удари по слепоочието с opakото на дясната ръка.

— Стой мирно, човече, иначе ще стане още по-лошо! — заповяда му той.

Анджело се подчини. Дани отново приближи ножа към ръката му и направи около десетсантиметров прорез. Вдигна ръкава на своя пуловер, като си помогна със зъби, и направи същия прорез и в своята ръка — с ножа, оцапан с кръвта на Рики и Анджело. Неговата рана беше по-дълбока от тази на италианеца. Кръвта рухна силно. Всички стояха наоколо като восъчни фигури и наблюдаваха случващото се. Затвори очи. Знаех какво е намислил Дани. Човек, който носи в себе си смъртта и има силата да я предава на други, неизбежно се изкушава да го направи. Особено в екстремна ситуация като тази.

Анджело също разбра какво му готви Дани и лицето му изрази ужас.

— Не, човече, недей! Не го прави!

— Така ще разбереш какво е. — Дани говореше спокойно и овладяно, едва ли не любезно. — Навярно и ти ще имаш късмет като мен и ще се запознаеш с мили хора като вас. С такива приятели ще ти е двойно по-забавно.

Дани вдигна окървавената си ръка.

Най-сетне успях да се освободя от вцепенението. Пристъпих зад него и внимателно задържах ранената му ръка.

— Недей — пошепнах му.

— Направи най-сетне нещо, глупава краво! — изфуча Анджело.

Внезапно ме обзе толкова силна омраза към него, че пуснах Дани. Той никога не би постъпил така жестоко, познавах го. Искаше само да уплаши Анджело до смърт.

— Нищо не мога да сторя — заявих на Анджело с добре изиграна безпомощност. — Нали виждаш, той е луд!

Дани отново хвана ръката на Анджело, изпъна я и се приближи опасно.

— Моля те, човече, недей! — изплака Анджело. — Това ще ме убие! Съжалявам! Ще ви оставим на мира. Моля те!

Наблюдавах Дани. Погледът му пламтеше от гняв и изведнъж ме обзе несигурност. Ами ако го направи? Решително посегнах към пръстите му.

Една ръка легна изотзад върху рамото на Дани.

— Не, Дани! — Рики беше станал и се бе приближил към нас. Издърпа Дани по-далеч от Анджели. — Недей — повтори тихо. — Този не заслужава.

Дани пое дълбоко въздух, обърна ни гръб и седна в тревата. С Рики седнахме от двете му страни. Анджели въздъхна облекчено и се свлече по стъблото. След две минути пристигна линейката с лекар от спешна помощ. След още една минута дойдоха три полицейски коли.

Докато санитарите товареха Рики в линейката и повикаха втора линейка за Анджели, полицаите ни обкръжиха. Като видяха колко сме, повикаха още една кола. Изправиха ни един по един до колите, за да ни претърсят за оръжие. Двама се запътиха към все още седящия на земята, силно кървящ Дани, ръцете им бяха на кобурите. Дани забеляза, че все още стиска ножа, хвърли го пред себе си в тревата, за да се вижда добре, и вдигна ръце.

— Всичко е наред — обърна се успокоително към полицаите. — Ще дойда доброволно.

— Иди с вдигнати ръце до колата, постави длани върху капака на двигателя и се разкрачи! — заповяда му рязко единият полицаи.

Дани посочи все още кървящата си ръка.

— Не може ли първо да се превържа?

— Не — гласеше грубият отговор. — После ще те превържат.

Дани се усмихна любезно.

— Редно е веднага да спра кръвта. Защото съм ХИВ-позитивен, разбирате ли?

Полицаите се уплашиха.

— Добре, превържи се — кимна единият. — Имаш ли нещо за превързване?

— О, разбира се... Никога не излизам от къщи без аптечка за първа помощ — отговори саркастично Дани.

— Не ставай нахален, чуваш ли!

Един от служителите го удари в гърба и го бутна към полицейската кола. После обаче му даде марля и бинт от тяхната аптечка. Дани се превърза грижливо и послушно положи длани върху

капака на двигателя. Полицаят грубо разтвори краката му с ритник и го претърси. Видях как Дани стисна зъби. Не претърсиха нито Кристина, нито мен, вероятно защото не присъстваше полицайка.

След няколко минути подкреплението пристигна под формата на камионетка. Разпределиха ни в наличните превозни средства и потеглиха. Кристина, аз, Дани, двама от онези и Симон се озовахме в камионетката, другите бяха в леките коли. Внезапно се почувствах ужасно уморена и отпуснах глава върху рамото на Дани.

— Внимавай, целият съм в кръв — пошепна ми той.

Беше ми все едно. Улових ръката му. Желаех единствено да се прибера вкъщи и да си легна.

Момчето насреща ни се наведе към нас. Веднага го познах. Онзи със светлосините очи.

— Аз съм Кевин — представи се той.

— Никой не се интересува кой си — отвърна раздразнено Дани.

— Искях само да кажа, че не знаех нищо за ножа. Не беше правилно. В участъка ще дам показания във ваша полза.

— Благодаря ти, много мило от твоя страна — усмихна му се дружелюбно Кристина.

Кевин одобрително потупа Дани по коляното.

— Бихте се страхотно — рече той.

Дани завъртя очи.

— Просто си затвори устата.

Полицайте ни събраха в участъка и ни държаха в ареста до края на нощта. Един след друг дадохме показания. В крайна сметка двама от другите дадоха показания в наша полза. Разказаха как Анджело извадил ножа си без предупреждение и ранил Рики — само затова Дани го пребил от бой.

Накрая не се случи нищо. Никой не повдигна обвинение и произшествието бе регистрирано като „пиянско сбиване“ между шепа младежи, неочаквано ескалирало в нападение с нож.

Рики извади голям късмет — не бе засегнат нито един орган. Раната щеше да зарасне без проблеми, щеше да му остане само белег.

Анджело остана в болницата повече от две седмици. Счупването на ръката под лакътя се оказа сложно, с много парченца, наложиха се няколко операции. Освен това бе получил тежко сътресение на мозъка и травма от хвърляне. Носът му бе счупен, а разкъсаният далак за

щастие се беше капсулирал, така че бе минало без вътрешни кръвоизливи и лекарите спасиха далака му. И накрая: едно от прясно зарасналите ребра, които Дани бе счупил през онази нощ, отново се беше спускало.

За всеобщо учудване и той като другите изрично отказа да повдигне обвинение, въпреки че в болницата многократно са го съветвали да го стори. Но той удържа обещанието си и пожела да сложи край на историята. Оттогава нападенията престанаха.

АВГУСТ 2001

Дани отлетя в четвъртък в 5:30 ч. Бяхме се сбогували още в неделя. Бе отишъл до летището с такси. Макар че през седмицата не се виждахме всеки ден, вече усещах липсата му. Едно беше да знам, че той е наблизо, на място, докъдето можех да стигна с колата за по-малко от половин час, и съвсем друго, че е на края на света. Без него не се чувствах цяла. Той беше част от мен, моята втора половина, моят еликсир на живота. Без него няхах желание за нищо, няхах мотивация, не изпитвах задоволство. Имах чувството, че са ме лишили от кислород. Още същия ден съжалих силно, че съм го пуснала да замине сам.

Вечерта пристигна SMS:

Приземих се жив и здрав!
Тук е безумно горещо, но прекрасно.
Вкъщи съм си!
Отсега ми липсваш.
Вече няма да летя без теб!
Love you

Съобщението предизвика у мен цяла редица противоречиви чувства. Първо и най-важно, радвах се, че е пристигнал — тайно се бях паникьосала, че самолетът може да падне. Ала новината ме натъжи. Той си беше вкъщи. Нима неговият дом не беше тук? При Кристина и мен? Какво всъщност го задържаше тук? Защо отдавна не си е заминал? Осъзнах, че никога не съм му задала този въпрос. Знаех, че е дошъл в Германия заради родителите си, но те със сигурност не го задържаха тук. Не се срещаше с майка си. Навярно беше много по-близък с леля си. Взех решение да говоря с него за това, когато се върне.

Представях си какво ще бъде, когато завърша обучението си и замина с него за Америка. Ако поиска, веднага ще замина при него. Беше ми абсолютно безразлично къде ще живеем, само да сме заедно. Бях готова да го последвам в Хималаите или на Юкон.

През следващата година със сигурност щях да го придружа и щях да предоставя на него да реши дали да останем осем седмици или осем години. Щях да се преборя със страха от летене, при нужда с хапчета за сън. Как Дани с неговата клаустрофобия успяваше да седи часове наред в самолета, без да може поне за малко да излезе на чист въздух? Навярно беше свикнал. Като дете често е летял през океана и очевидно го възприемаше като нормално.

* * *

Едва няколко дни след заминаването му открих плика, който тайно бе сложил в колата ми. Не се беше удържал да не ми остави няколкостотин евро — и бележка, на която пишеше „Пари за отпуската, не за алкохол!“. Типично за Дани. За да избегне евентуалните ми възражения, той не бе допуснал да се стигне до дискусия и ме бе поставил пред свършен факт.

Събрах си багажа, включих двигателя и зачаках Ванеса. Кристина смяташе да прекара няколко дни при Наташа, а после да си стои сама вкъщи. Това не я притесняваше. Отново дадох сигнал и Ванеса и Крис най-после се появиха. Сияеща от радост, тя се настани на предната седалка, а Крис бе заточен при Александър. Веднага харесах Крис. Изглеждаше добродушен и сърдечен и очевидно имаше честни намерения спрямо приятелката ми.

С Ванеса вдигнахме слънчевите очила в косите и отворихме страничните прозорци. И двете бяхме по къси панталонки и с отворени обувки. Внезапно ме обзе луда веселост, почти еуфория. На почивка с приятели! Със съвсем нормални приятели, които не се криеха в тъмното, защото смятаха за по-сигурно да не палят лампите. Хора, с които можех да се кача в асансьора и които да докосвам на шега, без да се паникьосват. Хора, с които не се налагаше постоянно да внимавам за всевъзможни неща, например за кръв, необмислени прегръдки или случайно затворени прозорци. Почивка без СПИН.

Радвахме се на предстоящите осемстотин километра път и на двете седмици, които ни очакваха. Александър пътуваше отделно, защото възнамеряваше да остане четири седмици, и бе взел новата си каравана с намерение да я остави там за постоянно. Понеже, както всяка година, щеше да откара в Италия и спортната си лодка, набързо монтира на колата ми теглич и сега лодката пътуваше с мен. Не бях съвсем сигурна как ще се справя, но по магистралите няма завои, затова не очаквах да се появят проблеми. Така пътувахме с лодката на теглича, с Алекс и Крис в автомобила пред нас, по магистрала А8 към слънцето и морето.

Пристигнахме благополучно. Всички заедно намерихме място за караваната и си разпределихме местата за спане. Ванеса и Крис се настаниха под покрива, Александър и аз щяхме да спим на сгъваемите кушетки вляво и вдясно от масата за хранене. Накрая напълнихме минибара на лодката, изтеглихме я с караваната до пристанището и я пуснахме във водата. Докато ние се разполагахме удобно на носа и подреждахме провизиите, Александър насочи бързата лодка в открито море. Вятърът развяваше косата ми. Хванах се за перилата, докато спортната лодка летеше като стрела по вълните. В лицата ни пръскаше вода и Ванеса всеки път надаваше писък. Бях в прекрасно настроение. Доброволно си признах, че компанията ми е приятна. Насред морето Александър намали скоростта, бученето на двигателя замря. Той разтвори котвата и я хвърли през борда.

— Тук някъде водата била толкова плитка, че човек можел да се изправи. Поне така съм чувал — каза той и излезе на предната палуба с няколко бутилки бира в ръце. — Намираме се точно върху пясъчната плитчина.

— Прекрасно е — възхити се Ванеса. На няколко километра от нас беше хвърлила котва малка лодка, иначе не се виждаше никой.

— Ще ми позволиш ли на връщане да управлявам аз? — попита Крис и надигна бутилката.

— Естествено — отговори Александър. — Достатъчно е, че аз имам книжка, тогава всеки на борда може да управлява. — Лицето му сияеше. — Хайде първо да се изкъпем.

Той спусна във водата стълбичката, окачена на кърмата. Ванеса ми подаде бутилка бира.

— Не, благодаря — отказах.

— Защо не искаш?

— И още питаш! — подвикна подигравателно Александър. — Виновен е онзи досадник.

Потиснах усмивката си. Обвинението беше толкова далеч от истината, че изобщо не ме засегна.

— Е, щом не иска...

Ванеса вдигна рамене и ми подаде бутилка кола.

— Какво сега? Ще плуваме ли?

Крис си свали тениската, допи си бирата и с широк замах метна бутилката в морето.

— Ей, не бива така — ядосах се аз.

Тримата ме зяпнаха изумено.

— Какво имаш предвид? — поиска да разбере Крис.

— Не бива да хвърляш бутилки в морето. Гмурни се и я извади — настоях аз.

Александър застана до мен.

— Не създавай проблеми, Джесика — помоли той. — Само защото приятелят ти е еснаф, това не означава, че и ние трябва да станем такива.

Еснаф? Дани беше всичко възможно, но не и еснаф.

Въпреки това — или точно поради това — той никога не би изхвърлил отпадъците си в морето. Благодарение на него и аз бях станала внимателна и бдителна. Със задоволство установих, че някогашната наивна, безгрижна Джесика е изчезнала.

— Добре, тогава аз ще извадя бутилката — реших и се изправих.

— Честно казано, Крис, аз също не го намирам за правилно — обади се Ванеса. — Нали сме цивилизовани хора.

— Ясно, разбрах — отговори намръщен Крис.

Прехвърли се през перилата и скочи във водата. Тук течението почти не се усещаше. Той намери бутилката само след няколко метра и се върна с нея до стълбичката. Ванеса я взе от ръцете му, остави я и също влезе във водата.

— Страхотно — изръмжа Александър. — Значи онзи тип не само е отровил твоя характер, ами и се бърка в живота на приятелите ми.

— Престани, Алекс — помолих. — Много добре знаеш, че не е правилно да си хвърляме отпадъците в морето. Ако всеки започне да хвърля боклук...

— Не всички го правят. — Александър застана до мен край перилата и се загледа сърдито във водата. — Добрите хора като твоя Дани се навъдиха навсякъде. Един ден ще спасят света.

Обърнах се към него и улових ръката му.

— Ясно ми е, че не го понасяш — подхванах тихо. — Няма полза, разбери. Нещата са такива, каквито са. Нищо няма да се промени. Ако желаеш да сме приятели, опитай се да го приемеш.

Под нас Ванеса се разпищя, защото Крис се опитваше да ѝ натисне главата във водата. Александър се отдели от перилата и ме прегърна.

— Права си — отговори той, — но понякога ужасно ми липсваш.

Притеглих го към мен и го притиснах. С все сила, както никога не бих се осмелила да постъпя с Дани. Осъзнах колко често мисля за Дани, дори в моменти като този. В същия миг обаче осъзнах и колко по-лесен щеше да е животът ми с Александър. Добре познатата миризма на афтършейва му ме удари в носа и внезапно закопнях да се върна към онзи прост и нормален живот на тийнейджърка, който щеше да е възможен с него.

Защо не може да си щастлива с този човек? Какво има Дани, което той няма?

Александър се отдръпна, но веднага се наведе към мен, наклони глава и се опита да ме целуне.

Рязко извърнах лице.

— Не ме докосвай! — изфучах.

Въпросът, който си бях задавала преди малко, се оказа напълно излишен. Нямаше съмнение.

— Значи нямам шанс, така ли? Каквото и да направя, съм те изгубил — прозвуча тъжно гласът му.

— Не си ме изгубил — уточних. — Ще си останем приятели. Стига да приемеш, че ние с Дани си принадлежим. Това е единственият ти шанс да не ме изгубиш напълно.

Чух как той изскърца със зъби. Звукът ме разтрепери. Никога нямаше да бъда щастлива с Александър. Би било чиста самоизмама да се опитвам.

— Съгласен съм — отговори бързо той. Стисна устни и кимна.
— Ще се опитам.

Свали си тениската, прехвърли се през перилата като Крис и скочи във водата с главата надолу. За малко останах загледана в мястото, където бе изчезнал. После се засилих и се хвърлих в морето.

СЕПТЕМВРИ 2001

С Дани всеки ден си пишехме по един-два SMS-а, а през уикендите водехме кратки телефонни разговори. Въпреки огромното разстояние между нас съвсем ясно усещах, че той е щастлив. Беше се върнал в живота си, какъвто е бил, преди да се разруши. Срещаше се със стари приятели, в края на седмицата отиваше на морето да кара сърф, вечер обикаляха заедно оживените градове. Повече от веднъж ме обзе тревога, че той просто няма да се върне. Разполагаше с предостатъчно пари, за да си изгради нов живот там, и със сигурност би могъл да упражнява някоя от професиите си. За щастие първичната ми вяра, че той никога няма да ме напусне, се оказа непоколебима и задушаваше страха ми в зародиш. И все пак с течение на времето копнежът ми се засили до непоносимост. Нищо не можеше да компенсира отсъствието на Дани. Нормалните ми приятели ми писнаха много бързо и отчаяно желаех завръщането на партньора си с всичките му недостатъци. Колкото и хубава да беше почивката в Италия, тя не бе в състояние да ми даде дори частица от онова, което ми даваше Дани. И преди всичко не бе успяла да запълни дупката в сърцето ми. Без него просто не се чувствах цялостна личност. Имах усещането, че са изтръгнали част от мен и са я заточили на края на света. Ставаше ми все по-трудно да върша ежедневни неща — без неговата неудържима радост от живота вече нищо не ми доставяше удоволствие.

Естествено, изпълних обещанието си и през първата седмица на септември живях при Кристина.

Учудващо лесно ѝ се удаваше да става рано всяка сутрин, да ходи на работа и да води подреден живот. Работата ѝ харесваше, а фактът, че ние се гордеем с нея, сякаш я окриляше.

И без Дани прекарвах уикендите при Кристина. Лайка беше винаги с мен. Ходехме заедно на кино, готвехме, чистехме, вечер се излежавихме пред телевизора. Нощем спяхме заедно в леглото на Дани, лудувахме и си разказвахме истории. Напомних ѝ как някога, след като с Дани се събрахме, бе заплашила да ме убие. Тя се засмя и

ми призна, че ме е смятала за абсолютна еснафка и изобщо не си е представяла как ще се примири с обстоятелството, че и аз принадлежа към живота на Дани.

В отговор аз ѝ признах как съм ги смятала и двамата за асоциални типове, но в същото време съм се чувствала толкова силно привлечена от излъчването и личността ѝ, че това не ме е смущавало. Навярно срещата с тях наистина ме е предпазила от това да стана закостеняла еснафка, която тича по права линия след материалното и пропуска истинския живот.

Бяхме отбелязали дните без Дани на календара. Последния ден започнахме да броим часовете и чакахме таксито, което щеше да се появи в сутрешните часове.

— Таксито дойде! — извика внезапно Кристина и двете се затичахме към вратата да посрещнем Дани.

Лайка ни последва с див лай. Без да спра нито за миг, се хвърлих в прегръдките му — никога преди и никога след това не съм се радвала толкова силно да видя отново някой човек. Дани ме вдигна и в продължение на минути ме притискаше към себе си. Остави ме на земята само за да освободи едната си ръка за Кристина. Разплакана от радост, тя се вкопчи в него с цялата си сила. Напомняше ми малко момиче, което вижда отново майка си след дълго отсъствие. Лайка виеше пронизително, докато Дани най-сетне намери време да поздрави и нея.

Останахме пред къщата цяла вечност, но накрая все пак взехме багажа и влязохме вътре. Заедно се сгушихме в леглото: Дани лежеше по корем, наполовина върху мен, а Кристина се бе вкопчила в рамото му. Беше силно загорял от слънцето. Косата му бе станала поне с два тона по-светла. Както винаги беше в най-добро настроение. Чак до следобеда разглеждахме снимки от родината му, слушахме разказите му и го обсипвахме с въпроси. По някое време заспахме с преплетени крайници.

Със сигурност бяхме най-странната тройка на този свят — но бяхме щастливи. Навярно сме били и наивни, защото нито за миг не помислихме, че това ще е последното ни лято заедно. Ако някой ни го беше казал, щяхме да го погледнем невярващо и даже да се изсмеем. Поне така си мислех аз. Трябваше да се вслушвам повече в думите на Дани. Той се оказа прав с онова, което ми бе казал в Италия.

Притежаваше забележителна интуиция, инстинктът никога не го лъжеше. Ала дори да се бяхме съобразили с всички обстоятелства, пак нямаше да ни хрумне, че ще се разделим по такъв начин.

НОЕМВРИ 2001

Още отдалеч разбрах, че нещо не е наред. Дани стоеше отвън до колата си и ме чакаше. Изглеждаше различен от обикновено. Спокойствието, което винаги излъчваше, бе изчезнало. Нервно пристъпваше от крак на крак и непрекъснато прокарваше пръсти през косата си — явно едва бе събрал търпение да ме изчака да паркирам.

— Какво се е случило? — попитах.

— Тина я няма.

— Какво значи няма я?

Дани изглеждаше в лошо настроение и мрачен — и двете не му подхождаха.

— Избягала е — изсъска той с тон, какъвто никога не бях чувала. — Вчера не се прибра, каза ми, че била при Наташа. Днес след работа пак не се появи. Преди малко се обадох в магазина и ми казаха, че не е била на работа цял ден. Без да се обади!

— Проклятие! — изругах. — Опитал ли да я намериш на мобилния?

— Не съм чак толкова тъп — отвърна раздразнено той. — Качвай се най-сетне в колата! Отиваме да я търсим!

Дани излезе от уличката със свистящи гуми, назад, без да си направи труда да обърне.

— Къде ще я търсиш? Къде би могла да бъде? — попитах безпомощно.

— Ще отида при дилъра, от когото винаги купуваше дрога. Щом просто е изчезнала, без да се обади, има едно-единствено обяснение.

„Ама че гадост! — кресна нещо в мен. — Защо прави такива неща? Беше на път да се отърве. Сигурно се е случило нещо!“

— Знаеш ли къде да намериш онзи тип? — осведомих се предпазливо.

— Да, мисля, че да.

Дани потегли към Щутгарт и преодоля оживеното движение благодарение на безогледното си шофиране и пренебрегването на два

червени светофара.

— Откъде знаеш къде се намира дилърът? — настоях аз.

— Просто знам, по дяволите! — сопна ми се той и нервно си загриза ноктите.

Обидена, скръстих ръце и замълчах.

— Съжалявам — извини се след време Дани.

— Няма нищо — отговорих и сложих ръка върху бедрото му. — Хайде да намерим Тина.

Той мина с висока скорост по няколко крайно съмнителни улички, непознати за мен. След известно време паркира колата напреки на няколко контейнера за боклук пред стар склад.

— Чакай ме тук! — нареди строго и слезе.

Последвах го през отворената падаща врата в склада, въпреки че ми бе заповядал да остана в колата. На пода седяха десетина млади мъже, облечени в джинси, ризи и тъмни пуловери. Няколко пушеха джойнт и изглеждаха, сякаш се намират в друго измерение; другите се обърнаха войнствено в нашата посока. Дани се запъти целенасочено към един тип с бръсната глава и татуирани рамене, с цигара между пръстите. Беше облечен в бял рипсен потник, отгоре носеше отворена бархетна риза на карета, разкриваща могъщите му бицепси. Прецених, че е към средата на трийсетте. Навярно той беше посредникът.

— Кристина идвала ли е при вас? — попита Дани вместо поздрав.

Онзи тип вдигна рамене.

— Коя е Кристина?

Веднага заподозрях, че той много добре знае кого има предвид Дани.

— Познаваш я — отговори рязко Дани. — Тина. Малко по-дребна от мен, с дълга черна коса и зелени очи. Купи ли нещо от вас?

Мъжът протегна ръка с дланта нагоре и размърда очаквателно пръсти в знак, че иска пари.

— Кой знае, може би ще се сетя нещо, като поразмисля — ухили се небрежно той.

Дани му се усмихна любезно в отговор, после светкавично го сграбчи за яката. Макар онзи да беше една глава по-висок и почти трийсет килограма по-тежък, Дани го обездвижи и го притисна към

стената. Без предупреждение му нанесе няколко юмручни удара в лицето.

— Хайде, мисли — изръмжа той.

Стисна го за врата и го удари в стената. Мъжът се опита да изгори ръката на Дани с цигарата, за да го принуди да го пусне. Дани замахне и изби фасата от пръстите му.

— Дявол да те вземе, не може ли просто да ми отговориш! — изруга той.

Установих, че дори извън екстремна ситуация Дани може да се разгневи много по-силно, отколкото смятах за възможно. Нивото му на гняв изглеждаше неограничено високо. Незнайно защо това прозрение ме уплаши.

С угълчетата на очите си отбелязах, че мъжете, които седяха на пода, бавно се надигат. Набързо ги преброих. Девет души и никой от тях не изглеждаше слабичък. Един посегна към дебела тояга.

Защо Дани беше толкова импулсивен? Иначе харчеше с широка ръка, а сега, вместо да сложи петдесет евро в ръката на този тип, рискуваше да го пребият.

— Дани — прошепнах предупредително.

Той отдавна бе забелязал какво му готвят. С все сила ритна противника си отстрани, един, два, три пъти, и онзи остана без въздух.

— Свирни на кучетата си да се отдръпнат! — заповяда му остро Дани. — Иначе ще умреш, преди да са ме докоснали!

Умът ми заработи трескаво, за да си представи за рекордно бързо време как Дани ще убие противника си без помощни средства. Оставаха му максимум няколко секунди, преди другите да стигнат до него. Самият той веднъж ми бе обяснил, че дори за опитен майстор на бойните спортове е почти невъзможно да убие някого с един удар. За целта трябвало да са налице много условия, което се случвало рядко в реалните битки. Най-добре било противникът изобщо да не познава бойните спортове и да стои абсолютно неподвижен — само тогава ударът можел да бъде изпълнен достатъчно силно и да е точен до милиметър. Дори да успееш да убие онзи тип, нима другите щяха просто да го пуснат да си отиде?

Мъжът с ризата изобщо не се замисли. Направи знак и останалите отново насядаха.

— Просто отговори на въпроса ми — подкани го Дани.

— Беше тук снощи — изпъшка тежко онзи. Дани го бе ритнал с все сила в белите дробове и той едва дишаше. Навярно за момент наистина се бе уплашил за живота си. — Купи нещо от мен, после спа в главната сграда.

— Къде е сега?

— Нямам понятие. Отиде си преди два часа. Каза, че смята да се прибере вкъщи.

Белите му дробове свиреха.

— Ще се оправиш — промърмори Дани, пусна го и бързо се запъти към изхода.

Хвана ръката ми и ме изведе тичешком от склада. Не спря нито веднъж. Бутна ме в колата, огледа се трескаво, прескочи капака на двигателя и седна на мястото си. Заклучи колата, подкара назад, улучи един от контейнерите за боклук и автомобилът се разтресе. Онези вече ни преследваха и обкръжиха колата.

— Легни! — заповяда Дани, включи на предна и даде газ.

Чух оглушителен трясък и свистящи гуми. Дани профуча през тясната уличка с почти сто километра в час.

Едва когато стигнахме до главната улица, намали скоростта и започна да спазва правилата за движение.

— Онези да не би да стреляха по нас? — изпищях.

— А ти какво си мислиш? Ненапразно ти казах да ме чакаш в колата. Да не си очаквала да ни поканят да поиграем тенис на маса?

Зяпнах го слисана. Дани разтърси лявата си ръка. Кокалчетата на пръстите му бяха окървавени. Загубих ума и дума. Не бях в състояние да си затворя устата. Всеки път, когато повярвах, че познавам Дани изцяло, откривах нещо ново.

— Какво има? — попита нервно той. Все още дишаше тежко. — Защо ме гледаш така?

— Един ден ще ме побъркаш напълно! — Поклатих глава, опитвайки да се овладее. — Позволи на няколко жалки слабаци да те отвеждат на заколение като жертвено агне, въпреки че ги превъзхождаш многократно, а когато стана наистина опасно и шансовете ти бяха нулеви, се хвърли в битка. Превъзходно, Дани. Велика стратегия! Възхитена съм!

Дани дишаше тежко.

— Това е единственият разбираем за тях език. Ако влезеш и започнеш да ги молиш, си загубен.

— Щом намерим Тина, ще те запиша в група за самопомощ. За справяне с агресията в стресови ситуации. Сигурно ще ти се отрази добре, ако започнеш да бродираш. Или да плетеш на една кука подложки за тенджери.

— Човек никога не може да ти угоди — изръмжа обидено той. — „Не позволявай да се отнасят така с теб, Дани. Отбранявай се най-сетне, Дани. Направи това, направи онова...“

— В този момент бих казала, че човек трябва да решава според ситуацията — отвърнах язвително. — При теб обаче, обади ли се темпераментът, мозъкът изключва.

— Нали всичко свърши добре — заяви той. — Сега трябва само да намерим Тина.

Заваля. Отначало падаха отделни едри капки, после небето сякаш се продъни. Пътувахме към къщи съвсем бавно и се оглеждахме да зърнем Тина. Навярно е тръгнала на стоп или пеша. Няколко пъти звънях на стационарния телефон в жилището, но никой не вдигна. Очевидно все още не се бе прибрала.

Някъде по пътя Дани спря рязко и посочи в дъжда.

— Ето я.

Тина беше съвсем мокра, премръзнала и напълно объркана. Качих я в колата.

— Тина! — креснах. — Къде беше? Знаеш ли как се разтревожихме за теб!

Тя не ми отговори. Гледаше през нас с отсъстващ вид. Зениците ѝ бяха като главички на карфици, едва седеше изправена. Навярно наскоро си бе сложила инжекция. През цялото време не каза нито дума.

Дани я отнесе в дневната. Съблякохме ѝ мокрите дрехи, сварих горещо какао.

Безмълвна, Тина вдигна чашата с треперещи ръце и я изпразни. После започна да се чеше навсякъде. Хероинът бе предизвикал излив на хистамин и цялото тяло я сърбеше.

Дани седна до нея и улови ръцете ѝ.

— Само ми кажи каква е причината, Тина — помоли я той с много обич.

— Пак се започна! — изкрещя тя. Вкопчи се в пуловера му, изплака и изпищя: — Пак се започна! Точно както преди!

Погледнах объркано Дани. Той поклати глава. Явно не разбираше нищо.

— Какво е започнало?

— Всичко. Както беше.

Кристина ломотеше неразбрано. Беше приела твърде висока доза и вече не беше в състояние да говори разумно.

— Иначе няма да издържа на болките.

— Да ѝ дадем ли нещо, за да заспи? — предложих.

— В никакъв случай — отсече Дани. — Никога не се смесват медикаменти с дрога. Може да стане опасно. Просто ще изчакаме.

Половината нощ седяхме тримата на дивана. Кристина започна да повръща. Рано сутринта най-сетне заспа от изтощение и Дани я отнесе в леглото. Двамата с него останахме на дивана и започнахме да обсъждаме какво да направим.

— Утре ще се обадя в клиниката и ще попитам кога е възможно да я заведа — реши Дани. — Трябва да отиде там. Най-малко два пъти е взела дрога. Принципно пак започва от нулата.

— Наистина ли? — ужасих се аз. — Толкова бързо ли става пристрастяването?

— Към хероин човек се пристрастява още след първия прием — обясни ми той. — Не физически, духовно. Тя няма да намери воля да не го вземе още един път. Години наред е била зависима, не бива да го забравяш.

— Какво искаше да каже, че не издържа на болките? Можеш ли да ми обясниш?

— Да, мога — въздъхна Дани. — Години наред Кристина страдаше от фантомни болки, за които не се намери медицинско обяснение. Първо решиха, че е ревматизъм, и ѝ направиха цялостни изследвания, но се оказа, че всичко е в ред. Причината е психическа. Хора, които години наред са били изнасилвани или някой е злоупотребявал с тях, понякога изпитват болка на места, които нямат нищо общо с малтретирането. Медицината не е в състояние да ги обясни. Често се случва да ги отхвърлят като измислени, но за засегнатите са напълно реални. Тина и преди е страдала от такива болки. В началото ги е потискала, като се е наранявала с бръснарски

ножчета. После е открила дрогата. Хероинът е най-доброто средство против болката. А после спря хероина.

— Това е зловещо! — Скрих лице в ръцете си. — Нищо ли не може да се направи?

— Терапия — отговори кратко Дани. — Единствено тя помага. Тина вече е минала през всякакви терапии. За съжаление увреждане, траяло години, няма как да бъде премахнато от днес за утре.

— И ти ли си страдал като нея? — поисках да разбера.

— От фантомни болки? Не, при мен нямаше такова нещо. Никога не съм изпитвал и потребност да се самонаранявам.

— Затова пък от време на време се оставяш да те пребият — подразних го.

— Виж, в никакъв случай не съм мазохист. — Дани се усмихна, после отново въздъхна. — Утре ще се обадя на психоложката, която се занимава с Тина. Добре е отново да ходи на терапия с разговори, преди го правеше редовно. Да се надяваме скоро да я приемат в клиниката.

— Хайде да си лягаме.

Издърпах го да стане.

— Ще спя при нея — реши Дани. — Утре ще идем да купим катинари. Ще заключваме навсякъде. Няма да ѝ позволя да избяга още веднъж.

Дани прекара половината предиобед в телефонни разговори. Психоложката на Кристина се съгласи да се погрижи за нея и да разговарят всеки ден. Обеща да започнат следващата седмица. В клиниката нямаха свободно място, ала предложиха от средата на декември да я приемат за два месеца в затворената жилищна група. Дани се съгласи. Получи разрешение да отиде в клиниката няколко дни след Тина и да остане две седмици. Препоръчаха ни да я лишим изцяло от наркотиците, така поне отровата щяла да излезе от тялото ѝ, докато дойде време за терапията. Те щели да се погрижат за психологическата зависимост. Обясниха му, че физическите симптоми нямало да бъдат много силни, в крайна сметка тя била взела наркотика само два пъти и все още не била станала истински зависима и го посъветваха да прибегне до рязко спиране на употребата на хероин.

Дани отказа всички ангажименти за следващите седмици. Модната агенция му създаде проблеми, защото всички срокове за фотосесии бяха уговорени, но на него му беше все едно. В тренировъчния център щеше да го замества колега. Макар да не беше особено въодушевен от значителното увеличение на работата, той се съгласи. Беше ясно, че за Дани това щеше да означава загуба на ученици и поръчки, но той не виждаше друга възможност.

Накрая се обади по телефона на човека, който отговаряше за обучението на Кристина, и уговори час за среща. Успя да го обработи с красноречието си и той се съгласи да я освободи до началото на април.

След като уреди всичко, Дани отиде в магазина и купи катинари. През следващите седмици трябваше да задържи Кристина вкъщи. Преди да тръгне, отиде в стаята ѝ, за да се увери, че тя е добре. Кристина спеше дълбоко. На мен се падна задачата да не ѝ позволя да избяга. През цялата сутрин тя не излезе от стаята си нито веднъж и аз бях убедена, че продължава да спи. Дани се върна и отвори входната врата, побеснял от гняв.

— Офейкала е през прозореца — съобщи ми обвинително.

— Какво? — Не бях чула никакъв шум. — Не може да бъде!

Прозорецът зееше отворен, от Кристина нямаше и следа. Дани се врътна рязко и излезе в коридора.

— Отивам да я доведа. Ти оставаш тук! — заповяда ми той.

— Пак ли ще отидеш при онзи тип? — изпищях. Нямаше да го допусна. Страхът ми за Дани беше многократно по-силен от тревогата за Кристина.

— Ще отида, разбира се — изръмжа той. — Дано да я заловя по пътя, но ако не успея, отивам там.

— Много е опасно!

— Нямам избор — отвърна той. — Ти явно не разбираш колко сериозно е положението. Там работи цяла верига за разпространение на наркотици. Имат и сводници. Ако Кристина им падне в ръчичките, без бавене ще я пратят отново на улицата и тогава няма да я видим никога вече.

Дани просто ме остави да си стоя в коридора и излезе. Хукнах след него и извиках в паника:

— Напълно съзнавам колко сериозно е положението. Нали вчера бях там! Точно затова не искам да отидеш пак!

Дани спря, върна се при мен и ме прегърна.

— Не се тревожи — помоли ме тихо. — Някога редовно измъквах Тина оттам с бой. Ще се оправя. Всичко е наред.

Запъти се към колата, без да се обърне повече нито веднъж. Останах на мястото си, опитвайки да се преборя с напиралите сълзи.

* * *

Кристина Марлене Шнайдер въздъхна облекчено, когато чу шума от двигателя на БМВ-то пред жилището. Не за първи път през живота си изпитваше радост, че той е заминал. Навярно пак е отишъл до железарията, за да има с какво да я заключва в жилището. Обикновено тя се стремеше да е съвсем близо до Дани. Когато той излизаше извън обсега ѝ, се чувстваше, сякаш насила са откъснали парче от нея. Обичаше го много повече от собствения си, според нея твърде незначителен живот и изпитваше безкрайна тъга, че го е разочаровала и му създава тревоги.

Кристина сама не знаеше защо го е направила. То беше като рефлекс, като филм, който се върти автоматично и тя не е в състояние да го спре. И сега нямаше сили да мисли за нищо друго, освен за пакетчето с мръснобелия прах, скрито в сутиена ѝ. Реши да почака още малко, в случай че Дани, незнайно по каква причина, се върне внезапно. Вчера той, естествено, я бе претърсил за дрога, но тя знаеше къде да крие важните неща. Знаеше също, че той е оставил Джесика на пост, но приятелката ѝ не представляваше сериозно препятствие. Тя не притежаваше непогрешимия инстинкт на Дани, когато ставаше дума за нея.

Кристина усещаше, че няма да издържи още дълго. Студът започваше да се разпространява в тялото ѝ и тя забеляза как в устата ѝ се събира гореща слюнка. Даже очите ѝ започнаха да се пълнят с течност, а краката ѝ се усещаха странно. Сякаш първо са я потопили във врящ бульон, а после в ледена вода.

Как да заподозре, че след единствения прием в четвъртък съвсем скоро ще се появят признаците на лишаване? Знаеше, естествено, колко е опасно, ала бе убедена, че има сили да спре по всяко време. Един-единствен път нямаше да ѝ навреди. Толкова пъти бе вкарвала

отрова във вените си, че от още един не зависеше нищо. Поне такава беше теорията ѝ. Наложил се да проумее тъжната истина — нямаше да се задоволи с един-единствен път. Още в петък поиска нова доза. Дадох ѝ евтин уличен хероин. Процентът на чистота надали беше повече от двацет, останалото беше пудра захар и гипс. Не можеше да се сравни с дрогата, която някога ѝ беше набавял Дани. Деветдесет процента чиста, почти никакви замърсявания. Висококачествената дрога рядко причиняваше силни странични действия и хората не се притесняваха толкова за физическите проявления. В момента те изобщо не я интересуваха, защото тя не възнамеряваше да влезе обратно в някогашния омагьосан кръг. Ще спре дрогата, ще завърши обучението си и най-сетне ще вземе живота си в свои ръце. Не се съмняваше, че ще го направи. Допусна само едно изключение, защото трябваше да осмисли и да преодолее онова, което бе научила от майка си. В началото на следващата година баща ѝ щеше да излезе преждевременно от затвора за добро поведение. Светът на Кристина рухна. Не бе в състояние да понесе мисълта, че много скоро той отново ще бъде близо до нея. Болките се върнаха като по команда. Толкова време ги нямаше, а после внезапно, като гръм от ясно небе, пак започнаха да я мъчат. Болки, каквито не желаше на никого, освен на създателя си. Възникваха в главата и се разпространяваха по всички нерви на тялото ѝ, правеха я неспособна да мисли, да говори и да се движи. Никой не бе в състояние да ги локализира или да ги обясни медицински. Всичко е на психическа основа, бяха казали лекарите. Естествено, така беше най-лесно. Увреденото момиче с трудно минало само си въобразяваше. Дори да беше така, болките бяха непоносими. Те я сковаваха, същевременно обаче даваха сигнали за тревога и тя копнееше да избяга. Това и направи. Отиде там, където щеше да получи помощ срещу фантома вътре в нея и да се отърве от болката.

Кристина стана тихо и извади пакетчето от сутиена си. Дани ѝ бе взел всичко: спринцовки, игли, запалка. Не можеше даже да го изпуши. Гневно отвори пакетчето и пое прахчето с носа си.

Мразеше да смърка хероин. Действието изобщо не беше същото, освен това го намираше жалко. „Твърде е тъпа, за да смърка“, казваха за нея другите наркомани. Е, това беше по-добре от нищо и щеше да ѝ стигне да потисне явленията на отказ, докато си набави нова доза.

Налагаше се отново да отиде при Джони. Да си купи хероин, малко повече от вчера. Очакваше отново да ѝ дадат евтина дрога. Ако не хвърляш на дилърите снопчета банкноти, както правеше някога Дани, нямаш и най-малък шанс да се сдобиеш с качествен материал. Той ѝ купуваше скъпа дрога и тя изобщо не се замисляше колко приема. Правеше го само през преходния период, докато я взеха в клиниката. От консултацията му бяха препоръчали постепенно намаляване на дозите хероин, понеже тя била силно зависима. За да не ѝ дава медикаменти, му бяха препоръчали да изключи хероина бавно и постепенно. Дани ѝ купуваше дрога, каквато тя дори не беше подозирала, че съществува. Всеки наркоман би дал за нея десния си бъбрек и би благодарил за преживяното удоволствие.

Лизнеш ли го веднъж, знаеш какво е вкус! Кристина поклати глава. По-добре да се съсредоточи върху същественото. В момента щеше да е щастлива да се добере до петпроцентова дрога.

Облече се съвсем тихо. Действието на хероина започна да се усеща. Студът намаля, устата и очите ѝ изсъхнаха, неприятните усещания в краката отслабнаха. Започна флашът^[17] и тя се протегна доволно. Сега всичко ѝ беше безразлично. През следващите три часа светът ѝ щеше да е в пълен ред. Разполагаше с достатъчно време, за да обмисли как да получи следващата доза. Защото след флаша беше както преди флаша.

Прозорецът се отвори, без да скърца, и тя се прехвърли навън. Отдалечи се приведена от жилището и се затича по улицата. Успя! Беше свободна.

Сърцето ѝ се качи в гърлото. Изведнъж я обзе еуфория. Не знаеше дали се дължи на хероина, или на успешното бягство. В момента ѝ беше все едно.

Кристина стигна до главната улица, после обаче реши да върви по обиколни пътища, за да не падне в ръцете на Дани, ако случайно е тръгнал да я търси. Вдигаше палец при всяка минаваща кола и късметът и се усмихна сравнително скоро. Стар фолксваген голф спря точно до нея и тя се качи.

— Здравсти — рече тя. — Трябва да отида в Щутгарт. Можеш ли да ме закараш донякъде?

— Естествено, малката. Аз съм Манфред. Ти как се казваш?

— Тина — отвърна кратко тя и го измери с поглед. Вдъхна ѝ страх. Прецени, че е към края на четирийсетте. Носеше очила с дебели рогови рамки, мазната му коса бе сресана назад върху голото теме. Ризата му беше ослепително бяла. Миришеше на цигари и ѝ напомни за баща ѝ. Почти всеки мъж, у когото откриваше дори най-малка прилика с онова чудовище, предизвикваше у нея тягостни чувства. Сви се на седалката.

— Какво ще правиш в Щутгарт, малката?

Гласът му прозвуча прекалено любезно. Закопня да се махне от колата му. Задухът стана непоносим. Целият хероин на света нямаше да ѝ стигне, за да запази спокойствие в това положение. Реши да вземе такси.

Изведнъж я обзе тревога, че Дани ще забележи отсъствието ѝ и ще отиде на мястото преди нея. С такси ще стигне по-бързо, а и ще ѝ останат достатъчно пари за няколко пакетчета хероин. Вчера бе отишла в банката — разполагаше със собствен доход и собствена сметка, а това криеше много предимства.

— Малката? — попита отново негодникът до нея.

На челото ѝ изби пот, от палеца ѝ потече кръв — толкова дълбоко бе отгризала нокътя. На няколко метра отпред видя светофар и се помоли да светне червено.

Колата още не бе спряла напълно, когато Тина отвори рязко вратата и изскочи навън. Едва повярва в късмета си, когато веднага взе такси. Каза адреса и си спечели изпълнен със съмнение поглед от шофьора, който явно познаваше района.

Беше ѝ все едно. Това беше най-страхотното в хероина: всичко ти става безразлично.

Още преди да стигнат до целта, тя плати и слезе на метри от стария склад. Смяташе да влезе незабелязано и да си тръгне бързо. Въпреки замайването изпитваше страх. Вътре се мотаеха не само дилъри, а и сводници. Предишната нощ, когато спа там, беше поела твърде висок риск. Много бързо можеше да стане страшно. Мъжете там смятаха момичетата за играчки и ги използваша според желанията и капризите си. Веднъж вече се беше случило да я пратят на улицата, а после отказаха да я пуснат. Колко пъти още Дани щеше да успее да я измъкне? Замисли се за него и по бузите ѝ потекоха сълзи. Твърде

често му се беше налагало да се бие за нея с онези съмнителни фигури.

Днес идвам тук за последен път, Дани, обеща му мислено тя. Изразходя ли дрогата, ще спра и ще започна да водя живота, който ти желаеш за мен!

Няма да го разочарова за пореден път. Приблужи се бавно до предния вход на склада. БМВ-то му беше паркирано напреки пред вратата.

Кристина въздъхна. Как е стигнал толкова бързо?

Болезнено осъзна колко изнервен е бил Дани, за да допусне такава грешка. Много добре знаеше, че халето има и заден вход, но беше сглупил и не бе скрил колата си. Това ѝ даваше възможност да влезе незабелязано отзад, а той щеше да я чака напразно на предния вход. Не беше в характера му да прояви такова невнимание и тя съжали, че е предизвикала този хаос в ума му. За кратко се запита дали просто да не се качи при него в колата, но се отказа. Нуждаеше се от хероин. С натежало сърце се запъти към задния вход. Тъкмо зави зад ъгъла и някой я сграбчи изотзад. Две ръце я стиснаха за раменете в железни клещи и ѝ попречиха да побегне. Моментално я обзе паника и тя се разпищя с все сила. Едната ръка освободи рамото ѝ и затисна устата. Кристина изпита чувството, че ей сега ще се задуши.

— Шт, Тина, аз съм — пошепна в ухото ѝ Дани.

Дани! Паниката ѝ отлетя също така бързо, както беше дошла. За миг се запита дали да изпитва гняв, или облекчение. Нищо нямаше да ѝ се случи, но и нямаше да се добере до хероина, затова гневът взе връх.

— Какво търсиш тук? Пусни ме, искам да вляза! — кресна му тя.

— Идваш с мен!

Дани я бутна леко, но непоколебимо към главния вход. Кристина разбра, че ѝ е заложил капан. Нарочно е оставил колата си на показ и е чакал отзад. Можела е преспокойно да влезе през вратата. Това прозрение отприщя агресията.

— Няма ли най-сетне да излезеш от живота ми? Достатъчно съм възрастна, за да решавам сама какво правя!

Започна да го удря.

— Виждам, Тина.

И Дани се разгневи. Хвана я здраво и я поведе към колата. Бутна я на предната седалка, качи се и заключи вратите. За миг Кристина си помисли дали пък да не използва момента на качването му, за да избяга, но реши да не го прави. Знаеше, че той тича много по-бързо от нея и ще я настигне веднага. Остана нацупена в колата и даде воля на сълзите си.

— Просто ме остави на мира! — изфуча тя. — Вече не искам да съм с теб. Сама ще решавам какво да правя.

— Няма проблем — отсече Дани. — Щом се изчистиш, ще си свободна. Не по-рано!

[17] След приемането хероинът попада бързо в кръвообращението. „Флаш“ или „ръш“ е моментът, когато започва да се усеща действието и наркоманът изпада в еуфория. — Бел.прев. ↑

ДЕКЕМВРИ 2001

От един месец Кристина не беше разменила с нас нито дума. Двамата с Дани подсигурихме цялата къща срещу възможното ѝ бягство. Всяка вечер той обикаляше отвън, затваряше кепенците и ги заключваше с катинари. Сигурно най-късно през онзи месец съседите са започнали да ни смятат за напълно луди. Ако не са го правили още преди много време. Междувременно половината село знаеше за болестта му и въображаемия му стил на живот, фактът, че в дома му непрекъснато влизат и излизат две жени, не допринасяше особено за доброто му име. Това не ни смущаваше. Хората, с които поддържахме по-близки отношения, знаеха истината и ни харесваха, каквито бяхме; за остатъка от света изобщо не ни беше грижа.

Стресирани, късно през нощта двамата с Дани паднахме в леглото.

Кристина отказа да спи при нас и остана да се цупи в стаята си. От няколко дни Дани не беше излизал да бяга и нямаше възможност да спортува. Съзнанието, че това положение няма да се промени бързо, приближи настроението му опасно до точката на замръзване. Недоволството му растеше бързо и той напразно търсеше възможност да изразходва излишната си енергия. Вечер редовно малтретираше боксовата круша, затваряше се в стаята за спорт и правеше безброй лицеви опори и разтягания. После се нахвърляше върху мен, но накрая установяваше, че всичко това не му е достатъчно. Понякога крачеше из жилището часове наред и направо ме подлудяваше. За първи път, откакто се познавахме, ме загриза тихо опасение, че продължителното съжителство с него може да бъде крайно изнервящо.

— Как ще спиш при това положение? — попитах го, когато за първи път заключихме кепенците на прозорците и спуснахме ролетките.

Дани не посмя да остави поне прозореца в спалнята отворен. Твърде силно се тревожеше Кристина да не го издебне, когато е заспал дълбоко, и да се измъкне. Според мен страхът му беше необоснован.

Дани щеше да чуе дори мравка да пропълзи през спалнята. Той обаче не се съгласи.

— Не — отговори ми. — През следващите седмици със сигурност няма да спя много.

Така беше и тази неделя. Дани остана буден до късно през нощта, нервно ровеше с пръсти в косата си и безпокойно барабанеше по матрака.

— Така не може да продължава, Дани — казах му. — Утре сутринта ще излезеш да тичаш. Тя ще изкара един час и без теб.

Тревогата ми от възможна експлозия нарастваше. Точно сега, в тази стресова ситуация, той се нуждаеше от възможности да отреагира.

— Настъпва най-ужасната фаза — предрече той. — Много скоро ще откаже да стои затворена.

Физическите белези на отвикването от дрогата се бяха задържали в разумни рамки. Отначало Кристина повръщаше, плачеше, пицеше, разтърсваха я тръпки. Дани я зави с всички възможни одеяла, сложи до леглото ѝ телевизор, нощем оставаше до нея. Днес тя го бе изхвърлила от стаята си и аз си помислих, че се чувства по-добре. През часовете, когато страдеше, не го пускаше нито за секунда.

— Най-лошото е преодоляно, нали? — подхвърлих.

— Не смея да се надявам. Не е толкова лесно да се отървеш от дрогата.

— Взела е само три дози.

— Преди това обаче беше зависима в продължение на години. Освен това е лека като перце. Психичното ѝ състояние също не е добро. Лесно ще се пристрасти отново.

— Чуй ме, Дани — заявих. — Утре сутринта ще излезеш да потичаш. Аз няма да я изпусна от очи нито за миг и ще отида на работа по-късно, обещавам.

— Добре — съгласи се той. — Иди си у вас и се върни чак след седмица. Следващите дни ще бъдат доста неприятни.

Както винаги, Дани се оказа прав. Още същата нощ Кристина се появи в стаята ни.

— Искам да изляза! — ревна тя. — Ако веднага не ме пуснете да изляза от тази проклета къща, ще полудея!

— Няма да излезеш, Тина — отговори Дани. — Каквото и да правиш, ще останеш тук.

Тя започна да ходи в кръг като обезумяла. Дани стана и облече анцуг и пуловер. За малко се запитах дали пък няма намерение да я изведе, но той просто се подготвяше за дълга нощ. Най-неочаквано Кристина се втурна към трапезарията, грабна един кухненски стол и заудря с него вратата на жилището. Дани я задържа изотзад, аз ѝ отнех стола и тя закрещя като луда. Нахвърли се с юмруци върху Дани.

— Мразя те — изпищя. — Кой ти дава право да се месиш в живота ми? Нямах ли си достатъчно свои проблеми? Погрижи се за собствените си мръсотии!

Дани я хвана здраво за китките и я остави да бушува. Тя го риташе, даже се опита да го хапе. Той я пусна едва когато тя поиска да отиде в банята. Дани понечи да влезе след нея, но тя се заключи. През остатъка от нощта беснееше и ругаеше. Дани седеше, опрял гръб о вратата на банята, и чакаше, а аз се опитвах да спя. На следващия ден бях на работа.

Кристина не се умори да обяснява колко силно мрази Дани и как той бил длъжен да изчезне от живота ѝ. По някое време станах от леглото и седнах на пода до него. Той бе сложил лакти върху коленете, беше заровил лице в ръцете си и хълцаше.

— Тя не го казва искрено — опитах се да го утеша.

— Това ми е ясно — отговори той.

Изтри си очите и се опита да прогони сълзите и да си възвърне самообладанието.

— Тя не се справи, Дъки — зашепна той. — Изгубихме я. Чувството ми подсказва, че сме я изгубили. Тина никога вече няма да е с нас.

— Защо говориш така? — попитах ужасена. — Това е рецидив. Ще иде в клиниката и ще се върне чиста.

Откъде му идваха тези страшни мисли? Обикновено Дани беше оптимистично настроен. Защо сега, съвсем неочаквано, изказваше подобни твърдения?

Той вдигна рамене, поклати глава и продължи да плаче. Седяхме рамо до рамо пред вратата и се вслушвахме какво става в банята. След няколко часа Кристина излезе и отново се нахвърли да бие Дани. Заедно я увихме в одеяло, за да обездвижим ръцете и краката и да

избегнем юмруците и ритниците ѝ. Сложихме я в леглото. Дани легна зад нея и я задържа неподвижна с цялата си сила и с тежестта на тялото си. Натрупахме отгоре ѝ няколко одеяла, но тя продължи да мръзне. Навън вече се развиделяваше, когато най-сетне заспа.

— Ако имаш още сили, върви да тичаш — подканих го аз. Иначе сигурно щеше да превърти. Приемаше нещата твърде близо. — Заклучи вратата отвън, аз ще стоя при нея.

— Благодаря!

Дани ме целуна и изчезна. Сигурно никога нямаше да се измори дотолкова, че да не излезе да тича. Чух как заключи вратата отвън и пламенно се помолих Кристина да спи дълбоко до завръщането му. Дотогава нямаше дори да дишам, за да не я събудя.

Не знам откъде се взе това чувство, но изведнъж започнах да споделям страха на Дани, че сме изгубили Кристина завинаги.

Закъснях за работа, но въпреки това си тръгнах няколко часа по-рано. Извиних се с главоболие — наистина ме болеше главата, но това не ми пречеше да работя. Тревожех се твърде силно. Смятах да намина за малко, да ги видя как са, а после да се върна при родителите си. Ако отсъствах твърде дълго през седмицата, щях да си имам ядове.

Заварих учудващо спокойна обстановка. Предишната вечер Дани бе сготвил и сега Кристина седеше в кухнята и се тъпчеше с почти зловещ апетит. Той стоеше облегнат на масичката за сервиране и не я изпускаше от поглед. От доста дни я пазеше като куче и я следваше на всяка крачка.

— Здравейте — поздравих присъстващите и прегърнах Дани. — Как си?

— Тя се чувства по-добре — отговори той на незададен от мен въпрос. — Надявам се най-лошото да е отминало.

— Аз попитах как си ти.

Дани вдигна рамене и ме погледна нерешително. Не се доверяваше на спокойствието. Притиснах го до гърдите си и седнах при Кристина. Предпазливо взех ръката ѝ.

— Е, Тина, как се чувстваш?

Тя не ми отговори и избягна погледа ми.

— Съжалявам — заяви внезапно тя. — Не мислех искрено нищо от онова, което ви наговорих.

Стана и пхна чинията си в миялната машина. За миг спря пред Дани и помилва ръката му.

— Благодаря — пошепна тя и той ѝ кимна кратко.

Без да каже дума повече, Кристина излезе.

— Видя ли! — извиках тържествуващо. — Започва да идва на себе си!

След малко пристигна социалната работничка, за да говори с нея. Кристина се подчини доброволно — според мен показва малко прекалена готовност.

Прибрах се въкъщи уморена и изтощена. Преброих дните, които оставах, докато я предадем в клиниката. Тогава щеше да ни олекне.

* * *

Сакът чакаше в коридора, пълен с багаж. Кристина лежеше по корем до него, вкопчена в мокета.

— Какво си въобразявате? За какви се мислите? — крещеше ни тя. — Няма да ида там! Не можете да ме принудите, не сте ми родители!

От два часа Дани я убеждаваше непрекъснато, а аз постепенно губех търпение. Така никога нямаше да тръгнем. Истинският проблем беше, че тя бе права. Наистина не можехме да я принудим. Да, щяхме да я завлечем до колата — бяхме твърдо решени да го направим в случай на нужда — и да я откараме в клиниката, но ако не останеше там доброволно, няхахме никакъв шанс. Нямаше да я задържат против волята ѝ.

— Тина — поде за стотен път Дани, — няма друг начин. Ако сега те оставя тук, при първия удобен случай ще избягаш и всичко ще започне отначало. Колко пъти се е случвало?

— Не искам! — изрева тя. — Нима в твоя проклет егоистичен свят няма никакво значение какво искат другите?

— Не ставай непочтена, Тина — скарах ѝ се аз. Започваше да ме нервира. Исахме само да ѝ помогнем.

— Просто ме оставете да си отида, моля ви!

Тина превключи на друга вълна. Опита се да предизвика съчувствието ни.

— Моля те! — повтори тя и стисна ръката на Дани. — Ако наистина ме обичаш толкова силно, колкото твърдиш, просто ме пусни да си ида.

Дани не прояви слабост. Беше му ясно, че тя опитва всевъзможни начини да получи, каквото искаше. В момента жадуваше само за едно: за хероин. При нужда беше готова да продаде и собствената си баба, за да го получи.

— Нова стратегия — пошепнах на Дани и той кимна.

Аз отделих пръстите ѝ от мокета, той я вдигна от пода и я понесе към колата. Взех чантата ѝ, минах напред, отворих вратата и седнах до нея отзад.

Кристина се мятеше и размахваше ръце и крака. Дани заключи вратите и потегли.

— Престани с тези глупости, Тина! — креснах. — Няма да излезеш оттук!

— Мразя ви! — крещеше тя отново и отново.

Опитах се да я задържа за ръцете, защото непрекъснато посягаше напред да удря Дани.

— Как смееш? — фучеше тя. — Смятах те за приятел. Каза ми, че винаги ще се държим един за друг, че си готов да направиш всичко за мен. Излъга ме. Ти си жалък лъжец! Искаш само да се отървеш от мен!

— Няма да се хвана на тази въдица, Тина! — изръмжа в отговор Дани. — Няма да промениш решението ми. Мрази ме, колкото щеш, ако това ти помага, но ще те отведа в проклетата клиника!

— Да, мразя те — разрева се отново тя. — И ти си като другите. Искаш да ме затвориш там, за да се отървеш от мен. Всичко между нас свърши. Никога няма да бъде както преди. От днес тръгваме по различни пътища!

Бях абсолютно сигурна, че тя не мисли нищо от това, което говори. Че никога няма да напусне Дани, щом яростта ѝ отшуми и главата ѝ се проясни. Дани също го знаеше. Въпреки това усещах съвсем ясно колко го нараняваха думите ѝ и силно ми се доця да я изхвърля от колата.

— Няма да стане така, Дани — изплаках. — Не мога да я удържам.

Той спря в аварийната лента и ми даде знак да заема шофьорското място. Самият той се промуши между предните седалки и се настани до Тина. Така беше по-добре. Аз следвах указанията на женския глас от джипиеса, а Дани се бореше с Кристина на задната седалка. Когато се гневеше, тя ми напомняше за тасманийски дявол. От друга страна обаче, Дани получи възможност да се отърве от част от натрупалата се у него енергия.

За щастие по шосето почти нямаше движение. Напредвахме бързо. Наблюдавах двамата в огледалото за задно виждане. Междувременно Кристина се беше свила на кълбо в скута на Дани и плачеше тихичко, а той я милваше утешително по гърба. Безкрайно се зарадвах, когато най-сетне забелязах между боровете голямата сграда със зелени кепенци на прозорците.

Слязох и отворих задната врата. Дани избута Кристина от колата и тя плъосна на земята като мокър чувал. Заедно я изправихме на крака. Дани вдигна лицето ѝ към своето. Необикновените сини очи я пронизаха.

— Сега ще влезеш, Тина — закле я той. — Ще правиш, каквото ти казват, ще слушаш. След няколко дни ще дойда при теб. Ще се справиш. Щом се стабилизираш, ще те прибера вкъщи. Обещавам!

Кристина беше на края на нервите си. Вкопчи се в пуловера му и го погледна със зачервени от плач очи.

— Моля те, Дани — проплака тя. — Моля те, недей. Не ми го причинявай. Не ме оставяй тук. Умолявам те, не ме оставяй тук. Ти си единственият в живота ми. Обичам те повече от всичко и те моля да не ме оставяш. Не ми разкъсвай сърцето. Не ме оставяй сама!

И двамата щяха да си разкъсат сърцата, ако продължаваха така.

От къщата излязоха двама гледачи. Бяха ни видели да влизаме в двора. Запътиха се към нас да вземат Кристина.

— Ще дойда при теб — увери я Дани. — Ще те върна вкъщи, обещавам ти! Кълна се в живота си, ще те върна у дома!

Наведе се и я целуна по устните.

Гледачите свалиха ръцете ѝ от пуловера му и я повлякоха към къщата. Кристина се остави без съпротива в ръцете им, но отново и

отново се обръщаше и протягаше ръце към Дани, сякаш очакваше той да я спаси в последния момент.

Дани остана като изгубен на паркинга, втренчил поглед в затворената врата. За миг се уплаших, че ще хукне след нея и ще си я прибере.

— Да вървим — промълвих, хванах го за лакътя и го притеглих към себе си. — Аз ще карам.

Той седна на предната седалка, напълно безучастен. Все още се взираше в сградата.

— Постъпи правилно — опитах се да го успокоя. — Тя ще преодолее себе си и след време ще ти бъде благодарна. Както някога. Няма друга възможност.

Сърцето го болеше да я остави сама. Двамата бяха като Ин и Ян, като земята и небето. Днес и завинаги.

* * *

Дани прекара двайсет и втория си рожден ден с Кристина в клиниката за лечение на наркомании. Върна се малко преди края на годината и двамата заминахме в планината. Отседнахме в същия хотел, където преди година бяхме тримата.

Дани не бе отронил нито дума повече за онова странно чувство, което го бе обзело онази нощ. Увереността му се възвърна. Кристина бе преживяла рецидив — това можеше да се очаква по всяко време — но рецидивът не беше краят на света. Тя щеше да остане известно време в клиниката и после да започне отначало.

Дани го желаше от цялото си сърце.

ФЕВРУАРИ 2002

Дани съдържа обещанието си и в началото на месеца доведе Кристина вкъщи. Тя ни разказа, че баща ѝ е излязъл от затвора и това е предизвикало рецидива. Жизнеността, която излъчваше някога, бе угаснала, тя беше измършавяла и объркана. Приличаше на кукла с пружина, която говори и се движи, но ѝ липсва душа и живот.

Вечер и през уикендите я влачехме на всевъзможни представления, водехме я на басейн и в зоологическата градина, за да я наведем на други мисли.

Дани отново си взе две седмици отпуска, пренебрегна неразбирането на учениците си и бе глобен с голяма сума за неспазване на договора с модната агенция. Продължи да охранява Кристина, всяка вечер обикаляше около къщата и ни заключваше като в бункер.

През тази неделна сутрин, докато закусвахме, Кристина най-неочаквано възвести, изпълнена с еуфория:

— Мисля, че преодолях най-лошото. Ще продължа обучението още в началото на март.

Дани я изглежда скептично.

— Имаш време, Тина. Ще започнеш в началото на април. Дай си още четири седмици.

Тя не пожела да го чуе.

— Не. Наистина съм добре. Онова остана зад гърба ми. Искам пак да работя. Работата ми доставяше удоволствие.

— Окей. — Дани пристъпваше нерешително от крак на крак. — Утре ще отидем заедно и ще поговорим с шефа ти. Да видим какво може да се направи.

Започването на работа бе отложено за април. Психоложката ѝ ни вдъхна смелост. Кристина била на добър път, наистина било вероятно да е взела завоя.

Последните седмици си бяха чист стрес. Дани не пускаше Кристина да излиза навън дори с кучето. Почти всяка нощ спеше при

нея. Най-сетне се изпълнихме с надежда — докато една сутрин в средата на март установихме, че тя е успяла безшумно да строши катинара на прозореца си и се е измъкнала.

МАРТ 2002

Още като дете Бьорн Вилдермут знаеше, че един ден ще работи в полицията. Вдъхновен от Коломбо и Еркюл Поаро, той си представяше как ще гони престъпниците.

Детските му мечти се осъществиха само отчасти. Междувременно бе разбрал, че главната задача на уличния полицай се състои във вършене на мръсната работа. Също както тази сутрин, и то на рождения му ден. Засега поне не му се налагаше да отиде при родителите на намереното момиче. Какво щеше да им каже?

„Здравейте, дъщеря ви е мъртва. Ще ме почерпите ли едно кафе?“

Вчера следобед видя тялото на момичето. Първият му мъртвец. Приятелката на един наркоман бе открила момичето в жилището му; навярно бе лежало там три-четири дни. Малко преди да намери смъртта си, момичето вероятно е имало полово сношение с онзи мъж, а фактът, че се бе инжектирала веднага след акта в жилището му, засилваше подозрението, че той е бил доставчик. Беше й дал толкова нечиста дрога, че дишането й бе спряло много скоро след инжекцията. Освен това по тялото на момичето имаше следи от изнасилване: жълтеникави хематоми по китките и от вътрешната страна на бедрата. Странно защо наркозависимият клиент не е взел замърсения хероин сам, а е дал само на жертвата. Възможно е, разбира се, да е било случайност.

Харалд Майер, началникът на Бьорн, мислеше за убийство по небрежност, може би дори за предумишлено убийство. Самият Бьорн предполагаше, че момичето се е предложило на онзи тип доброволно и е приело перверзните му игрички с цел да получи горещо желаната дрога. Според него смъртоносното действие на сместа е било случайност — а може би и риск, какъвто поемаха всички наркомани.

Бьорн пътуваше със служебната кола към Безигхайм. Преди седмица млад мъж от селото бе обявил съквартирантката си за изчезнала. Описанието съвпаднаше точно: някога момичето е било

проститутка и е вземало хероин. Съквартирантът се опасяваше, че момичето отново се е върнало в онази среда. Той описа евентуалното ѝ обкръжение и даде на полицията ценни указания.

Полицаят беше силно изнервен.

Той ѝ е само съквартирант, опита да се успокои. Пламенно се надяваше младият мъж да идентифицира тялото на жертвата. Докато колегите му открият къде живеят родителите ѝ, той искаше да се потвърди подозрението коя е намерената мъртва. Нямаше никакво желание да стои в моргата редом с истерично пищяща майка. Достатъчно лошо беше, че днес още веднъж щеше да му се наложи да понесе гледката на трупа.

Жилището се намираше в добре поддържана двуфамилна къща с градина в края на спокойна уличка. Скъп квартал. Полицаят си беше представял другояче жилищна общност на наркомани. Къщата беше голяма, с бяла фасада и старомодни кепенци на прозорците. Бьорн забеляза, че всички прозорци на долния етаж са с катинари. Очевидно някой от обитателите страдеше от фобия за влизане с взлом.

Полицаят намести униформата си и натисна звънеца. Вратата се отвори почти в същия момент.

В рамката застана млад мъж. Бьорн го прецени горе-долу на своята възраст. Едър, добре трениран, младежът очевидно идваше от някакви спортни занимания.

Като видя Бьорн в униформата му, непознатият се паникьоса.

Да не би пък мъртвата да му е била повече от съквартирантка? Може би приятелка? Подхождаха си по възраст.

— Господин Дениъл Тейлър? — попита Бьорн.

— Аз съм. Какво се е случило.

— Името ми е Вилдермут — представи се полицаят, както изискваха предписанията, и подаде ръка на човека насреща си. — Може ли да вляза?

Тейлър освободи пътя и Бьорн влезе в коридора.

— Какво се е случило? — повтори Тейлър.

— В източната част на Щутгарт в жилището на наркозависим е намерено мъртво момиче. Отговаря на описанието на търсената от вас личност.

Тейлър изруга тихо на английски.

— Трябва веднага да кажа, че в никакъв случай не сме сигурни коя е мъртвата. Нямаше у себе си никакви документи и е напълно възможно да се окаже непознато за вас лице — прибави бързо Бьорн.

Дениъл Тейлър зарови пръсти в косата си. Очевидно се бореше да запази самообладание.

— Беше ли взела свръхдоза?

— Трябва да изчакаме аутопсията... Прилича на токсична реакция.

Този път младежът изруга на немски и нервно заходи напред-назад.

— Била ли е изнасилена?

Откъде знаеше този тип?

— Все още не разполагаме със заключителния доклад — обясни кратко полицаят. — Обаче не е изключено. Подозрението е налице.

— Не може да е вярно!

Ей сега ще превърти...

Бьорн се опита да го успокои:

— Може би не е тя. Бихте ли дошли с мен да идентифицирате мъртвата?

— Да — отговори младежът. — Трябва само да се преоблека. — Тръгна към стаята си, но веднага се върна. — Няма значение, ще дойда в този вид. — После пак се обърна и направи няколко крачки в посоката, от която бе дошъл. — Трябва да се обадя на приятелката си — промърмори като на себе си.

Приятелката му? Значи другата все пак е била само съквартирантка. Бьорн въздъхна облекчено.

Тейлър проведе кратък телефонен разговор, откачи ключа за колата от куката до вратата и рече:

— Да свършим тази работа.

— Не е ли било по-добре да ви откарам с моята кола?

— Ще шофирам сам — реши Дениъл.

Прекрасно, помисли си Бьорн. Така щеше да си спести обратния път. Това му даваше възможност да закуси набързо, преди да отиде в участъка.

Заедно слязоха по няколкото стъпала към хладилната зала. В средата стоеше сребърна аутопсионна маса, покрита с бял чаршаф. Под чаршафа ясно личаха очертанията на тяло.

Бьорн се приближи, Тейлър остана на две крачки зад него. Изглеждаше напълно овладян, почти нетърпелив.

— Готов ли сте? — попита Бьорн.

— Просто махнете проклетия чаршаф!

Бьорн отметна чаршафа и се взря внимателно в Дениъл Тейлър. Той не показва реакция и преди всичко никаква емоция.

Ама че гадост! Не е тя! Бьорн почака още малко и покри трупа. Тогава забеляза, че устната на Тейлър кърви. Младежът отново и отново облизваше капещата кръв.

— Тя е — съобщи кратко Тейлър.

— Сигурен ли сте?

— Няма съмнение.

Внезапно Бьорн се разтревожи. Човекът насреща му изглеждаше апатичен, сякаш се бе изключил от света. Стоеше като парализиран.

— Добре ли сте, господин Тейлър? — осведоми се Бьорн и дружелюбно посегна към ръката му.

Тейлър се отдръпна почти гневно и се запъти към изхода. Бьорн вървеше на две крачки след него.

— Да ви донеса ли нещо? Искате ли да ви закарам вкъщи?

— Приятелката ми ще дойде — отговори Тейлър.

— Нуждаете ли се от помощ?

Дениъл Тейлър поклати глава. Излезе от моргата мълчаливо и без да се обърне.

* * *

Явно бях объркала сметките. Никога, при никакви обстоятелства не бих могла да начертая още три паркоместа.

— Беа? — повиках колежката си. Тя се подаде иззад бюрото. — Няма да се справя, Беа. Би ли ми помогнала?

Тя стана и разгледа големия чертеж, разпрострян пред мен.

— Някак си трябва да вмъкна тук още един паркинг — обясних и почуках върху мястото, което ми създаваше грижи.

— Хм — промърмори Беа и измери дължината с триъгълника. — Място ще се намери, но ъгълът на входната алея не е добър.

Телефонът в чантата ми завибрира. Твърде необичайно по това време — беше малко след почивката за закуска.

— Извинявай, ще вдигна за малко — казах на колежката и хвърлих поглед към дисплея. Дани!

Сърцето ми заби лудо. Той се обаждаше рядко, когато бях на работа, а сутрин почти никога.

— Дани? — обадох се.

Последва дълга пауза. Без да поздрави, той ми съобщи:

— Един полицай е тук. Възможно е да са намерили Тина.

— Добре ли е? — попитах бързо.

— Отивам с него в моргата, за да видя дали е тя.

Велики боже!

— Къде е моргата? — извиках в телефона.

Дани ми каза мястото.

— Чакай ме там! — изпищях. — Тръгвам веднага. Не мърдай от мястото си!

Господи, дано не е тя!

— Джесика! Добре ли си? Бледа си като платно!

Беа ме гледаше загрижено.

— Възможно е да са намерили Кристина мъртва.

Мили боже на небето, ако си там някъде горе, не позволявай да е тя! Дани няма да го преживее!

— Имаш предвид момичето, което живее при приятеля ти?

— Да.

Внезапно се съживих. Скочих и грабнах чантата си.

— Трябва да изляза, Беа. Ще се обадя. Кажи на шефа.

Беа кимна.

— Стискам ти палци да не е тя.

И аз стискам палци. Сама на себе си стискам палци. Стискам палци на Дани. Моля те, господи, нека да е друго момиче! Дани е изстрадал достатъчно. Моля те, моля те, не му пращай още страдания! Моля те, нека да е друго момиче!

По целия път изпрацах към небето пламенни молитви. По едно време започнах да предлагам на господата какво ли не, само да не е нашата Кристина.

В един момент се сетих, че точно сега някъде по света се намира друга майка, която също толкова пламенно се моли на бога намерената мъртва да не е нейната дъщеря, и спрях да се моля.

Вече не помня как съм стигнала до моргата. Нямах понятие къде се намира, не разполагах нито с навигация, нито с карта на улиците. Вероятно съм питала минувачите. Не намерих нито едно свободно място за паркиране и оставих колата на изхода на пожарната. Колата на Дани беше паркирана малко по-нататък. Слязох бързо и тръгнах към колата. Тогава го видях. Обикаляше в кръг около БМВ-то. Отново и отново, и отново.

Не. Не. Не!

Затичах се и го повиках.

Господи! Тя е била! Кристина е мъртва! Защо? Защо, господи? Дани няма да го преживее. Защо, господи, защо?

Сърцето ми биеше в гърлото, стомахът ми се беше свил на ледена буца.

— Дани!

Той не реагира.

— Божичко, Дани, толкова съжалявам!

Той не ме погледна. Не спря. Понечи да се качи в колата.

— Не можеш да шофираш в това състояние!

Лицето му беше бяло като сняг. Устните му бяха изхапани до кръв. Очите му сезираха в празното пространство. Избягна ме, просто мина покрай мен. Внезапно се уплаших, че ще побегне и никога няма да спре. Трескаво се втурнах след него, дръпнах го за ръкава и го поведох обратно към колата.

— Качвай се, аз ще карам!

Гласът ми се пречупи. Осъзнах, че аз също не бива да шофирам в това състояние. По бузите ми се стичаха сълзи. Улових ръката му, издърпах ключа от вкочанените му пръсти и му отворих вратата.

Ослепяла от сълзи и непрекъснато хълцаща, все пак успях да последвам указанията на джипиеса и да стигна до жилището на Дани. Ставите ми бяха сякаш от желе, обаче вътрешностите ми се бяха

сгърчили болезнено и преглъщах едва-едва. Дани не каза нито дума. Погледът му беше устремен в далечината. Продължаваше да хапе и без това окървавените си устни.

Шок, изкрещя нещо в мен. Той е в шок! Отведи го на лекар!

Изведнъж ръцете ми затрепераха толкова силно, че не намерих сили отново да пхна ключа в запалителното устройство. Тогава забелязах, че Дани вече е слязъл и е отишъл в жилището.

Сварих го да седи по турски на дивана. В спортния екип, залепнал за тялото му, с мръсни чорапи.

— Дани! — изкрещях. — Кажи нещо!

Никакъв отговор. Дори не се помръдна.

— И за мен е страшно! — Стоях пред него, дадох воля на сълзите си и повтарях пронизително: — И за мен е лошо. Тя е и моята Тина. Разбираш ли? Моята Тина! Можеш ли да ме разбереш?

По някое време и аз като него започнах да обикалям в кръг.

Трябваше да направя нещо. Но какво?

Обади се на някого. И двамата се нуждате от помощ.

Къде ми беше мобилният телефон? Обиколих жилището като луда, за да го намеря. Накрая го открих в чантата си и се обадох на Рики.

— Рики? — ревах.

— Джесика! Какво има? — попита разтревожено той.

— Кристина е мъртва. Дани е в шок. Трябва да дойдеш.

Подсмъркнах.

— Гадост! — изруга той. — Какво се е случило, по дяволите?

— Тя е мъртва!

— Аз съм в Берлин — обясни нервно той. — Може ли да повикаш Дани на телефона?

— Не! — сопнах му се. Защо всички бяха против мен? — Той не говори, защото Тина е мъртва.

Без да кажа дума повече, затворих и потърсих телефона на Симон. Оказа се изключен.

Обадох се на Беа — в този момент изпитвах нужда да говоря с някого.

— Беа, тя беше. Кристина е мъртва.

— Много съжалявам, Джесика. Кажи, ако мога да направя нещо за вас.

— До края на седмицата няма да идвам на работа. Кажи на шефа да ми пише отпуската.

— Ще му предам — отговори любезно тя. — Злополука ли е станала?

— Трябва да затварям. Ще се обадя.

Изведнъж се бях сетила, че трябва да си взема колата. Иначе щяха да я вдигнат. Защо не се прибрахме вкъщи с моята кола? Защо не оставихме колата на Дани на паркинга?

А, да. Защото Кристина е мъртва.

Всичко се обърка.

Знаех, че не съм в състояние да се оправя с Дани, затова се обадох на брат ми и го попитах може ли да ме закара до колата ми. Той, естествено, веднага попита защо съм я оставила.

— Ще ти обясня по-късно.

Защо всички схващаха толкова трудно? Днес Торстен свършваше работа по-рано и обеща да дойде след два часа.

Два часа. Какво щях да правя толкова дълго?

Какво щяха да правя оттук нататък?

Кристина беше мъртва. Завинаги.

Сетих се за Йорг. *Обади се на Йорг, кажи му да дойде и да се погрижи за Дани.*

Нямах номера му, затова изтичах в кабинета на Дани и се разрових в документите му, но не открих нищо.

Дани не се беше помръднал нито на милиметър.

— Къде ти е телефонът? — креснах му. Той безучастно вдигна рамене.

— Ама и ти много ми помагаш! — изфучах.

Намерих телефона на кухненската маса и прерових контактите му. Набрах телефона на Йорг от моя. Нямам представа защо просто не се обадох от телефона на Дани. Сигурно защото Кристина беше мъртва.

Йорг се обади след третото позвъняване.

— Пфистерер.

— Йорг? Обажда се Джесика!

— Коя Джесика?

Дявол да го вземе, всички ли трябва да ме нервират?

— Джесика на Дани. Кристина е мъртва!

Мълчание.

— Къде сте? — попита след малко.

— При Дани. Той е... Нужна ми е твоята помощ! — проплаках умолително.

— Идвам — отговори той. — В момента пътувам. Навярно ще дойда след час, а може да трае и по-дълго. Ще побързам.

Защо всички щяха да се забавят?

Не може да е вярно! Върнах се в дневната силно разгневена.

— Дани! — креснах му. — Престани най-после с тези дивотии!

Защо му крещиш?

— Говори с мен! — изграчих, грабнах една възглавница и я метнах към главата му. Той не се опита нито да я хване, нито да я отблъсне. Понеже не показва никаква реакция, метнах втора възглавница.

Едва много по-късно осъзнах, че самата аз съм била в силен шок. Гневна и отчаяна, коленичих пред него на пода и го раздрусих. Той не се съпротивляваше. Взех лицето му в двете си ръце и го принудих да ме погледне. Устните му бяха целите в рани, очите, които някога ме приковаваха, сега гледаха през мен. В тях не бе останала дори една искрица живот, само бездънна празнота.

— Дани! — изплаках умолително.

Сълзите ми потекоха неудържимо. Той ме прегърна безмълвно, положи брадичка върху главата ми и започна да ме милва по гърба, докато аз плачех и плачех, и плачех. Дани не показваше никаква емоция; той функционираше като робот.

Телефонът ми даде сигнал. Торстен щеше да дойде след минута.

Нима проклетите два часа вече са минали? Къде беше Йорг?

Изправих се бавно. Коленете ми бяха сковани. Протегнах се и се чу прашене.

— Ще изляза само за малко, трябва да си взема колата — казах тихо на Дани. Не получих отговор. — Йорг ще дойде всеки момент. Ще останеш сам най-много за десетина минути. Ще се справиш ли?

Той кимна. Целунах окървавените му устни. Дори сега не реагира. В този миг осъзнах, че Дани никога няма да стане отново

такъв, какъвто беше. Нещо в него се беше счупило и никога нямаше да се възстанови. Това прозрение предизвика нов пристъп на плач.

Помилвах русата му коса.

— Ще се върна след два часа. Не мърдай оттук, чуваш ли?

На излизане понечих да се обадя на Йорг, но видях колата му да завива зад ъгъла. Въздъхнах облекчено. В емоционални ситуации Дани приличаше на бомба с включен часовников механизъм. Щях да се чувствам значително по-добре, като знаех, че няма да е сам.

Брат ми вече ме чакаше.

— Какво става с теб, сестричке, защо си плакала? — попита Торстен. Прозвуча доста загрижено.

— Би ли могъл просто да ме оставиш на мира и да ме откараш при колата ми?

Той мълча обидено чак до изхода за пожарната.

— Защо си оставила колата пред морга?

— За да ми задаваш глупави въпроси — изляях и слязох от колата му, без дори да благодаря, че ме е докарал.

По обратния път към Дани се обадох на мама и ѝ заявих, че следващата седмица няма да се прибирам вкъщи.

— Къде си сега? — поиска да узнае тя.

— При Дани. Случи се нещо. Взах си отпуска до края на седмицата. Ще си дойда в неделя.

— Какво става? — Мама също прозвуча загрижено.

— Нищо. Няма да взема кучето. Доскоро.

Понечих да затворя.

— Чувам, че си плакала. Скарахте ли се?

— Не! — ревах в телефона. Нервите ми вибрираха от напрежение. — Той не говори с мен!

Мама, естествено, разтълкува отговора ми погрешно, но откъде можеше да знае каква е истината?

— По-добре е да си дойдеш вкъщи, след като той се отнася зле с теб — посъветва ме тя.

— Приятелката му умря.

Обяснението ми само влоши положението.

— Какво? Нали *ти* си му приятелка?

— Другата му приятелка... — Спрях насред изречението. Дрънках пълни глупости. — Просто ме остави на мира.

Затворих телефона и прибавих още едно име в мисления списък на лицата, на които дължах извинение.

Внезапно цялата ми енергия ме напусна. Искях да се върна при Дани, да си легна до него, да се завия презглава и да спя цяла вечност. И да сънувам. Да сънувам един прекрасен свят. Без болести, изнасилвания, СПИН и смърт. Със здрав Дани и жива Кристина. Да сънувам еднорози, които пасат под дъгата, и смеещи се деца с розов захарен памук.

Когато пристигнах, колата на Йорг беше пред вратата и аз благодарих на Бога.

Влязох в жилището като вихър. Йорг ме посрещна в коридора и ми даде знак да пазя тишина. Отведе ме в кухнята и ми даде горещ чай и шоколадови бисквити. Като че можех да сложа нещо в устата си. Паднах на стола като чувал брашно.

— Дани е в шок — каза той и ме измери с внимателен поглед. — Ти също.

— Той говори ли с теб?

Отпих глътка чай. Ментов чай. Незнайно как чаят събуди последната ми искрица живот.

— Да, говорихме.

— Как успя да го направиш? — попитах смаяна.

— Имам дългогодишен опит — обясни той. — Нали съм социален педагог. Това ми е работата.

Без желание задъвках една бисквита. Постъпих правилно, като се обадох на Йорг.

— Къде е сега Дани?

— В леглото. Донесох му нещо от аптеката, за да заспи.

— Дал си му сънотворно?

Колко нечестно! И аз искам!

— Това е най-доброто. Дани напълно е излязъл от релсите. Не знам дали ще има сили да го преодолее. Случилото се е твърде страшно за него и той се опитва да го прогони от съзнанието си.

Нужно е обаче да го осмисли, иначе няма да се справи. Трябва да тъгува.

— Как да го постигнем?

Като знам какъв беше днес, не си представях как ще допусне тъгата до себе си.

— Чувствата ще дойдат — отговори Йорг. — Той ще ги преживее във всичките им отсенки и това е добре. Важно е да не остане в гнева. Единствено тъгата може да му помогне. Трябва да влезе в това чувство и да остане вътре.

Отново кимнах.

— Утре следобед ще дойда да го взема. В дома имаме психолог, ще го заведе при него — каза Йорг.

— Дали ще тръгне с теб? — попитах недоверчиво.

Струваше ми се невероятно, но междувременно бях разбрала, че никога няма да опозная Дани достатъчно добре, за да не преживявам повече изненади.

— Хубаво е и ти да дойдеш — каза ми Йорг с такава категоричност, че си спестих възраженията.

— Какво всъщност се е случило? — поисках да узная. — Ти наясно ли си?

Йорг ми разказа какво е научил от Дани. Че навярно е имало изнасилване. Че после Кристина е взела наркотици, че все още не се знае защо дозата е била замърсена. Според мен това беше най-страшното. Кристина не е умряла мирно и тихо. Тази представа щеше да преследва Дани до края на живота му. Щеше да преследва и мен. Като че ли в главите ни и без това нямаше достатъчно ужасяващи картини.

Набързо хапнахме по една супа с фиде. Незнайно как успях да сложа в уста няколко лъжици.

Колкото и невероятно да ми се струваше, животът продължаваше. Поне за останалите живи.

Йорг си тръгна едва късно вечерта.

— Ще оставя мобилния си телефон включен през цялата нощ — обеща ми той. — Ако стане нещо, обади ми се. Все едно колко е късно.

— Благодаря.

На сбогуване Йорг ме прегърна. Какво щях да правя без него? Занапред често щях да си задавам този въпрос, защото стана ясно, че

двамата с Дани сме напълно сами в света. Баща му в затвора, майка му негодна за нищо, леля му в другия край на света, а моите родители в друг живот. Никога нямаше да ни разберат. Щяха да ме приберат у дома, за да ме опазят от Дани.

Бяхме сами и завинаги щяхме да останем сами.

Не си направих труда да се съблека. Легнах си при Дани с пуловера и джинсите. И той не се беше съблякъл. Все още в спортния екип, свит на кълбо върху завивката, спеше дълбоко. Бе събул само мръсните чорапи и ги беше захвърлил в ъгъла. Тихичко се настаних зад него. Миришеше на пот. Отдавна бях с него, но никога не бях усещала миризма на студена пот. Дани никога не си лягаше, без да е взел душ. Нежно го привлякох към себе си, но той се събуди. Естествено, как няма да се събуди. Каквито и сънотворни да му е дал Йорг, щом някой бе легнал в леглото му, Дани се буди. Той беше травмиран до последното ъгълче на душата си и смъртта на Кристина нямаше да подобри това състояние. Той посегна към ръката ми, сложи я върху гърдите си и я задържа известно време там. После бавно стана, отиде до прозореца и устреми поглед към въображаема точка навън в мрака.

— Говори с мен, Дани.

Колко пъти се бях обръщала към него с това изречение и още колко пъти щях да го повтарям в бъдеще?

Той се обърна към мен и май едва сега забеляза присъствието ми.

— Не трябваше ли да се прибереш вкъщи? — попита ме объркано.

Е, все пак каза нещо.

— Взех си отпуска. Ще прекарам седмицата при теб.

Той кимна. Прие този незначителен факт и пак се загледа през прозореца.

— Била е изнасилена — проговори внезапно.

— Все още не се знае със сигурност — отвърнах със слаб глас.

— Случило се е точно това, от което тя се страхуваше най-силно през целия си живот. Защо, по дяволите, трябваше да се случи точно на нея? За пореден път. Защо този свят е толкова несправедлив?

— Ти най-добре знаеш колко несправедлив е светът.

— Мразя мъжете! Всички мъже! Само мъжете правят такива неща. — Гласът му трепереше от гняв и презрение. — Трябва да ги пратят в газовите камери. Всички до един!

— Не всички са такива — опитах се да го укротя. — И ти си мъж.

— Щом е така, и аз ще ида в газовата камера — отвърна горчиво той. — С радост ще го направя. Ще вървя пръв с развято знаме.

— Гневен си — отбелязах аз. — Това е добре. Не потискай гнева си. Излей го.

Като по команда нещо в него експлодира. Ритна шкафа с левия крак. Дървото се счупи веднага. Дани стъпи на левия крак и замахна с десния към отсрещната страна. Вече познавах тази реакция и знаех, че той няма да престане, преди да натроши мебелите на трески. Щом това му помага...

Дани застана отстрани на гардероба и продължи да нанася удари, сякаш играеше кикбокс. Изобщо не си правеше труда от време на време да стъпи на крака си и да се засили. На всички страни хвърчаха парчета дърво. Беше бос и скоро от стъпалото му потече кръв. Той обаче бе свикнал на болки и знаеше как да ги изключи. Ако все пак ги забелязваше, явно не му пречеха. Навярно дори му помагаша да не усеща толкова силно душевната си болка. Едва когато от шкафа не остана почти нищо, Дани излезе от спалнята. Последвах го в дневната. Сега риташе стъклената врата на секцията. С босия, вече ранен крак. Чу се звън, парчета стъкло се разпръснаха във всички посоки.

— Стига толкова, Дани.

Нима смяташе да унищожи всичките си мебели?

— Ти каза, че е правилно да съм гневен!

Не спря да рита вратата. Нямах сили да гледам. Стомахът ми се гърчеше от болки. От чужда болка, както пише в книгите. По крака му се стичаше кръв. Никога през живота си не бях познавала човек, който да кърви толкова често като Дани, а точно при него беше много опасно.

— Да, ти беше гневен. Стига толкова!

— Едва започвам да се гневя!

Велики боже!

Как беше възможно този човек да притежава такъв темперамент?

Дани крачеше бос през стъклата и аз затворих очи. Не исках да виждам как острите ръбове се впиват в плътта му.

Той се насочи към масата за хранене и премести тежестта си, за да изпълни кик. Застанах на пътя му.

— Стига вече! — изкресях. — Достатъчно! Тя е мъртва. Каквото и да направиш, няма да я върнеш!

Дани замахна с левия юмрук и удари стената на сантиметри от главата ми. Чу се шум от трошене, но той въпреки това нанесе втори удар със същата ръка — и извика от болка.

— Престани! — скарах му се, сграбчих го за раменете и го бутнах към отсрещната стена. С все сила притиснах гърба му в стената. Нито за миг не се уплаших, че ще ме сграбчи и ще ме метне в другия край на помещението. Да, за него беше лесно да ме обезвреди, но той не го направи. Никога не би вдигнал ръка срещу мен, дори когато беше обезумял. Опрях ръка на гърлото му и го притиснах с цялата си сила. Намерението ми беше не да му изкарам въздуха, а да го паникьосам. Изпаднаше ли в паника, той никога не ставаше експлозивен или необуздан, а се затваряше в себе си и се вцепеняваше. Възнамерявах да се възползвам от това. Паниката му щеше да ми помогне да го държа под контрол. Въпреки това ме обзеха угризения на съвестта, когато съзнателно го притиснах в ъгъла. Дани се свлече по стената и се опита да ми се изплъзне. Опрях коляно в корема му и го притиснах към стената. Едната ми ръка остана върху гърлото му. Той задиша ускорено.

В гърдите му се надигна паника. За миг затвори очи и шумно пое въздух.

— Защо правиш това с мен? — попита ме тихо.

Не му отговорих. Продължих с усилията да го задържа неподвижен.

Гневът му видимо се изпари. Напрежението напусна тялото му, той се сви и съсредоточи цялото си внимание в дълбоко дишане с корема. Въздъхнах и го освободих. Дани остана неподвижен, изчака ме да му отворя пътя. Въпреки счупената китка се завлече до дивана, изправи се и тръгна към вратата.

Промуших се покрай него и застанах на пътя му.

— Къде отиваш?

— Моля те, искам да изляза! — изхленчи той.

— Къде ще отидеш?

Как само изглеждаше! Лявото му стъпало беше цялото в кръв, китката му беше счупена, имаше напълно объркан вид.

— Ще отида там, откъдето Тина взема хероина.

— За какво?

За да потърси онзи тип, дето ѝ е дал дрогата? Може да е бил всеки. Няма да намери никого. Толкова ли не разбираше?

Обади се на Йорг!

Нямаше как да се добера до телефона, без да напусна мястото пред вратата.

— И аз искам да взема хероин — обясни ми немощно Дани. — Ще ми помогне да забравя.

— Не! — Скръстих ръце. — Престани с тези глупости!

— Не те питам! — изръмжа той.

— Няма да минеш през мен!

Смело запречих вратата.

Дани се изсмя тихо.

— Не говориш сериозно. Искаш ли да видиш как ще мина?

— Не може да шофираш в това състояние!

Размахах пръст пред гърдите му, без да знам дали имам предвид ръката или крака му.

— Напротив, мога и ще шофирам! — изфуча той.

Постарах се да не изглеждам нервна. Разперих ръце, опрях длани отляво и отдясно върху касата на вратата и му препречих пътя.

— Няма да излезеш оттук. Няма да си набавиш дрога. Ако смяташ да го направиш, ще се наложи да ме махнеш оттук с бой.

Дани отново изфуча, обърна ми гръб и се върна в опустошената дневна. Падна тежко на дивана, вдигна колене към гърдите и зарови лице в ръцете си.

Почаках да се уверя, че ще остане в това положение, отидох в банята и донесох две мокри хавлиени кърпи. Дани веднага разбра какво възнамерявам да направя, изтръгна ми едната и почисти кръвта от крака си. С другата увих китката му, вече заплашително посиняла.

— Боли ме! — изкрещя внезапно Дани.

Беше ми ясно, че няма предвид счупената ръка. Говореше за болката в душата, тя заплашваше да го разкъса. Отчаян, той обхвана коленете си и се залюля като малко дете. Не преставаше да повтаря:

— Толкова боли! Не мога да дишам. Боли ме. Не мога да дишам без нея. Не мога да живея без нея.

Най-сетне беше стигнал до правилното чувство. Гневът и яростта си бяха отишли, на преден план излезе мъката. Единственото, което щеше да му помогне в дългосрочен план. Гневът не лекуваше рани, но тъгата щеше да го направи. Трябваше да го оставя в това чувство, колкото и да беше болезнено.

— Да, Дани, боли. Но ще се оправиш. Един ден болката ще отслабне.

— Кога? — попита ме той. — Кога? Не мога да дишам!

— Ще ти стане по-добре, но трябва да мине време.

Дани ме погледна. Очите му бяха по-тъмни от обикновено и зачервени от плач. По бузите му се стичаха сълзи.

— Сякаш част от мен липсва — пошепна той. — Сякаш са ми изтръгнали от гърдите част от сърцето.

И аз заплаках. Не знам дали заради неговата, или заради моята собствена болка. Навярно и за двете.

Прегърнах го и той захълца на рамото ми. Прекарахме така остатъка от нощта. Седяхме на дивана, вкопчени един в друг, и плачехме. Оплаквахме загубата на момичето, което беше неразделима част от нас.

* * *

Когато се събудих, Дани лежеше напреки върху мен и спеше. Знаех, че ако се опитам да го сваля от себе си, ще го събудя, затова продължих да лежа тихо и зачаках. Той дишаше спокойно и равномерно, бузите му бяха зачервени от плач, косата му беше слепнала от пот. Дори да го бяха снимали така запотен и със следи от плач, пак щеше да изглежда зашеметяващо. Предпазливо пригладих влажните кичури назад, за да открия челото му, и след известно време той отвори очи. Отдръпна се от мен с необичайна тромавост и ме погледна.

— Дъки — проговори тихо и ме целуна по устата. Усетих солта на сълзите му. — Ти си бдяла над мен. Благодаря ти.

Вдигнах вежди със съмнение и огледах опустошената стая.

— Безнадеждно се провалих — признах. — Сега ще направя кафе, а после ще те откарам в болницата.

— За какво ми е болница?

— Счупи си китката.

— О! — Дани вдигна подутата си ръка и я огледа изненадано. Опита се да раздвижи китката, но напразно. — Наистина е счупена. Как се случи?

Кафето ни възвърна поне част от силите. Оставихме жилището в хаос и потеглихме. Нито един от двамата не отдели време за душ или преобличане. Аз май даже не се сресах.

В отделението за спешна помощ чакахме почти три часа. Дани държеше ръката ми в здравата си ръка, бе облегнал глава на рамото ми и не правеше нищо друго, освен да диша и да чака. Най-сетне една медицинска сестра го отведе. Снимаха китката на рентген и я гипсираха. Счупването беше без усложнения и щеше да зарасне бързо.

Пътуването към къщи мина в мълчание. Дани все така държеше дясната ми ръка и отказа да ме пусне. Включих двигателя с лявата ръка, което се оказа невероятно сложно.

— Какво ще правим със стаята й? — попита той малко преди да стигнем. — Не искам да остане недокосната, както е моята при родителите ми. Не искам обаче и да я поддържаме изкуствено, както мама прави със стаята на Лиъм. Идиот ли съм, че мисля така?

— Не, в никакъв случай. Нека да минат няколко дни, а после ще измислим нещо. Нещо различно от твоите два варианта.

— Хайде да се изнесем, Джесика. Не желая да остана в това жилище без нея. — Гласът му се пречупи. — Ела с мен. Няма никакво значение къде ще отидем. Избери си нещо, жилище или къща, под наем или покупка... За мен е абсолютно безразлично. Където харесва на теб, ще хареса и на мен.

— С радост ще заживея заедно с теб.

Толкова силно го желях. Дани знаеше, че си мечтая за къщичка сред зеленина. Градина, две кучета и деца...

Никога няма да имаш деца с него!

Затваряй си устата, сопнах се на вътрешния си глас. Никои не те е питал за мнението ти.

Никога ли нямаше да накарам изнервящия глас вътре в мен да замлъкне завинаги?

Наистина ли искаш да си купите къща, а после да живееш в нея като вдовица?

Явно започвах да споря сама със себе си.

Да, по дяволите. Това искам. Кой знае, може да настъпи промяна. Когато двама се обичат, всичко е възможно. Никога не казвай никога!

— Добре, ще го направим — реши той. — Къща или жилище? Под наем или покупка?

— Къща. Покупка — отговорих. — Искам да е завинаги.

— Ясно — кимна Дани.

Беше зловещо. Кристина беше мъртва, а ние ковахме планове за бъдещето. Ала се нуждаехме от това, за да убедим самите себе си, че поне за нас животът не свършва. От очите ми отново се затъркаляха сълзи и Дани стисна ръката ми.

— Хайде да изчакаме да мине това лято — предложих. — Щом завърша обучението си, ще отлетим в Америка. Искам да видя дома ти. Ще останем, колкото искаш. Щом се върнем, ще си купим къща. Тогава аз също ще печеля добре и ще се включа в покупката.

— Не е нужно да се включваш.

— Аз обаче искам — настоях.

— По тази точка ще поговорим отново, когато съм в състояние да се аргументирам разумно. С всичко друго съм съгласен.

Дани пусна ръката ми и положи пръсти върху бедрото ми. Гипсът обхващаше половината му ръка и оставяше свободни само пръстите.

— Наистина ли смяташ, че един ден ще престане да ме боли?

Дани ме погледна и се опита да ме прикове с очи. Тъжна имитация на хипнотизиращия му поглед, безвъзвратно.

— Убедена съм. Времето лекува всички рани.

— От всяка рана остават белези.

Предвиждах, че раните на Дани никога няма да зараснат.

Как би било възможно?

Още десетгодишен е бил изтръгнат от нормалния си живот само за да го изнасилват и малтретират. Присъствал е на убийството на кучето си. Години наред баща му го е биел и го е подчинявал на волята си. На петнайсет години се е озовал в дом. Сега баща му лежеше в затвора, леля му беше в Америка, а лудата му майка не се

интересуваше от нищо. Бил е едва на седемнайсет години и съвсем сам на света, когато са му казали по телефона, че е заразен със смъртоносна болест. Родителите му са го обвинили дори за преждевременното раждане на братчето му.

Далече от родина и семейство, травмиран и объркан, на двайсет и една години той загуби най-добрата си приятелка, котвата, която го привързваше към живота. Надали ще го преодолее. Не толкова защото той се нуждаеше от Кристина — много по-важно беше, че Кристина се нуждаеше от него. Тя беше неговият двигател, неговата мотивация да поправи несправедливостите на живота. Понеже не беше в състояние да спаси собствения си живот, той мечтаеше да спаси поне нейния, да се идентифицира с нея. А сега Кристина беше мъртва.

За да не изгуби напълно опората си, той трябваше да намери нов смисъл в живота. Затова ковахме планове за бъдещето.

Пламенно се надявах един ден Дани да преодолее загубата и се питах колко болка може да понесе човек, без тя да го сломи напълно.

Болката на Дани спокойно би могла да се разпреди върху десет човека с десет различни живота и пак щеше да има повече от достатъчно за всеки.

Когато се върнахме, Йорг вече ни чакаше пред жилището на Дани. Остана ужасен от хаоса, който се разкри пред очите му.

— Защо не ми се обади?

Вдигнах рамене.

— Стана много бързо.

Той изпрати Дани под душа и започна да събира парчетата стъкло и остатъците от мебелите. Влязох при Дани в банята да се преоблека и да се подготвя за разговора с психолога.

— Вече ще ходим заедно при онзи, дето ремонтира човешките души — промърмори мрачно той, докато се обличахме.

Не ми хрумна нищо подходящо и си замълчах.

Позвъни се. Полицията. Защо не ни оставят на мира?

— Давам ви пет минути — обърна се Йорг строго към двамата служители. — Толкова за днес. След малко имаме час при психолог.

Той въведе двамата в трапезарията. Настанихме се сред руините. Йорг продължи да разчиства, докато служителите почти половин час

ни задаваха все едни и същи въпроси: с кого е общувала Кристина, има ли някой, който не я е харесвал, дали бихме могли да опишем дилъра.

Дани отговори послушно на всички въпроси.

Колко още щеше да е в състояние да участва във всичко това? Имах чувството, че бъркат с нож в раната му и непрекъснато го въртят.

Подозрението се потвърди: Кристина е била изнасилена. Полицията разследваше и търсеше човека, който ѝ е дал замърсения хероин. Изключваха обаче предумишлено убийство. Често се случвало наркомани да умират от токсична реакция. Освен това не знаели дали клиентът ѝ също не е употребил мръсна дрога. Навярно и той е взел своята доза, но тялото му се е справило с отровата.

По някое време Йорг помоли служителите да си вървят. Те обещаха да се обадят веднага щом узнаят нещо повече.

На следващия ден Йорг отново ни отведе при психолога в детския дом. Влязохме един след друг и ни бе дадена възможност да излеем всичко, което ни тежеше на сърцето.

Вечерта се захванахме да разчистим жилището. Струпахме остатъците пред портичката на градината, за да ги прибере службата по чистотата. Двамата с Дани работехме в мълчание. Преди, каквото и да правеше, бе придружено от весели шеги и закачки, а сега мълчеше по цял ден. Поръча си нови мебели по каталог и помоли хората, които ги донесоха, да ги сглобят. Не прояви желание да го направи сам. Всъщност нямаше желание за нищо. Вечният оптимист Дани, винаги в добро настроение, изпълнен с жажда за действие и кипящ от луди идеи, сега седеше в дневната пред телевизора, докато чужди хора монтираха мебелите му. Това не беше той.

Едва понасях промяната. Жадувах да си върна Дани, какъвто го познавах. Ужасно ми се искаше да го раздрусам и да спра едва когато отново стане нормален. Ала не успявах дори да го накарам да излезе. Той седеше на дивана и чакаше. Знаех какво чака. Чакаше полицията да открие кой е изнасилил Кристина и ѝ е дал дрога. И аз се надявах да заловят извършителя, ала се молах на небето полицията да го арестува веднага, за да не падне в ръцете на Дани. Тайно желаех онзи злодей да бъде разкъсан на парченца, но изпитвах панически страх, че ако го направи, Дани ще влезе в затвора. Като баща си.

Погребението бе определено за една сряда в началото на април. Забавиха се, защото трябваше да приключат с аутопсията.

— Аз няма да отида — каза ми Дани, когато узнахме датата.

— Какво говориш? Разбира се, че ще отидеш.

— Няма — отсече той. — С Тина имахме уговорка. Аз ѝ казах, че не искам тя да дойде на моето погребение, и тя обеща да ми изпълни това желание. Тя щеше да поиска от мен същото. Няма да е правилно, ако отида.

Дани мълча дълго, потънал в мислите си — в последно време това беше обичайното му състояние.

— Не обичам погребения — продължи най-после. — Те не помагат на никого. Глупост е да се изправиш пред някакъв кръст и да ревеш. Не искам ти да отидеш на моето погребение.

Дани ме погледна и се опита да ме хипнотизира както преди, ала бързо се отказа.

— Тогава ще отида сама — отговорих.

— Направи го — кимна той. — Ако баща ѝ е там, обади ми се. Ще дойда и ще го убия, кълна се в бога.

Излязох от стаята, за да не види, че плача. Какво ставаше с Дани? И занапред ли щеше да е толкова ожесточен и изпълнен с омраза?

През цялата седмица седяхме всяка вечер пред телевизора, мълчахме и гледахме филми, без да разбираме какво се случва в тях. Дани не спортуваше и не ходеше на работа. Тъпчихме се с бърза храна, държахме се за ръка и мълчахме, гледахме през прозореца и чакахме. Заспивахме късно през нощта и ставахме по обед. Понякога оставахме през целия ден в леглото. Сутрин не си правехме труда поне да се облечем. Треперех от ужас, че ще дойде неделя и ще се наложи да си отида вкъщи. Очаквах ме неприятности, но не това беше причината. Опасявах се, че ако оставя Дани сам, той съвсем ще затъне. Да, Йорг идваше всеки ден, водеше ни при психолога и се грижеше за нас, но какво щеше да прави Дани през целия оставащ дълъг ден?

* * *

Събудих се по някое време през нощта. Дани не беше до мен на дивана. Отидох да го потърся в спалнята, но не го намерих в леглото. Компютърът беше изключен. БМВ-то му си стоеше там, където го бях оставила в началото на седмицата. Очевидно беше в стаята на Кристина. Намерих го в леглото ѝ. Лежеше на една страна, вдигнал завивката до брадичката си, и плачеше беззвучно. Като ме видя да влизам, отметна завивката и ми даде знак да легна до него. Лежахме прегърнати в нейната стая, в леглото, което все още миришеше на нея, и си въобразявахме, че тя всеки момент ще влезе и ще ни се усмихне.

— Защо животът е така дяволски несправедлив, Джесика?

През последните дни и аз непрекъснато си задавах този въпрос, но като го чух от него, ме обзе страх. Ако започнеше да се бунтува срещу съдбата на Кристина, рано или късно щеше да възроптае и срещу своята съдба и тогава беше загубен. Не исках непрекъснато да се пита защо се е получило така.

— Не бива да мислиш за това, Дани. — Бях длъжна да го отклоня от тези размишления. — Никога няма да получим отговор на тези въпроси.

Той седна в леглото и отново заплака.

— Защо тя трябваше да умре? — питаше ме отново и отново. — Целият живот беше пред нея. Защо тя? Защо не аз? Защо не умрях аз? Аз съм без значение. Защо не умрях вместо нея?

Станах и излязох от стаята. Избягах от думите му в градината. Ако беше умрял Дани, щеше да е също толкова несправедливо. Съдбата е жалка измамница. Разпределя симпатиите си със студено сърце, произволно, изобщо не се интересува какво е почтено или има смисъл.

На разсъмване влязох отново в стаята на Кристина. Дани все още беше буден. Като ме видя, избърса сълзите от лицето си с ръкава.

— Защо не умрях аз?

Отново ми зададе въпроса, на който не можех и не исках да отговоря.

— Аз съм без значение. С радост щях да умира вместо нея!

* * *

Прибрах се късно вечерта и опитах да се промъкна незабелязано в стаята си.

— Джесика! — изгърмя баща ми. Отидох при родителите си в дневната. Бяха будни, очевидно ме чакаха. — Къде беше?

— Нали ви казах, че съм при Дани?

— Цяла седмица не си била на работа, а през септември са заключителните изпити!

Заклучителни изпити. Цифри върху безжизнена хартия. Наистина ли имаше хора, които се интересуваха от такива неща?

— Взех си отпуска — защитих се. — Нали ви казах, случи се нещо.

— Не ти повярвахме съвсем — опита се да посредничи мама. — Ще ни кажеш ли най-сетне кой е умрял?

— Кристина! Съквартирантка и приятелка на Дани!

— Какво общо имаш ти?

Сериозно ли говореха? Май наистина не ми вярваха. А и как да ми повярват, като никога не им бях разказвала за Кристина. Очевидно е трябвало да го направя.

— Тя беше и моя приятелка! — изкрещях.

— Какво се случи? — поиска да узнае мама. — Автомобилна злополука?

— Дрога — отговорих кратко. — Умря от мръсен хероин.

— Хероин? — Мама пребледня. — Какво правиш ти при наркомани, Джесика?

— Нищо. Някога съквартирантката на Дани е била наркоманка.

— Мили боже! — Мама ужасено сложи ръка пред устата си. Пръстите й трепереха. — Той ни направи толкова добро впечатление! Защо живее с наркомани? Нали каза, че имал собствено жилище?

Стана ми горещо.

— Разбрахте ме напълно погрешно — опитах се да обясня. — Жилището е негово и той не се занимава с наркотици. Само помогна на Кристина, защото...

Баща ми каза тежката си дума:

— За в бъдеще вече няма да ходиш при този Дани. — Произнесе името като обида. — Явно не ти влияе добре.

— Той ли не ми влияе добре? — попитах невярващо. — Какво е виновен той?

Защо целият свят обявяваше Дани за изкупителна жертва?

Мама ме гледаше със съжаление.

— Той не ми изглежда подходящ приятел за теб. Би трябвало да се върнеш към старите си приятели. Миналото лято беше толкова щастлива с Александър и Ванеса!

— Аз съм щастлива! — креснах.

Сякаш за да ме изобличат в лъжа, по бузите ми потекоха издайнически сълзи.

— Това лято ще замина с Дани в Америка и ще остана там няколко месеца!

Мама отчаяно поклати глава, а баща ми изкрещя в отговор:

— Както искаш. Дотогава обаче ще спиш през седмицата вкъщи. Такива неща да не се случват повече. Оставаш си вкъщи. Ще ходиш на работа и толкоз! Край на дискусията.

Решително изпънах рамене.

— Аз съм голям човек и мога да правя, каквото искам.

— Бъди разумна — помоли ме мама. — Винаги сме ти давали свобода. Онова, което правиш в момента, е всичко друго, само не и почтено.

— Е, нямате късмет — отсякох аз. — В сряда е погребението, а после ще отида при Дани и ще се върна едва когато той се стабилизира поне малко. А това вероятно ще се проточи. Трябва да знаете, че той много обичаше приятелката си.

Обърнах се и оставих възмутените си родители в дневната. След минута обаче проврях глава през вратата и добавих остро:

— Изобщо не ме интересува почтено ли е, или не. Животът никога не е почтен. По-добре е да свикнете.

АПРИЛ 2002

Взех си половин свободен ден и веднага след работа заминах с влака за погребението на Кристина. Дани си остана вкъщи.

Погребението се проведе в тесен кръг. Съвсем скромно издържано, с анонимен гроб. Очакването на Дани бащата на Кристина да е там не се изпълни. Присъстваха майка ѝ, Рики, Симон, Джузепе, Наташа и аз. Малко опечалено общество.

Майката на Кристина, дребна, крехка жена с твърде големи слънчеви очила, преживя церемонията външно спокойно. Малко преди да напуснем гробището, отидох при нея и ѝ стиснах ръката.

— Аз съм Джесика — представих се.

Рики спря плътно зад мен. Май е подозирал какво ще се случи.

— Аха — промърмори безучастно тя.

Исках да я попитам къде е била през всичките тези години. Защо никога не е дошла да види дъщеря си, защо не я поздрави с успеха, когато Кристина започна обучението си.

— Много съжалявам за случилото се с дъщеря ви. Тя ми беше най-добрата приятелка.

Тя ме огледа, сякаш бях отвратително насекомо, пусна ръката ми и изрече с леден глас:

— Тя не ми беше дъщеря. Тя беше евтина, зависима от наркотици проститутка.

Обърна ми гръб и закричи към портата на гробището.

— Би трябвало да се засрамиш, мръсна уличнице! — извика подире ѝ Рики.

За миг помислих, че ще я догони и ще ѝ счупи главата. Но той остана до мен, хвана ме за рамото и ме отведе със себе си.

— Не се вълнувай, няма полза — каза ми той.

Коленете ми трепереха. Внезапно изпитах дива радост, че Дани не бе дошъл с нас. Достатъчно беше аз да чуя думите на проклетата ѝ майка. Рики ме закара до колата ми и обеща двамата със Симон да наминат на следващия ден. От седмица двамата идваха всеки ден и

отчаяно се опитваха да изтръгнат Дани от летаргията. Много обичах Рики. Чувствах го като по-голям брат.

На път към къщи минах покрай една книжарница. По някакъв внезапен импулс спрях, накупих най-различни свещи и няколко дебели цветни флумастера. Влязох в жилището. Дани седеше на дивана и зяпаше включения телевизор. Не можех и не исках да свикна с тази толкова фалшива гледка.

— Как беше? — попита ме той.

Не стана да ме посрещне — пак нетипично за него. Някога винаги ме поздравяваше на вратата. Някога, когато беше самият той.

— Окей — отговорих кратко. — Баща ѝ не дойде.

Дани кимна и отново се обърна към телевизора. Въздъхнах, взех му дистанционното и изключих телевизора. Улових здравата му ръка и го издърпах да стане.

— Ти каза, че не искаш стаята на Кристина да остане недокосната, но не искаш и да изглежда изкуствено. — Завлякох го в стаята ѝ и пъхнах в ръката му няколко флумастера. — Затова ще я обновим. Тя обичаше стихове, помниш ли? Хайде да напишем нещо за нея.

Дани се съгласи. В това отношение си беше останал старият. Готов да осъществи всяка щура идея, без да я обсъжда. Съзнанието за това ме настрои еуфорично. Може би един ден щеше да се върне към своето Аз.

Разпределихме свещите по стаята — на масата, на перваза на прозореца, на етажерките — и ги запалихме. Седнахме на пода и започнахме да съчиняваме. После изписахме произведенията си с дебели флумастери по белите стени. Над леглото ѝ Дани написа под наклон:

*Аз не съм мъртва,
само смених местата,
но все така ще ви придружавам
на всички места, на всяка крачка.*

Аз написах със син флумастер четири реда над малкия ѝ диван:

*Студената земя не ме държи,
вече не съм пленница,
открих светлината в мрака,
завоювах свободата си.*

Дани написа срещу прозореца:

*За последен път полетя
над облаците и отиде надалеч,
сега сияеш отвисоко,
но домът ти е в моето сърце.*

Двамата заедно написахме:

*С нея умряха хиляди мечти.
Времето лекува рани, но остават белези.*

Така мина следобедът. Накрая легнахме заедно в леглото ѝ, сгушихме се един в друг и започнахме да си разказваме за нея. Това се превърна в един вид ритуал — нашият начин да тъгуваме за Кристина. Всяка вечер преди лягане отивахме заедно в леглото ѝ. Запалвахме всички свещи и си разказвахме за нея. Една вечер говореше той, на следващата аз.

Дани ми разказа как се запознали в групата за самопомощ. Кристина била тотално объркана и още от самото начало потърсила близостта му. Първо просто седяла до него, после се постарала да попадне в неговия екип, за да работят заедно. Залепнала за него като репей, а той започнал да я води в дома си, да готвят заедно, да се хранят и да си говорят. Влиянието му върху нея се засилвало и постепенно успял да я откъсне от дрогата. Един ден тя останала при него.

На следващата вечер аз му признах как в деня, когато открих Кристина да спи на дивана в жилището му, побеснях от ревност и

реших да я мразя завинаги. Разказах му също как тази омраза много бързо се е превърнала в обич, защото тя се е оказала като него.

От своя страна, Дани ми разказа как в началото Кристина също ме намразила, защото била сигурна, че ще ѝ го отнема и ще объркам най-сетне подредения ѝ живот.

Аз описах как бе заплашила да ме убие, ако някога посмея да го нараня, повторих и ясното ѝ послание, когато Дани ми бе изповядал, че е ХИВ-позитивен.

Той ми разказа как през онази нощ двамата разговаряли дълго, как той бил абсолютно сигурен, че ме е загубил, но тя му обещава и го уверила, че само след няколко часа ще се върна при него. И се оказала права.

Нарекохме тази игра *Кристина е...* Играехме я всяка вечер, когато бях при Дани, в продължение на осем седмици. Така оставахме близо до нея и я поддържахме жива. Често прекарвахме цялата нощ в нейната стая и заспивахме прегърнати. Не го бях смятала за възможно, но смъртта на Кристина ни сближи още повече.

Никога в досегашния си живот — и никога по-късно — не съм се чувствала толкова близка с някого. Не физически, а емоционално. Двамата с Дани без съмнение бяхме сродни души. Той беше част от мен, аз бях част от него. Никога нямаше да се нуждая от снимки или други неща, за да си спомням за него. Дани живееше в мен и щеше да живее винаги.

Обичахме се безусловно, съединени от болката и доверието, които си бяхме изградили с толкова усилие.

С Дани бяхме едно и щяхме да останем свързани във вечността.

МАЙ 2002

Животът някак си продължи. Аз ходех на работа и на училище, Дани отново започна да бяга сутрин и да ходи в тренировъчния център. Уговори и няколко фотосесии, но вече не влагаше сърце в работата си.

Китката му заздравя без проблеми, свалиха му гипса. Продължихме да играем всяка вечер на *Кристина е...*, докато той не ми каза:

— Време е да спрем. По-добре да гледаме напред.

Каза и нещо от рода на „Time to look ahead. Objects in the rear view mirror may appear closer than they are.“^[18] Вероятно е имал предвид, че случилото се никога няма да ни остави на мира, докато продължаваме да гледаме назад.

Онази вечер за последен път запалихме всички свещи, оставихме ги да догорят, сбогувахме се с Тина и излязохме от стаята ѝ ръка за ръка. Заедно заключихме вратата, двамата държахме бравата. Оттогава не влизахме в стаята.

Дани започна да се занимава активно със своята болест. Никога не го беше правил. Не знам дали е искал да отклони вниманието си от смъртта на Кристина, или тази фаза щеше да настъпи и така. В действителност съм съвсем сигурна, че причината бе нейната смърт. Преди тя да ни напусне, Дани беше твърде голям оптимист, за да направи подобно нещо. Повторих думите му оттогава: „Не бива да даваме пространство на болестта, това е единствената възможност“. Напомних му как ме бе предупредил да не вървя с него. Сега обаче, най-неочаквано, направо се побърка по темата. Поглъщаше всевъзможни книги, ровеше в интернет и се срещаше със съмишленици, с които се беше запознал в някакви форуми.

Захванах се да уча за заключителния изпит. Започнахме да планираме пребиваването в Америка. Понеже знаех, че ако издържа изпита, веднага ще ме вземат на работа, попитах дали е възможно да започна чак през януари, защото възнамерявам да замина за дълго в САЩ с приятеля си. Шефът обеща да ми съобщи решението си най-

късно в средата на август и тогава щяхме да резервираме полет. Дани имаше и немски, и американски паспорт и за него не беше проблем да остане по-дълго в САЩ. Ходехме да разглеждаме къщи и скоро си изяснихме какво точно искаме. Решихме веднага щом се върнем, да купим нещо. Разговаряхме надълго и нашироко по въпроса. Дани беше съгласен да живее в Германия, беше се устроил тук и напредваше професионално. Заяви ми, че щял да бъде доволен, ако редовно ходим на почивка в родината му. Тази година възнамеряваше да прекараме осем седмици при леля му, а после да обиколим страната само с раници на гърба.

— И ти трябва да видиш света, Дъки — каза ми той.

Прекарвахме почти всеки уикенд на Бодензее. Опъвахме палатката в петък и се връщахме чак в неделя вечерта. Не понасяхме да стоим въщи. Беше ни празно. За мен всичко беше наред — безкрайно се радвах, че Дани вече не седи на дивана и не чака.

* * *

В края на май Дани откри в интернет хоспис за болни от СПИН. Намираше се в Шварцвалд. Повика ме, докато седеше на компютъра и разглеждаше страницата. Застанах зад него, сложих ръце на раменете му и също се загледах. Той намали музиката — както винаги, твърде висока — и попита:

— Какво ще кажеш?

Прочетох, че става въпрос за частна инициатива, за дом, където приемат заразени с ХИВ и болни от СПИН и се грижат за тях до края. Дани ми говореше за онова място, сякаш имаше намерение да си купи компютърна игра. Настръхнах.

— Наистина ли мислиш, че там ще ти е добре? — попитах невярващо.

Дани не беше от хората, които биха отишли доброволно в такова учреждение. Струваше ми огромни усилия да говоря с него естествено по тази тема.

— Не, не мисля — отговори бавно той. — Бих искал обаче да видя какво представлява това място. Искам да знам как се умира от СПИН.

Велики боже! Аз не искам да знам!

— Сигурен ли си? — настоях. — Не ми изглежда правилно.

— Трябва да знам — повтори упорито Дани. — Ти също.

— Виж, Дани, не съм сигурна, че наистина искам да знам.

— Трябва да знаеш. Трябва да си предупредена и да имаш възможност да избягаш навреме.

Поклатих глава, смушках го в ребрата и се опитах да обърна работата на шега.

— Времето на бягствата свърши, ясно ти е, нали?

— Ще видим — отвърна той. — Всяка последна неделя на месеца организират ден на отворените врати. Ще дойдеш ли утре с мен?

Всичко в мен се съпротивляваше. Не исках да ида там, не исках да видя онова място. Не исках да вляза в хоспис, където живееха обречени на смърт. В нашия живот смъртта и без това играеше твърде голяма роля.

— Ще дойда с теб, разбира се.

Взех решение. Отговор номер две, веднъж завинаги. Чувствах се длъжна да отида с него. Нямах избор.

* * *

Както винаги, Дани караше твърде бързо, а магистралите бяха почти празни, така че пристигнахме още предиобед. Посетители имаха право да влизат едва след обяда, затова се поразходихме малко из гората около прекрасната стара къща с кръстосани дебели греди.

— Страх ме е да вляза — признах си аз.

— И аз се страхувам — отвърна той. — И мен ме е страх, повярвай ми. Но трябва да знам.

Дани бе съобщил за пристигането ни. Приеха ни много дружелюбно.

— Разгледайте — покани ни шефката на дома. — Позволено ви е да влизате навсякъде. Днес всичко е на ваше разположение. Чувствайте се като у дома си.

Как да се чувствам като у дома си? Сърцето ми биеше лудо, но взех твърдото решение да не допусна да се забележи нищо. Не исках

Дани да остане с чувството, че всичко това ме натоварва твърде силно.

Започнахме предпазливо с външните съоръжения. Отчаяно се надявах да не срещнем някого от обитателите. Дани изглеждаше любопитен и заинтересован и надникваше навсякъде. Аз се бях вкопчила в ръката му, понякога дори затварях очи. Оставих се да ме води, но той ме завлече в стаите на обитателите. Дани винаги е влизал лесно в разговор с непознати хора. И сега седеше до леглата им и си говореше с тях, сякаш се познаваха от цяла вечност. Нямам никакъв спомен за съдържанието на разговорите. През цялото време държах очите и ушите си затворени и едва се удържах да не побягна с писъци. Смъртта беше вездесъща, седеше в стаите, висеше по стените, рееше се във въздуха и беше изписана на лицата. Видяхме момиченце на около девет години с ясно изразен СПИН, ужасно измършавяло и обсипано с възли от саркома на Капоши — кожно заболяване, характерно за много болни в крайния стадий. Лицето му ми напомни за мъртвешка глава и знаех, че тази гледка ще ме преследва още дълго в сънищата ми. Млад мъж, не много по-възрастен от Дани, носеше система и куцаше като старец. Напреки през лицето му минаваше червен обрив. Навярно херпес зостер. Ръцете му бяха снежнобели, кожата суха като пергамент. През цялото време ме гледаше с омраза. Погледът му ми каза недвусмислено, че намира за абсолютно несправедливо аз да съм здрава, а той — болен. Почти черните му очи ме следяха обвинително и аз се разтреперих.

Защо ти си здрава, а аз не? Защо?

Дани често спираше и ме оглеждаше загрижено.

— Ще се справиш, Дъки. Всичко е добре. Просто не го допускай много близо до себе си. Приеми го като филм.

Той ми вдъхваше смелост, а би трябвало да бъде точно обратното. Много ми се искаше да му кажа нещо ободрително, но не бях в състояние да произнеса нито дума. Бяхме безкрайно далеч от „Всичко е наред“.

Влязохме в болничното отделение. На една жена тъкмо ѝ преливаха кръв. Видях в ухото ѝ купчинка издайнически мехурчета. С огромно усилие се удържах да не се почеша. Изведнъж започна да ме сърби навсякъде.

До жената лежеше възрастен мъж, който кашляше непрекъснато. В носа му бе пъхнат маркуч и той дишаше така мъчително, сякаш

всеки момент щеше да се задуши. Автоматично задишах плитко — не желяех да вдишвам въздуха от тялото му. Внезапно и аз изпитах чувството, че се задушавам.

Отчаяно дръпнах Дани за ръката.

— Трябва да изляза оттук!

Без да възрази, той се обърна и ме поведе към изхода. Ядосах се на себе си — в действителност не исках да реагирам така. Ала видяното беше лошо, беше ужасно и изведнъж разбрах, че не съм дорасла до тези неща. Аз бях тийнейджърка, мястото ми беше на някое парти, а не до смъртния одър на партньора ми.

Скришом наблюдавах мъжа до мен. Млад, добре трениран, невероятно красив. Болезнената загуба, която бе преживял, беше белязала душата, но не и лицето му. Нищо не му личеше. Мисълта, че един ден и той може да изглежда като обитателите на този дом, с бяла коса и изпълнен с омраза поглед, физически изтощен и бавно вегетиращ, не искаше да влезе в главата ми. Междувременно Дани се беше овладял и постепенно си възвръщаше оптимизма и любовта към живота. Като си представих, че отново ще стане както след смъртта на Кристина, изпълнен с горчивина и депресиран, ми стана гадно.

Внезапно ме обзе усещането, че трябва да повърна. Дани ме изведе навън. Изтичах до колата и шумно поех дъх. Очите ми се напълниха със сълзи. Дани ме прегърна и ме погледна съчувствено. Отдавна знаеше, че това положение не е по силите ми, че не съм и наполовина толкова сигурна в себе си, колкото се показвах.

— Не биваше да те водя тук — промълви той.

— Няма нищо. Все някога трябваше да го видя. Ще се науча да живея с това.

Не, нищо не беше, както трябва. Аз не исках да се науча да се справям с това положение. Болезнено силно си пожелах нормален живот и здрав приятел. Защо и ние като другите да нямаме само ежедневни проблеми? Защо да не се караме за захвърлени обувки или отворена тубичка паста за зъби? Защо да не се ревнуваме и да се съмняваме във връзката си? Защо нищо при нас не беше както при другите двойки на нашата възраст? Защо трябваше още сега, толкова млада, да вляза в непосредствено близък досег с болестта и смъртта?

Дани ме гледаше и четеше мислите ми. Виждах как умът му работи. Убедена съм, че точно в този момент той взе решение.

— Май ще е най-добре за всички засегнати, ако се хвърля под някой влак.

В гласа му нямаше дори искрица ирония или сарказъм.

— Безкрайно съжалявам — продължи и ме отдалечи малко от себе си. — Ужасно съжалявам, че ти причинявам всичко това. Но и безкрайно се радвам, че днес си тук с мен. Така е много по-добре, отколкото ако бях сам. Благодаря.

— Много искам да ти помогна по някакъв начин.

Изтрих си сълзите и се опитах да се преборя с гаденето. Постепенно се овладях.

— Ти ми помагаш повече от достатъчно.

Дани се облегна на вратата на колата. Известно време мълчахме, всеки потънал в мислите си.

— За всичко е виновен баща ми — изръмжа той. — Мразя го! Господи, как го мразя!

Затворих очи.

— И аз го мразя.

Това беше повече от омаловажаване. Заливаше ме омраза срещу лице, което не познавах и което въпреки това бе разрушило живота и на двама ни.

— С всичко друго щях да намеря сили да се справя. — Погледът на Дани се зарея в далечината. — Всичко щях да преодоля. Всичко може да се осмисли или поне да се прикрие, но това, че той ме осъди на смърт невинен — тук съм безсилен.

И неговите очи се напълниха със сълзи.

— Онова за влака го казах съвсем сериозно, Дъки. — Помълча малко, дълбоко замислен. — Макар че... по-добре да не е влак. Не искам да са замесени други хора.

— Моля те, Дани, престани. Хайде да се върнем вкъщи.

Умолително задърпах ръката му.

— Като дете се опитах да се самоубия — подхвана Дани. — През лятото. Бях на четиринайсет. Разрязах си вените с бръснарско ножче. На двете ръце. Всъщност не исках да умра — сви рамене той. — Това беше вик за помощ.

— Никой ли не забеляза нищо?

Защо изобщо питах? Светът е толкова гаден.

— Мама ме намери. Разбра какво съм се опитал да сторя, но го прикри. Превърза ме, даваше ми изотонични напитки, няколко седмици ходих с дълги ръкави и готово.

Толкова много страдания и болка биха могли да бъдат предотвратени, ако хората в тази жалка страна си отворят очите и проумеят какво се случва около тях. Те обаче мислят само за собствените си мизерни проблеми и за нищожния си живот. Живите същества наоколо са им напълно безразлични.

Това са думи на Дани. Каза ми ги преди много време. Наистина ли никой не бе забелязал малкото момче с объркан поглед, което въпреки горещината е ходило седмици наред с пуловер? Дали аз щях да го забележа? И аз ли бях лоша като другите хора на този свят?

Поклатих глава.

— Защо, защо?

Дани изтълкува въпроса ми погрешно. Много добре разбирах защо е избрал този начин да повика за помощ. Но не ми влизаше в главата защо никой, дори собствената му майка, не е предприел нищо.

— По онова време живеех в ада — разказа ми тихо той. — На тринайсет влязох в пубертета и баща ми престана да ме изнасилва. Тялото ми се променяше и това не му харесваше. Освен това вече не му се подчинявах безусловно и той ме намрази. Отначало си мислех, че ще стане по-добре, но стана много по-лошо.

— Какво се случи?

— Как да ти го кажа, без да ме помислиш за напълно откачил?

— Просто го кажи.

— Искаш да кажеш, че отдавна ме мислиш за напълно откачен, нали? Затова вече нищо няма значение.

— Не — отговорих твърдо и стиснах ръката му. — Не мисля така. За мен ти си най-достойният за възхищение човек на този свят. Никога не съм те смятала за смахнат.

Той се усмихна и продължи:

— Баща ми започна редовно да ме пребива от бой. Биеше ме много повече от преди, просто така, за да ми покаже омразата си.

Въпреки че не бях виновен в нищо. Понякога ме мятеше по стаята като топка.

— И това беше по-страшно от секса — установих примирено.

— Да — кимна Дани. — В онези отвратителни перверзни неща, които правеше с мен, все пак се усещаше полъх на нежност, следа от любов. Независимо че го правеше по такъв извратен начин. Когато това свърши, остана само омразата, и то в най-чистата ѝ форма. Правеше го не само когато беше пиян. Боят се превърна в трайно състояние. Да, това беше определено по-лошо, много, много по-лошо. — Погледна ме и попита скептично: — Можеш ли поне малко да ме разбереш?

— Да, мога.

Достатъчно често бях виждала белезите по тялото му, познавах всеки от тях. Затова имах представа за каква омраза става дума.

— Ти си копнял за обич — заключих аз. — Това мога да го разбера. Няма нищо осъдително. Намирам го за нормално.

Той кимна.

— Някога бях много объркан. Дълго време си мислех, че нещо с мен не е наред.

Гневно ритнах едно камъче.

— Баща ти не е наред, не ти! Това поне ти е ясно, нали?

— Да, мисля, че да.

Дани вдигна глава към слънцето и примигна, за да прогони сълзите. Отново болезнено ми се натрапи въпросът какво щеше да излезе от него, ако садистичният му баща педофил не му бе нанесъл тези трайни увреждания.

— Да тръгваме — заявих и го дръпнах за ръката. — Ще се поразходим малко, за да се овладееш, а после ще потеглим обратно.

Отново бягам. Бягам надалеч. Знам с абсолютна сигурност, че бягам. Бягам. Това е бягство!

Преследват ме студени, изпълнени с омраза очи. Черни като нощта, в която тичам. Заседнали са в отдавна оглозган от плътта череп. Преследва ме мъртвешка глава. Очите в действителност не са

очи, а орбити, в които някога е имало очи. Сини очи. Сега там вече няма очи. Няма живот, няма синьо. Само празни орбити. Това е смъртта.

Тичам ли, тичам, но той ще ме настигне, все едно колко съм бърза...

[18] Време е да гледаме напред. Ако продължим да гледаме нещата от задната им страна, ще ни се виждат по-гадни, отколкото са.
— Бел.прев. ↑

ЮНИ 2002

Прекарахме двайсетия ми рожден ден в града. Организирахме истински шопинг-маратон. Сдобих се с нови джинси и ботуши. Обикновено не съм такава, но онзи ден изпаднах в истинско опиянение. Купувах като луда. При това се бяхме разбрали подаръкът от Дани за рождения ми ден да е малък, защото през септември щеше да ми плати полета до Атланта. Въпреки това той ми купи най-скъпия панталон за езда, какъвто човек може да притежава, и подходящи, свръхскъпи дресьорски панталони.

В края на седмицата отидохме на палатка на Бодензее. Настанихме се на обичайното си място, в самия край на дива поляна, където беше разрешено и за кучета. Имаше и един недостатък — умивалните и тоалетните се намираха доста далече — но ние не се притеснявахме. Брегът беше съвсем близо и разполагахме с голяма част от поляната само за нас. През първата нощ ни изненада силен дъжд, който премина в страхотна буря. Гръмотевиците ме събудиха. Скочих уплашено и установих, че Дани го няма в палатката. Това не ме изненада. Той обичаше бури и други впечатляващи природни явления. И когато си бяхме вкъщи, често ставаше посред нощ и излизаше навън. Оставих Лайка в палатката и закрачих боса през калната поляна. Дъждът беше топъл, но много силен и след секунди ме намокри до кости. Не се наложи да търся дълго — знаех къде е любимото място на Дани и още отдалеч го видях да седи на брега на езерото. Седеше под дъжда върху мократа трева и наблюдаваше бурята. И той беше бос, дрехите му бяха чисто мокри. Тениската и шортите бяха залепнали за тялото му.

Безмълвно седнах между коленете му. Той ме прегърна и дълго гледахме бурята. Ярки светкавици образуваха мрежи от светлина по небето, оглушителен гръм разкъсваше въздуха.

— Аз ще умра — заговори внезапно Дани. — Бях си поставил за цел да живея поне трийсет години, но сега ми е ясно, че няма да го постигна. Няма да дочакам дори двайсет и петата си годишнина.

Пригладих назад мократа си коса и се обърнах към него.

— Защо говориш така? Винаги си бил оптимист. Откъде се взеха тези мисли?

Дани вдигна рамене.

— Получих просветление. Нали знаеш, понякога изведнъж ме обземат странни чувства. Няма нищо общо със сегашното ми черногледство. Не мога да ти обясня.

Побиха ме студени тръпки. Усетих, че замръзвам, а вътрешните ми органи се вледеняват. Спомних си силната му връзка с Кристина и как внезапно бе предрекъл, че скоро тя ще е недостижима за нас. Затиснах си ушите с длани и се опитах да забравя какво съм чула. Искях да се убедя, че това са само думи. Бурята отдавна бе отминала, но аз продължавах да седя като вкаменена.

Дани взе ръцете ми, сложи ги в скута си и ме погледна настойчиво.

— Съжалявам — прошепна. — Никога вече няма да казвам такива неща.

Сърцето ми заудря лудо. Никога вече няма да го каже... Това не означаваше, че вече няма да получава „просветление“, а само, че ще мълчи пред мен, за да ме предпазва. Обхвана ме паника. Не съм от хората, които получават пристъпи на паника, но през онази нощ се паникьосах. Уплаших се, че ще се задуша, посегнах към гърлото си и задишах бързо. Колкото повече дишах, толкова по-малко кислород получавах. Искаше ми се да пицця, но ми липсваше въздух.

Дани ме вдигна на ръце и ме отнесе далеч от мястото, където седяхме, далеч от страховитите му думи. Вкопчих се в тила му, той влезе с мен в езерото и ме пусна в студената вода, която ми стигаше до бедрата. Паниката отлетя мигновено. Главата ми отново се проясни, всички предчувствия внезапно ми се сториха нереални.

— Ела — каза той, хвана ме за китката и ме поведе след себе си. Така правеше винаги.

Посред нощ, под леещия се дъжд, двамата плувахме в езерото напълно облечени. После се върнахме на бегот в палатката, захвърлихме дрехите в тревата, сгушихме се голи и мокри под завивката и се любихме. Притискахме се силно един към друг, за да се стоплим, а аз се молах безмълвно дните край езерото никога да не свършват.

* * *

През юни дойде дълго чаканото обаждане. Полицейският служител Вилдермут ни уведоми, че търсеният престъпник е арестуван. Направил признание, че е примамил Кристина в жилището си с обещание да получи доза, задържал я там против волята ѝ и два пъти я изнасиллил. Накрая ѝ връчил замърсения хероин, но дал достоверно обяснение, че не знаел колко е токсичен.

Обвиниха го и в други престъпления. Той направи признания за още изнасилвания на млади момичета и за даване на дрога в неразрешени количества. Освен това имаше предишна присъда за тежка телесна повреда. Осъдиха го на три години затвор.

— Три години — рече горчиво Дани. — Три години за един цял живот. Скоро ще излезе и ще продължи, сякаш нищо не е било, а Тина си отиде завинаги.

— Не бива да мислиш така — укорих го аз. — Дадох му три години не заради нея. Не го намериха отговорен за смъртта ѝ. Тя е взела дрогата доброволно. Приеми, че е станала злополука. Никой не е искал да стане така, дори онзи тип. Било е нещастен случай.

— Три години — повтори Дани и изпрати към небето първата и единствената си молитва — Моля те, господи, нека да поживея още малко! Обещавам ти, щом онзи излезе, да ми падне в ръчичките. А щом свърша с него, ще ме моли на колене да го убия.

АВГУСТ 2002

Скоро след почивката за закуска телефонът в чантата ми завибрира. Вътрешната ми алармена система се обади с най-пронизителния тон. За малко се изкуших да пренебрегна обаждането. Изписаният номер беше неизвестен.

Все пак приех разговора.

— Да?

— Джесика Кох? — попита женски глас.

— Да? — Гласът ми прозвуча неестествено високо.

Мили боже, Дани е мъртъв!

Откъде ми дойде тази мисъл?

— Вие ли сте приятелката на Дениъл Тейлър?

— Да. Какво се е случило?

В последно време задавах този въпрос доста често.

— Приятелят ви е претърпял злополука. Преди половин час го докараха при нас.

Дамата на телефона обясняваше спокойно и дружелюбно. Светът се завъртя по-бързо. Стаята също се завъртя заплашително бързо.

— Къде е той?

Жената ми каза адреса на болницата в Битигхайм. Изскочих от офиса още преди да съм приключила разговора. Не си направих труда да кажа на Беа къде отивам. Колегите със сигурност бяха чули разговора, защото никой не се обади да попита как така просто съм си тръгнала от работа. Главата ми бучеше.

Просто едно пътно произшествие, опитвах се да се успокоя. Сигурно е добре, иначе нямаше да каже на хората в болницата да ти се обадят. Само той може да им е дал телефонния ти номер.

Учудващо колко ясно продължаваше да работи умът ми. Хукнах към приемното.

— Отивам при Дениъл Тейлър — казах задъхано. — В коя стая е?

Със спокойствие, което ме доведе до ръба на избухването, блондинката на рецепцията се разтърси в компютърната програма.

— Само за момент, моля — каза ми тя и се усмихна любезно.

Вдигна телефонната слушалка и се обади в някакво отделение. Минаха минути, преди да се обърне отново към мен:

— Той е в приемното отделение за спешни случаи на четвъртия етаж. Ще мине доста време, преди да го настанят в стая.

Хукнах по стълбите, защото нямах търпение да чакам асансьора. Тичах като луда по коридора, докато най-сетне се озовах в приемното отделение.

— Приятелят ми е бил докаран тук. Дениъл Тейлър. Може ли да отида при него? — попитах, съвсем запъхтяна.

— В момента е в сонографията. Ще изследват коремната област с ултразвук, после ще отиде на рентген. Сигурно ще минат час или два, докато го настаним в стая. Тогава ще ви пуснат при него.

— Какво? Толкова дълго? Той е помолил да ми се обадят, казал е да дойда веднага. Може ли поне за малко да говоря с него?

— За съжаление не е възможно. — Сестрата погледна документацията и откри някаква бележка. — Заявил е, че ще дойдете — промърмори тя и продължи да чете. — Става дума за колата му. В момента е в някаква нива и пречи на фермера да работи. Трябва да бъде изтеглена. Написал е, че вие трябва да я пратите за старо желязо.

— Как така ще я дам за старо желязо? Колата е едва на четири години — възразих, макар да знаех, че това не интересува сестрата.

Тя вдигна рамене, сякаш да потвърди.

— Така е казал. Във всеки случай автомобилът трябва да се премести. Повикайте аварийната служба.

Каза ми адреса, на който се намира колата. Значи Дани е бил на път към тренировъчния център.

Сега трябваше да отида там и да пратя почти новата кола за старо желязо!

По дяволите, Дани!

Не ми беше по силите да се справя с това положение.

— Как е той? — попитах.

— Лекарите още са при него. Има счупена ключица, няколко счупени ребра и мозъчно сътресение от камшичния удар. В момента го

изследват за вътрешни наранявания. Ще ви съобща, щом стане възможно да отидете при него — каза сестрата и ме остави сама.

Вътрешни наранявания? Дани май не беше добре. Объркана, минах по коридора, намерих сонографията и се запитах дали пък направо да не вляза. Не знаех обаче дали той е още вътре и не посмях.

За пореден път се обадох на Йорг. Вече имах номера му — за щастие последния път му бях звъняла от моя телефон.

— Йорг, Дани е катастрофирал. Намирам се в спешното отделение. Не ме пускат при него. Той иска да се погрижа да отнесат колата му.

— Ще дойда след двайсет минути, Джесика. Чакай ме там.

Благодарих на небето, че имахме Йорг.

Скоро вратата на отделението се отвори. Две сестри избутаха в коридора носилка. Познах Дани и се втурнах към него.

— Дани! — извиках. Двете сестри любезно спряха. — Какво се случи?

Той беше буден. По лявата половина на лицето му минаваше кървава резка, но иначе изглеждаше невредим. Само дето беше малко объркан.

— Джесика! — Веднага посегна към ръката ми. — Катастрофирах.

Това и аз го знаех.

— Добре ли си?

— Да. Няколко счупени ребра. Доста е болезнено. Иначе всичко е окей. Трябва да махнеш колата.

Дани говореше бързо, накъсано, дишаше съвсем плитко. Изобщо не беше добре. Не можеше дори да поема достатъчно въздух.

Направи ми впечатление, че са му сложили система. Моментално си припомних видяното в хосписа за болни от СПИН и получих пристъп на паника. Дани го забеляза и се опита да седне, за да ме вижда по-добре. Не успя, извика от болка и се отпусна назад. Едната сестра го натисна във възглавниците.

— Трябва да лежите — предупреди го строго тя и се обърна към мен: — Отиваме на рентген. Ще впръскаме контрастно вещество и е възможно да се забавим. Ще ви се обадим.

Двете сестри продължиха да бутат леглото, а аз задишах тежко.

Дани не пусна ръката ми.

— Всичко е наред — опита се да ме успокои той. — Съвсем нормална катастрофа, нищо повече. Всичко е наред!

Говореше едва-едва, явно не му достигаше въздух, а това съвсем не беше добре. Сестрите издърпаха ръката му и го вкараха в коридор, който беше само за персонала.

— Ще ида да взема колата и ще дойда пак! — извиках подире му.

Стараех се да дишам дълбоко с корема, както правеше Дани, за да се успокои. Винаги беше възможно да стане злополука. Нямах сериозни причини за тревога, или поне така си внушавах.

В коридора се появи Йорг.

— Как е той? — попита още докато тичаше към мен.

Вдигнах рамене.

— Видях го съвсем за малко. Счупени ребра, сътресение от камшичния удар, няма опасност за живота му.

Йорг кимна.

— Добре. Хайде да действаме систематично. Първо ще се обадим на аварийната служба, после ще отидем на мястото на злополуката и там ще решим къде да откарат колата. След това ще отидем у вас да му вземем някои неща. Очевидно ще се наложи да остане в болницата.

Съгласих се и се запътихме към пасата на Йорг. Той се обади на аварийната служба и даде адреса, който му бях дала. Потеглихме натам. Пътувахме по съвсем право шосе без нито един завой. Не се виждаше нито едно дърво, пътят беше чист и сух. Очевидно в злополуката не е била замесена друга кола. Не видяхме нищо, нито следи от спирачки, нито видима маневра за избягване, нито счупени стъкла. Дани просто беше паднал в рова. Колата му лежеше преобърната наред една нива, близо до наклона към шосето. Дори не се е опитал да натисне спирачка.

— Мили боже — промърморих. — Как е могло да се случи?

Йорг паркира в края на пътя, остави колата на аварийни светлини, излезе и опря ръце на хълбоците.

— Не знам, Джесика — отговори той, — но е дяволски странно. Дани шофира добре. Би трябвало поне да се е опитал да остане на шосето.

— Какво искаш да кажеш? — извиках почти истерично. — Нима твърдиш, че го е направил нарочно?

— Не — отговори Йорг и ме изгледа строго. — Не исках да кажа това. Защо да падне нарочно в рова?

— Защото иска да умре — обясних с последни сили.

Йорг решително поклати глава.

— Не — повтори той. — Това не му подхожда. Наистина ли смяташ, че би направил подобно нещо, без предварително да ти каже?

Вярвах ли в това, което казах? Не, не вярвах.

Дани не беше такъв.

— Прав си.

— Човек, който иска да умре, не би избрал точно това място — отсече Йорг. — По-скоро ми се струва, че просто е заспал на волана.

Този път аз поклатих решително глава.

— Никога. Дани е последният човек на света, който просто би заспал!

— Надявам се по-късно самият той да ни каже какво се е случило. Хайде да огледаме колата.

Нерешително последвах Йорг надолу по склона.

— Мили боже! — пошепнах. — Никой не би оцелял след такава катастрофа!

Навярно щеше да е най-добре за него, ако не беше оцелял.

Отвратена от себе си, прогоних тази грозна мисъл. Приблжихме се към колата. Покривът беше ужасно смачкан, предното стъкло бе счупено, всички въздушни възглавници бяха отворени. Ауспухът стърчеше като антена под ъгъл към колата. Вратата на шофьора бе изрязана с флекс. Изгубила ума и дума, разтърках очи и лице.

— Нищо не може да се поправи — отбеляза сухо Йорг.

— Нека да я закарат на сервиз, моля те. Може пък да я оправят.

Йорг ме погледна, сякаш съм си изгубила ума.

— Нищо няма да се получи, Джесика.

— Колата ще иде в сервиза — отговорих решително.

Влекачът пристигна. Последвахме го — договорният сервиз се намираше наблизко. Разтовариха колата и я поставиха отново в изправено положение. Гледката беше още по-тъжна. Взирах се безпомощно в автомобила — колко пъти бях повтаряла, че не го харесвам! Спомних си как Дани ме преследваше с БМВ-то след

първата ни среща на празника и как ми препречи пътя. Как потегляше на задна. Как ме настани на задната седалка, когато се напих, и ме откара у дома си. Спомних си многото дълги разговори, които бяхме водили в тази кола, под мътносинята светлина, и в очите ми запариха сълзи. Опитах се да отворя другата предна врата — само за да установя, че колата е смачкана до крайност и нищо не работи. Загубата ѝ ми причини душевна болка, не само заради самата мен, а и защото знаех колко привързан беше Дани към своето БМВ. Макар че никога не би го признал — в крайна сметка това беше само материално богатство.

Появи се майсторът от сервиза.

— Мама миа! — провикна се той и плесна с ръце. — Шанс за оцеляване максимум пет процента! Шофьорът измъкнал ли се е жив?

— Да.

— Мама миа — повтори мъжът. — Явно е късметлия. Съдбата е дяволски благосклонна към някои хора.

Гърлото ми гореше, сякаш беше пълно с пламтящи въглища, по бузите ми се стичаха сълзи. Не можех да понеса толкова ирония. Дали да му опиша накратко живота на Дани?

— Пратете колата за старо желязо — казах и се извърнах, за да не ме види, че плача.

Йорг се вмъкна вътре през изрязаната с флекс врата, за да събере нещата на Дани. Накрая направи няколко снимки, но се съмнявах, че Дани някога ще поиска да ги види.

По-късно в полицейския доклад написаха, че колата е излязла от шосето с твърде висока скорост, по оценка на вещите лица между 160 и 180 километра в час, без да спре. Не били установени опити за спиране или заобикаляне. БМВ-то се преобърнало най-малко три пъти и останало да лежи на покрива си. Нямало участници, нито свидетели на произшествието. Дани явно е бил съвсем сам на шосето, което правеше случилото се още по-странно.

Минаващи водачи повикали линейка. Никой не спрял да му окаже първа помощ.

Между злополуката и пристигането на линейката минали почти 45 минути — време, достатъчно Дани да умре от загуба на кръв,

ако е получил сериозни наранявания.

Проклинах безмълвно всички, които са минали оттам, без да спрат, пожелавах им всичко най-лошо. Дани никога не би минал покрай пострадал човек, без да се опита да помогне. Беше му абсолютно безразлично накъде се е запътил или колко бърза. Вече знаех обаче колко нечестен е животът.

Дани бе оцелял по щастлива случайност — можеше да свърши и по друг начин. Бил е с предпазен колан и това навярно му бе спасило живота.

Въпреки тежкото произшествие той се бе отървал със сравнително леки наранявания.

През времето до идването на линейката е бил в пълно съзнание, но не е могъл да се освободи сам. Не се добрал и до телефона — бил го оставил в средната конзола и при преобръщането отлетял някъде из колата. Йорг намери мобилния телефон под задната седалка.

В болницата изследвали кръвта му за алкохол и дрога, но той бил абсолютно чист — както винаги.

* * *

С Йорг влязохме в стаята точно когато главният лекар беше при Дани и двамата разговаряха. Дани все още беше на система, вливаха му болкоуспокояващо. Като ни видя, той се усмихна и направи опит да седне, но не успя. Чакаше ни труден период. Счупените ребра се нуждаеха от поне шест седмици почивка, а Дани отказваше да лежи още през първите часове.

Седнах до него на леглото, толкова щастлива да го видя жив, че го притиснах с все сила. Той вдигна отбранително ръце.

— Моля, не ме докосвайте — изхленчи. — Счупените ребра болят адски!

— Как е той? — обърна се Йорг към лекаря. Той го измери със скептичен поглед и явно го сметна за бащата на Дани.

— Засега е стабилен — гласеше отговорът. — Няколко дни ще го задържим тук за наблюдение, за да изключим евентуални усложнения.

Лекарят беше към средата на петдесетте, с бяла коса, започнала да оредява, от този тип хора, дето никога не са настроени за шеги.

— Следобед ще дойда пак да ви видя — каза той на Дани и се обърна да си върви.

— Докторе?

Йорг тръгна след него.

— Да?

Видях как Дани хвърли към Йорг унищожителен поглед.

— Каза ли ви, че е ХИВ-позитивен?

Лекарят се стъписа.

— Не, но скоро щяхме да го открием. Сигурно е написано в картона му.

Усмихна се любезно, но останах с впечатлението, че се чувства заловен на местопрестъплението. Явно не му харесваше близките да се месят в работата му.

— Мислех само... — подхвана Йорг. — Бих помолил да му направите пълни изследвания. На кръвта и така нататък. Може пък да има връзка.

Лекарят кимна.

— Не се притеснявайте — отвърна той мрачно, — и без това смятахме да му вземем кръв. Веднага ще поискам пълна кръвта картина. Не се бойте, нищо няма да ни се изплъзне.

Усмихна се и излезе от стаята.

Дани зяпаше Йорг с отворена уста. Махна към вратата, откъдето бе излязъл лекарят, и попита възмутено:

— Какво беше това?

Йорг явно не страдаше от угризения на съвестта.

— Ти си длъжен да им казваш такива неща!

— Нали чу, лекарят каза, че и без това са щели да го открият!

— Тогава няма защо да се засягаш.

Йорг явно нямаше намерение да позволи на Дани да го сплаши.

— Какво изобщо се случи тази сутрин? — намесих се аз.

Това беше най-важният въпрос.

— Можело да има връзка между ХИВ и автомобилна злополука — изпуктя презрително Дани. — Ама че глупост!

Очевидно нямаше намерение да отговори на въпроса ми.

Не беше в характера на Дани да отхвърля мислите на други хора като пълна глупост. Ала след смъртта на Кристина той вършеше и

говореше много неща, за чието съществуване у него никога не бях предполагала.

— Какво стана тази сутрин? — повтори въпроса ми Йорг.

— На шосето внезапно изскочи сърна.

— Сърна ли? — погледнах го въпросително.

— Да. Онези кафяви животинки, дето живеят в гората. Мъжките имат рога, а бебетата им са много сладки. Имат бели точки по гърба и...

— Знаем какво е сърна, Дани — прекъсна го Йорг.

— О, значи всичко е наред.

Дани опита да се обърне настрана, но установи, че не става.

— Значи злополуката е станала заради сърна? — настоя Йорг.

— Да. Сърната изведнъж застана насред шосето.

— Защо не удари спирачки?

— Направих го, разбира се. Оказа се недостатъчно. — Дани вдигна рамене и ме погледна извинително. — Сърната е добре, Дъки, не се притеснявай!

— Дани — проговори предупредително Йорг. — Ние бяхме там. Няма следи от спирачки.

— Така ли? О! Значи съм се опитал да я избягна. Възможно е.

Дани никога не е бил добър лъжец.

— Карал си със сто и осемдесет километра в час. Не си спрял и си се преобърнал в нивата. И всичко това заради една сърна?

Йорг вдигна скептично вежди.

— Защо не? Аз обичам сърните.

Дани отдавна щеше да е скръстил ръце пред гърдите, ако иглата в лакътя не му пречеше.

Гледахме го очаквателно и внезапно той избухна:

— Дявол го взел, значи не е била сърна. Не може ли и аз да катастрофирам, без да го превръщате в драма? — Опита да поеме дълбоко дъх, за да продължи да ругае, но изкриви лице от болка и добави по-тихо: — Щом нищо в моя гаден и проклет живот не върви нормално, тогава ми позволете поне да направя катастрофа, както се случва с хиляди други на моята възраст.

Дани се отпусна във възглавниците и отчаяно се опита да диша нормално. Каквото и да криеше от нас, сега не беше моментът да го разпитваме. Йорг също го разбра и смени темата.

— Направих няколко снимки. Колата се оказа спасяема.

— Знам — отговори Дани, — нали я видях. — Забеляза мрачните ни лица и добави: — Ей, хора, та това е само кола. Имам си застраховка. Застрахователите ще платят. Няма причина да се цупите.

— Харесвах колата — признах тъжно. — Знам, че и ти я харесваше.

— Щом изляза оттук, ще купим нова — опита се да ме утеши Дани.

— Първо да видим какво ще излезе от кръвните изследвания — настави Йорг.

Последната кръвна картина беше отпреди пет месеца и бе крайно време да се направи нова. След смъртта на Кристина Дани не бе събрал сили да отиде. Понеже последната беше повече от добра, не виждах причини да бързаме или да се тревожим.

— Не се налагаше да го казваш специално — отвърна поучително той. — И без това щях да се изследвам скоро.

Дани беше необичайно раздразнителен, но навярно го мъчеха силни болки.

— Най-добре да поспиш — посъветва го Йорг. — Твоята Дъки и аз ще отидем да хапнем и ще се върнем за визитацията.

Лекарят ни остави да чакаме до вечерта. Провери жизнените показатели и кръвното налягане на Дани и видимо остана доволен от резултата. Още на обед медицинска сестра му бе взела няколко епруветки кръв, но резултатите не бяха готови.

На рентгеновите снимки видяхме три последователни ребра с гладко счупване. Четвъртото беше силно пукнато.

— Не би трябвало да има усложнения при зарастването — каза ни лекарят. — За щастие фрактурата е чиста. Най-важното е да се щади. Шест седмици никакъв спорт, после да започне постепенно и след десет седмици всичко ще е свършило.

Дани го изглежда ужасено. Лекарят не му обърна внимание.

— Важно е също винаги да дишате с болката, никога срещу нея. Не я избягвайте, а вдишвайте дълбоко дори да ви боли. Дробовете трябва да се пълнят с достатъчно въздух, иначе може да се стигне до

белодробно възпаление, а ние искаме да го избегнем. Утре сестрата ще ви покаже дихателни упражнения.

Дани затвори очи. Все още се опитваше да смели следващите шест седмици без спортуване.

— Може ли да се направи нещо за ускоряване на заздравяването?
— попитах.

— Най-добре е нощем да спи легнал върху счупените ребра.

Дани присви очи и измери лекаря с недоверчив поглед.

— И как, моля, ще стане това на практика?

— Много е болезнено, но притиска счупеното място и ускорява излекуването. Опитвайте отново и отново.

— Бедният Анджели — промърмори Дани. — Още един въпрос. Възнамеряваме след пет седмици да заминем за САЩ...

— Имате ли застраховка за отмяна на полета?

— Още не сме резервирали — отговори мрачно Дани.

— Тогава отложете резервацията с четири седмици. Не е добре да рискувате.

Лекарят затвори папката си.

Дани ме погледна въпросително и изведнъж ми се стори безкрайно уморен и почти примирен.

— Четири седмици не са от значение. Ще тръгнем по-късно. Няма страшно.

— Окей — съгласи се той.

Още тогава заподозрях, че нещо не е наред. Дани знаеше повече, отколкото признаваше. Иначе никога нямаше да се съгласи с такава готовност да отложим отпуската си. Това беше абсолютно нетипично за него. Наумеше ли си нещо, съумяваше да наложи волята си. Никога не би спрял заради някакви си счупени кости.

Счупените ребра са най-болезнените фрактури, опита се да ме успокои вътрешният глас. Сега има други неща в главата си, не му е до отпуска.

* * *

След два дни, когато влязох в стаята, Дани вече седеше изправен в леглото. Предишния ден бяха изписали другия болен — за голямо

облекчение на Дани. Той мразеше чужди хора да спят наблизо. А фактът, че друг мъж лежи само на метри от него, докато той е прикован към леглото и неспособен да се движи, правеше положението непоносимо.

— Здравсти — поздрави ме той на влизане. — Ще излезеш ли с мен?

— Ще можеш ли да ходиш? — попитах несигурно.

Дани се усмихна криво.

— Счупих си ребрата, не краката. Мога да ходя, естествено.

Стана много бавно. Вчера му бяха махнали системата. Хванах го за ръка и излязохме в коридора. Наблюдавах го с ъгълчето на окото.

— Дъки, ще престанеш ли да ме зяпаш така съжалително? — попита ме той, след като слязохме по стълбите. Дори в това състояние отказа да вземем асансьора. — Аз съм добре, наистина.

Това не беше вярно, но хленченето не влизах в репертоара му. Ако се чувстваше добре, не би се движил с това темпо. Обикновено наричаше този начин на придвижване *Ducky-Walk*. През следващите дни „патешката разходка“ остана нашият нормален начин на ходене.

Купихме си сладолед от кафенето на болницата и седнахме на облегалката на една пейка навън. Краката ни бяха върху седалката. Слънцето светеше в лицата ни.

— Пак се щадиш, когато дишаш — скарах му се аз. — Трябва да вдишваш дълбоко.

— Де да можех — въздъхна той. — Чупил съм си всякакви кости, случвало се е да си счупя и ребро, но четири наведнъж плюс ключицата вече не е приятно. Как ще изкарам така дели шест седмици? Мразя да не се движа.

— Ще се справиш. Все някак ще издържим.

— До края на следващата седмица трябва да съм окей. Налага се да замина за три дни в Карлсруе. Рекламна фотосесия. Ако се получи добре, ще подпиша договор и завинаги ще сме подсигурени финансово.

Доядох си сладоледа — бях си взела страчатела. Никога не бяхме имали парични грижи. Откакто бях с Дани, не харчех почти нищо от заплатата си. Той зареждаше колата, плащаше сметките, купуваше ми дрехи и поемаше всички разходи, когато излизахме заедно. С голяма радост бих заменила нашите проблеми срещу смешни парични грижи.

С удоволствие бих раздала всичките ни материални блага, бих се облякла в чувал от юта и сламени обувки и бих се хранила седмици наред само със спагети с кетчуп, ако можех да излекувам Дани и да си върна Кристина.

— Нищо не си ми казал за този ангажимент.

— Научих едва на сутринта, когато стана злополуката.

Дани смачка картонената купичка от сладоледа и я метна право в кошчето за боклук. Изобщо не се опитах да му подражавам. Станах и хвърлих моята купичка едва когато бях на метър от кошчето. Тя се удари в ръба, отлетя настрана и падна на земята. Ядосана, се наведох да я вдигна и я запратих право в кошчето.

Дани не може да сдържи смеха си.

— Да не си говорил по телефона, докато си шофирал?

— Не. А и дори да съм, аз постоянно говоря по телефона, докато съм на волана, и никога не съм пропадал в някой ров.

Беше прав. Хората от агенцията и учениците му се обаждат често и той говореше с тях независимо какво правеше в момента.

— Добре, добре — промърморих примирено.

Дани въздъхна.

— След малко трябва да се обадя по телефона. Да кажа на Доган и на другите треньори да си разпределят учениците ми. Кой знае дали някога ще мога да се занимавам с тях отново.

— Ще можеш, разбира се. Имаш само счупени кости. Всичко ще зарасне. Няма нищо повече, нали, Дани?

Той мълчеше.

— Дани?

Той посегна към ръцете ми и ме привлече към себе си. Под слънцето очите му светеха в онова тъмносиньо, което ме възхищаваше все така силно.

— Дъки! — Погледът му ме прикова. Дани постепенно си възвръщаше уменията да ме хипнотизира. — Защо поставяш под въпрос казаното от мен? Лъгал ли съм те някога? Беше злополука, нищо повече.

Възражението му беше оправдано. Защо се съмнявах в думите му? Нашата връзка почиваше върху абсолютна честност. С изключение на малката принудителна лъжа за родителите му в началото никога не ме беше лъгал.

Внезапно започна да ме мъчи съвестта. Обещах си да му вярвам винаги, както беше досега. Нямах причини да не му вярвам.

— Да, вярвам ти — потвърдих. Навярно размишлявах прекалено много. Автомобилни злополуки се случват всеки ден навсякъде по света, нали?

— Така е добре — заключи доволно Дани. — Да се качим в стаята, Дъки. Рики ще дойде скоро.

Протегна ми ръка и ми позволи да го вдигна. После ме прегърна и ме притисна силно, доколкото позволяваха счупените ребра.

— Не се притеснявай за мен — пошепна ми. — Все някак ще се справя. Сега е важно да се съсредоточиш върху изпитите си.

При тези думи всички тревожни камбани в мен трябваше да зазвънят, ала това не стана. Придържах се към взетото решение и му повярвах. Както винаги.

Останах до края на времето за посещения. Вместо да изляза от болницата обаче, се мотах два часа по коридорите. Накрая се скрих в семейната душкабина и прекарах там още един час. Щом започна нощната смяна и приключи последната визитация, се промъкнах безшумно по тъмните коридори и се шмугнах в стаята на Дани. Той слушаше музика. Зяпна ме, сякаш бе видял призрак. Очите му бяха зачервени и предположих, че е плакал.

— Дъки! Откъде идваш?

— Отвън — пошепнах.

— Аха. Не ти вярвам. Какво направи, та не те изхвърлиха?

— Служебна тайна.

Без да каже дума повече, Дани се отмести към другия край на леглото, за да ми направи място. Точно това негово качество обичах най-много. Никога не ми се караше, когато правех нещо неразумно и необикновено. Напротив, почти винаги се включваше въодушевено. На него също му хрумваха невъзможни идеи. Дори след като загубихме Кристина.

Мушнах се в леглото му.

— Ти си напълно откачена — пошепна той с устни до моите.

— От тебе съм го научила.

Дани се засмя тихо.

— Хубаво е, че копираш най-доброто ми качество.

Въпреки тясното болнично легло и счупените му ребра успяхме да се любим. Дани през цялото време лежа неподвижен по гръб. Времето, когато изпадаше в паника от тази поза, беше безвъзвратно отминало. Междувременно можех да правя с него, каквото си поискам, дори да се опирам върху китките му. Тази нощ внимавах само да не докосвам лявата му страна. Легнах си отдясно и двамата заспахме блажено.

На следващата сутрин сестрата се появи още в пет и се учуди безкрайно, като ни намери двамата в леглото. Изхвърли ме от стаята, аз пак се мотях два часа по коридорите и се върнах за закуската.

Дани сподели храната си с мен, после аз се промъкнах в кухнята и откраднах още нещо за хапване. При тези оскъдни порции човек можеше да умре от глад. Отидох на работа недоспала и се върнах вечерта.

— Кръвната картина е в ред — съобщи ми Дани вместо поздрав.
— Влошила се е, но засега е окей.

— Колко се е влошила? — попитах.

— Все още е в рамките на нормалното — обясни кратко той. — Не се налага лечение. Лекарят каза да почакам ребрата ми да зараснат и после пак да си направя пълна кръвна картина при домашния лекар. Дотогава да не мисля за болестта.

— Звучи разумно. Как се чувстваш?

— Тук е смъртна скука. Искам да си ида вкъщи. Най-добре е тази нощ отново да спиш при мен. Ако имаме късмет, ще ни заловят и ще ме изхвърлят.

* * *

След шест дни изписаха Дани и аз останах известно време при него. Не ме притесняваше нито дългият път до работата, нито караниците с родителите ми. Денем оставях Лайка при него. Така поне си имаше компания. Двамата правеха дълги разходки. Скоро я научи на всевъзможни номера от рода на „мъртво куче“, „дай пет“ и „плюсни“.

Разходките не му бяха достатъчни, но поне времето минаваше. Вечер учехме заедно за моя изпит. Само след седмица въкъщи обаче вече имаше чувството, че таванът всеки момент ще рухне върху главата му.

Бях в кухнята и си правех сандвич, когато той ми извика от дневната:

— Ако досега не съм знаел от какво ще умра, вече знам със сигурност.

— О, така ли? — извиках от кухнята. — Звучи интересно. И от какво ще умреш?

— От скука — простена той. — Категорично от скука.

— Никой не е умрял от скука — отговорих поучително и захапах сандвича.

— Причината за моята смърт ще е скука — настоя той упорито.

Наистина му беше скучно. Иначе прекарваше целия ден в тренировъчния център, сутрин излизаше да бяга, вечер обикаляше с колелото, редовно ходеше на фотосесии. Доскоро Кристина беше винаги близо до него. Почти никога не оставаше сам. Не беше от хората, които седят дълго пред компютъра или телевизора — Дани бе зареден с твърде голяма енергия.

А сега по цели дни седеше в градината на полянката, защото градинските мебели му опираха в ребрата, и четеше книга след книга. С нетърпение очакваше края на седмицата, за да замине за Карлсруе. Възнамеряваше да пътува с такси. Знаех, че няма да ми позволи да го разубедя и ще отиде дори ако се влачи на четири крака и скимти от болка.

Отидох в дневната със сандвича си. Дани лежеше по корем на дивана, главата и ръцете му бяха опрени на пода.

— Какво правиш, по дяволите? — попитах, дъвчейки.

— Йога. Не виждаш ли?

— Това не е йога, а някакво безумие — заявих.

— Добре де, щом така смяташ, ще правя безумия. По-добре, отколкото да не правя нищо.

— Мислиш ли, че тази поза се отразява добре на ребрата ти?

— Отде да знам? — изръмжа той. — Във всеки случай няма да им навреди, нали и без това са счупени. Скучно ми е! Ще умра от скука!

— Обличай се — подканих го. — Излизаме.

Дани се свлече по корем от дивана.

— Ура! Излизаме! Къде ще отидем?

— Ами... в зоологическата градина.

— Дай ми три минути.

— Ще те оставя там. При прилепите. Ще увиснеш редом с тях и ще ти е добре.

— Нямам нищо против — отговори той. — Прилепите са по-добри от тази зловеща скука.

СЕПТЕМВРИ 2002

След фотосесията в Карлсруе Дани получи очакваното одобрение. В началото на октомври възнамеряваха да организират голяма рекламна кампания с плакати. Дани щеше да представи известен парфюм на една от водещите фирми. Това беше върхът на кариерата му. След тази поръчка фирмите щяха да се бият за него. Само с тази фотосесия Дани щеше да спечели много повече, отколкото аз бях получила за една година обучение. Вече имаше предложения за нови договори, но все отлагаше подписването.

Заклучителните ми изпити минаха доста по-добре от очакваното. Бях подготвена и се представих отлично. Инстинктът не ме измами. В крайна сметка приключих обучението си с обща оценка 1,8. След дълъг период на мълчание родителите ми отново се отнасяха добре с мен и Дани изпитваше огромно облекчение. Силното му желание да се представя добре на изпита ме вдъхновяваше много повече от изнервящите настоявания на нашите.

— Много добре се справи — похвали ме той и ме прегърна. — Имаш право да си пожелаеш нещо много хубаво.

— Нищо не искам — отговорих. Единственото ми желание беше той да е добре.

— Заслужила си го — настоя той. — Избери си нещо.

— Нали ще ми подариш отпуска в САЩ през зимата? Това е повече от достатъчно.

След дълго обмисляне бяхме решили да заминем в края на годината. От злополуката бяха минали повече от седем седмици, ала Дани продължаваше да се бори със счупените ребра. В началото ежедневно правеше дихателни упражнения, докато не започна да диша нормално. Въпреки болките всяка нощ спеше на лявата страна. За съжаление рентгеновата снимка беше отчайваща. Две ребра си оставаха счупени, другите две имаха дълбоки пукнатини. Лекарят му препоръча да се щади повече, но да не взема болкоуспокояващи, за да усети веднага кога се е претоварил. Освен в болницата, Дани не беше

употребявал болкоуспокояващи и напълно се бе отказал от спортуването. Незнайно защо, това не бе помогнало. Струваше ми се странно, защото при него раните и счупванията зарастаха бързо и безпроблемно.

В събота сутринта закусихме и той седна на компютъра. След малко ме помоли да отида при него. Седнах в скута му и погледнах към екрана. Беше отворил сайт на борса за автомобили.

— Избери си — подкани ме той.

— Какво да си избира?

— Кола, Дъки, какво друго?

— За какво ми е кола? Нали си имам?

Дани въздъхна и изруга. Защо схващах толкова трудно?

— Аз имам нужда от кола — обясни ми той. — Трябва да съм мобилен, иначе ще превъртя.

— Защо тогава искаш аз да си избира? Две ли ще купиш?

Изнервен, Дани се обърна към мен. Никога не го бях виждала така раздразнен.

— Нарочно ли го правиш?

Поклатих глава и той пак въздъхна.

— Добре, запиши си го в главата: искам да си купя кола, но да я одобриш и ти, защото един ден ще стане твоя.

Постепенно осъзнах за какво става дума и пак се направих на глупава. Откъде се беше взел този песимизъм?

— Защо да ми даваш своята кола? Нали я искаш за себе си?

Дани ме избута и стана.

— Би трябвало бавно, но сигурно да се примириш с факта, че няма да живея вечно — прозвуча опасно спокойно гласът му.

— Дани... Има ли нещо, което не знам?

— Защо никога не правиш, каквото ти казвам? Защо просто не си избереш някоя от проклетите коли? — сопна ми се той.

— Защото не искам проклета кола! — отвърнах с още по-злобен тон.

Защо в последно време Дани постоянно ругаеше? Преди не чувах такива думи от устата му. Преди се шегуваше, смееше се, правехме глупости. Откакто си отиде Кристина, той започна да ругае.

Днес си спомням онзи ден и изпитвам силно съчувствие към Дани. Разкайвам се за поведението си. Той искаше да ми купи кола,

защото ме обичаше и желаше всичко, което притежава, да остане за мен. Аз обаче се инатях и отказвах да приема, че той няма да кара тази кола, докато я даде за скрап. Сега ми се ще просто да бях отишла с него и да бяхме избрали новата кола заедно. Не защото така щях да се сдобия с нова кола, а за да му доставя радост и да му помогна. През този ден обаче исках само той да престане с ужасното си черногледство.

— Добре — отсече обидено Дани. — Тогава ще купя кола, която харесва само на мен. А ти ще вземеш каквото има.

— Докато получа своята кола, тя ще е остаряла и няма да я искам.

Дани поклати глава, прокара пръсти през косата си, после замислено скръсти ръце пред гърдите.

— Какво да правя с теб?

Тогава разбрах.

— Ти криеш нещо от мен. Знаеш повече, отколкото признаваш.

През цялото време не ми беше казал нищо, за да ме предпази. Щеше да сподели с мен какво се е случило едва когато се убедеше, че имам сили да понеса истината. Или когато повече не можеше да се отлага.

— Отивам да купя кола. Идваш ли с мен?

Извади от чекмеджето чековата си книжка.

— Нова кола ли ще купиш?

— Да. Не понасям други хора да са използвали моите неща.

— Ти си напълно откачен!

— О, така ли? И защо? Защото ти самата признаваш, че за мен вече не си струва?

Гласът му прозвуча обвинително и хапливо.

— Не съм казала това.

— Но си го помисли!

— Не е вярно!

— А какво си помисли тогава? Че само ще си похарча парите, понеже ще обърна и следващата кола в някой ров или ще я забия в някое дърво? Не съм глупак! И този път ще й направя пълна застраховка.

— Намирам го неразумно, защото бяхме решили следващата година да си купим къща, а сега ти ще дадеш куп пари за нова кола.

Дани изпухтя.

— Мога да купя и двете. Ще платим за къщата по-малко и ще я изплащам по-дълго. — Млъкна за миг, после добави горчиво: — О, забравих: не разполагам с време да изплатя къщата. Защото съм смъртноболен, ако не знаеш.

Защо се карахме? Преди никога не се карахме, нито веднъж.

— Просто си мислех да купим нещо заедно — опитах се да внеса успокоение. — Смятах, че и ти го искаш.

— Никой никога не се е съобразявал какво искам аз — отговори гневно той.

— Аз винаги съм се съобразявала с теб, Дани! Не обвинявай мен за живота си.

— Какво ще правиш сама в къща? Нима искаш да завършиш живота си като вдовица? По-добре да я купиш с човек, с когото ще живееш в нея.

— Знаеш ли какво? — изкрещях, за да му попреча да забележи, че съм готова да заплача. — Върви и си купи най-послед проклетата кола!

— Точно това ще направя — отговори Дани спокойно и категорично, без да повиши тон. Никога не ми крещеше.

Без да каже дума повече, той мина покрай мен и откачи ключовете от куката. Обърна се и ме удостои с гневен поглед.

— Щом умра, колата ще стане твоя. Тогава ще се ядосваш, че не си дошла да си я избереш.

Излезе и тресна вратата. Засегната, въздъхнах дълбоко, изтичах до прозореца на дневната и извиках подире му:

— Дани, не ходи пеша, вземи моята кола!

— Не, благодаря. Обичам разходките.

Гневно затръшнах прозореца. И най-упоритото муле проявяваше повече готовност за сътрудничество от него. На всичкото отгоре му предстоеше дълъг път. С тези счупени ребра... Седнах на пода и въздъхнах примирено. Вече съжалявах, че не съм отишла с него.

Дани отсъства целия ден. В ранната вечер на улицата се появи черно БМВ с червени номера. Следващият модел след старата му кола. По-нисък и, естествено, с външни фарове за мъгла. Дани паркира в

края на улицата. Паркира само с три движения, както аз никога не успях. Излязох навън с въздишка, опрях ръце на хълбоците и зачаках на алеята.

Той слезе от колата широко усмихнат и в най-добро настроение.

— Е, какво ще кажеш?

— Прекрасна е — отговорих саркастично.

Той ми обясни някои технически подробности, но аз го слушах само с половин ухо.

— Намирам я страхотна — завърши с обясненията.

— Добре, значи ще се разкарваш насам-натам с кола, която струва тристайно жилище. Много разумно, Дани, наистина много разумно!

Потупах го одобрително по рамото, за да подчертая думите си.

Еуфорията му отлетя изведнъж.

— Права си — призна той. — Постъпих глупаво.

— Наистина. Но прозрението идва късно, нали знаеш?

Дани ме погледна тъжно.

— Вместо да си купя кола, трябваше просто да ти дам парите. С тях щеше да платиш първоначалната вноска за къщата, която ще купиш с партньора си.

Направих физиономия.

— Защо не ми го каза, преди да изляза? — попита ме обвинително той.

— Какъв нов партньор? Кой казва, че ще пожелая да бъда отново с някого? Престани да планираш бъдещето ми, без да ме питаш!

Не исках да чувам такива думи. В моите мисли нямаше живот без него.

— Планирам твоето бъдеще, защото аз самият нямам бъдеще. — Дани се замисли за миг, после ми разясни плана си: — Ще сложа договора за покупка и всички документи в жабката. Този път по изключение ще внимавам за автомобила. Ще го пазя, за да е като нов, а след смъртта ми ти ще го продадеш. Ще изгубиш няколко хиляди евро, но те са без значение. В сметката ми има повече от достатъчно. Всичко е за теб. Купи си къща с тези пари, живеи в нея със семейството си. Да, планът е добър. Какво мислиш, Дъки?

Безмълвно му обърнах гръб и се прибрах в жилището.

ОКТОМВРИ 2002

Счупените ребра не нарастваха. Вместо да се щади, Дани отново започна да бяга сутрин. Ожесточено се опитваше да заживее постарому. Въпреки това седмиците се точеха безкрайни. В началото на октомври ми заяви нетърпеливо:

— Отивам в тренировъчния център. Ще опитам да поработя поне малко. Идваш ли с мен?

Обзе ме недобро предчувствие. Дани имаше болки дори когато се качваше по стълбите или чистеше с прахосмукачката. Засега не биваше и да мисли за бойни спортове. Знаех обаче, че не мога да го разубедея, и се съгласих.

— Ти ще караш — отсече той и ми подаде ключовете от колата.

— Крайно време е да преодолееш страха от шофиране, Дани.

След злополуката той отказваше да шофира, когато седях до него. Нямах желание да карам новото БМВ (тайно го определях като боен кораб) и намирах отказа му за безсмислен — когато беше сам, шофираше съвсем спокойно.

— Не ме е страх да шофирам, страх ме е да не стане злополука, когато ти си до мен — поправи ме той и се настани на другата седалка. Денят не беше подходящ да обсъждаме тази тема. Очаквах, че Дани ще преживее разочарование в тренировъчния център, и не исках да го товаря допълнително. Достатъчно трудно щеше да преодолее факта, че се налага да почака още, докато отново започне да упражнява любимия си спорт.

Въздъхнах и седнах зад волана. Трябваше да призная, че колата вървеше превъзходно. Само дето се чувствах в нея като изгубена.

Щом влязохме в центъра за бойни спортове, настроението му веднага се вдигна. Запъти се право към задната част, където бяха двата ринга. Постарах се да не гледам към ъгъла, където двете с Кристина често седяхме и го наблюдавахме.

Доган дойде при нас и прегърна Дани. Много пъти се беше обаждал да пита как сме и кога най-после ще отидем в центъра.

— Имаш ли десетина минути за мен? — попита Дани. — Ще проверя дали мога да се движа.

— Разбира се, Дан. За теб винаги. От седмици те чакам.

Доган наистина се зарадва да го види. Дани беше най-успешният му ученик и най-добрият треньор.

Доган стъпи на тепиха и се преметна презглава над въжетата, както някога правеше Дани. Този начин за качване на ринга беше традиция при тях. В този момент изпитах омраза към Доган заради това представление.

Дани свали обувките, чорапите и пуловера и се качи на ринга доста по-елегантно. След кратко загряване започнах двубой. Още в първите секунди разбрах, че няма да се получи. Дани нямаше дори най-малък шанс. Съсредоточаваше цялата си воля в изключването на болките и не бе в състояние да нанесе нито един удар. Освен това беше твърде бавен, кондицията му бе пострадала забележимо. Левият крак винаги е бил най-ефективното му оръжие, сега обаче не съумяваше да го вдигне достатъчно високо. Доган се държеше повече от милостиво, въпреки това още след първия слаб, съвсем не сериозен удар Дани вдигна ръка за прекъсване.

— Какво става, Дан?

Доган се наведе загрижено и огледа ученика си с внимание. За него беше непонятно, че Дани не успява да парира атаките му и сам да нанася удари.

Дани дишаше тежко и беше силно изпотен. Опря гръб на въжетата и помоли:

— Дай ми кратка почивка.

Трябваше да събере силите си и да се мобилизира.

— Още не си оздравял напълно — установи Доган.

— Продължаваме — настоя Дани и даде знак за следващия рунд.

Само след минута получи удар и се олюля. Възползва се от случая да приложи най-добрата си тактика: имитира лоу кик^[19] с десния крак и заби пета в прасеца на противника. Той се опита да блокира удара и Дани го ритна с левия крак в слепоочието. Успя да си вдигне крака и улучи, но в същата секунда извика от болка. Силата на собствения му ритник го отхвърли назад, той се олюля и изгуби равновесие. Отново извика и падна по гръб върху тепиха.

— Наред ли е всичко?

Доган коленичи до него и му подаде ръка да се изправи. Скрих лице в ръцете си и се опитах да задържа парещите сълзи. Дани, моят Дани, който преди година и половина се бе разправил без усилие с петима противници, лежеше по гръб с разперени ръце и не можеше да стане. В този момент осъзнах с абсолютна увереност, че той никога няма да си възвърне предишната форма.

Дани не позволи на Доган да го изправи на крака. Все пак у него беше останало нещо неразруσιμο и това бяха твърдата воля и неукротимата гордост. Щеше да ги запази до смъртта. Щеше да намери начин да умре свободен и непречупен.

Дани се обърна бавно по корем и изпълзя от тепиха на четири крака. Едва щом излезе, успя да се изправи. Облече се, отиде при Доган и му подаде ръка.

— Благодаря ти за всичко — промълви Дани. — Кажи на учениците ми, че съжалявам. Вече не мога.

— Дан, какво ти е?

Доган беше объркан и смутен, но Дани си тръгна без повече обяснения. За последен път бяхме в тренировъчния център.

Промърморих нещо в смисъл че ще му се обадим, и забързах след Дани. Той стоеше навън до колата и ме чакаше. С дясната ръка притискаше болезнените ребра, дъхът му излизаше на тласъци, чуваше се свирещ звук. С лявата ръка се държеше за вратата на автомобила.

— Не мога да шофирам — каза ми тихо. Настани се на седалката и едва потисна поредния вик от болка.

— Много ли те боли? — попитах, докато бойният кораб напускаше паркинга и потегляше към дома.

— Не, изобщо не ме боли. — Дани се усмихна принудено. — Никога не съм се чувствал по-добре.

Притисна чело върху стъклото и мълчаливо се загледа навън. Едва бях спряла колата, когато той слезе и се запъти към къщата. Заклучих и тръгнах бавно след него. От днес нататък вече не се налагаше да тичам. Кошмарът ни бе настигнал. Моментът бе настъпил. Дошъл беше денят, от който винаги се бях страхувала. От днес нататък щеше да върви само надолу. Носехме се към пропастта. Неудържимо.

Както очаквах, намерих Дани в спалнята. Лежеше в леглото и плачеше във възглавницата си. Бутнах притворената врата, седнах при него и го помилвах по гърба.

— Толкова съжалявам, Дани. Явно все още е твърде рано. Какво очакваше да се случи там? Имаш две счупени ребра!

— Моля те да ме оставиш за малко сам. Ще се опитам да се справя някак си.

Дани се зави презглава и продължи да плаче.

Надигнах се с въздишка и повиках Лайка, за да излезем на разходка. Колко пъти бях въздишала така през последните седмици? Дали някога щях да престана?

Върнах се само след няколко минути, но БМВ-то вече го нямаше. На кухненската маса намерих бележка:

Ще се върна преди полунощ.
Не се притеснявай, I'm fine.

В последно време често се случваше да ми говори или да пише на английски. Знак, че е силно разконцентриран.

Дълго гледах през прозореца, първо градината, после към хоризонта, и чаках. Легнах си късно, но от Дани все още нямаше и следа. Чух колата му почти в полунощ.

— Къде беше? — попитах го, когато влезе в спалнята с плик в ръка. Още преди да съм изрекла въпроса докрай, знаех отговора.

— Божичко, Дани, не! Не прави това. Моля те, недей!

В гърдите ми се надигна гняв като лава във вулкан.

— Щом трябва да умра, поне да е безболезнено.

Дани седна на пода и изпразни съдържанието на плика.

Гневът ми отлетя също така бързо, както бе дошъл, и отстъпи място на силна тревога.

— Тази гадост наистина ще те убие. Надявам се да го осъзнаваш — пошепнах и посочих пакетчето с бял прах.

— Всъщност хероинът изобщо не е вреден — обясни ми той. — Вредата идва от онези неща, дето ги слагат в прахчето.

— Има ги и в твоето пакетче.

— В това тук, да — потвърди той. — Обаче си поръчах висококачествен хероин. Той не разрушава организма. Следващата седмица ще ида да го взема. Ще ми стигне, докато умра.

— Господи, Дани! — извиках. — Какво става с нас? Нима искаш сега да те похваля, че можеш да си позволиш по-добра дрога от останалия свят?

— Нищо няма да правиш. Решението е само мое.

Дани донесе лъжичка за кафе, накапа вътре малко лимонова киселина и добави белия прах. После поднесе към лъжичката запалка.

— Остави това, Дани! — изкрещях.

— Няма да те моля за разрешение. Не можеш да ме спреш.

Дани отвори еднократна спринцовка и игла и приготви инжекцията.

Внезапно ме обзе паника.

— Знаеш ли изобщо как да го направиш? Опасно е!

— А ти знаеш ли — подхвана той, докато изтегляше втечнения хероин в спринцовката, — че най-голямата опасност при боцкането е възможната зараза с ХИВ? Смешно, нали?

— Направо да умреш от смях. Знаеш ли как се прави? — повторих въпроса си.

— Не е чак толкова трудно. Даже полумъртви наркомани се справят.

— Не бива да си инжектираш хероин. Може да умреш. Първо се пуши.

Поне така си мислех. Бях го чула в един телевизионен сериал.

— Със сигурност няма да пропуша. Отвратително е. Дозата е ниска и нищо няма да ми се случи. Освен това няма да го инжектирам в кръвта, а под кожата. Тогава действието е по-слабо.

— Напълно си превъртял.

— Това ми е ясно, но лудите умират по-лесно.

Дани притисна дясната ръка над лакътя с палец и показалец, за да се образува гънка. Заби иглата и без колебание изпразни цялата спринцовка.

Почакахме няколко минути. Нищо не се случи.

— Как се чувстваш? — попитах.

Той вдигна рамене. Движенията му бяха забавени.

— Силно упоен. Светът наоколо изглежда нереален — описа ми състоянието си. — Освен това ми е лошо.

— Пада ти се — сопнах му се.

Той не ме чу. Отпусна се настрана и легна на пода, свит на кълбо. В същата поза като Лайка, легнала в кошчето си в другия край на стаята. Двамата заспаха — повърхностен, неспокоен сън — но все пак заспаха. И аз исках да спя. Да се потопя в друг свят, да забравя всичко. Внезапно си пожелах Дани да ми беше дал част от наркотика. Ако поне малко ми помогнеше да забравя, както твърдеше той, щях да го приема.

Вече се зазоряваше, когато грабнах завивката и легнах до него на пода. В къщата беше топло, но той беше леденостуден. Притиснах се към него и завих и двама ни. За пръв и единствен път той не се събуди, когато легнах до него.

Лайка също стана от мястото си и се сви на кълбо от другата страна на Дани. Притисна се плътно до него, сякаш искаше да ми помогне да го стопля. Наблюдавах ги, вслушвах се в дишането им и нетърпеливо чаках спасителния сън. Отново и отново задрямвах, но много скоро се стряхах, защото не смеех да оставя Дани без надзор. Твърде силен беше страхът ми, че и той като Кристина би могъл да получи отравяне.

Той се събуди едва по обед. Откакто го познавах, не беше спал толкова дълго, и то непробудно.

— Как си? — попитах го веднага.

В продължение на минути Дани ме гледаше, без да разбира. Най-сетне събра сили да седне и объркано поклати глава.

— Чувствам се, сякаш ме е тъпкало цяло стадо биволи. Какво се случи през нощта?

— Инжектира се с онази мръсотия! — обясних обвинително.

— Да, това го помня. Но после? Какво стана после? Нищо не си спомням.

— Заспа. Нищо повече.

— И съм спал досега? Безумие. Приспивателното е нищо срещу хероина.

Дани все още изглеждаше силно замаян. Твърде нетипично, че се нуждаеше от толкова време, докато се събуди напълно.

— Не го прави повече, Дани, моля те — пошепнах. — Моля те. Много ме беше страх да не ти се случи нещо.

— От години не съм спал толкова добре — отговори той, явно избягвайки прекия отговор, изправи се и се олюля. — Отивам в банята. Гади ми се. Май се налага внимателно да обмисля положението.

* * *

Някой ме раздруса по рамото. Отказах да се събудя. Бях спала спокойно и дълбоко и сънувах нещо хубаво. За съжаление забравих какво беше. Копнеех да се върна в съня си. В последно време рядко спях спокойно, камо ли да сънувам нещо хубаво. Ала друсането не престана.

— Дъки, събуди се, Дъки!

— Хм? Колко е часът?

— Един и половина.

— На обед? — попитах ужасено.

— През нощта.

— По дяволите, остави ме да спя — изхленчих и зарових глава във възглавницата.

— Нощта е прекрасна — пошепна той. — Има ярки звезди и е топло. Можем да седим навън по пуловери.

— Затова ли искаш да стана?

— Да.

— Господи, Дани... Ти си откачен.

— Знам — отговори тихо той. — Никога не съм твърдял противното. Ще станеш ли най-после?

Надигнах се сънено, навлякох един негов пуловер и пъхнах крака в маратонките. Недоволно го последвах в градината. Знаех си, че няма да ме остави на мира. Лайка подскачаше зарадвано след нас.

Дани бе опънал одеяло на тревата. Легна върху него, скръсти ръце зад главата и се загледа в звездите.

Колко ли често го правеше?

Нощта наистина беше необикновена за средата на октомври. Положих глава върху корема му и двамата гледахме мълчаливо нощното небе. Той бе потънал в мисли, а аз се мъчех да не заспя.

— Трябва да ти кажа нещо... — подхвана.

Седнах, той също се надигна и ме привлече между коленете си. Прегърна ме и опря брадичка върху рамото ми.

— Какво има?

Стомахът ми се сгърчи болезнено. Неволно придърпах голите си крака.

— Катастрофата не стана просто така — призна шепнешком Дани.

Дълбоко в себе си го знаех отдавна.

— Какво се случи в действителност?

Дани пое дълбоко дъх.

— Изгубих контрол над себе си. Стана внезапно.

— Какво? Господи! Как така?

Точно от това се бях опасявала.

— Усетих как нещо в главата ми се скъса като тетива на лък. В продължение на минути останах напълно парализиран. Виждах всичко... проследих как излязох от шосето и се преобърнах... Не бях в състояние да реагирам. Цялото ми тяло беше сковано.

Конвулсивно стиснах очи.

— Възможно ли е това да има нещо общо с болестта ти, Дани?
— По ирония никога не я наричахме по име. За нас нямаше „СПИН“, само „болестта“.

Той ме притисна силно.

— Дъки, аз знам, че има нещо общо. Познавам тялото си. Нещо се е разрушило. Поради това отказах да отидем двамата в САЩ. Представих си как ще пътуваме някъде из пампата и ще ми се случи пак и се уплаших. Кой знае, може би ще е още по-лошо. А ти ще останеш съвсем сама в чужд континент.

— Трябваше да го кажеш още в болницата!

— Знам — кимна той, — но ти предстоеше изпит. Крайно неблагоприятно време за такава лоша диагноза. Не исках да отклоняваш вниманието си.

— Какво каза? Рискувал си живота си заради тъпия ми изпит? Толкова ли си откачен?

Дани остана съвсем спокоен.

— Джесика, аз съм вече мъртъв. Сега става въпрос единствено за теб.

— Престани най-после — изкрещях. — Може да е било нещо безобидно. Например инсулт.

Дани изпухтя пренебрежително.

— С една дума, да се радвам на инсулт, нищо, че съм само на двайсет и две години, така ли? Това ли наричаш безобидно? Дотам ли стигнахме?

— Не рисувай дявола на стената. Може да е било случайност.

Сама забелязах колко слабо звучеше. Къде беше спасителната сламка? Беше ми спешно необходима.

— Не е случайност. От февруари до август кръвната ми картина се влоши рязко.

— В болницата ми каза, че стойностите са окей. Излъга ли ме?

— Да, бяха окей, но значително по-лоши. Смъкнаха се от петстотин на двеста и петдесет. За съвсем кратко време.

— Заради Кристина — прошепнах. — Всичко е заради Кристина.

— Кого да заблуждаваме? — попита той, без да чуе твърдението ми. — Болестта се проявява. Не бива да се самозалъгваме повече.

Дълбоко в себе си, естествено, знаех, че той е прав.

Тялото винаги е било неговият капитал, във всяко отношение. Той се познаваше и знаеше кога нещо не е наред. Ако не беше абсолютно сигурен, никога нямаше да посегне към дрогата. Навярно и аз нямаше да го допусна. Двамата бяхме станали световни шампиони по пренебрегването на лошите признаци. Борехме се да спечелим време. Водехме битка за всеки месец, за всяка седмица. Скоро щяхме да се борим за всеки ден.

— Върви в болницата. Ще ти направят пълни изследвания и ще започнеш терапия ВААРТ^[20] — настоях аз.

— Следващата седмица имам фотосесия. Ще ми донесе много пари, не бива да я пропускам. След това ще отида.

— Фотосесия? Това не е важно. Иди още в понеделник.

— Ще ида следващата седмица. Няколко дни повече или по малко са без значение — заяви решително Дани. — Това ще е последната ми фотосесия. Ще спра окончателно.

— Защо искаш да спреш?

— Защото съм болен от СПИН наркоман и рано или късно ще си проличи. Освен това вече нямам желание. Имам предостатъчно пари.

Малко преди смъртта си купих нова кола. Тина вече не се нуждае от жилище, а за теб има всичко необходимо. За какво да работя?

Гласът му прозвуча тъжно, ала не изглеждаше потиснат.

— Не ми харесва, когато си в такова настроение! — заявих упорито.

— Аз съм реалист, Дъки.

— Върви в проклетата болница и започвай тъпата терапия, вместо да седиш тук и да хленчиш!

Пак му се разкрещях, макар много добре да знаех, че той никога не хленчи. Преценяваше положението напълно трезво и с естественост, която ме ужасяваше.

— Ще го направя — обеща той. — В края на другата седмица.

— В понеделник!

— В края на другата седмица.

Замахнах и го ударих.

— Какво ще стане, ако благоволиш да помислиш поне малко и за мен?

Дани се ядоса. Ядоса се истински. Никога не го бях виждала толкова разгневен срещу мен. Стана и впи поглед в лицето ми. Досега не бях възприемала очите му като студени или ледени, но в този момент бяха точно такива.

— И ти смееш да питаш защо не мисля за теб?

— Да, по дяволите! — изплаках истерично. Лайка отдавна бе избягала в къщата. — Върви в болницата! Не бъди такъв проклет егоист!

Дани пристъпи към мен, опря показалец в гърдите ми, както някога бе направила Кристина, и заяви сухо:

— Аз мисля само за теб. Отдавна. Каквото и да правя, то е за теб. Ти си единствената причина да съм още тук.

— Ако искаш да си отидеш в Атланта, върви! Не те задържам!

Захапах устната си до кръв. Защо пак се карахме?

— Ти си причината все още да дишам.

— Остави ме на мира! — сопнах се.

Дани се завъртя рязко и се прибра в жилището. Знаех, че ще си направи инжекция. За първи път бе употребил хероин преди четиринайсет дни. Миналата седмица пак го направи. Отчаяна се

отпуснах върху одеялото. Беше твърде топло, за да се надявам да замръзна.

След известно време той се върна и седна до мен. Нежно приглади косата ми, за да открие лицето.

— Съжалявам — заговори. — Не ти казах само за да не си провалиш изпита. Не искам да разруша живота ти.

Направих се на заспала и пренебрегнах паренето в гърлото. Опитах се да спра напиралите сълзи. През всичките тези седмици той е бил съвсем сам със съзнанието за болестта и със страха си — и всичко само заради тъпия ми изпит! Чувствах се ужасно зле и много ми се искаше да умра на място.

Без много да се церемони, Дани ме вдигна на ръце и ме занесе в жилището.

* * *

След шест дни отидохме в болницата. Дани бе поискал домашният лекар да го изпрати там. Тръгнахме със събрания багаж в мрачно настроение. В болницата планираха няколко кръвни проби, които да изпратят в голяма лаборатория, различни рентгенови снимки на главата и на ребрата, които продължаваха да му причиняват болки, още компютърна томография и магнитнорезонансна томография^[21]. Смятаха да го изследват от главата до петите, за да открият причината за пълната загуба на контрол през август. Допълнително възнамеряваха да започнат с терапията ВААРТ. В най-добрия случай тази терапия щеше да се пребори ефективно с вируса и да доведе до изчезване на обусловените от ХИВ симптоми и до дългосрочно стабилизиране на имунната система. Дани смяташе това за ненужно, понеже нямаше симптоми и не очакваше промяна, само странични действия. Домашният лекар го бе посъветвал да се подложи на тази терапия, защото при последния тест в болницата Т-лимфоцитите бяха паднали под 250. Лекарите решават кога да се започне терапия винаги според цифрите, а не според физическото състояние на пациента. Дани го намираше за безсмислено и изложи аргументите си. Аз обаче настоях — с твърдата вяра, че терапията ще спре болестта. Щом той не вярваше в успеха, нека поне аз да вярвам.

Отдохме заедно в стаята му, все така в мълчание, и разопаковахме вещите му. Дани имаше късмет — второто легло в стаята беше празно.

— Мразя да съм тук — проговори той посред мълчанието.

— Ще се подложиш на лечение, без да противоречиш!

Този път щях да се наложа. Ако не искаше да се скараме, трябваше да остане в болницата.

Дани изплезе език, впери поглед във върха на носа си и ме имитира. Грабнах един от бананите на масата и го метнах към него. С облекчение установих, че все още притежава някогашните рефлексии — преспокойно улови банана в полет. Бях свикнала да хвърлям срещу Дани какво ли не, без да се страхувам, че ще го ударя. За в бъдеще навярно щеше да се наложи да внимавам повече при подобни акции.

— Страхотно — изсъска той. — Сега пък ме замеряш с маймунска храна. Какво ще е следващото? Сигурно ще започнеш да ми даваш котешки консерви?

Открай време се отличавах с черен хумор, но преди в думите му нямаше толкова цинизъм.

Още същия ден му взеха безкрайни кръвни проби. Навярно съществуваше правило да търсят дрога у пациентите с ХИВ, защото му изследваха и урината. Дани не беше вземал нищо от доста дни насам и си инжектираше хероин само под кожата, но в лабораторията откриха следи от наркотика. Почти се зарадвах, че са ги намерили, защото той никога нямаше да си признае доброволно, а аз бях твърдо убедена, че това е важно за лечението. Вечерта щяха да започнат с терапията ВААРТ. Щяха да му поставят дозите интравенозно, защото така били по-поносими.

Появи се медицинска сестра и ни се представи с името Регина. Висока и стройна, с дълга тъмна коса, най-много пет години по-възрастна от Дани. Той я хареса от пръв поглед и аз се окуражих още повече. Длъжен беше да се подложи на тази терапия, нищо, че не я одобряваше.

Останах до вечерта. Проследих как сестра Регина постави катетъра във вената. Автоматично посегна към лявата ръка, въпреки че Дани си служеше по-скоро с нея. Той обаче не каза нищо.

Бях наясно, че сигурността е на първо място, но ме заболя сърцето, когато сестрата сложи еднократни ръкавици, преди да забие

иглата във вената на Дани.

Всички се държат така, сякаш е заразен...

Наистина е заразен, мина ми през главата.

— Това ще остане, докато сте тук, Дани — каза му сестрата. — Ако започне да ви боли, просто ми кажете и ще сменим ръката.

Това никога нямаше да се случи. Дани щеше да понася болките със здраво стиснати зъби, без да се оплаче нито веднъж.

Сестра Регина окачи системата на стойката, свали ръкавиците и нежно помилва Дани по ръката. Дружелюбен жест, който се е запечатал в паметта ми. Вероятно защото болничният персонал твърде рядко показваше човешки чувства. С изключение на сестра Регина всички го третираха като обект, дошъл за изследване, а не като човек, който отчаяно се надява на помощ.

По-късно се появи главният лекар. Поздрави, прелисти документите и поклати глава.

— Зависим от хероин — отбеляза сухо. — Няма нищо чудно.

Пламнах от гняв и отворих уста да кажа нещо, но Дани ми хвърли предупредителен поглед и си замълчах. Не знам дали версията на лекаря му е била по-приятна от истината, или е смятал, че никой няма да повярва в историята му. Уважих желанието му, обвих се в мълчание и изхапах устните си до кръв, за да отреагирам гнева си.

— В случай че се появят признаци на абстиненция, уведомете ни навреме, за да ви сложим на метадон.

— Не вярвам да се наложи — отговори учтиво Дани. — Аз не съм зависим. Взех наркотика само няколко пъти.

— Естествено! — Лекарят му говореше като на малоумен. — Всички наркомани твърдят същото. Тъкмо там е проблемът на пристрастяването.

Дани въздъхна примирено.

— Ако се нуждая от нещо, ще ви съобщя.

Не ми хареса, че приемаше с такава готовност всичко, което му натрапваха. Къде бе останал инатът му?

— Утре ще направим рентген на ребрата, после ще отидете на компютърна томография, а следващия петък имаме час за магнитнорезонансна томография.

— Благодаря — отговори Дани.

Преди да излезе от стаята, лекарят от чиста учтивост ни пожела хубава вечер.

— Ще се справиш — казах на Дани и седнах до него на леглото.

Той си гризеше ноктите и ме гледаше, сякаш търсеше помощ.

— Какво се случи? — попита ме. — През цялото време стойностите ми бяха супер, всичко беше наред и внезапно тръгна главоломно надолу. Защо, защо?

Тина!

— Навярно само така ни се е струвало. Ако се беше стигнало дотам чак след осем години, пак щяхме да твърдим, че е станало твърде бързо.

— Заради Тина е — обясни Дани. Знаеше го, естествено. — Загубата на Тина ме извади от релсите и болестта намери поле за атака. Тялото ми беше изцяло заето с тъгата и не бе в състояние да опази защитния си вал.

Кимнах със стиснати устни. Повечето болести започват, когато човек е психически нестабилен. Дори безобидни настинки се получават по-често след преживян силен стрес. Когато човек се радва на душевно равновесие и е доволен от живота си, шансовете да остане трайно здрав са много по-високи.

Дани посегна към ръката ми и ме привлече към себе си.

— Толкова съжалявам — пошепна той. — Не го направих нарочно. Много исках да остана по-дълго с теб.

* * *

— Как си? — попитах го в сряда на влизане в болничната му стая.

Дани седеше в леглото, бе вдигнал горната част и гледаше през прозореца.

— Прекрасно. Денят започва съвсем различно, когато първата ти работа сутрин е да повръщаш. Повръщането е много по-ефективно от спортуването.

— Имай търпение, Дани — опитах се да го успокоя. — Щом привикнеш към AZT, ще спреш да повръщаш.

Седнах до него и понечих да го целуна, но той се извърна. Откакто бяхме заедно, никога не беше постъпвал така.

— Ребрата ми още не са зараснали. На едното има дълбока пукнатина. Лекарите смятат, че ще си останат така. В момента организмът ми е твърде зает с терапията и не се занимава с нещо толкова маловажно като счупени ребра. — Дани вдигна рамене. — Е, все едно. Кой се нуждае от здрави кости?

— Престани, Дани — изрекох предупредително.

— О, а кръвната картина, естествено, се е влошила. Броят на Т-лимфоцитите е спаднал до двеста. Знаеш ли какво означава това?

Поклатих глава. Бях готова да избягам от стаята с писъци. Вместо това се опитах да преглътна буцата, която внезапно се бе образувала в гърлото ми. Напразно. Беше твърде голяма.

— Това означава, че вече официално говорят за СПИН. Пълната картина на болестта е почти достигната. Много скоро ще започне четвъртата фаза. Не е ли страхотно? — Дани размаха свободната си от катетър ръка. — Болен от СПИН на двайсет и две! Получи се! Животът е прекрасен, нали?

— Престани, Дани — повторих с мъка.

— С какво да престана? — попита ме той и вдигна ръце.

— Просто престани. Не бъди толкова циничен.

Искаше ми се да му се разкрещя, но нямах сили.

— Още не си чула най-доброто!

— Какво още има?

Напразно се опитах да се стегна и да преглътна буцата в гърлото. Никога нямаше да се отърва от нея. След години ходих при различни лекари, изследвах ми щитовидната жлеза, сливиците и шийните прешлени — само за да установят, че причината е психическа.

Настроението му внезапно се смени. Гневът отлетя, цинизмът изчезна и той се затвори в себе си. Скри лице в ръцете си. Моментално си пожелах да видя отново циничния Дани.

— Компютърната томография откри нещо.

— Какво? — Не бях в състояние да кажа нищо повече. Гласът ми се пречупи.

— Още не се знае. В петък следобед ще ми направят магнитнорезонансна томография и ще се изясни. Дотогава ще търсят вируси в нервите. Предполагат някакво възпаление.

— Добре! — Заповядах си да дишам спокойно. Без паника. Да изчакаме магнитнорезонансната томография. Ако е възпаление, не е страшно. Възпаленията се лекуват.

Дани кимна.

— Лекарите казаха ли, че е лошо?

Защо крещях?

— Казаха само да изчакам. Те самите не знаят какво е.

Прекрасно. Предстояха ни два дни в неизвестното. Как ще понесем чакането?

— Окей. Аз съм тук. Йорг също ще дойде. Ще му кажа да присъства.

Дани кимна отново, борейки се с напирещите сълзи.

— Не си го представях така — зашепна той. — Прехвърлил съм в ума си всички начини да умра. Белодробно възпаление, туберкулоза, даже грип. Най-големият ми страх беше да не получи онзи гаден сарком на Капоши. Нямах да понеса болестта ми да стане видима за другите. А сега се оказва нещо съвсем различно. Ще умра от мозъчен тумор.

— Кой говори за тумор? Нали са ти казали, че е възпаление? То се лекува.

Дани дишаше тежко.

— Джесика — взе ръцете ми в своите и ме погледна умолително, — страх ме е от онова, което ще дойде. Полудявам от страх!

И аз! Повярвай, и аз!

— Не си сам. — Стиснах ръката му и се приближих плътно до него. — Ще се справим заедно. Каквото и да стане, аз оставам с теб. Не си сам.

Дани изхълца. Вдигна колене към гърдите, сложи глава върху тях и заплака. Раменете му се тресяха неудържимо. Не спираше да плаче. Безпомощно го милвах по гърба и по косата.

Никой от двамата ни не чу почукването на вратата и Йорг просто влезе. Като ни видя, ужасно се разтревожи.

— Намерили са нещо при компютърната томография — обясних.

— По дяволите! — изруга Йорг.

Дани се взираше мълчаливо пред себе си.

— В петък следобед ще му направят магнитнорезонансна томография, тогава ще узнаят повече.

„Моля те, ела и ти“, оформих с устни и той кимна.

Йорг седна на леглото и прегърна Дани. Тази проява на привързаност предизвика нови, неудържими хълцания. Дани си поемаше въздух с мъка и се закашля мъчително.

— Ще повикам сестрата — реши Йорг. — Да му дадат успокоително.

— Глупости! — изфуча Дани. — Не ми трябва успокоително. Не мога ли поне да си порева на спокойствие, нали така и така ще пукна!

Отново ставаше циничен. Великолепно!

Йорг го хвана здраво за рамото и го погледна пронизващо.

— Имаш право да ревеш, колкото искаш — каза му той. — Но щом свършиш, ще се стегнеш и няма да се предаваш. Разбрано?

— И каква полза от всичко това?

Йорг го раздруса почти грубо.

— Искам да чуя дали си разбрал!

— Да, разбрах — подсмръкна Дани, а аз отново се учудих колко добре Йорг съумява да се справи с него.

Насред мислите ми извъня болничният телефон на нощното шкафче. Дани поклати глава, за да ни даде да разберем, че не иска да говори, затова Йорг вдигна.

— Ало? — обади се той. — Момент, ще го попитам. — Натисна копчето за заглушаване на разговора и пое дълбоко дъх. — Обажда се баща ти.

— What the fuck? Откъде знае, че съм тук?

— Навярно от майка ти.

— Аха! А тя откъде знае къде съм?

— Тя ти е майка, Дани — настави Йорг. — Трябваше да й кажа. Дадох ѝ възможност да те посети.

— Е, още не е дошла!

Дани отново се задъха. Ресниците му бяха мокри от сълзи, очите му кървясаха.

— Какво иска от мен онзи? — Дани посочи отвратено към телефона.

— Каза, че искал да говори с теб.

Дани протегна ръка и размаха пръсти, за да покаже на Йорг да му даде телефонната слушалка и да изключи копчето за заглушаване.

— Да — изръмжа той в слушалката, послуша малко и заключи:
— Ти си гаден мръсник! Ще се видим в ада!
И хвърли слушалката върху телефона.

* * *

Някак си успях да преживея дните до петък. Движех се като в транс, прекарвах цялото време при Дани, нощем тайно спях при него.

След успешно положения заключителен изпит мама и татко ме поканиха на ресторант. Чакали ме напразно почти два часа, многократно се опитвали да се свържат с мен по телефона. През това време аз бях в болницата и си бях изключила телефона.

— Какво става с теб? — Междувременно този въпрос се бе превърнал в стандартен за майка ми.

Отговорих както винаги:

— Нищо.

Какво бих могла да й кажа?

Приятелят ми, когото толкова харесавте, има СПИН и е в болницата. Навярно ще умре, както в началото на годината умря наркозависимата му приятелка. А, да, междувременно и той започна да взема наркотици. Инжектира си хероин, но вирусът не е от това. Баща му го е заразил, той не е виновен.

Звучеше повече от невероятно. След смъртта на Кристина не бях водила Дани у нас. Родителите ми предполагаха, че двамата постоянно се караме, разделяме се и отново се събираме и че само поради това се държа толкова странно. Оставих ги да вярват в своите предположения. По-добре това, отколкото истината.

В четвъртък вечер, напук на всички очаквания, Марина дойде да види Дани. Рики също беше там и двамата излязохме, за да ги оставим сами. Тя разказваше непрекъснато за Лиъм, но нали все пак бе дошла.

С Йорг и Рики чакахме заедно в стаята на Дани. Томографията продължи цяла вечност. Специално бяха повикали радиолог от щутгартската болница да разчете рентгеновите снимки. Това ни разтревожи силно.

— Защо продължава толкова време? — попитах за пети път и пак си загризах ноктите.

— Откъде да знам — отвърна нервно Йорг.

Не беше седнал нито за минута. Повече от час ходеше напред-назад из стаята и ме докарваше до лудост. Рики непрекъснато излизаше и пушеше цигара след цигара, макар че обикновено го правеше само в дискотеката. След цяла вечност сестра Регина вкара леглото на Дани в стаята. Стисна бързо ръката му и го помилва по рамото.

— Лекарите ей сега ще дойдат и ще обсъдят всичко с вас — съобщи дружелюбно тя.

— Благодаря — промърмори Дани.

— Как беше? — попитах с треперещ глас.

— Зашеметяващо изживяване. Клаустрофобията е нещо много по-добро. Дадоха ми шанс да разбера как след време ще се чувствам в ковчега.

Не може ли просто да престанеш?

Пристигнаха петима лекари. Самата им поява ни паникьоса. Четириима мъже и една жена. С изключение на един, носеха сини престилки, което означава, че бяха главни лекари. Застанаха около леглото на Дани, всеки носеше папка с документи и снимки. Дани беше силно напрегнат. Седна в леглото с изправен гръб. Стараеше се да запази спокойствие. Надявах се да не откачи.

— Вече имаме резултатите, господин Тейлър — започна един от лекарите.

— Да?

Гласът му трепереше, улових го в тази единствена дума.

Лекарят премести поглед към мен, после към Рики и Йорг.

— Съгласен ли сте да говоря в тяхно присъствие?

— Да. Иначе нямаше да са тук — отвърна Дани.

— И така... — лекарят се покашля, — за щастие получихме подкрепа от нашия щутгартски колега. Не беше лесно да разтълкуваме снимките. Разграничаването на обусловена от ХИВ левкоенцефалопатия е трудно, но ние сме в голяма степен сигурни, че става дума за прогресираща мултифокална левкоенцефалопатия^[22]. Тя е предизвикана от вашето основно заболяване. Болестта се проявява рядко, само при хора с увредена имунна система, които имат ХИВ или множествена склероза.

Лекарят измери Дани с настойчив поглед. Дани безмълвно притисна ръце към тялото си.

— Странното е, че вашите Т-лимфоцити все още показват много добра стойност. Обикновено ПМЛ възниква само когато имунната система е силно отслабена. При вас случаят не е такъв, затова и нямате обусловени от ХИВ симптоми. По тази причина не би трябвало да се очаква и ПМЛ, но само защото нещо е твърде необичайно, това не значи, че е изключено. В медицината всичко е възможно — заключи лекарят.

— Добре — отговори Дани. — Какво означава това за мен?

Външно изглеждаше овладян, но седеше скован и бе забил нокти в голото си рамо. Черната тениска подчертаваше колко е пребледнял.

— Пълната загуба на контрол, каквато сте преживели през август, няма да се повтори. Въпреки това настоятелно ви препоръчваме повече да не шофирате. Скоро ще се появят други симптоми. Ще идват бавно и постепенно.

— Какви симптоми?

— Има различни варианти — започна да обяснява друг лекар. — Един страда от говорни дефицити, загуба на паметта и ослепяване. При друг е засегната периферната нервна система. Появяват се частична парализа, треперене, отказ на моториката, мускулни спазми. Възможно е да има пристъпи на паника и промяна в характера. При вас, господин Тейлър, изхождаме от предположението за засегната нервна система. Заради пълната загуба на памет през август. Това обаче е само предположение.

Дани вдигна рамене.

— Чума или холера, какво значение има? Вземай, каквото ти дадат.

— Може ли да се оперира? — попитах.

Лекарят ме погледна съжалително.

— Говорим за инфекция. Не може да се оперира. Би могло да се направи опит за леко избутване назад на малка част от увредената тъкан, но това е свързано с голям риск. Възможно е пациентът изобщо да не се събуди или да изпадне в кома. Във всеки случай намесата ще предизвика непоправими мозъчни увреждания.

— Какво се случва, ако не се оперира? — поиска да узнае Йорг.

— Двата варианта протичат различно, но по правило завършват еднакво. В крайния стадий се стига до деменция, халюцинации, епилептични пристъпи или пълна парализа. Най-често пациентът изпада в кома или лекарите го поставят в будна кома, от която не се събужда. Някои умират от инсулт, парализа на дишането или мозъчен кръвоизлив.

Скочи от прозореца, Джесика! Ти си на петия етаж и имаш всички шансове да умреш мигновено!

— Как ще го лекувате?

Като през мъгла забелязах, че гласът на Йорг също е станал неравен. Някой посегна към ръката ми. Рики.

Един от лекарите, който досега бе мълчал, взе думата.

— Наличните медицински знания не ни дават много възможности. Надяваме се терапията ВААРТ да даде някакъв ефект и Т-лимфоцитите да останат стабилни. Само това може да забави протичането на болестта.

— Колко ми остава? — попита Дани.

Лекарят пренебрегна въпроса му и продължи да говори на Йорг.

— Допълнително ще приложим медикаментите рисперидон и камптотецин^[23]. За съжаление лечението предизвиква тежки странични действия и се осъществява само в болница. Тези медикаменти биха могли да помогнат в съчетание с вече давания на пациента AZT и с цидофовир^[24].

— Биха могли? — Йорг доби вид, сякаш ей сега ще сграбчи доктора за яката. — Биха могли да помогнат?

— Никой не знае със сигурност. Няма достоверни проучвания, нито трайни успехи. Бихме могли да опитаме и с медикамента топотекан^[25], той обаче не е достатъчно добре проучен и се оспорва. Смята се, че се е стигало до смъртни случаи.

— Колко ми остава? — попита нетърпеливо Дани. Непрекъснато прокарваше пръсти през косата си.

— Господин Тейлър, ще позволите ли да ви представя доктор Орнбергер? Той е нашият психолог и ще ви придружава по пътя ви по-нататък.

Дани изпуктя гневно.

— Господи! Не се нуждая от психиатър. Имам нужда от чудо!

— Помислете — посъветва го лекарят. — Той е на ваше разположение за разговори. По всяко време.

— Колко време ми остава? — попита за трети път Дани. Търпението му скоро щеше да свърши.

— Три до петнайсет месеца.

Тишина...

— Ами ако лечението действа? — Гласът на Йорг дойде сякаш от друг свят.

Три месеца... Скачай, Джесика! Скочи от проклетия прозорец! Сега!

— Тогава петнайсет месеца. Най-добрата прогноза, която можем да очакваме — отвърна монотонно лекарят.

Мозъкът ми се преметна, после трезво като компютър пресметна, че петнайсет месеца са повече време от три.

— Велики боже! — пошепна Йорг.

Рики ме пусна и отиде до прозореца. И той ли се готвеше да скочи?

Дани ще умре!

Внезапно гърлото ми се стегна. Хвърлих се към леглото му, паднах напреки върху него и се вкопчих в тялото му. Усетих как той ме притисна до себе си, как пръстите му се забиха в пуловера ми като нокти на птица.

Какво всъщност правя тук?

— Изведете момичето — нареди един от лекарите.

Момичето? Мен ли имат предвид? Коя съм аз изобщо?

— Тя е в шок. Изведете я.

Пиццала ли съм?

Някой ме дръпна. Вкопчих се още по-силно, а Дани ме притисна до себе си.

— Оставете я, по дяволите — сопна се той на някой от лекарите.

Двама ме хванаха и отново задърпаха. Внезапно се появи Рики и ме отдели от Дани.

— Аз ще я изведа — каза му тихо той и Дани ме пусна.

— Вън! — внезапно изкрещя Дани в тишината. — Всички вън!

Рики ме преведе покрай прозореца.

Скочи най-после!

— Всички вън, казах! — кресна Дани. Бе хвърлил завивката на пода и сочеше вратата с протегната ръка. — Нямам време да го кажа три пъти!

Пак ли се шегува? Както винаги?

Някой метна към стената чаша вода. Със сигурност Дани.

Три месеца! Ще остана сама! Сама. САМА! Сама...

— Вън, всички вън! — изрева Дани. — Вън!

* * *

Дадоха ми приспивателно и ме задържаха през нощта в болницата. На следващия ден Йорг ми разказа, че съм претърпяла срив — хвърлила съм се на пода и съм пицляла. Нищо не помнех.

Отчаяно се опитвах да отида при Дани, но не ми позволиха. Той бе изпаднал в съпня и през целия ден беше изхвърлял от стаята си хората от болницата. Не ми разрешиха да го видя и нито за секунда не ме изпускаха от очи. Навярно не смееха да рискуват среща между двама луди.

Йорг поиска да ме закара вкъщи при родителите ми, но аз няхах сили да им обяснявам къде съм си оставила колата. Затова ме откара в жилището на Дани. Остана през цялата нощ при мен, поспя няколко часа на дивана. Какво щях да правя без него? Веднъж Дани бе казал, че Йорг е най-доброто, което е можело да му се случи, и беше напълно прав. Макар че отдавна не му беше настойник, не му плащаха нищо и въпросът вече не го засягаше, той беше винаги до нас. Бях му безкрайно благодарна, защото без него Дани и аз щяхме да сме съвсем сами в света — вече го бях изпитала. Без Йорг през онази нощ щях да полудея — сама в жилището, където доскоро бях толкова щастлива. Някога тук беше пълно с живот и смях. С добро настроение и жизнерадост. С Кристина и Дани.

През няколко минути се опитвах да се свържа с Дани, но той не вдигаше. От отделението ми казаха, че са му дали нещо да заспи. Бяха го обездвижили.

Едва следобед на следващия ден ми позволиха да ида при него. Йорг ме откара в болницата още сутринта и отиде на работа. Обеща да се върне вечерта. През цялото време ходех неспирно по коридорите. Не намерих сили дори да си прибера ключа от колата в чантата, защото трябваше да се държа за нещо. Едва не превъртях. Най-после ме пуснаха да вляза.

Дани седеше в леглото, скръстил ръце въпреки катетъра, и се взираше през прозореца.

Сестра Ангела беше при него и му говореше успокоително.

Къде е сестра Регина?

Предпочитах да видя нея вместо колежката й. И двамата не я харесвахме особено.

— Хайде, стига, Дани — усмихна му се нежно тя. — При нас не е чак толкова лошо. Всички ще дадем най-доброто от себе си, но вие трябва да се оставите в ръцете ни и да се подчинявате.

О, не! Вътрешният ми глас моментално вдигна тревога. Грешно избрани думи и напълно погрешен тон.

Дани и без това беше объркан и разстроен. Не би могъл да понесе такава натрапчивост.

Тя му намигна доброжелателно и излезе от стаята. Дани мълчеше, но аз виждах как умът му работи. Челюстите му се движеха като мелница.

— Моля те, Дани, недей да правиш глупости — казах му тихо.

Сякаш натиснах някакво копче. Той отметна завивката, стъпи на пода и измъкна инфузионната игла от ръката си. За малко притисна възглавницата в свивката на ръката, за да спре кръвта.

Простенах и посегнах към китката му, но той вдигна отбранително ръце.

— Остави ме, моля те.

Подчиних се. В такива моменти беше най-добре да го оставя на мира, защото така и така не ме допускаше до себе си. Сега нямаше да говори с мен. Познавах го отдавна и достатъчно добре и знаех какъв е.

С бързи движения Дани си събра нещата в чантата, навлече суичъра и напъха краката си в маратонките. После излезе от стаята.

Примириено закрчих подире му. Той се насочи към стълбите и в края на коридора попадна точно в ръчичките на сестра Ангела.

— Къде отивате, господин Тейлър? Трябва да останете в леглото!

— Отивам си вкъщи. Дайте да подпиша документ, че си тръгвам на своя отговорност.

Сестра Ангела се усмихна любезно, но категорично.

— Не, не. Никъде няма да отидете. Няма да го допусна.

— Само се опитайте да ме спрете — отвърна предизвикателно той.

Тя реагира на минутата и понечи да го улови за рамото. Дани просто продължи напред. Ангела обаче не се отказа. Хукна след него, хвана го с две ръце и го задържа. Трескаво извика на друга сестра да доведе главния лекар.

— Пуснете ме — кресна Дани, но тя не се отказа.

Видях как лицето му се промени. Гневът отстъпи място на надигаща се паника. Дани се почувства като заловен див жребец. Внезапно ми дожаля безкрайно за него и посегнах към китката на Ангела.

— Оставете го на мира, по дяволите — изкрещях и грубо я издърпах от него.

Дани ми хвърли бърз, много благодарен поглед, взе ключа на колата от ръката ми и хукна надолу по стълбата.

— Вие не сте ли жена му? — сопна ми се сестра Ангела.

— Да, аз съм.

— Защо тогава му позволявате да си тръгне? — Тя смръщи чело и затропа по пода с болничните чехли. — Единственият му шанс е тук. Иначе ще умре.

— Той и без това ще умре! — изревах в отговор. Едва се удържах да не я ударя. — А щом желае да умре извън жалката ви болница, решението е негово!

Появи се главният лекар. И аз побягнах надолу по стълбите, излязох от болницата и се опитах да го настигна. Колата ми вече беше изчезнала от паркинга.

По дяволите, Дани!

За щастие веднага хванах свободно такси. Трескаво казах на водача адреса. Колата ми я нямаше, затова влязох в жилището, намерих ключовете и взех колата на Дани. Предполагах къде ще го

намеря. Следвах интуицията си и тя винаги ме водеше при него. Той също ме намираще без затруднения, винаги. Дори ми четеше мислите.

Мерцедесът беше паркиран напреки пред старата мелница, до ограденото място за понитата. Паркирах БМВ-то до моята кола.

Дани седеше по турски на поляната под голямата липа. Понито беше легнало до него и той го чеше по ушите. Когато се приближих, Мая стана и бавно се запъти към обора.

Дани започна да къса парички от поляната, за да не гледа към мен. Бавно се отпуснах до него в тревата.

— Здравсти — промълвих.

— Здравсти — отговори той беззвучно и без да вдигне поглед.

По небето вече личеше вечерната заря. Седяхме мълчаливи един срещу друг. Какво да си кажем след съкрушителната диагноза, която бяхме чули само преди два дни?

Дани бе посветил цялото си внимание на едно цветенце и унесено късаше листенцата му.

— Имаш ли намерение да се върнеш в болницата? — попитах, макар да знаех отговора. Искях само да наруша мълчанието.

— Не смятам, че ще има полза.

Кимнах.

— Така си и мислех.

— Каква полза?

Дани втренчи в мен зачервените си очи. Вече не го познавах, беше друг.

— Може би все пак има шанс — обясних, без да съм убедена в думите си. Дали петнайсет месеца живот в болницата бяха по-добре от няколко месеца вкъщи?

Продължихме да мълчим. Накрая Дани заяви убедено:

— Не мога да го направя, Джесика!

По гърба ми пробяга ледена тръпка.

— *Какво* не можеш?

Той ме погледна втренчено.

— Няма да ида в болницата и да се предам в чужди ръце. Много скоро вече няма да мога да правя нищо сам. Те ще ме хранят, ще ме обличат, ще ме мият. Разбираш ли? Ще съм зависим от техния произвол. Не мога да понеса тази мисъл.

— Това ли било? Страх те е, че може да се повтори онова, което баща ти е правил с теб?

— Да, и това.

Разбрах тревогата му, колкото и необоснована да беше.

— Това няма да се случи — опитах се да го успокоя. — Става дума за болничен персонал. Те не правят такива неща.

— Но баща ми го направи — възрази тихо той и откъсна поредното цветенце. — Бащите също не бива да правят такива неща.

Объркана, сложих ръка на рамото му.

— Това няма да се повтори. Аз ще внимавам. Ще ги следя. Обещавам ти.

— Добре — кимна Дани. — Да приемем, че се съглася. Ще се върна и ще им позволя да ме лекуват. Как ще свърши всичко това? Рано или късно, навярно по-скоро рано — нали чу какво казаха, — ще стана напълно зависим от чужди грижи. Неспособен да стана от леглото, може би неспособен да говоря или да мисля. Ти ме познаваш, Дъки. Аз обичам спорта, движението, действието. За какво ми е такъв живот?

— Може пък да не стане така!

— Стига, Дъки! — Той се засмя тихо. — Кого всъщност заблуждаваш? Какво очакваш да се случи? Да не мислиш, че ще се появи самият Христос и ще направи чудо, та да мога да се прибера вкъщи жив и здрав?

— Навярно не — признах.

— Още веднъж за протокола: аз ще стана изцяло зависим. Болен на легло.

Много исках да му възразя, но той беше прав. Кого заблуждавах освен самата себе си?

— Тогава ще го приема.

Постарах се да говоря овладяно.

— Наистина ли го искаш? Наистина ли ще идваш ден след ден в интензивното отделение, ще си слагаш стерилни чехли, ще ми четеш и ще сменяш системата? После доволно ще си отидеш вкъщи, ще закърпиш някой и друг чорап и на следващия ден ще дойдеш пак. Наистина ли ти с твоите двайсет години си готова да гледаш как партньорът ти умира? Искаш ли това?

Исках ли го?

— Кой ти гарантира, че ще умра бързо? — продължи той. — Нямам късмет в тези неща, иначе щях да умра в колата още онази сутрин, след такава тежка катастрофа. Обаче не стана. Оцелях. Моят ангел хранител по-добре да беше отишъл да помогне на друго място. Пак никой не ме попита. С моя лош късмет драмата ще се проточи с години. Наистина ли искаш да си го причиниш?

— Аз съм взела своето решение, Дани — отговорих. — Помниш ли какво се разбрахме някога? Отговор номер две, помниш ли! Винаги отговор номер две!

Очите му намериха моите и ги приковаха.

— Аз няма да го допусна. Моят живот е разрушен. Няма да разруша и твоя. — Погледът му се устреми към залязващото слънце в далечината. — Винаги съм искал да имам деца. Син, с когото да съм много, много близък. Дъщеря, която да прилича на теб. Ние с теб щяхме да дадем на децата си всичко. Ако се притесняват и тревожат, щяха да се сгушват при мен в леглото, без да се страхуват, че ще ги докосвам, където не трябва. — Дани преглътна мъчително. — Ние с теб щяхме да бъдем прекрасни родители...

— Да, щяхме — пошепнах и очите ми се напълниха със сълзи.

— Никога не съм имал и най-малък шанс — заяви без преход той. — Много хора твърдят, че всеки сам е отговорен за живота си. Наистина ли е така? През живота си съм постигнал много и ако разполагах с време, щях да постигна още повече. Само че нямам време. Съдбата не ми даде дори най-малък шанс за семейство и деца. Баща ми влезе в леглото ми и разруши живота и бъдещето ми.

По бузите му се търкаляха сълзи и той ги изтри с ръкава на суичъра.

— Твоят живот обаче не е разрушен, Джесика. — Дани отново прикова погледа ми. — Ти трябва да имаш всичко, за което мечтаеш. Къщичка с градина, мъж, деца... Ще имаш прекрасни деца. Няма да ти позволя да си пропиляваш живота в грижи за един умиращ.

— Дани, аз...

Той сложи пръст на устните ми. Очите му пламтяха решително.

— Аз! Няма! Да! Го! Допусна! — произнесе всяка дума като отделно изречение. — Само защото в началото на живота си се влюбила в погрешния човек и си взела неправилно решение.

— Не съм взела неправилно решение!

Дани пренебрегна възражението ми.

— Моля те, обещавай ми никога да не идваш на гроба ми и да плачеш за мен. За теб важи същата уговорка както с Тина. Живей щастливо без мен.

— Не вярвам, че ще мога.

— Ще запалиш голям огън и ще изгориш всичко, каквото имаш от мен. Избери си мил, грижовен мъж и бъди щастлива с него. Забрави, че си била с мен. Обещавай ми да продължиш да живееш, сякаш аз никога не съм съществувал!

— Дани!

— Обещавай ми.

Той ме хипнотизира с нечовешки сините си очи. Отново знаеше как да го направи.

— Обещавам ти.

— Добре! — Целуна ме по устните. Изглеждаше доволен. След малко отново подхвана нишката на мислите си: — Аз ще умра. Приех го още преди много време. Съжалявам само, че те въвлякох в моя живот. Заедно с това съм ти безкрайно благодарен, че остана с мен. Не очаквах такъв подарък. — Притисна ръката ми върху бузата си. — Благодаря ти.

Опрях лице в дланта му.

— Аз ти благодаря — казах тихо. — Никога не съм живяла така истински и така интензивно, както през последните три години. Научих много за живота. Времето с теб ме промени завинаги.

Той кимна, стисна устни и махна ръката ми. Усетих, че иска да каже още нещо.

— Дани! Защо седим на тъмно при понитата и водим този разговор? Защо имам чувството, че се сбогуваш с мен?

Той пое дълбоко дъх.

— Аз съм приел, че ще умра. Отдавна вече не се гневя срещу съдбата. Не се страхувам от смъртта. Страх ме е да не забравя кой съм аз, коя си ти. Искам да те нося в сърцето си, когато умра.

Гърлото ми се стегна още повече, стомахът ми се сгърчи болезнено.

Дани продължи:

— Не искам да гледаш как умирам от тази жалка болест и да запомниш това до края на живота си. Моето желание е да ме

запомниш, какъвто съм сега. Не какъвто ще бъда на смъртното си легло. След много години, когато мислиш за мен, искам да ме видиш какъвто съм бил винаги.

— Окей — кимнах.

Дани се усмихна.

— Няма да рискувам да стане другояче.

— Какво имаш предвид?

Дани взе ръцете ми в своите и ги задържа. Огледа ме от глава до пети през дългите си мигли.

— През цялото време, докато бяхме заедно, никога не съм те молил за нищо и нямах намерение да го направя. Днес обаче ще те помоля за нещо.

— Какво?

Не исках да чуя молбата му. След такова начало надали беше нещо разумно.

Дося ми се да издърпам ръцете си и да си затисна ушите, но той ме държеше в желязна хватка.

— Искам да те помоля да приемеш решението ми.

— Какво е то?

Внезапно усетих, че не мога да дишам. Закопнях да се махна оттук, да намеря пространство и въздух, но той не ми позволи да помръдна нито на милиметър.

— Искам сам да реша кога и как да умра.

— Какво?

Дани освободи цялата подавяваща сила на погледа си и вложи цялата си молба и цялата си болка в една-едничка дума:

— Моля!

Не. НЕ! Не, не, не. НЕ! — закрещя нещо в мен, когато осъзнах значението на думите му. *НЕ! Никога! НЕ!*

— Моля те — повтори той.

НЕ!

— Добре — отговорих беззвучно. Какво друго можех да кажа?

Дани поднесе ръцете ми към устните си и целуна пръстите.

— Благодаря ти — пошепна той и най-после ме пусна.

Моментално дръпнах ръцете си, скочих, минах няколко метра и отново паднах в тревата.

Постепенно застудяваше и тревата беше влажна, но не това беше причината за треперенето ми. Мръзненето идваше отвътре — в онзи момент щях да замръзна дори да беше средата на лятото. Междувременно бе станало съвсем тъмно, но все още виждах как Дани седи на поляната и гледа към небето.

Не знам колко време сме седели така на поляната при понитата, двамата заедно, но всеки сам с болката си. Болка, която нямаше да намалее, ако я бяхме споделили.

Вече не бягам. Безсмислено е. Пред мен е морето. Водата е тъмносиня и въпреки високите вълни мекият ѝ цвят ме привлича. Пътят през плажа е осеян с едри, остри камъни, но аз знам, че трябва да го извървя. Небето е сиво и тежи като олово. С безпогрешен инстинкт, който не ме плаши, знам, че животът ми свърши. Сега ще умра и така трябва. Просто ще вляза в морето и ще се удавя. Вървя, без да мисля. Пътят зад мен се срутва, няма връщане назад. Все ми е едно. И без това не бих се върнала. Смъртта ме привлича като галоп върху обезумял кон. Стигам до брега и се хвърлям във вълните. Течението моментално ме повлича във все по-тъмнеещото синьо. Макар да знаех какво ме очаква, ме обзема смъртен страх. Започвам да крещя. От гърлото ми не излиза никакъв звук. Водата е твърде плътна, твърде синя. Не ми достига въздух. Синьото се размива, става нощно черно. Крещя, крещя и крещя...

— Джесика?

Някой ме хвана здраво и ме притисна до себе си. Познах го по миризмата. Дани. Не виждах нищо. Стисках очи с все сила, твърдо решена да се удавя.

— Събуди се, Джесика! Имаш кошмар.

Дани ме раздруса леко, аз седнах в леглото и примигнах объркано.

— Къде съм?

— При мен — отговори той, — в леглото. Заспа навън, на поляната, и те докарах вкъщи.

— Толкова дълбоко ли съм спала?

Не бях усетила нищо.

— Вероятно. Денят беше дълъг.

— Кое време е?

— Пет и половина. Скоро трябва да ставаш — обясни ми Дани.
— Нали си на работа. Довечера ще отидем да приберем колата ми.

На работа? Нима беше понеделник? Петъчният следобед се беше запечатал в паметта ми така отчетливо, та не можех да повярвам, че оттогава са минали дни. Спомних си разговора на поляната при понитата и отново се явиха позиви за повръщане.

— Как си? — попита ме Дани.

Изпухтах гневно. Всъщност аз трябваше да му задам този въпрос.

— Лошо ми е. Ще се обадя в работата и ще се пиша болна за тази седмица. Не мога да работя в това състояние.

Той кимна. Не можех да си представя някога отново да се съсредоточа върху нещо толкова банално като работата. Примирено си легнах отново — само за да установя, че не мога да заспя. Дани явно се чувстваше по същия начин. Остана седнал в леглото и устреми поглед към видима само за него точка.

Дълго го наблюдавах. Беше невероятно красив — никой не би предположил, че е смъртноболен и взема наркотици. Дали някога щях да се наситя да го гледам? Най-вероятно не. Оставащото ни време изобщо нямаше да ми стигне.

Приближих се до него и започнах да го събличам.

— Омъжи се за мен — пошепна ми той, докато се любехме.

— Какво?

Изумена го отдалечих малко от себе си. Той спря да се движи.

— Омъжи се за мен! — пошепна ми в ухото.

Сърцето ми заплашваше да се разкъса. Нищо на света не желаех повече от брак с мъжа, когото обичах повече от всичко друго. Но какво бъдеще ни очакваше? Представата да остана вдовица на двайсет години ме ужаси. Мълчането ми трая твърде дълго. Дани отгатна мислите ми и не каза нищо повече.

Да. Искях да кажа да. *Ще се омъжа за теб, разбира се!* Ала не намерих сили да произнеса думите.

Дани се сви на кълбо до мен и заспа. Предпазливо го докоснах по рамото. Беше почти осем — твърде необичайно за него още да спи по това време.

— Дани...

Той се събуди веднага и се обърна по гръб. Положих брадичка върху голите му гърди.

— Съжалявам за преди малко. Ще се омъжа за теб, разбира се.

Той скръсти ръце под главата и се загледа замислено в тавана.

— Не. Ти беше права. Не е хубаво да останеш вдовица на твоята възраст. Освен това искам да живееш, сякаш никога не си била с мен, а това няма да се случи, ако носиш моето име. — Той ме отдели внимателно от себе си. — И без това не знам дали ще се получи.

— Какво да се получи?

— Да наследиш всичко мое. Мисля, че за това е необходимо да сме били женени поне три години. Ще се осведомя и ще се постарая да ти припиша всичко.

— Не искам нищо от теб, Дани. Престани постоянно да се сбогуваш с мен! Искам да останем заедно!

Той се усмихна нежно.

— Ще остана, докато мога. След това ще получиш всичко. Тина... Ще вземеш парите за нейното жилище, за да платиш вноските за къщата. Къща за теб и твоето семейство. Продай колата и добави парите от продажбата. Както ти обещах, документите са в жабката. Ще я продадеш почти като нова.

— Никога не бих продала тази кола.

— Продай я — настоя той. — Иначе ще я удариш в някоя стена.

— Момент — подхвърлих. — А кой превърна предишната кола в купчина старо желязо?

Дани не се остави да го заблудя.

— Ще ти припиша и Мая. Знам, че искаш истински кон за езда, затова отдели от парите и си купи. Мая ще остане в старата мелница, детският дом ще плаща, момичетата ще продължат да се грижат за нея. Искам обаче да е твоя собственост и ти да вземаш решенията.

— Нима вече си уредил всичко?

— Да.

Невярващо поклатих глава.

— Всъщност исках да ти подаря жилище, както бях планирал и за Тина, но не го намирам за добра идея. Ти си взискателна и знам, че искаш къща. Парите няма да стигнат, но мисля, че съм събрал половината. Намери си умен мъж, който да те обича и да ти даде останалите пари.

— Крайно време е да престанеш да ми уреждаш живота!

— Искам да си осигурена, когато мен вече няма да ме има.

— Ти си тук! — разкрещях му се изведнъж. — Не искам да чувам нищо повече! Престани, най-после престани постоянно да се сбогуваш с мен!

Изпълнена с отчаяние, излязох от спалнята и треснах вратата. Не исках да чувам повече такива думи. Защо просто не ми оставеше последна искрица илюзия?

— Ще го направя и толкоз! — извика той подире ми. — Щом не желаете да ме чуеш, ще постъпя, както смятам за правилно!

[19] Нисък удар. — Бел.прев. ↑

[20] Високоактивна антиретровирусна терапия, на англ. HAART, комбинация от 4 или 5 медикамента. — Бел.прев. ↑

[21] Методи за образна диагностика в медицината. — Бел.прев. ↑

[22] Прогресиращата мултифокална или многоогнищна левкоенцефалопатия (ПМЛ) е рядко вирусно заболяване, което се характеризира с прогресивно увреждане и възпаление на бялото мозъчно вещество. Среща се почти изключително при хора с тежка имунна недостатъчност, най-често с ХИВ-инфекция или СПИН. — Бел.прев. ↑

[23] Лекарства „антипсихотици“ — за мании, шизофрения, деменция. — Бел.прев. ↑

[24] Антивирусен препарат. — Бел.прев. ↑

[25] Противораков препарат. — Бел.прев. ↑

НОЕМВРИ 2002

Дани се промени напълно. Беше се примирил със съдбата си и цинизмът и ожесточението изчезнаха. Стана ведър и изпълнен с еуфория както по-рано. Дори повече — опияняваше се от непонятна за мен радост от живота и напористо се стремеше да изживее всичко, което (все още) можеше. Бе взел решение и това отнемаше голяма част от страха пред идващото. Решението му вдъхваше увереност, че контролира живота си. Посред зима заминахме на море в Италия. Паркирахме наред плажа и спяхме в колата при включено отопление. Дните ни бяха колкото прекрасни, толкова и уморителни. Не знам откъде Дани черпеше толкова енергия. Мъкнеше ме от едно събитие към друго, без да си почине нито за минута. Бе прекъснал изцяло терапията ВААРТ и страничните действия бяха изчезнали; отново се чувстваше отлично. Въпреки че по време на престоя му в болницата не се бяха появили никакви признаци на абстиненция, нито физически, нито психически, той не спря да взема наркотици.

Откакто лекарите му казаха, че тоталната загуба на контрол повече няма да се повтори, той отново шофираше, когато и аз бях в колата. Ала не пожела да рискува и да заминем за Атланта двамата. Не вярваше, че съм в състояние да се оправя сама в чужд континент. Не му казах, че без него никога нямаше да намеря и пътя от Италия до вкъщи.

В неделя вечер ме остави пред дома на родителите ми.

— Ще се качиш ли за малко? — поканих го.

Дани поклати глава.

— Пътувахме дълго и съм уморен.

В главата ми моментално гръмнаха тревожни камбани. Бяхме заедно повече от три години и не бях чула това изречение нито веднъж. Не допуснах да се забележи нищо.

— И аз съм уморена. Утре след работа ще дойда при теб.

Сбогувахме се и тъкмо когато щях да слеза, той ми подаде плик и банкова карта.

— Не можах да ти припиша спестяванията си — обясни той. — Не се получи. Затова събрах всичко в една сметка. Кодът е в плика. От този момент нататък можеш да теглиш, каквото ти е нужно. Сумата е шестцифрена, което означава, че не можеш да я изтеглиш наведнъж с картата. Написал съм ти пълномощно. Иди в банката и изтегли парите. Запазих известна сума за мен, да си покривам нуждите, всичко друго ти принадлежи.

Взех картата и плика и кимнах. Той щеше да умре, това беше сигурно. Щом толкова държеше да наследя парите му, така да бъде. Повече нямаше да се кара.

— Окей. Благодаря.

— Най-добре изтегли парите още следващите дни. Най-късно веднага след смъртта ми. Иначе моят старец може да ги подуши и да се намеси.

— За какво са му пари? — попитах. — Лежи в затвора смъртноболен и скоро ще пукне. Не вярвам да се интересува от пари.

Бащата на Дани бе заболял от СПИН още преди години и страдаше от всевъзможни оплаквания. Пламенно се надявах да умре преди сина си. Дани заслужаваше поне това малко удовлетворение.

Той само вдигна рамене.

— Няма за какво да ги използва, но от него може да се очаква всичко. Ще го направи дори само за да ми причини болка.

— Ще изтегля парите навреме — обещах, прибрах картата и плика и си влязох вкъщи с Лайка. Отворих плика едва в стаята си и съхраних кода в мобилния си телефон. После прочетох стихотворението.

КЪДЕ ДА МЕ НАМЕРИШ

*Не идвай на гроба ми,
няма да ме намериш там.
Прогони тъгата,
студената земя не може да ме спре.*

*Ще се нося с ветровете,
които идват при теб в летните дни,*

*ще стигна до дъното на океана,
ще бъда вълната, която те носи към брега.*

*Ще съм най-ярката слънчева светлина,
която ще гони мрачните ти мисли.
Ще бъда във всеки глас, който ти говори
и те изпълва с надежда.*

*Не идвай на гроба ми.
Нали знаеш, мен ме няма там.
Ако ме потърсиш, не гледай надолу,
аз съм толкова близо до хоризонта. Като теб.*

Прочетох стихотворението три пъти и внезапно безпокойството ми се превърна в страх. Нима почивката в Италия е била сбогуване? Защо ми бе връчил пълномощното точно днес?

— Трябва да изляза! Ще се върна утре вечер — извиках на родителите си вече на вратата. Сложих каишката на Лайка и кучето ме последва.

— Джесика! — развика се подире ми мама. — Какво става с теб? В последно време си толкова странна...

— Всичко е наред. Просто забравих нещо.

С треперещи пръсти запалих колата и потеглих към дома на Дани с висока скорост. Беше ми все едно че за пореден път паркирам по невъзможен начин. Панически се втурнах в жилището. Дани седеше по анцуг на дивана, телевизорът работеше. Погледна ме очаквателно, вдигна едната си вежда и аз изведнъж се почувствах като глупаво хлапе.

Въздъгнах и свих рамене.

— Съжалявам. И аз не знам... Помислих си... Всъщност не знам защо дойдох.

Той разбра тревогата ми и се усмихна.

— Помислила си, че съм легнал във ваната и съм си прерязал вените, нали?

— Нещо подобно.

— Глупости — отсече той. — Кръвта изтича прекалено дълго.

— Оправдана ли е била тревогата ми, Дани?

Той потупа дивана до себе си, за да ми даде знак да седна до него.

— Не — увери ме той. — Докато се чувствам добре, не бива да мислиш за такива неща. Когато се стигне дотам, ще те уведомя, обещавам.

Спомних си какво решение бе взел пред хосписа за болни от СПИН в Шварцвалд. Щом той беше готов да посегне на живота си, и аз бях готова.

— И аз ще го направя!

— Какво?

Дани ме зяпна, сякаш си бях изгубила ума.

— Правилно ме чу! Ако ти си прережеш вените, ще го направя и аз. Ако се хвърлиш под влака, ще те последвам. Ако вземеш сънотворни, аз ще взема същото количество.

Дани скочи от дивана.

— Изчезвай! — изръмжа той.

— Говоря сериозно! Ти каза, че обичаш спорта и движението и няма да живееш без тях. Аз те обичам и не искам да живея без теб!

— Аз съм болен. Аз нямам избор. Много искам да живея дълго, но не мога. Ти можеш и ще живееш!

— Няма. Ще си ида с теб.

— Изчезвай — произнесе заплашително той и посочи вратата. — Вземи си кучето, иди си и не се връщай никога вече.

— Няма! — повторих упорито.

— Всичко между нас е свършено — прозвуча ледено гласът му. — Прави, каквото щеш! Само не се доближавай повече до мен!

— Ти сигурно си мислиш, че онова, дето смяташ да го направиш, е много смело! Не е смело, а е напълно откачено. Това е безумие!

Както винаги, когато започвах да крещя, той ме остави сама. Изскочи от дневната и ядно затръшна вратата зад гърба си. Прегърнах една възглавница и се разхълцах. Защо отказваше да ме разбере? Иначе винаги бяхме на едни и същи вълни, той разбираше мислите ми, без да се налага да му обяснявам. Защо сега реагираше така?

На път към спалнята погледът ми падна върху кухненските шкафове. Дани беше написал върху горната редица с черен флумастер.

*Правилно или грешно,
смелост или безумие,
незначително и нищожно,
обратното броене започна...*

*Човек трябва сам да мине
последния път.
Ти оставаш назад.
Ще ме придружиш в сърцето си.*

*Съжалявам, Дъки,
безкрайно съжалявам!*

Свлякох се на пода в кухнята, разтърсена от поредния пристъп на плач. Той никога няма да ме вземе със себе си. Ще ме остави сама в този гаден живот, и то с вярата, че постъпва правилно.

В гърдите ми пламна гняв. Защо той имаше право да решава, а аз — не? Какво му даваше право да определя живота ми?

Изправих се с мъка и тръгнах след него. Опитах да вляза в спалнята, но той се бе заключил.

— Дани! Отвори!

— Няма. Всичко свърши. Вече няма да се приближаваш до мен.

— Отвори!

— Никога. Върви си вкъщи.

— Кучето ми е при теб, идиот такъв!

— Утре ще ти го доведе. Довиждане, Джесика!

Вбесена, задумках по вратата.

— Отвори, по дяволите!

— Вече не те обичам! — кресна той.

— О, я престани! Не умееш да лъжеш, затова си го спести!

— Изневерявам ти. Имам друга!

— Отвори ми, Дани!

— От две години съм с нея, а ти не забелязваш нищо. Сега можеш да ме мразиш.

— Прощавам ти. Пусни ме да вляза.

— От три години ходя в публичен дом. Всеки понеделник!

Внезапно ме обхвана страх. Не защото бях повярвала в думите му, а защото в момента той беше сам в спалнята. Кой знае какво правеше там. Имаше ли сънотворни? Или бръснарски ножчета?

— Отвори вратата, или ще я строша с ритници! — изпищях истерично.

— Само опитай!

Толкова пъти бях присъствала, когато Дани трошеше мебелите, и всеки път парчета дърво хвърчаха на всички страни. При мен не се получи нищо. Отново ритнах вратата.

Чух шум от спалнята. Сърцето ми подскочи облекчено, после обаче чух как Дани примъкна пред вратата шкаф.

И до днес не понасям да ми затворят вратата.

— Отвори проклетата врата!

Пак я ритнах, но без успех.

— Ти не разбираш ли, че вече не искам да съм с теб?

Избухнах в плач и паднах на пода. След известно време чух как Дани премести шкафа и зачаках да отвори вратата, ала това не се случи. Той само седна на пода от другата страна на вратата. Седяхме така цялата нощ, всеки опрял гръб на дървото, и плакахме. Разделени от една врата. Чувах го да хълца, но знаех, че няма да отстъпи. Той беше по-големият инат от двама ни, винаги е бил такъв. Навън вече се развиделяваше, когато реших да се предам.

— Добре, Дани, ти спечели. Приемам решението ти. Ще продължа да живея този проклет живот и ще се правя на щастлива.

Чух го как стана и отвори вратата. Излезе, седна на пода до мен и ме прегърна.

— Само се опитвам да те запазя.

Отново се разхълцах и зарових лице в гърдите му.

— И как си го представяш? Да се преструвам, че всичко е наред? Да се омъжа, сияеща от радост, и да нарека първородния си син Дениъл?

— Не! Точно това не бива да правиш. Длъжна си да намериш начин да преодолееш загубата. Вече ти изложих моята стратегия: запали огън и изгори всичко. Надявам се по този начин да се отървеш от болката и гнева. Един ден отново ще започнеш да мислиш за мен. Не искам да ме забравиш напълно. Аз, разбира се, желая да си спомняш за мен, но е добре да го правиш с усмивка.

Повдигна брадичката ми и ме принуди да го погледна.

— Искам след време да мислиш за мен, да разказваш на децата си с усмивка какъв съм бил, а после да кажеш: „Да, хубаво беше с онзи луд, но сега всичко е добре, както е!“ Не изпадай в ожесточение или примирение. Ти ще намериш пътя си, Дъки.

— Ти си напълно луд!

— Това вече го минахме. Няма да се променя.

Той стисна ръката ми.

— Аз ще умра. Искам да изпълниш последното ми желание: намери си мъж, омъжи се, роди си деца. Нека да е среден тип мъж. С такива се живее по-лесно. Те са общителни и не ти заповядват да им танцуваш по свирката.

По онова време си мислех, че Дани просто не понася мисълта как някога ще живея с друг, също толкова красив и специален като него. След време разбрах, че е бил прав.

Той ме гледа дълго и продължи:

— Искам след смъртта ми да започнеш да мислиш за мен едва когато можеш да го правиш без болка. Един ден ще се радваш, че живееш, гарантирам ти! Обещавам ти!

* * *

В петък вечерта, когато отидох при Дани след работа, той си бе стегнал ръката с кабел и за първи път си инжектира хероин директно в кръвта. Действието настъпи по-бързо от обичайното и по изключение наркотикът го опияни, вместо да го измори. Изпаднал в еуфория, той ме хвана за китката и по стария си маниер ме извлече навън в тъмнината. Посред нощ пребродихме тъмната гора, минахме през гробището, разгледахме гробовете. Дани направо се вманиачи на тема нощни посещения на гробището и обикаляне на гробовете. Понякога прекарвахме там половината нощ, въпреки ледения студ, и гледахме надгробните камъни. Не знам какво е търсил там, но пламенно се надявам да го е намерил.

ДЕКЕМВРИ 2002

В средата на декември отново заминахме за Тирол. Смятахме да прекараме рождения ден на Дани там и да се върнем до Коледа. По това време той спря да бяга сутрин. Не, че не можеше, но вече не беше важно да бъде добре трениран. Не виждаше смисъл. Вместо да тича навън в студа, прекарваше времето с мен в хотелското легло. Гушкахме се и си говорехме.

Денем правехме дълги излети. В момента това му беше достатъчно да се чувства натоварен. Въпреки че кондицията му бе отслабнала забележимо, аз все още не можех да се меря с него. Той успяваше да изкачи и най-високите върхове. Наслаждавахме се на гледката отгоре и тръгвахме обратно. Веднъж опитахме да караме ски, но аз се представих толкова зле, че веднага загубих желание.

— Хайде да се качим на лифта — подкани ме Дани и ми показа гондолите. Имаше много хора и се наложи да чакаме, докато вземем гондола само двамата. Пътувахме дълго, стигнахме много високо в планината, като гондолата често спираше за по няколко минути, за да могат хората да се насладят на гледката и да направят снимки.

Неочаквано, точно над една дълбока клисура, Дани си свали якето и отвори прозореца. И миналата година бе направил опит да излезе от кабината, затова не се уплаших. Този път обаче наистина се измъкна навън. Сърцето ми заби лудо. Той се покатери на прозореца, изправи се в отвора, разкрачи се, хвана се за покрива, а когато се увери, че има достатъчна опора, се пусна. Разпери ръце и вятърът изду пуловера му. Напомни ми за Леонардо ди Каприо на „Титаник“.

— Юхууу! — извика ликуващо Дани. Вятърът понесе гласа му. Явно нямаше намерение да се върне в кабината. Остана на прозореца през половината пътуване.

Напълно е полудял!

Известно време си играх с мисълта просто да го бутна в пропастта. Съвестно прецених аргументите за и против. Дани щеше да изгуби ценно време за живот, но пък щеше да умре без страх... Ще го

разбере едва когато е вече много късно. Не ми достигна смелост да го направя. Той ми вярваше като на никого другиго. Сърцето не ми позволи да измамя доверието му.

Дани се покатери изцяло на покрива.

— Върни се вътре, моля те.

— Няма да падна.

— Моля те, Дани, остави тези глупости!

— О, Дъки! — извика ми той. — Точно това искам да направя. Да умра в свободно падане!

— Само не сега! — изплаках.

Дани се изправи върху покрива на кабината. Виждах го едва-едва. Сърцето ми биеше в гърлото. Изкривих си врата, за да го зърна. Хората под нас бяха спрели и сочеха нагоре. Образува се навалица. В далечината видях сини светлини.

— Влез си вътре, Дани — изкрещях, — иначе аз ще се кача при теб!

Това подеждва. В това отношение той беше предвидим. Свлече се в кабината с краката напред. Пръстите му бяха леденостудени, ала сияеше от радост.

— Ще го направя. Просто ще скоча и вече няма да ме има. Докато летя към пропастта, ще имам време да премисля живота си.

— Много се радвам — отвърнах горчиво и му показах полицейските коли. — Дошли са за теб.

— Проклятие! Да се махаме, иначе ще ме пхнат в ареста. Сигурно си мислят, че съм някой луд, застрашен от самоубийство.

— Точно така, Дани, ти си застрашен от самоубийство. Открай време си бил луд. Най-добре да те арестуват.

Полицията ни проследи с включени сини светлини, докато лифтът мина над билото на планината. Нямаше как да ни следват директно, но със сигурност щяха да ни чакат на другия край. На върха лифтът спря за малко. Дани се издаде от прозореца и прецени височината.

— Да слизаме!

И аз погледнах надолу. Най-малко три метра. Дебела, мека снежна покривка.

— Наистина си луд! — изхленчих.

— Идвай — настоя той. — Нямам никакво желание да падна в ръчичките на полицията. Ще ме отведат в ареста, гарантирам ти. — Провеси крака през прозореца, обърна се и ми кимна. — Просто ще скочиш. Аз ще те хвана.

Без да се колебае, той скочи върху снега, забравил пукнатото ребро. Поклатих глава и също се прехвърлих през прозореца. Не ми беше лесно просто да скоча, както постъпи той. Вкопчих пръсти в рамката на прозореца, увиснах, затворих очи и се пуснах.

Както бе обещал, Дани ме улови, завъртя се около собствената си ос, за да поеме удара, и ме пусна на земята. Хукнахме надолу по склона, в посоката, от която бе дошла полицията. Ще има да се чудят, като видят празната гондола. Тази мисъл ме развесели и се засмях.

Дани ме поведе надолу. Въпреки дълбокия сняг можеше да ми избяга без усилие. Спряхме едва в подножието на планината, отдъхнахме си и се смесихме с другите туристи по пътеката; вървахме сред тях, сякаш нищо не се е случило. Полицаяте навярно са решили, че сме скочили, защото над планините с часове кръжаха хеликоптери — сигурно търсеха труповете ни.

— Страхотно беше — заключи Дани. Лицето му сияеше.

— Няма да го повторим. Наред ли е всичко при теб? — попитах.

— Разбира се — отвърна той. — Няма да допусна да се разболея толкова тежко, че да не мога да скоча от лифта.

— Ти си напълно луд — установих за пореден път.

— Точно това обичаш у мен. Именно по тази причина ме избра преди години. Защото съм различен и имам темперамент. Ти не обичаш досадници. Искаше мъж, с когото да преживееш нещо интересно, а не да седиш на смъртното му легло и да му държиш ръчичката.

* * *

Прекарахме Коледа само двамата. Нямахме желание да отидем при семейството ми или да празнуваме навън. Купихме си готова храна от една бензиностанция и вечеряхме на паркинга. Надухмe музиката до последно, за да не мислим за щастливите семейства, седнали заедно пред коледната елха.

— Надявам се да издържа — каза ми Дани вечерта, когато си легнахме. В гласа му звучеше отчаяние. — Забелязвам, че постепенно започва.

— Какво започва?

— Дреболии. Наскоро кракът ми се разтрепери и задавих колата. Лявата ми ръка остана изтръпнала цели два дни. Усещам постоянни тръпки по тялото.

Говореше монотонно, сякаш изброяваше повредите на колата си. Аз не бях забелязала нищо.

— Защо не ми каза?

Дани вдигна рамене.

— Не исках да се паникьосаш. През януари пак ще ми направят магнитнорезонансна томография, смятах да почакам дотогава.

— Няма да се паникьосам — извиках твърде високо. — Трябва да ми казваш такива неща. Говори с мен. Няма причина да си сам с това нещо. Кажи и на Йорг. Не крий нищо от нас.

Дани стисна устни и кимна. Прегърнах го.

— Няма да те оставя сам, каквото и да дойде. Каквото и да ни е приготвило бъдещето, ще го приемем и ще се справим заедно. — Легнах върху корема му и добавих: — Не съжалявам за нищо. Нито за един ден, нито за един миг. Ако можех да върна времето, пак щях да избира теб. Щях да взема правилното решение.

— Благодаря ти — пошепна Дани.

— Какво щеше да стане от мен, ако не беше ти? Човек, който върви по течението и никога няма да проумее смисъла на живота. Честно, Дани, безкрайно се радвам, че те намерих.

В последно време плачехме безспирно. Често дори не го забелязвахме. И сега беше същото. Ако той не бе изтрил сълзите ми, нямаше да разбера, че плача. И не беше важно. Най-важното беше, че успявахме да живеем нормално. Доколкото беше възможно. Че прекарахме деня щастливо. И следващия, и по-следващия.

* * *

През нощта ме събуди остър вик.

Скочих уплашено. Дани седеше в леглото до мен. Тениската му беше мокра от пот, трепереше с цялото си тяло и мъчително поемаше въздух.

— Какво има? — попитах стреснато и включих нощната лампичка. — Какво ти е?

— Паника! — дъхът му идваше плитко, на тласъци. — Паника! Не мога да дишам!

Нервно посегна към гърдите си и задърпа тениската. Преместих се по-близо до него и махнах ръката му.

— Не, не, не. Спокойно, спокойно! — Разтворих скованите му пръсти и положих дланта му върху корема. — Дишай отгук. Вътре в корема. Дишай дълбоко, срещу дланта.

— Не мога — изохка той.

— Напротив, можеш. Не говори, дишай!

Дани се подчини. Седяхме така цяла вечност, заети с вдишване и издишване. Накрая той се поуспокои. Затвори очи и се съсредоточи изцяло върху коремното дишане.

— Аз ще умра — проговори внезапно и ме прикова с погледа си. Очите му бяха сини както винаги, със същия блясък, и излъчваха същата жизнерадост както преди. Това не подходдаше на думите му. — Няма никакво значение какво правя. Аз ще умра.

— Знам.

— Какво ли ще бъде? — попита ме той. — Не говоря за болестта, а за самата смърт. Дали ще боли? Наистина ли има светлина в края на тунела?

Предпазливо посегнах към ръката му.

— Никой не може да ти отговори на тези въпроси.

— Мисълта, че изведнъж си отиваш... вече те няма... няма те...

Устните му затрепериха и той се вкопчи в ръката ми.

— Страхувам се. Ще угасна, няма да ме има. Ще изчезна...

Спомних си какво ми бе написал в стихотворението.

— Никой не изчезва просто така, Дани. Една част остава завинаги. Наречи го душа, наречи го, както искаш. Нещо остава. В сърцето, в спомена. В заобикалящата ни природа, в светлината и във вятъра. Ти сам го написа.

— Надявам се да се грижа за теб оттам, където ще съм — усмихна се слабо Дани. — Все някой трябва да го прави.

— Ще се оправя — отговорих, знаейки, че лъжа. Никога нямаше да се справя без него. — Ти ще си винаги с мен.

— Какво ще стане после? — попита той с отсъстващ поглед. — Дали ще се спуснат ангели да ме вземат? Или това е краят? Черно във вечността?

— Сигурно ще продължиш. Не знам в каква форма, но има живот след смъртта.

Дани прехапа долната си устна.

— Ще видя ли Тина?

Моля се за това, Дани, моля се!

— Убедена съм.

— Ще те видя ли някога отново?

Прехапах устни, за да не изгубя самообладание. Каква ли щеше да е тази среща на небето? Сигурно аз щях да съм стара, а той щеше да изглежда както сега. Преди седмица бе станал на дваисет и три. И двамата знаехме, че няма да доживее до дваисет и четвъртия си рожден ден. С голяма вероятност нямаше да дочака и моя дваисет и първи рожден ден през лятото.

— Престани да се сбогуваш с мен. Имаме достатъчно време.

Достатъчно време. Никога няма да имаме достатъчно време...

Неочаквано Дани стана и зарови в долната част на шкафа. Знаех какво търси. Той извади с треперещи пръсти найлоновата торба и си приготви инжекция.

— Иначе няма да заспя — прошепна. — И ще се страхувам — добави, сякаш извиняваше поведението си. Имаше право.

Извади от торбата парчето кабел и стегна дясната си ръка. Изтегли краищата с лявата и си помогна със зъби. Наблюдавах го тъжно. Запотената му коса стърчеше на всички страни, мократа тениска беше залепнала за гърдите. Направи ми впечатление колко е отслабнал. Губеше мускулна маса и бе свалил няколко килограма. Последните три години минаха като филм пред очите ми: как някога, на празника, ме принуди да му дам телефонния си номер. Със самоувереност, която трябваше да се забрани. Как стоеше, небрежно облегнат на лимузината, сякаш бе излязъл от най-скъпия магазин. Отчаяните му опити да ме държи далече от себе си. Първата целувка, след която страдаше от угризения на съвестта. Готовността му да помага на Кристина и на всички други хора. Видях го на ринга — как

побеждаваше противник след противник. Как се сби с петима мъже едновременно, за да ме защити, и как преби Анджели, когато онзи жалък мръсник заби нож в хълбока на Рики. Спомних си в подробности нощта, когато ми каза истината за себе си и за живота си. Как се изпълни с доверие към мен и ми се отдаде напълно. С болка си спомних смъртта на Кристина, счупената му ръка и безкрайните викове през следващите нощи.

А сега Дани седеше на пода и втечняваше хероин. Пропадането му беше достойно за филмиране. Голямата му кариера на модел се бе провалила, никога вече нямаше да спечели световно първенство по бойни спортове, защото беше осъден на смърт. Смъртта на Кристина бе отприщила болестта му. В това нямаше съмнение. Дани се идентифицираше с нея твърде силно, за да може да преодолее тази загуба. Точно затова болестта се бе разразила така внезапно. Ако Кристина не беше загинала по този трагичен начин, Дани можеше да живее още няколко години, и то в добро здраве. С голяма вероятност щеше да доживее времето, когато медицината ще е в състояние да спре болестта.

Двама души си бяха отишли по вина на убиеца на Кристина.

За хиляден път се запитах как ли щеше да протече животът на Дани, ако проклетият му баща не беше разрушил всичко. За първи път обаче се запитах дали моят живот щеше да протече различно без него. И най-лошото: не можех да твърдя, че не съм била предупреждена. Влязох в катастрофата с широко отворени очи и ум, знаех всичко. Въпреки това казах на Дани самата истина: ако някой беше върнал времето и отново можех да застана в решаващия миг на живота си, пак щях да избира него. Дори да знаех от самото начало какво ще стане и как ще повлияе върху живота ми. Или тъкмо заради това.

Спомних си какво ми бе казал на поляната при понитата: че никога не е имал шанс за нормален живот. Тези думи съдържаха толкова истина, че ме заболя сърцето. Съдбата наистина е жалка измамница. Беше му изпратила ангел-хранител, макар че той не го искаше. Тогава се шокирах от мисълта, която ми мина през главата при гледката на изпотрошената му кола. В този момент обаче разбрах истината: щеше да е по-хуманно за него, ако онази сутрин просто беше загинал зад волана. Дори това не му бе дадено, въпреки че той го желаше силно.

Пръстите на Дани трепереха така силно, че за четвърти път не намери вената. Въздъгнах, станах от леглото и отидох при него.

— Дай на мен — казах и протегнах ръка. Той ме погледна скептично, после колебливо ми подаде спринцовката.

Сложих ръката му върху коляното си и улучих вената от първи опит. С едно движение изпразних резервоара и издърпах иглата. За кратко притиснах с палец мястото на убождането, за да предотвратя кръвенето. Развързах кабела и натъпках всичко в торбичката. Прибрах употребената спринцовка в опаковката и я изхвърлих в кофата. После седнах до Дани на леглото, сякаш през целия си живот не бях правила нищо друго.

— Обичам те — каза той. — Повече от всичко. Повече от моя безполезен живот.

— Броят на годините няма значение, когато трябва да се определи дали един живот е ценен, или безполезен. Ти живях много по-активно от хиляди други, които умират от старческа слабост. — Посегнах към ръката му. — Твоят живот беше повече от смислен. Ще оставиш трайна следа след смъртта си.

Дани се усмихна слабо.

— Нищо не умира истински — рече тихо той. — Само се променя, приема друга форма. По-късно винаги мисли за това.

— Ти ще продължиш да живееш в мен — обещах му. — Обичам те повече от живота си.

Дани се отпусна на възглавниците и се обърна на другата страна. Сгуших се до гърба му и положих ръка върху корема му. Той взе ръката ми, мушна я под тениската и я положи върху гърдите си. След толкова време и въпреки че това действие се бе превърнало в ритуал, жестът му ме трогна до сълзи.

Усетих как биенето на сърцето му се успокои, когато най-сетне заспа. Навън виеше буря, утрото вече идваше. Видях в светлината на уличните лампи как клоните на дърветата се огъват, чух как леденият вятър се удря в кепенците. Бях готова да се закълна, че вятърът идваше от север.

Станах бавно и отидох до прозореца. Дълго стоях там, загледана в тъмното нощно небе. Очите ми търсеха мястото, което Дани ми беше показал от покрива.

Северен вятър, помислих си и си припомних едно стихотворение от Марайс^[26], което бях прочела някога:

*Отново усещам северния вятър,
обещанието на хоризонта.
Колко възможности има човек,
който познава северния вятър?*

*Аз тръгвам със северния вятър.
Не е нужно да познавам пътя.*

[26] Вж. благодарностите в края на книгата. — Бел.прев. ↑

ЕПИЛОГ

ЛЯТОТО НА 2015

Дани умря в края на април 2003 година. Почти една година след Кристина. В ранните утринни часове скочил от Уан Атлантик Сентър, висок 249 метра. Беше ми казал, че иска да си отиде вкъщи...

Количеството хероин в кръвта му със сигурност щеше да го убие, ако бе почакал още малко.

В протокола за смъртта прочетох: „Не е преживял скока“. Избухнах в истеричен смях. Само това оставаше! Дани ми остави следното писмо:

Дъки,

Междувременно ти сигурно си разбрала: няма да се върна. Безкрайно съжалявам, че си отидох по този начин, но друго не беше възможно — ти го знаеш не по-зле от мен. Трябва да го направя сега, страх ме е да чакам още. Страхувам се от онова, което идва, страх ме е, че тогава няма да мога да го направя. Ти знаеш. Ако не можеш да ми простиш, че си отивам така, няма да се сърдя. Надявам се един ден да разбереш. Когато четеш това писмо, аз ще съм отдавна в самолета, така че не тръгвай след мен!!!

Обсъдили сме всичко. Грижи се за Мая, дръж стареца ми под око и продай проклетата кола, чуваш ли! Не я запазвай по сантиментални причини — аз няма да имам никаква полза!

Остани в жилището, колкото искаш, вземи, каквото ти харесва. Ако се чувстваш самотна, знаеш къде ще си близо до мен и къде не.

Ще бъдеш щастлива — с мъж, къща и деца, ще видиш.

REMEMBER ME!

And I hope I find my freedom, for eternity!^[27]

Love you!

Дани

След като се беше сбoguвал с мен отново и отново, накрая си отиде, без да каже дума. Една сутрин просто замина. Знаех защо: за да ми попречи да го последвам.

Дани отлагаше заминаването си, докато според него повече не можеше да се отлага. От началото на март започна масивна парализа. Лявата му ръка беше като мъртва, често губеше контрол върху различни части от тялото си, а вътрешното треперене непрекъснато се увеличаваше. В средата на април ми каза, че няма да чака повече. Опасяваше се, че иначе няма да има сили да осъществи решението си.

Знаех, че в къщата трябва да има голямо количество хероин, но не го намерих. Предполагам, че Дани го е изхвърлил в тоалетната, за да не падне в ръцете ми.

Освен ПМЛ у Дани до края не се появиха симптоми на СПИН. Чак до смъртта му Т-лимфоцитите бяха в норма, имунната му система работеше добре. Болестта СПИН не се прояви. Той не влезе в четвъртата фаза.

Лечението на ХИВ е невъзможно и днес. Медицината обаче намери начин да предотврати избухването на СПИН. При съответното лечение в наше време ХИВ вече не означава сигурна смърт. Засегнатите имат почти нормална продължителност на живота и живеят почти нормално. Благодарение на разработените медикаменти днес заразените с ХИВ могат да имат здрави деца.

И днес ПМЛ причинява смърт след три до двайсет месеца. Осемдесет-деветдесет процента от заразените се разболяват от тази болест само когато имунната им система е много сериозно отслабена.

Междувременно откриха, че ПМЛ се причинява от определени вируси, каквито само някои хора носят в себе си. Вирусите се заселват в тялото още в детска възраст. Все още не се знае откъде идват.

През многото безсънни нощи се питах дали Дани е получил тези вируси от баща си.

И днес пациентите с ХИВ получават AZT, но в много по-малки дози, отколкото беше обичайно тогава. В рамките на терапията ВААРТ обикновено се започва с лечение с AZT, ако броят на клетките помощници падне под 350. Дотогава засегнатите лица живеят без лекарства.

При високоактивната антиретровирусна терапия пациентът с ХИВ бива третиран с комбинация от три различни активни вещества. Успешната ВААРТ-терапия възпира вируса. Намаляването на вирусната натовареност снижава риска от избухване на СПИН, води до отшумяване на обусловени от ХИВ симптоми и до дълготрайно, макар и невинаги пълно възстановяване на имунната система.

През последните осем седмици пристъпите на паника се засилиха. Дани беше убеден, че причината е в ПМЛ. Според мен просто се страхуваше. Все пак е имал подобни пристъпи и като младеж. Страхът му от промяна в характера и личността нарасна безмерно. Не се случи нищо такова. Дани остана непроменен до смъртта си, умът му беше абсолютно бистър. Външно също не пролича нищо — до самия край. Който не го познаваше, не би предположил, че е смъртноболен.

Смъртта му не вдигна шум. Не се появи дори съобщение във вестника. За полицията той беше само уморен от живота наркоман, пристрастен без лична история. Мисля, че Дани искаше да умре незабелязано.

Йорг, Марина и Рики отлетяха в САЩ, организираха всичко заедно с леля му и участваха в погребението. Дани бе изпратил пари на леля си и изрично бе помолил да бъде кремиран. Изпълниха желанието му.

Аз не отидох. Нали имахме уговорка.

Три дни след заминаването му, още преди да получа официално известие за смъртта му, взеха колата му. Новото БМВ, за което Дани толкова се грижеше, бе бездушно откарано с влекач. Баща му бе поискал — това от затвора. Както се бяхме разбрали с Дани, документите на колата бяха вътре. Никога вече не я видях. Много ми се искаше да поседя малко в нея и да си взема някои лични неща, но не ми дадох възможност. Парите, които Дани толкова силно искаше да

останат за Кристина и мен, също изчезнаха. Не получих нито един цент. Дани ги беше спестил само за нас, за да си намерим място в живота след неговата смърт и един ден да се чувстваме добре и без него. Скоро след като откараха колата му, изтичах в банката и установих, че сметката вече е запорирана. Въпреки че Дани ми беше дал достъп до парите си, баща му бе успял да ми ги измъкне под носа. Дани не бе оставил нотариално заверено завещание. Не мисля, че е забравил, той никога нищо не забравяше. Бил е абсолютно сигурен, че ще е достатъчно така, както го е организирал. Кой можеше да знае, че баща му ще научи толкова бързо за смъртта на сина си и какво е финансовото му състояние. Не би трябвало да е знаел нито за новата кола, нито за парите в сметката. Двамата не се срещаха от години — въпреки повтарящите се опити на баща му да промени положението.

И аз като Дани си мислех, че човек на смъртно легло не се интересува от материално богатство. За човек като Дани подобни неща бяха непонятни. За какво му бяха толкова пари? Каквито и да са били мотивите му, той поиска всичко за себе си.

Йорг се опита да получи парите на Дани за мен по съдебен ред. Аргументът му беше, че години наред е отговарял за възпитанието на Дани. Изнесе пред съда миналото на Дани и дори се осмели да твърди, че баща му го е заразил нарочно, както винаги се бе опасявал Дани. Ала нямаше как да го докаже. Когато е бил заразен Дани, болестта на баща му не е била известна и установена от лекар. Дали баща му е предполагал нещо — в тази насока — това беше друг въпрос. Нямахме доказателства.

Йорг загуби делото. Според закона парите отиват при наследниците. Родителите на Дани получиха всичко. Марина вече не беше на себе си и парите отидоха при баща му. Безкрайно се радвам, че Дани не доживя да види какво се случи. Поне този театър му беше спестен. За щастие той умря със знанието, че всичко ще бъде така, както го е желал.

След като получих вест за смъртта на Дани, напуснах жилището му с твърдата вяра, че ще дойда отново. Искях да взема нещата му и да даря част от тях, плюс вещите на Кристина, на благотворителна организация. Не направих нищо. Едва си бях отишла, когато смениха

ключалките и всички вещи бяха обявени на търг. Не можах да си взема нищо, не можах да се сбогувам.

Баща му поиска да си присвои дори Мая, прастарото пони на Дани, и я взе от детския дом. Продаде я за месо. Двамата с Йорг задвижихме всички лостове и открихме купувача. Мая беше намерила дом в Северна Германия. Семейство я бе купило за душевноболната си дъщеря. Позвъних на вратата, разказах историята си и ги помолих да си получа Мая обратно. Те нямаха нищо против да ми я върнат, но ми споделиха, че това ще разбие сърцето на дъщеря им Амели. Стоях там, аз, която си въобразявах, че познавам Дани по-добре от всички други, и се чудех как да постъпя. В крайна сметка оставих понито при семейството и му спестих дългото пътуване обратно в ремаркетото. Мая се намираше близо до къщата в компанията на стар кон, изпълнявал скокове в цирка, Амели я обичаше и се грижеше за нея. Сигурна съм, че постъпих така, както би постъпил Дани. Той винаги се съгласяваше с решенията ми.

Мая живя още четири години. Шест пъти я посетих, семейството се съветваше с мен по всички важни въпроси за понито.

След три години Рики се премести в Берлин, ожени се, родиха му се две дъщери. Изгубих връзка със Симон. Ванеса все още ми е приятелка. С Йорг поддържахме връзка почти седем години след смъртта на Дани. Междувременно Александър също е женен и има син. Години наред бяхме най-добри приятели. И днес карам колата си в сервиза му.

Бащата на Дани умря в затвора почти две години след сина си. Смъртта му беше последица от жълтеница, обусловена от ХИВ. Според мен е изхарчил по-голямата част от парите, доколкото е имал възможност. Всичко останало е завещал тайно на жена си и ѝ е подсигурил нов живот. След смъртта на мъжа си Марина си върна моминското име и си замина за САЩ. Днес често си задавам въпроса защо не го е направила по-рано. Дани с радост би я финансирал, дори щеше да замине с нея. Със сигурност щеше да се радва да се върне у дома.

Лайка почина на 12 ноември 2009 година. След по-малко от пет седмици Дани щеше да навърши трийсет години. Ако бе постигнал

целта си да доживее трийсетата си година, щеше да надживее кучето ми, както многократно си беше пожелавал. Ако Кристина не бе умряла, щеше да успее.

Знам го със сигурност.

През 2010 година се запознах с бъдещия си съпруг. През 2011 година се оженихме и си построихме къщичка с градина. С много зеленина, естествено. Имаме две кучета.

През 2014 година се роди синът ни.

Като го гледам, съм безкрайно благодарна на Дани. Обещанието му се изпълни. Радвам се, че съм още жива, и това е изцяло негова заслуга. Имам син — и това дължа на него. Благодарността ми не може да се изрази с думи и не се опитвам да я изкажа.

През годините не казах на мъжа си нищо за Дани. Един ден обаче се изпуснах. Той откри дупката в миналото ми и настоя да чуе истината. От краткия ми разказ произлезе многоседмична изповед. Показах му снимки, плакати от модните агенции, писмата и стиховете на Дани. Да, бях изгорила голяма част, както ме бе посъветвал Дани, но някои неща бях запазила. В голяма кутия, на сигурно място в мазето.

Никога не го забравих.

И днес не мога да мисля за него без болка.

Мъжът ми усети, че не съм преработила много от случилото се тогава, и ме посъветва да напиша историята си. Направих го. Седмици наред ходех с молив и бележник, с отсъстващ поглед, пренесена в съвсем друго време. Преживях всичко още веднъж. Пишех нощем, усмихвах се, смеех се. Преди всичко обаче плачех с горчиви сълзи. Най-сетне свърших. Мъжът ми прочете нашата история и ме окуражи да я вкарам в компютъра. Направих го.

Още тогава исках да даря част от парите на Дани, но понеже не получих нито стотинка, намерението ми не се осъществи.

По-късно реших да издам книга и щом започне да се продава, да направя с парите нещо смислено. Да даря част от печалбата. На хосписа за болни от СПИН в Шварцвалд, на един детски дом и на едно заведение за травмирани деца.

Дълготрайната ми цел е да основа фондация на името на Дани. За да попреча да се случи онова, от което той се опасяваше: да бъде

забравен, да изчезне завинаги. Искам той да остане жив и за другите, както е жив за мен. Защото Дани е част от живота ми и днес. Малко след като се запознах с него, започнах да тренирам таебо-фитнес програма, която комбинира кикбокс, таекуондо, аеробика и танци. Целта ми беше да вървя в крак с него. Не успях, естествено, но продължавам да спортувам и до днес. Редовно гледам състезания по джъмпстайл^[28]. Дани обичаше този вид танци. Често отивахме в Австрия с партньора му и двамата участваха в състезания по двойки. Тогава този вид танцов спорт беше нов, все още не широко разпространен. Дани винаги предричаше, че ще се наложи. Големият пробив дойде през 2007 година с албума на групата Скутер „Подскачайки по целия свят“. Днес се провеждат световни първенства по джъмпстайл. Дани щеше да се радва и кой знае, може би също щеше да участва...

Често си спомням и как се хранеше. Никога не хвърляше изостанали продукти, а изнамираше всевъзможни комбинации: тортелини със сирене и малинов мармалад, берлински понички с картофена салата...

Придържам се към решението, което взех благодарение на него и на Кристина. Отказвам да се храня с мъртви животни. От години заменям кравето мляко с овесено и купувам яйца само от свободно гледани кокошки — от селския двор в съседство. Мъжът ми е съгласен с мен и двамата сме вегетарианци. Първоначалната му тревога, че ако не яде месо, няма да може да спортува, се оказа, естествено, неоснователна. Всяка година пробягваме заедно по половин маратон.

Дани беше най-добрият пример, че човек не се нуждае от месо за високи спортни постижения.

Колелото, което ми подари, си е с мен. След години червеният лак започна да се лющи и го лакирах наново. В кралскосиньо, естествено.

Безкрайно съм щастлива и благодарна, че се срещнах с Дани. Той ме предпази от вероятността да потъна в единната човешка маса. Винаги ще бъда различна, ще вървя през живота с отворени очи, свободна от предразсъдъци и остаряло мислене, способна да плувам срещу течението. Никога няма да виждам очевидното, винаги ще се опитвам да погледна зад фасадата.

Времето с Дани ме оформи за цял живот. Не желая да се лиша дори от една секунда. Не знам дали е случайност, но къщата ни е разположена на възвишение. Сутрин ставам и първата ми работа е да вдигна щорите и да погледна небето над лозята. Понякога излизам на балкона, поглеждам към долината и после към хоризонта. Тогава усещам, че съм си у дома!

*Със спомени и обич
на Тина и Дани!*

[27] А аз се надявам да намеря моята свобода във вечността. — Бел.прев. ↑

[28] Танцувален стил на електронна музика с движения, подобни на скокове. — Бел.прев. ↑

БЛАГОДАРНОСТ

Най-сърдечни благодарности на моите помощници: редактора Андреас Нолден, съпруга ми Марвин и приятелката ми Ванеса. Благодаря и на мама, която прочете книгата с много разбиране.

Хиляди благодарности на редакторката ми Сандра Шиндлер за великолепната съвместна работа.

Много благодаря на Николе Вайхе, най-добрата и най-внимателната коректорка на света.

Благодаря и на Мариане Райе (Марайс)^[29], че ми позволи да цитирам стихотворението ѝ.

Специална благодарност на Робин Козан и Сам Уайт, които успяха да превърнат твърде дългите оригинални стихове и текстове за песни в прекрасни къси стихотворения е напълно идентично съдържание. Много ви благодаря!

^[29] Мариане Райе, родена през 1949 г., се занимава с хранителна терапия и пише. — Бел.прев. ↑

Издание:

Автор: Джесика Кох

Заглавие: Толкова близо до хоризонта

Преводач: Ваня Пенева

Език, от който е преведено: немски

Издание: първо

Издател: ИК „Емас“

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: немска

Излязла от печат: 22.06.2017

Редактор: Цвета Германова

Художник: Фиделия Косева

Коректор: Василка Ванчева

ISBN: 978-954-357-355-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8822>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.